

КАТРИН СЪТКЛИФ

ВАРД

ИЗДАТЕЛСТВО
ВАРД

ЧАРОДЕЙ

Интересни герои,
очарователни изненади!

Катрин Съткиф

Чародей

Пролог

Бракът и любовта нямат нищо общо. Женим се, за да създадем семейство и създаваме семейства, за да образуваме общество. Обществото не може без семейство. Ако обществото е верига, то всяко семейство е брънка от тази верига. За да можем да споим тези брънки, винаги търсим метали от един и същи вид. Когато се женим, трябва да съчетаем същите условности. Трябва да съчетаем богатства, да обединим раси и да се стремим към един общ интерес, а той е – богатство и деца.

„Бабешки съвет“ – Ги дьо Мопасан

Бейсингстоук Хол, Солсбъри, Англия, 1800

Женитби! Каква неотменна традиция! Каква помпозност! Какво събитие! Каква ужасна скука.

Овдовялата херцогиня Солтърдън наблюдаваше трескавите приготовления на стотината прислужници, които поддържаха около масите за банкетата плюшените столове. Саксиите с цъфнали цветя вече ограждаха покритата с червен килим пътека, която водеше към мраморния фонтан с конете. Той сега беше пресушен, но скоро от него щеше да рукне шампанско – предостатъчно, за да напие петстотинте гости, които беше поканила.

Херцогинята въздъхна, обърна се към огромния салон и зорко се огледа. До ушите ѝ достигнаха приглушените гласове на внучите ѝ от съседния апартамент. Засега ѝ се струваше, че звучат дружелюбно – като на братя. Трей – най-големият ѝ внук и следователно наследник на херцогството след отдавнашната трагична смърт на баща им – щеше да предложи на Клейтън – по-младия брат – нещо за пиене, малко енфие и една-две шегички, преди да заговорят делово. Представяше си ги – нейните любими деца, които обожаваше от мига, в който за пръв път си бяха поели дъх, само на минути един след друг, преди тридесет години.

Кой би могъл да се досети в този искрящ пролетен ден, че майка им ще роди еднояйчни близнаци?

– Хвала на бога, че ни дари с две прекрасни момченца! – беше възкликнал херцогът (син на херцогинята), а после здраво ги беше разглезил.

Кой би могъл да си представи, че тези две прекрасни момченца с ангелски лица, искрящи сиви очи и усмивки, които можеха и желязо да

разтопят, щяха да се превърнат в такива нехранимайковци!

Кой би могъл да си помисли, че тя – херцогиня Солтърдън, на шестдесет години вече с нетърпение очакваща да се оттегли в провинцията или да почива в мир (ако бог реши, че ѝ е време да си върви) – изведнъж ще се окаже натоварена със задачата да отгледа „арогантните зверчета,“ както ги наричаха многобройните им детегледачки и гувернантки през бурните години на юношеството, след преждевременната смърт на техните родители.

Херцогинята подсмъркна и поднесе парфюмираната кърпичка с монограм към носа си, леко килна глава назад и по-внимателно се заслуша в приглушения разговор през стената, а после вдигна вежди въпросително. Внезапно беше настъпила дълбока тишина. Значи всеки момент, помисли си тя и се приближи до един прозорец, за да вижда по-добре какво става в оранжерията, която приличаше на миниатюрна готическа катедрала с масивни колони и изящни витрини.

Гостите бяха започнали да пристигат още преди часове – жените със сатенени рокли с висока талия и големи деколтета, а мъжете с бели чорапи и чаши пунш в ръка, несъмнено очакващи развръзката на тази работа. Херцогинята, която вече беше осемдесетгодишна и беше прекарала целия си живот под аристократичния и надут поглед на собственото си семейство и връстници, знаеше много добре какво обсъждаше заинтеригуваната групичка.

Булката не била от потекло – нямала родословие, а това, ако трябва да се вярва на слуховете, я превръщало в безименна, а не само в безпачична невеста.

Бъдещата булка обаче беше много красива – това никой не можеше да отрече. Нека си подрънкват бижутата, нека си развяват портфейлите – и с всичките си пари не можеха да купят красотата и добротата ѝ. Момичето, с неземната си външност и изключителна способност да гледа на света без злоба, можеше да разтопи и най-закоравелите сърца и най-тесногърдите виждания. Херцогиня Солтърдън, добре известна с непоколебимостта си, можеше да го гарантира, а като се има предвид възрастта ѝ, човек би си помислил, че е научила всичко, което трябва да се знае за живота и хората, за любовта, смъртта, гнева и предателството. И макар да я смятаха за корава и студена, с неогъваем като мачта гръбнак, през последните няколко седмици тя се беше научила да отстъпва, дори да плаче.

Дали не се превръщаше в сантиментална и изкуфяла старица? Как иначе би предприела такава стъпка?! Може би от възрастта? Та тя

загърбваше логиката! Желязната ѝ воля омекваше като желе! Студената ѝ се разливаше в топла локва задоволство! Може би беше типично за бабите?

Желанието да види внуците си щастливи, преди да умре...

Не че много се тревожеше. Трей – първородният син, който получаваше титлата на баща си, можеше да постигне всичко, което искаше, и вече го беше постигал няколко пъти. Само да не бяха лошите инвестиции, комарът и отрепките, които се навъртаха около него и все чакаха да им подхвърли по нещо като глутница чакали.

Тя обичаше Трей. А и как можеше да не го обича? Вярно че малко насила приемаше хедонистичния му начин на живот, но не можеше да не вине за това родителите му, а до известна степен и себе си – в ролята си на наследник на херцогството, той никога не бе изпитвал и миг несигурност за бъдещето си, докато Клейтън...

Херцогинята се приближи до един стол и се отпусна на него. Седеше изправено, подпряла обсипаните си с пръстени ръце на облегалките, а погледът ѝ бе впит в масления портрет на стената – Клейтън Хоторн.

Клейтън беше и винаги щеше да си остане неин любимец. Тя много отдавна беше разбрала разликата между момчетата. Дори когато родителите им още не я разбираха. Докато майката и бащата обсипваха по-големия си син с всичко, Клейтън се бе задоволил със свой вариант на оцеляване. Той бе роден с нещо, което положението на Трей, богатството и сигурността не можеха да му купят – чест, самоуважение и амбиция. Много, много амбиция.

Клейтън се беше утвърдил като един от най-богатите мъже в Англия. Беше натрупал достатъчно земя и имения, за да изхранва и подслонни цели пет графства. Имаше ум, който жадуваше за знания, и сърце, с което боготвореше и най-низшите създания. Трей копнееше за порочното и покварено общество, а Клейтън го отбягваше. Вместо това той предпочиташе да отдава малкото си свободно време на природата. Жадуваше за слънцето, опияняваше го ароматът на пръст. Изобщо. Клейтън Уайът Бишп Хоторн, лорд Бейсингстоук, водеше много по-различен живот. Именно в това се коренеше проблемът.

Не съществуваше жена в Англия, която не би принадлежала само от мисълта за женитба с малко странния млад лорд. Мнозина бяха кроили най-различни планове да го спечелят, но никоя не бе успяла. Не че нямаше изгори и любовници, но все за кратко. В мига, в който погледът им се премрежваше от мисълта за женитба, той любезно се сбогуваше и поемаше по пътя си. Когато херцогинята за кой ли път го викаше да го

смърти с въпроса какво точно възнамерява да прави, за да гарантира продължението на рода Хоторн, той отклоняваше отговора с типичното арогантно свиване на раменете и дяволита усмивка: „Уверявам те, бабо, можеш да бъдеш сигурна, че далеч не си губя времето по отношение на приятното задължение за продължаването на рода. Що се отнася до отказа ми засега да се женя, отново ще ти кажа това, което много пъти съм ти казвал – все още не съм срещнал жена, която не е предсказуема, скучна, суетна, глупава и алчна хитруша с характер на мекотело. Никога не бих допуснал някаква хиена, лакома за бонбони и парижки шивачи, да се ползва от моя успех.“ После добавяше с подчертан поклон, едновременно нахален и почтителен: „Не възнамерявам да се хващам за която и да е, скъпа, така че не си прави труда да се преструваш, че си с болно сърце. Здрава си като кон и несъмнено ще надживееш всички ни, за голям ужас на Трей. Ако толкова ти се иска да видиш някой от нас женен, преди да умреш, то в такъв случай трябва да насочиш интереса си към него. В края на краищата той е първородният – херцог Солтърдън. Аз, скъпа, съм един прост фермер.“ Фермер – как ли пък не!

Чу се как се отворя врата. Тя настръхна и яростно се хвана за стола. Вратата се блъсна и стъклата се раздрънчаха. Херцогинята обърна глава и се загледа през прозореца – единият от внуците ѝ гневно прекосяваше моравата, разпръсквайки слуги и пауни с бурния си марш към отдалечените конюшни. Гостите тихичко се питаха дали това избухване не е знак за задаващи се скандали.

– Идиоти – възнегодува тихичко херцогинята и се зачуди кой ли всъщност от внуците ѝ прекосяваше моравата с прилепнала от вятъра бяла риза и развети къдрици. Можеше да е само Клейтън. Трей никога не би се появил пред отбраното общество облечен толкова безобразно.

Чу как тихо се отваря и затваря врата. После отекнаха стъпки и след малко в полезрението ѝ попадна някакъв мъж. Висок, елегантен, с най-хубавия си черен редингот херцог Солтърдън беше изумително красив, арогантен и надут – благородно отражение на разгневения sameц. През годините, докато отглеждаше неразличимата двойка, херцогинята често размишляваше над идеята, че ако всеки от братята бе наследил няколко положителни черти на другия, от тях биха излезли идеалните джентълмени... съвсем прилични хора... типични аристократи.

Солтърдън се приближи до прозореца и подобно на херцогинята проследи как брат му прекосява градините.

– Опасявам се, че го позасегнах – каза той и пхна ръце в джобовете на черния си панталон.

- Изненадан ли си?
- Реших, че ще го приеме по-леко.
- А ти би ли го приел така?

Най-после херцогът се обърна с лице към нея. Очите му, както винаги, имаха стоманен отблясък, дори и когато леко се подсмиваше.

– Той направо ме извика на дуел. Поиска да се срещнем призори, за да можел най-после да ме откаже от „гадните ми навици.“ Казах му да си намери секундант.

– Фукльо! – Херцогинята барабанеше с пръсти по стола. – Ще се ожени за нея, разбира се. Няма причина да не го направи.

– Разбира се, че има. Само за да ти се противопостави. Клей толкова се гордее, че успява да избегне явните ти опити да го манипулираш – признавам си, много по-добре от мен – иначе сега да не съм в това положение. Сигурен съм, че се чувства като попарен, защото най-после успя да го изиграеш.

Херцогинята отново насочи поглед към портрета на стената и присви устни.

Солтърдън се приближи до нея, наведе се, облегна се на стола и й зашепна:

– Скъпа моя бабо, и двамата знаем, че Клей много го бива да си връща...

– Той я обича! – изсъска херцогинята.

– Но какъв по-добър начин да те разгневи от това да те изложи пред гостите, които без съмнение очакват небето да се отвори и да се стовари върху твоята красива, благородна и опърничава глава.

Херцогинята отново се взря във внука си и високомерно повдигна вежди.

– Трябва да разговаряш внимателно, Ваша милост. Само един замах на писалката ми и отново можеш да се окажеш без пукната пара.

Последва по една кисела усмивка, след което Солтърдън се приближи до шкафа с напитките, за да си налее нещо за пийване.

– Ще се реши – замислено каза той. – Ще излезе голям глупак, ако не го направи. Пък и девойчето наистина е... забележително.

– Да не би да долавям някакъв скрит копнеж в гласа ти?

– Може би.

Херцогинята му хвърли поглед през рамо. Той го улови.

– Отново в очите ти проблясва нещо потайно, бабо – отбеляза Солтърдън и остави питието. – Нещо не ми харесва това.

– Ако Клейтън, това глупаво момче, не се реши да го направи...

– Да не би да искаш да кажеш...

– Няма по-мъдро решение.

– С изключение на нейното. В момента, в който се усъмни...

– Ще бъде прекалено късно. Вече ще се е омъжила за херцог Солтърдън. На коя ли жена няма да ѝ хареса идеята да стане херцогиня? И да наследи всичко, което притежавам?

– Ти очевидно не познаваш лейди Кавендиш толкова добре, колкото си мислиш.

– Тя е жена, нали? Под цялата тази непроницаема фасада се крие лилица, която с не по-малко настървение очаква да изпита облагите и удобствата на живота, отколкото всеки друг. Освен това пребогатото ще те възнаградя за усилията ти.

– Пребогатото?

Тя кимна.

– Не знаех, че за теб е толкова важно да имаш внуци.

– Ще подрусам детето на коляно, преди да умра. Искам да го гушкам. Да го глезя. Да изпълнявам всяко негово желание.

За миг сивите очи на Солтърдън весело проблеснаха. Той отметна назад красивата си глава и се засмя.

– Скъпа моя бабо, нас ти никога не си гушкала, нито пък си удовлетворявала капризите ни. Всъщност, ако изобщо някога ни е било предлагано нещо различно от строгото следване на аристократичните норми, може би в крайна сметка от нас щяха да излязат едни съвсем нормални хора.

– Причините, поради които искам да поглезя внуците, почти не могат да се разгадаят, мое нахално и безобразно дете. Аз просто желая да ги отгледам така, че ти, в ролята си на техен родител, да бъдеш принуден да се справяш с тяхното неподчинение, както аз трябваше да се справям с вашето през последните двадесет години. Я ми кажи как би се чувствал, ако се ожениш за момичето?

Солтърдън се загледа в чашата си с порто, а по устните му играеше усмивка.

– Така си и помислих – заяви херцогинята. Стана от стола, оправя кадифените ръкави на туниката си и се потупа по навитата на тила плетка побеляла коса. – Сватбата ще се състои след три дни, независимо дали има, или няма...

– Булка – задъхано и неочаквано довърши някой от вратата.

И херцогинята, и херцогът рязко се обърнаха към човека, който бе нарушил спокойствието им. На прага стоеше Клейтън Хоторн,

разкрячен и с ръце на кръста. Фината му риза от индийски памук беше разкопчана и се виждаха почернелите му гърди, а по раменете и по гъстата му тъмна коса се беше посипало сено. Дишаше тежко. Загорелите му страни бяха поруменели. Наблюдаваше и двамата с изпепеляващ поглед.

– Къде е тя? – попита той заплашително. – Какво направихте с нея? Ако това е поредният ви опит да ме манипулирате... – С поглед, прикован в херцогинята, той решително прекоси стаята. Тя заотстъпва назад, докато опря в една маса, след което бе принудена да отстоява собствената си територия с вирване на брадичката и предизвикателен поглед. – Вече си й казала – процеди той през зъби. – Дърта вещица... Искан ми се да те удуша. Имаш ли представа какво си направила? Тя си тръгна! Няма я! Несъмнено се е върнала в проклетата къща, където я открих, и то само защото ти не пропусна да си навреш носа в тая работа. Разбираш ли какво направи? Тя никога няма да ми прости. Никога няма да ми се довери! И аз не я виня...

– Ти нали ще я последваш – спокойно отбеляза херцогът.

– О, да – каза Хоторн, който все още гневно бе впил поглед в баба си. – Тръгвам каквото и да става.

Глава 1

Да обичаш някого, означава да си единственият, който съзира чудо, невидимо за останалите.

Франсоа Мориак

Уинторст Хол, Челтнъм, Англия

Три месеца по-рано

Клейтън Хоторн стоеше до пишно украсената ренесансова камина, отрупана с ужасната колекция на баба им от порцеланови ангелчета и позлатени часовници с крилати римски вестоносци. Беше се подпрял и уморено разглеждаше своя брат-близнак. Всъщност направо си бе изтощен. Негово височество го беше призовал спешно в имението и Клейтън бе тръгнал от Бейсингстоук – дома му в Южна Англия – малко след полунощ и бе пристигнал малко след разсъмване само за да разбере, че това, което бе очаквал да се окажат лоши новини за здравето на възрастната херцогиня, се бе оказало обичайната манипулация на Трей. Херцог Солтърдън определено кроеше нещо. Клейтън бе напълно убеден в това.

– Според мен всичко това е лудост – отбеляза Трей, докато критично наблюдаваше собственото си отражение в огледалото и нагласяваше яката на безупречно бялата си риза. После повдигна вежди и се съсредоточи в клейтъновия образ. Очевидно разглеждаше дрехите му – калните ботуши, кърпените бричове и ризата, която вече бе пожълтяла от времето и прекалено честото пране. Брат му дори не си бе направил труда да се среши. Косата му бе сплъстена и разрошена и ужасно се нуждаеше от подстригване. Клейтън лесно можеше да прочете мислите, които прозираха през каменно сивите очи на Трей – „Облякъл си се така само за да ме ядосаш!“

Разбира се, широко се усмихна в отговор Клей. Клейтън Уайът Бишъп Хоторн, втори син на Хари Уилям Дилиън Хоторн, херцог Солтърдън преди преждвременната си смърт при корабокрушение близо до африканския бряг, нямаше равен на себе си в уменията си да прикрива истинските си мисли и чувства. Носеше се слух, че и възрастни мъже се потят пред леденостуденото му държане.

Трей продължи:

– Преди две седмици щях да се съглася. При сегашните обстоятелства обаче аз съм твърдо на мнение, че не ми остава голям избор. Кълна

се в кралската корона, Клей, че херцогинята продължава да живее само за да ме види в агония.

– Херцогинята продължава да живее, защото е напълно здрава и иска да види първото си правнуче. Накратко казано, скъпи мой братко, тя няма да умре, докато не те види достойно женен с половин дузина дечица, които да подскачат по пода като домашни мишки.

Клейтън отново се вгледа в Трей.

– Давай по същество – каза той най-после. – Не си ме събудил и накарал да дойда тук чак от Бейсингстоук само за да си говорим за баба. Ти искаш нещо от мен. Какво е то?

– О, Клей! Както винаги си до болка прав, черта, която би била на почит... ако бяхме родени в социално или икономически по-низшите класи. Очевидно ти си забравил да си научиш урока по тактичност. Но пък именно това те прави толкова прословут из нашите среди. Има нещо в красотата ти и ярко изразената ти мъжественост, което явно невяроятно привлича крехките жени. Предполагам, че репутацията ти на голям любовник не ти е в ущърб.

След като възнагради Клейтън с подигравателна усмивка, Трей понижи глас и продължи:

– Чудя се какво ли толкова привлича жените в грубиян като теб. Очевидно има нещо в женската сексуалност, което ги кара от време на време да рискуват и да потанцуват с дявола. Разбил си толкова сърца... и все пак... няма жена, която да не се е поддала на чара ти и да не се е измъкнала от бурните ти любовни връзки с гняв и съжаление. Както се изрази съпругата на един наш общ приятел: „Ако всеки съпруг се отнасяше към половинката си с толкова внимание и обич като изключително красивия и скандален лорд Хоторн, нямаше да има неверни съпруги.“

– Сигурен съм, че не си ме накарал да яздя цяла нощ само за да обсъдиш любовния ми живот.

– Напълно си прав. Накарах те да дойдеш тук, за да те информирам, че съм замислил план, с който да се сдобия точно с това, което искам и от което има нужда самата херцогиня.

– Не ми казвай, че отново имаш намерение да се промъкнеш в стаята ѝ и да я задушиш в съня ѝ – засмя се Клей закачливо. – Миналия път се обзаложих на сто лири, че няма да изпълниш плана си и се озовах прав.

– Не става въпрос за нещо толкова драматично. Просто възнамерявам да ѝ дам това, което иска – снаха.

Тишина.

– Ти? – най-после реагира Клейтън с известно самодоволство. – Да се ожениш? Извинявай, но на това ще повярвам, когато го видя със собствените си очи.

– Какво толкова! От време на време трябва да се правят компромиси, ако човек иска да постигне това, което заслужава.

– И да не би да имаш някого предвид?

Негово височество извади кутийка с енфие от редингота си и я отвори.

– Да, всъщност да – отвърна той разпалено.

Отново настъпи тишина. Клейтън обмисляше изненадващата новина.

– Е? Не ме дръж в напрежение. Коя ли е тази жена, която толкова да е изпаднала, че да си помисли да се омъжва за теб?

– Не бих вдигал толкова шум, ако репутацията ми беше като твоята. Не съществува баща в Англия или на континента, който и пет минути да те остави сам с дъщеря си, независимо от всичките ти пари и всичките ти седем имена. Защото истината е, че ти си един непоправим комарджия!

– Който печели. Винаги! И помирихва измамата отдалече. Следователно не зависи от милостта на стиснатата ни баба, която продължава да се опълчва на смъртта, за да може да принуди теб, най-стария Хоторн, да се ожениш и да дадеш наследник. Казано с две думи – не ми трябва парите на старата херцогиня и мога с чиста съвест да я поканя да гори в ада, ако реша да го направя.

– Но няма да го направиш. Ти харесваш старицата. – Херцогът поднесе по щипка енфие към двете си ноздри, преди да пъкне синята порцеланова кутийка обратно в джоба си.

– Така е – отвърна Клейтън. – Намирам я за забавна. Освен това аз винаги съм ѝ бил любимец.

– Меко казано. Всъщност това никога не можах да го проумея. Ти винаги си създавал неприятности, както на нея, така и на мен. Беше направо като шило в торба. Смея да твърдя, че все още си такъв. Не бих ти се доверил за нищо на света.

Братята си размениха по една кисела усмивка, после едновременно се обърнаха и пристъпиха към огромната двойна френска врата, която предлагаше изглед към огромното имение, било през последните двеста години собственост на семейството им.

– Е, кое е пиленцето?

– Пиленцето?

– Булката-късметлийка.

– А! Е, аз естествено реших, че е по-добре да избира някоя, която да не е често обект на клюки. Някоя, която не познава начина ми на живот и приятелите ми, някоя, която ще е напълно доволна да си живее изолирана в някое от провинциалните ми имена, далеч от живота, който вода в Лондон и в чужбина. Някоя...

– Която да не знае колко си разпуснат.

– Хмм – тихо и замислено промълви херцогът. – Да, предполагам, че това сигурно е най-тактичният начин да се формулира, макар че, бързам да добавя, момичето изобщо не е глупаво – далеч съм от тази мисъл.

– Къде я откри?

– Съвсем случайно. Не съм го целял. Плавах си на моята яхта „Любовчия“ с едни приятели по южното крайбрежие, когато се зададе буря, повлече мачтата ни и ни изхвърли на проклетия бряг...

– Моля те – намеси се Клейтън, – момичето...

– Момичето... о, да! Последното нещо, което си спомням, беше как „Любовчия“ се забива в коварната скала. После се събудих, усетих, че плюя морска вода и изведнъж се появи тя, седнала на един камък, покрит с водорасли и раци. Лежа си аз полумъртъв, а единственото нещо, което тя ми казва е: „Приятно ми е да се запознаем.“

Клейтън се загледа в профила на херцога.

– Приятно ми е да се запознаем?

– Само това – потвърди Трей с кратко кимване. – После продължи да побутва един рак-пясъчник с босия си крак. Така ми даде предостатъчна възможност да го видя чак до тук. – Той посочи горния край на бедрото си, при което на устните му блесна ослепителната усмивка, с която братята толкова се славеха, а после попита: – Заинтригувах ли те?

– Възможно е – измърмори Клейтън и присви очи. – Много добре ми описа голия ѝ крак. Какво друго успя да видиш?

– Имаше невероятна червена коса до коленете. Лицето ѝ бе снежнобяло, като се изключат няколко лунички по носа. Беше загърната с няколко парцала, защити един за друг. И сега мога да се закълна, че под тях не носеше нищо – повтарям абсолютно нищо. Връхчетата на гърдите ѝ стърчаха, сигурно защото ѝ е било студено. Не ми се ще да вярвам, че си остават такива постоянно – духовито отбеляза Трей със закачливо пламъче в погледа. – На нея обаче това изобщо не ѝ правеше впечатление. Когато слезе от камъка, за да седне на колене до мен в пясъка, вместо да си скръсти ръцете върху малките обли гърди, тя има дързостта да се изпъчи и да зарее поглед към морето като русалка. Да ти кажа

право, хипнотизира ме.

– Ти? Хипнотизиран от жена от долно потекло?

Херцогът се прокашля, отмести се от вратата, после втречено се загледа в пространството. Наслаждаваше се на великолепието на салона – от дебелите килими на пода до красивите гоблени по стената. – Ще стигна и дотам. Но нека ти разкажа всичко подред. Момичето кръстоса дългите си крака, подпря лакти на колене и продължи да ме гледа втречено. Аз направо се разтреперих. Зъбите ми тракат, а червата ми куркат от водата и водораслите. Тя се наведе над мен и каза: „Смятам, че направо са ме изпратили тук, за да ви спася.“ „Моля?“ – попитах аз, а в същото време си мисля: Това пиленце ме оставя да замръзна до смърт и си въобразява, че ме спасява!

– А тя направи ли го? – ухили се Клейтън. – Спаси ли те?

– Смятам, че не – заяви херцогът. – Взе че изчезна някъде в мъглата и се върна с някакво магаре със сива рошава козина, което ми се озъби с жълтите си зъби и така зарева, че можеше да събуди и Свети Петър, а това далеч не се отрази добре на размътения ми от водата разсъдък. Тя успя някак да ме качи на гърба му, а после заедно с приятелите ми, които се завлациха след мен, ни заведе до някаква съборетина, разделена на параклис и фар, който не осветляваше и на метър разстояние. Мястото беше направо вледеняващо. Параклисът очевидно оставаше под водата по време на приливи, така че човекът, който поддържаше огъня в осмоъгълния и рушащ се фар, оставяше изолиран сред бушуващите вълни.

Погледът му се спря на Клейтън и той видя стиснатите му челюсти и пребледнялото лице.

– Съжалявам – побърза да вметне Трей. – От време на време забравям, че не обичаш водата.

Клейтън нервно закрочи из стаята и най-после се спря до шкафа с напитките, за да си налее едно силно бренди. Трей не проговори, докато не видя, че брат му се е взел в ръце. После продължи:

– А това ме довежда до моето предположение...

– Не ми харесва думата „предположение.“ – Клейтън допи бренди-то и остави чашата си настрана, а по изражението му личеше, че се инати.

– Разчитам, че ще ме изслушаш, преди да си направиш някои прибързани заключения – настоя херцогът.

Клейтън не отвърна. Меката утринна светлина, която струеше през близкия прозорец, хвърляше сенки по лицето му. Сега вече му ставаше ясно защо Трей го беше довел тук. Макар и брат му да беше достатъчно

хитър и нетърпелив да се омъжи за жена, която не е аристократка, той нямаше намерение да се унижава дотам, че да я ухазва. Херцог Солтърдън в краката на някаква си плебейка! Немислимо!

– Тя наистина е много чаровна, Клей.

– Не!

– Но...

– И дума да не става!

– Дори може да ти се стори привлекателна. И интересна. Бих си позволил да я нарека... невероятна!

Клейтън се обърна към вратата.

– Клей – извика херцогът. – Моля те!

Трей стоеше сковано пред френските врати, по раменете му се разливаше слънчевата светлина, целият беше настръхнал, а по челото му бяха избили ситни капчици пот.

– Закъсал съм!

– Колко? – почти безизразно попита Клейтън.

– Има ли някакво значение? Вече си ми дал толкова заеми, колкото повечето мъже вземат за три живота. Отказвам отново да ти искам.

– Блестяща идея от твоя страна, като се има предвид, че не си ми върнал онези тридесет хиляди. Мислил ли си да си промениш малко навиците или е неприлично от моя страна да го изтъквам на Негово височество?

Трей отново повдигна вежди.

Клейтън продължи безизразно да наблюдава брат си. В него се зараждаше старият и познат гняв. Макар че се опита да го скрие, сигурно му бе проличало.

Трей сви юмруци, присви очи и сухо се засмя.

– Стига, Клей, вече сме прекалено стари за тези глупави сръдни. Не можеш мен да обвиняваш за това, че съм се родил пръв и по този начин на мен се е паднало да наследя титлата на баща ни.

– Както и състоянието му.

– И ти не си чак толкова изпаднал, Клей...

– Точно така. Докато ти погубваше доброто име, репутацията и богатството на нашето семейство, аз си осигурявах бъдещето – орах земята, сях посеви и превърнах Бейсингстоук в една от най-красивите къщи в Англия. И всичко това, докато ти си виреше носа и осъждаше плебейските ми наклонности. Но смея ли да те попитам – кой моли сега за помощ?

За миг Солтърдън сведе поглед и размърда рамене под

изключително добре скроения си редингот, преди отново да спре поглед на Клей, който поклати глава.

– Този път нямам намерение да се бия с вълците заради вас, Ваша милост.

– Клейтън, направих лоши инвестиции...

Клейтън се обърна с гръб към брат си и закрачи бавно и грациозно по огромния облицован с мрамор коридор към входната врата, където майордомът стоеше като часовой, готов да скочи и да му се притече на помощ.

– По дяволите, Клейтън, изслушай ме! – извика херцогът и Клейтън внезапно спря.

Преди беше виждал този поглед – това бяха очите на глупак, който се е влюбил прекалено силно във властта и престижа. Той би пожертвал всичко, за да запази чест, гордост и достойнство. В крайна сметка обаче обикновено ги губеше само с едно хвърляне на заровете. На Клей това му беше ясно. Той бе спечелил Бейсингстоук по същия начин.

Най-после херцог Солтърдън уморено закри лице с ръце. Раменете му се отпуснаха и той тихо промълви:

– Няма при кой друг да отида, Клей. Банките отказват да ми отпускат повече заеми. Има някои... господа, които заплашват да се оплачат на баба, ако скоро не се издължа. И двамата знаем, че тя отказва да ми предоставя повече заеми, докато не се ожена и не създам наследник.

Мълчание.

Клейтън дълбоко си пое дъх. Зад него тихите стъпки на майордома заглъхнаха надолу по коридора, после някаква врата тихо се затвори в далечината.

– Какво точно искаш да направя?

– Да ухажваш момичето. Накарай я да се влюби в херцога – да се съгласи да се омъжи за него. Доведи я в Лондон за сватбата. Тогава аз, херцогът, ще заста на пред свещеника и ще дам брачен обет. Тя изобщо няма да заподозре нищо. Щом като и на херцогинята ѝ е трудно да ни различи, момичето съвсем няма да може. Веднага след като тя забременее, ще я изпратя в имението в Йорк.

– А ако пиленцето не обикне херцога? – натъртено попита Клей.

– Не ставай смешен. Няма жена, която да си съблазнил и която да не се е влюбила лудо в теб.

Отново мълчание. Секундите отминаваха като миниатюрна вечност. Въздухът сякаш бе зареден с електричество.

– Баба никога няма да го приеме, Трей – каза Клейтън най-накрая. –

В мига, в който научи, че не си се оженил за аристократка, тя ще анулира брака и ще плати на момичето да си иде...

– Но аз именно това целя. А тя всъщност е аристократка. Лейди Кавендиш – дъщеря на поминал се лорд, който много обичал стари замъци...

– Не – поклати глава Клейтън. – Не ме интересува, ако ще да е кралицата на Англия...

– По дяволите! – изруга през зъби Трей. – Дължиш ми го, Клей.

Клейтън не помръдна. Дори не примигна. Само наблюдаваше брат си така хладно, че Трей отстъпи крачка назад, за да се овладее.

– Дължиш ми го – повтори Солтърдън с по-тих и по-колеблив глас. – Ако не бях аз, сега щеше да си мъртъв, и двамата го знаем. Тогава в знак на благодарност ти ми се закле, че някой ден ще ми се отплатиш.

– Копеле! – изръмжа Клейтън. Обърна се към масивната входна врата, отвори я със замах и бързо заслиза по витите стълби.

– Приемам го като съгласие, Клейтън – изкрещя след него Трей.

Клей грабна юздите от ръцете на коняря, при което конят му запръхтя и се изправи на задните си крака. После хвърли на брат си един мрачен и злобен поглед.

Херцог Солтърдън се усмихна с облекчение и с ръце на устата извика:

– Кълна ти се, че няма да съжаляваш, Клей. Ти самият можеш да се влюбиш в нея!

– Върви по дяволите! – отвърна Клейтън и грациозно се метна на темпераментния си кон, сръчно хвана юздите, без да го е грижа, че ръкавиците му все още бяха пъхнати в колана на тесните му черни бричове. Вятърът разроши тъмната му коса. Докато пришпорваше коня, промърмори на самия себе си: „Ще ми трябва чудо, за да се влюбя в някое момиче, братко мой с черно сърце.“

Глава 2

Той бе затворил миналото си като листа на книга, която знае наизуст. Приятелите му можеха да прочетат единствено заглавието.

Вирджиния Улф

Остров Уайт

Вятърът брулеше мрачния Рокен Енд Рейс и удряше като студен и силен юмрук по стените на фара. Кепенците дрънчаха. Изведнъж натрупаните до старата каменна стена дърва се раздвижиха и рухнаха на земята. Миракъл тъжно ги погледна, подреди ги отново, после пак затвори очи и устните ѝ продължиха да шепнат старото друидско любовно заклинание, без да обръща внимание на воя на вятъра.

Старото дърво изстена. Сградата се олюля. Сълзи морска вода се процеждаха между покритите с лишеи камъни и образуваха малки локвички по гниещия дъсчен под.

Миракъл Кавендиш бе единствената дъщеря на лорд Декстър Кавендиш, който вече от осем години не бе сред живите. Тя бе прекарала целия си живот в някога величествения, но сега превърнал се в руини замък Кависбрук. Изобщо не бе напускала острова. Много смътно си спомняше баща си – един непознат, който идваше и си тръгваше от нея толкова нарядко, че нямаше да го познае, ако го срещнеше извън Кависбрук. Майка ѝ винаги я бе уверявала, че той много я обича. Именно тази мисъл я бе успокоявала, след като майка ѝ избяга в Париж. Тя бе поверила Миракъл на грижите на Джонатан Хойт – верен слуга и коняр. Хората от острова я наричаха „странното момиче от фара.“ Джони ѝ казваше „Мира“.

Всъщност Миракъл изобщо не я интересуваше как я наричат хората от острова. Те самите бяха странни по свой собствен начин следваха безинтересното си съществуване, будеха се сутрин, за да се захванат за безинтересните неща.

О, да, тя бе странна, много странна! И това много ѝ харесваше. Много отдавна тя бе решила, че по-скоро би умряла, отколкото да се озове пленничка на посредствеността и еднообразието. Освен това съдбата ѝ бе предначертана преди много години – двадесет години, ако трябва да сме точни, в онези страховита коледна сутрин, когато бе родена по време на най-разрушителната и ужасяваща буря, поразявала

някага острова. Според майка ѝ и Джони ветровете замрели, а облаците се разкъсали и слънцето ярко изгряло в мига, в който за пръв път си пое-ла въздух. Ето защо майка ѝ я бе кръстила Миракъл¹ и се бе заклела, че ще извърши много велики дела през живота си.

Е, тя не беше особено убедена, че ще извърши велики дела, но с такова име не можеше да не постигне поне едно чудо. Просто досега не ѝ се бе предоставила възможност.

Миракъл внимателно приключи работата си – беше продупчила и последния от деветте жельда и го бе оставила настрана до дългия памучен конец, който преди това бе измъкнала от кожената си кесийка с цевове – билки, камъни, пера, тебешир и пепел. Клонката орлови нокти лежеше до него. Седнала на колене, с ръце, отпуснати на бедрата, тя затвори очи и отново зареди песента си:

Дано любов и брак
витают в съня ми!
Огън, и луна, и свещен дъб –
Вашата тройна сила призовавам аз.
Бъдете мои верни приятели.
Изпратете ми лика на моя любим.
Със символ или знак.
Купидоне, бъди мой помощник.

Последва нов порив на вятъра, този път по-силен, от който жельдите чак се разпиляха. Миракъл скочи на крака и в яда си дори изруга. После се втурна да спасява амулетите си, преди те да са изчезнали в пукнатините на пода. Точно тогава чу гласа – или ѝ се стори, че го чува.

Миракъл се вледени. Ококори очи. Опита с всички сили да успокои сърцето си, за да може да мисли разумно. Съсхрената старица, която ѝ бе дала торбичката с амулетите преди много години, я бе предупредила да не прави магии, когато на небето не се вижда луна. Особено любовни магии!

– Само мъка ще сполети девойчето, което пее на тъмно! – беше ѝ казала тайнствената Серидвен.

Миракъл прехапа устни, после върна жельдите и конца обратно в кесийката. Магиите и заклинанията никога не ѝ бяха вършили работа на лунна светлина! Каква бе причината сега да са срещу нея? Пък и любовните магии не са нищо повече от фолклор и суеверие – начин за

1. От англ. „чудо“. – Б.пр.

разнообразяване на мрачните часове в Рокен Енд Рейс. Ако наистина си позволише да повярва на такива глупави...

Отново се чу някакъв звук. Глас!

Миракъл скочи на крака и се завзира през опръсканото от морето стъкло. Подобно на някакъв чезнеш призрак на хоризонта, платната на някакъв кораб се мярнаха в мъглата и изчезнаха. Дълго време Миракъл стоя като вцепенена. Очите ѝ смъдяха от продължителното виждане в бушуващите вълни и облаци. В сърцето ѝ като горещ въглен се прокрадна ужасът. Ако някой злочест моряк се бе заблудил из скалите, докато тя си играеше със свръхестественото, никога нямаше да си го прости.

Първоначално ѝ се стори, че е зрителна измама. После обаче фигурата помръдна и изплува от млечната пелена откъм морето. Някой се затътри по камъните и изведнъж се строполи върху руините на стария кораб, изхвърлен на брега преди повече от половин век.

Там силуетът застина. Вятърът развяваше черните му дрехи подобно на платната на отплаващ кораб и едва тогава Миракъл се убеди, че фигурата е на човек. Мъж, доколкото можеше да види, който неподвижно се вираше в морето. Някой, който се е загубил след крушение. Целият във вода. Измръзнал. Вероятно имаше нужда от помощ. Със сигурност имаше нужда от помощ. Няма нормален човек, който да се опита да хвърли котва в Рокен Енд Рейс в такова време.

Тя със сила отвори вратата, после предпазливо излезе на хлъзгавата площадка – място за кацане на гаргите, от където пазачът на фара някога е наблюдавал хоризонта с бинокъла си. Сега обаче цялата площадка бе опасно хлътнала. Тресеше се и стенеше и под най-малката тежест и се клатушкаше и от най-лекия порив на вятъра.

Миракъл извика и се хвана за рушация се парапет. И тъй като на негово място откри само изгнили трески, които направо се разпаднаха в ръцете ѝ, тя отново се хвърли към каменната стена и затаи дъх, докато вятърът се успокои. Едва тогава се осмели да се отдели от ръба. Погледна отново човека, който лежеше до отломките на стария кораб и извика:

– Хей! Да не сте паднали през борда? Да ви спася ли?

Човекът едва се обърна и се заглежда, сякаш очакваше нещо да го връхлети иззад камъните и купищата осеян с водорасли пясък. Едва тогава Миракъл забеляза, че дрехите му не бяха съвсем прогизнали. Испита облекчение. Ако обаче се наложеше да спасява този човек, щеше да ѝ е трудно да слезе от площадката, без да си счупи врата.

– Тук горе! – извика тя и размаха ръце над главата си, при което камъните под краката ѝ отново се зарониха.

Най-после човекът вдигна глава. Стоеше, увит с пелерина, която здраво стискаше с ръце. Носеше ръкавици. Със залитане тръгна към фара. Крачките му ставаха все по-големи с настъпващия прилив, чиито води заливаха вече ботушите му и се пенеха около крачолите на панталона му.

Спря при основата на фара и се загледа в отворената врата на стария параклис, а после отново впи поглед в морето.

– Можеш да се качиш!

Стори й се, че той й отвръща.

– Не ви чувам... – подхвана Миракъл точно когато той вдигна лице нагоре и свали яката на пелерината си. Вятърът развя гъстата му тъмна коса.

– По дяволите! Пак ти!

Клейтън примигна от солените пръски в очите и положи всички усилия да се съсредоточи върху сирената с буйна коса и плътно прилепнала по тялото рокля. Клейтън си бе представял много начини, по които тя би могла да го посрещне – престорена изненада или шеметно удоволствие – всички типично женски реакции, които влизаха в действие, когато мъжът на техните мечти изведнъж се появи и ги накара да загубят и ума, и дума. Херцогът му бе дал да разбере, че пиленцето ще бъде подчертано доволно да стане обект на неговото внимание. Също така го бе подготвил за нея с думи от рода: „изключителна, невероятно красива, толкова красива, че да накара зрял мъж да заплаче от желание.“ Последното нещо, което бе очаквал, бе да бъде посрещнат от проклето момиче с вид на парцаливка от детска приказка.

Мисълта, че просто не бе разбрал както трябва брат си, беше несериозна. Та херцог Солтърдън се бе заклел в старата херцогиня, че „изумителното създание“ с възторг ще приеме неговите ухажвания, но може би на Трей Хоторн изобщо не му пукаше за здравето на херцогинята.

– Милорд! – извика някой задъхано зад него. Клейтън бавно се обърна и видя Бенджамин. Неговият слуга с мъка си пробиваше път из мъглата и се спъваше из камъните. Когато най-после остана без дъх стигна до Клейтън, прислужникът с малко коремче хвърли куфарите в краката си и сковано се изправи. Не проговори. Само гледаше с широко отворени очи, както и Клейтън, рушащата се постройка, която някога е била параклис, а сега – само останки от убежище, давало подслон на свещеници преди много векове.

– Боже господи – въздъхна Бенджамин, а от устата му излезе пара от студа. – Каква е тази съборетина, милорд! Сигурен ли сте, че сме

дошли на точното място? Не мога да си представя че някой, като се изключат привиденията, би могъл да обитава подобни призрачни покои.

– Съгласен съм, Бен. Единственото привидение, което витае тук, е това, което съм дошъл да видя. Опасявам се, че току-що я съзрях да стои там, на опасната площадка с буйна червена коса.

– Привидения – изсумтя едва доловимо прислужникът и потръпна. – Знаете какво изпитвам към привиденията, милорд. Най-добре е да ги държим на разстояние. Докато сам не станете свидетел на хаоса, който подобна душа може да все в разсъдъка на някого, вие просто не ще се разберете. Видях как на един човек косата му побелява за една нощ, след като се сблъска лице в лице с призрак.

Клейтън се намръщи. Бенджамин Хюз имаше големи тъмни и тъжни очи на ловна хрътка, което придаваше на стария прислужник вид на човек, постоянно обграден с привидения. Лицето му бе издължено, с провиснали челюсти. Носът му аленееше – от настинката, кълнеше се старецът, но всички знаеха, че се дължи на пристрастието му към „едно лекарство“. Лекарството, разбира се, бе бренди, а привиденията несъмнено се дължаха на прекалено високите дози.

Бен служеше в семейството на Клейтън от четиридесет години и оттогава все скачаше през нощта и докладваше на господарите си за многобройни срещи с най-различни призраци, привидения и таласъми. И старата херцогиня, и Клейтън цели часове се опитваха да го убеждават, че подобни неща не съществуват, че призраците, които е видял, са само проснати чаршафи или блещукащи газове, които се отделяха от бластистата местност през определени периоди на годината.

Точно този следобед обаче и Клейтън почувства, че му се иска да вярва, че видението, което му бе извикало от фара, е някакъв призрак от задгробния живот, а не „чаровният ангел“, когото брат му бе изпратил да прелъстява.

Изведнъж ледената вода заля глезените му и той се върна в действителността. Наведе глава, за да не го брули вятърът в лицето, и се запъти към издатината, на плажа, откъдето се заизкачва към обвитите в мъгла облаци. След като стигне до върха, щеше да види как да продължи по-нататък – дали да се приближи отново до фара или да потърси замъка Кависбрук и да се моли момичето на издатината да е само плод на неговото въображение.

Върхът Света Катерина се издигаше на повече от двеста метра над морето. С болка в гърдите, премръзнали пръсти и изтръпнали крака, натъртени от опасното изкачване по грубо издяланите стъпала, Клейтън,

който бе взел торбите от слугата си, ги хвърли на земята и се излегна под някакъв заслон в скалата, докато Бенджамин все още с мъка се търеше нагоре. Когато и той се изкачи, останали без дъх се завзираха в спускащия се около фара мрак. По-голямата част от параклиса бе вече залята от прилива. Единственото нещо, което бе останало над водата, бе старото каменно разпятие на покрива. Вълните галеха нозете на умиращия спасител.

Замаян и отпаднал, Клейтън отново се облегна на скалата.

– Не гледай – задъхано каза прислужникът. После си закопча наметката на врата и ужасено впи поглед надолу. – Богохулство! Има ли нормален човек, който да повери душата си на такова призрачно място?

– Точно това си помислих и аз – процеди през зъби Клейтън. После се отдалечи от пропастта и се приближи до пътеката, избърса потта от лицето си с ръкава на палтото и тихо изруга брат си.

Цели часове им бяха нужни, за да убедят един фермер да ги откара с каруца до замъка Кависбрук. Когато най-послед стигнаха малко след полунощ, Бенджамин хвърли един поглед на замъка, кацнал на около сто и петдесет метра над бушуващия океан, завъртя се на място и провъзгласи обгърнатата с мъгла крепост за пълна с душите на древни воини, които несъмнено бродят из коридорите нощем и размахват кървави мечове.

Фактът, че на фермера му беше доставило такова голямо удоволствие да ги просветли и двамата по въпроса за „откачените“, които живеяха в „призрачната съборетина“, не се бе оказал от полза.

– Няма по-ненормални от ония в Кависбрук! – бе заявил фермерът толкова искрено, че Бенджамин простена. – Още в деня, в който оня откачен лорд Кавендиш се появи и затвори странната си жена и нейния прислужник в гъмжащата от плъхове съборетина, плъзнаха слухове. Да, сър, лейди Лорейна Кавендиш си живееше там сама с години, като се изключи не по-малко шантавия прислужник, а съпругът ѝ я посещаваше само от време на време. Мисля си, че такава самота би побъркала всеки. Тя имаше навика да се качва на фара. Гледаше морето и го чакаше. Една нощ просто изчезна. Изгасна като пламък на вятъра. Някои казват, че е мъртва, броди из проклетия фар и все още го чака да дойде и да я отведе. Не може да се отрече, че в цялата работа има нещо странно. Всички ги видяхме – еднорога и ангела, летящи в утринната мъгла. Вече никой от нас не се осмелява да отиде там. Скалата е свърталище на мъртви.

Клейтън и Бенджамин стояха един до друг на разнебитения стар въжен мост и трепереха от студената мъгла. Абсурдната тирада на

фермера за духове и еднорози завладяваше съзнанието им, докато се вираха нагоре в извисилите се бойници и стени, които заедно с последните звезди изчезваха зад непрогледното було на мъглата.

– Е – най-послед Клейтън заговори на прислужника си, – мисля си, че вече е време да повикаме домакина. Не можем да останем тук цяла нощ, нали?

– Говори за себе си – отвърна Бенджамин, който с ужас се вираше нагоре.

Клейтън се прокашля и отново си спомни дивото червенокосо девойче, което му бе изкрещяло от фара. Очевидно беше много хубаво, че Бенджамин не я бе видял, защото иначе никога нямаше да стигнат чак дотук.

– Бенджамин... – подхвана той.

– Няма да го направя, сър... Не можете да ме принудите. Вероятно вътре има демони. От ония със зурлите и дългите зъби и...

– Бенджамин...

– С рога, които се показват иззад шръкналите им уши и...

– Не ме принуждавай да си упражня правата на господар над тебе. Знаеш, че ще го направя.

– Не бихте го направили, сър.

– Напротив. Ще те уволня, ако не действаш бързо. Замръзвам... а освен това, бог знае какъв звяр живее в мръсната вода зад този мост...

– Разбрах намека – озъби се прислужникът. Изпъчи се и колебливо приближи до вратата. Дълго търси преградата, после грабна някакво въже и силно го дръпна.

Някъде в далечината се чу камбана.

Бенджамин се завъртя на място, примигна с отпуснатите си клепаки и измърмори:

– Зловещо! Още веднъж искам да изразя недоволството си от това подло и измамно деяние, което, ако ми позволите да изтъкна, без да се повтарям, ще се стовари върху...

– Бенджамин!

– Да, сър.

– Млъквай!

Прислужникът се нацупи и повдигна вежди. После добави с глас на дете, на което са се скарали, а то иска да се наложи:

– Никой не отваря. Вероятно сега танцуват около вращите казани.

Точно в този момент нещо изскърца и тежката врата започна да се отваря. Бенджамин бързо се приближи до Клейтън, скри се зад него и

промълви:

– Не се бойте, милорд. Ще ви пазя. Просто ми дайте няколко минути да събера кураж...

– Да не обсъждаме лоялността ти – делово отбеляза Клейтън, което накара прислужника да изсумти. Секунди след това той забеляза едно кално петно върху наметалото на господаря си и трескаво се заопитва да го махне – несъмнено усилие да се съсредоточи върху нещо друго и да забрави това, което може би се спотайваше зад вратата на Кависбрук.

Най-после тя се отвори, макар и съвсем леко. Появи се възрастен мъж с кръгло, мустакато и бледо лице. Той любопитно се вторачи през очилата си в Клейтън.

– О! Пак вие!

За миг Клейтън трескаво се заопитва да си спомни историята на брат си за времето, прекарано в Кависбрук.

– Здравей, Хойт – най-после колебливо отвърна той. – Хубаво е, че отново те виждам.

Старецът учудено примигна, после отново любопитно се загледа в Клейтън, присви очи изпод рошавите си вежди и изведнъж подскочи като ужилен и плахо попита:

– Какво ви води отново в Кависбрук, Ваша милост?

– Лейди Кавендиш, разбира се.

– Доста време мина – изръмжа старецът, но не отвори вратата.

– Ваша милост – прошепна Бенджамин на ухото на Клейтън, – смятате ли, че той възнамерява да ни пусне да влезем?

Точно в този миг иззад часовая с посребрели коси се чу друг глас.

– Той ли е? Разбира се, че е той. Кой друг би проявил такова нахалство, че да се появи на прага в полунощ и да очаква да го поканят да влезе? Кажи му да се маха, Джони. Не го искаме тук.

Хойт присви устни и подръпна мустака си, който наподобяваше бодлите на таралеж.

– Лейди Кавендиш ми предаде да ви кажа, че не си е въкци – каза той най-после. – Елате утре.

– Не! – отново се чу ядосаното шептене. – Изобщо да не се връща! Кажи му го, Джони! Не искам да виждам отново неговото арогантно, грубо и безочливо лице.

– На лейди Кавендиш не ѝ е до посетители – преведе Хойт, после измърмори през рамо: – Да ги накарам ли да се върнат в Найтън, девойче? Това е единственото място, където могат да преспят. Разбира се, ще им отнеме почти цялата сутрин да стигнат дотам... и могат да се загубят

по пътищата, направо могат да паднат от скалата в тая проклетата мъгла...

– Не мога да разбера защо настояваш да пусна херцог еди-кой си в дома си, след като знаеш какви чувства изпитвам към него и неговите груби приятели.

– Да, но ти никога не си връщала просяк от прага си. Представи си как ще ти тежи на съвестта, ако разбереш, че горките създания са били изхвърлени някъде на брега. Нали знаеш какво казват, девойче. Аристокрацията няма акъл да избърше собствените си...

– Прояк! – изсъска Бенджамин.

– У-у! – чу се как извика момичето и едно малко краче тропна по пода. – Направо ми писна от чувството ти за дълг, Джони.

Изведнъж масивната врата се отвори със замах и пред тях застана дебеличкият очилат прислужник с остра побеляла коса и раздърпани дрехи. Зад него стоеше момичето от фара. Облечена в същата износена и опърпана рокля, с коса, която падаше на тежки къдри и пламтеше като жаравна на оскъдната светлина, тя застана с ръце на кръста и ядосано изгледа Клейтън.

– Как се осмеляваш – започна тя и тропна с чехъл по пода. – Познавала съм арогантни хора, но по-арогантен от теб няма, Солтърдън. До колкото си спомням, заповядах на теб и неприятните ти спътници да напуснете дома ми. Дори може и да съм ви наредила никога повече да не се връщате в Кависбрук – не си спомням точно, – но ако не съм го направила, то просто съм пропуснала. А сега ми се появявате на вратата като оръфани отрепки...

– Отрепки! – възмути се Бенджамин. – Милорд, не мога да понеса...

– Позволи на дамата да довърши – намеси се Клейтън и леко и сухо се усмихна на момичето, при което тя свъси вежди. Защо той не успя за разбере? За миг тя остана безмълвна, като че ли я обзе нерешителност. Явно обмисляше как да формулира следващата си тирада – несъмнено гравирана покана за скок с главата надолу от канарата.

Може би в крайна сметка това не би било чак толкова лоша идея.

Клейтън изправи рамене, без да изпуска от поглед очите ѝ, приближи се до нея и видя как тя вирва брадичка и стиска челюсти, а вятърът развява дългата ѝ коса и тънката пола на роклята ѝ. Повечето жени биха се разтреперили, биха поискали нещо, с което да се наметнат. Но като се позамисли човек, повечето жени не биха се изправили срещу херцог, казвайки му да върви по дяволите.

Посегна към ръката ѝ. Тя рязко я отдръпна.

Отново посегна, този път търпеливо, като не преставаше да я гледа с усмивка от типа „Ще те накарам да си промениш мнението“, която бе разнежвала много девиси с каменно изражение. Този път успя да улови малката ѝ ръка в хладните си пръсти и я поднесе към устните си. С поглед все още прикован в очите ѝ, които в момента бяха ококорени от изумление, той каза с цялата чувственост, на която бе способен, като се има предвид колко беше премръзнал:

– Приемете моите искрени извинения за предишното ми поведение. След като разбрах грешката си, реших да се върна в Кависбрук, за да я поправам. Надявам се, че една благородна дама, каквато сте вие, ще забрави моята арогантност и ще ми даде възможността да залича спомена за нея.

Леко я целуна по ръката и затопли с дъха си бледата ѝ кожа. За миг тя сякаш бе хипнотизирана, но си остана предпазлива като птица.

„Вече сигурно коленете ѝ са се разтреперили и се съмнява дали ще устои на чара ми,“ помисли си Клейтън. Тя щеше да промени мнението си за него. В края на краищата, той бе херцог, при това много красив херцог. Тя трябваше да бъде благодарна, че подобен мъж изобщо ѝ обръща някакво внимание.

– Ваша милост – каза момичето с плътен глас и леко отдръпна ръката си. После направи една крачка назад и продължи: – Пътят обратно до Найтън е опасен дори и при хубаво време. Трябва да внимавате да не паднете от канарата в тази мъгла.

И затръшна вратата под носа му.

Започна да вали. Не беше просто ръмене, а цял порой, сякаш бог, който явно заставаше на страната на момичето, бе решил да му наложи особен вид наказание. Вода се лееше като из ведро от облаците, плющеше по раменете на Клейтън и се стичаше на вадички надолу по лицето му. Само за секунди пелерината му прогизна, а около краката му се образуваха локви.

– Милорд – дочу се гласът на Бен в пороя, – да ви докарам ли файтон?

– Много смешно – озъби му се Клейтън и продължи да се взира във вратата със стиснати зъби, които всеки момент щяха да започнат да тракат.

– Може ли да предложи да прекратиш неуспешните си опити с чара и просто да разбиеш вратата, както всеки самоуважаващ се херцог би направил, когато се сблъска с подобна неприкрита грубост.

Да шурмува?! Точно така. Клейтън се загледа в дървното

укрепление и тихо изруга.

Изведнъж вратата се отвори. Мъничко.

– Той там ли е още? – чу се едва доловимият й глас отвътре.

Хойт изумено го гледаше, а по очилата му засвяткаха капчици дъжд.

– Да. Стои си вкочанен като труп. И не изглежда да е особено щастлив. А и не мога да го виня за това. Времето не става за гъска, да не говорим за херцог. Да го покания ли вътре, миледи?

– Е, добре. Ако се налага. Но те предупреждавам, Джони, не искам да имам нищо общо с него...

Хойт отвори вратата със замах и залитна назад, но се подпря на някакъв стар бастун. Клейтън разярено го гледаше през пороя, стиснал ръце в юмруци и целият прогизнал. После погледът му се плъзна върху момичето, което стоеше вътре, почти изцяло скрито в сянка.

След като най-после успя да се усмихне кисело, Клейтън прекрачи прага и влезе в неприветливото, тъмно и подобно на пещера преддверие от сив гранит и хоросан. Беше се надявал поне вътре да е светло, но там цареше почти непрогледен мрак. Надявал се беше да е топло, но го посрещна студ. Направо видя как от устата му излиза пара, когато въздъхна с облекчение.

Веднага щом Хойт затвори вратата зад Бенджамин, който с усилие стовари подгизналия багаж на пода, дамата каза:

– Не съм управителка на странноприемница. Този път Ваша милост ще си плати за храната и леглото. Може и сами да отидете до покоите си. Предполагам, че знаете пътя.

Клейтън спокойно изгледа Бенджамин. Бенджамин отвърна на погледа му – по зачервения му нос се стичаха капчици дъжд, а очите му на хрътка безпогрешно отразяваха всички мисли.

Те не знаеха как да стигнат до стаите си.

Най-накрая Клейтън повдигна вежди и каза:

– След като ще си плащам за храната и спането, очаквам да ме обслужите. Тук се включва и пренасянето на багажа.

Момичето ахна и кипна. Но грабна мокрите куфари, олюля се за миг, докато Хойт не й се притече на помощ, а след това и двамата изчезнаха в мрака. Клейтън, плътно следван от Бен, вървеше само на няколко крачки след тях.

– Няма да се омъжа за него, честно ти казвам – прошепна момичето на спътника си, но така че да бъде чуто от Клейтън. – Не ме интересуват всичките му титли и богатство. Не го харесвам, Джони.

– Дай му възможност, девойче. Този път изглежда много по-учтив. Освен това, никога не съм те виждал да отказваш на човек, изпаднал в беда.

Момичето прехвърли тежката чанта от едната ръка на другата и въздъхна.

– Ако мама бе тук...

– Тя нямаше да се поколебае да приеме просяка – прекъсна я Хойт. – А ти си също като нея. Красива, темпераментна и инат. Но в нея изобщо нямаше лошотия. Тя успяваше да накара и най-бедния и отчаян пътник да се почувства добре дошъл. По онова време този замък не изглеждаше толкова мрачен и студен. В това отношение ти не приличаш на майка си – поне не тази вечер. Опасявам се, че си станала прекалено опърничава и затворена, миледи. За това не вина майка ти, а себе си. Сгреших, като през свободното ти време обсъждах с теб Сократ и Платон и насърчавах все по-голямата ти страст по...

– Тихо! – прекъсна го тя и предпазливо хвърли поглед през рамо. Клейтън я възнагради с усмивка, която изразяваше задоволството му, че я наблюдава как се бори с багажа. Истината беше, че разговорът им живо го бе заинтригувал, както и начинът, по който се люшкеше подобната ѝ на завеса коса и хубавият ѝ задник. Може би в даден момент, когато съвестта му подсказеше, че трябва, той щеше да ѝ предложи да ѝ помогне.

– Трябваше да убедя майка ти да те изпрати в подходящо училище – заключи Хойт леко раздразнено.

– Където сигурно са щели да ме научат как да подръпвам струните на арфа или да почуквам на клавишите на клавесин. Благодаря, сър. Животът ми е тук, в Кависбрук, където мога да бъда това, което съм... и да се радвам на нещата, които най-много обичам.

Най-после, след като сякаш цяла вечност бяха вървели през тъмните тунели и мрачните каменни коридори, след като бяха видели как домакините им с мъка изкачват тесните вити стълби и влачат багажа след себе си, най-после пристигнаха в огромните студени и в по-голямата си част необзаведени покои. Домакинята хвърли куфара на Клейтън на пода и задъхано се обърна към него:

– Няма да ви нося чай, нито пък ще ви сервирам закуска в леглото. Ако искате гореща вода за проклетите си парфюмирани вани, можете сами да си я донесете и подгреете. Няма да ти давам каруца и магаре, та да можеш да отидеш да се напиеш в кръчмите в Найтън и после да нахлуеш в дома ми като малоумник. И да не си ме нарекъл „хубавко

девойче“, „проклетия“, или „червенушка.“ Аз съм лейди Кавендиш, сър, и повтарям, че нямам желание да те обвързвам с брак или каквото и да било друго. Не те харесвам, херцоже. Нито пък ми харесват приятелите ти или пък начинът ти на живот. Не ме интересува колко имения притежаваш, нито пък това, че редовно вечеряш с крал Джордж. Ти и приятелите ти сте едни арогантни грубияни и ако можех да променя нещо от миналото си, то това щеше да е денят, в който открих теб и наперените ти другарчета изхвърлени на брега като Мариновани херинги. Този път бих те оставила там, дано те изядат раците. За съжаление обаче проклетите раци няма да поискат да те ядат.

С тези думи лейди Кавендиш грациозно заобиколи Клейтън и излезе, оставяйки Хойт, облегнат на бастуна си, учудено да разглежда Бенджамин и господаря му.

– Като че ли никога не съм я виждал толкова отвратена от някого – заяви той. После поклати глава, потропа с бастуна по пода и я последва в тъмното.

Клейтън остана втрепенен във вратата, запазвайки сухата усмивка на лицето си.

– Сър – обади се зад него Бенджамин, – какво искате да правите сега?

– Истината ли искаш? – Усмивката изчезна от лицето на Клейтън. – Да убия брат си.

След като затръшна тежката врата зад себе си, Миракъл, която все още едва си поемаше дъх, се облегна на нея, пхна ръка в джоба си и стисна кесийката с жельди, които по-рано бе използвала в лекомисления си опит да си поиграе с лунните богове.

Разбира се, фактът, че противният херцог се беше появил точно в мига, в който тя бе помолила Купидон да ѝ разкрие лицето на бъдещия ѝ съпруг, бе просто съвпадение.

Тя ненавиждаше горделивците със синя кръв! Пък и не вярваше в магиите на Серидвен. Те бяха само някакви драсканици в една стара черна книга, чиито страници вече се превръщаха в прах – легенди, които скоро щяха да бъдат забравени, защото бяха измислени от „стари баби, които не могат да си хванат съпрузи“, както Джони наричаше гадателките.

Миракъл запали свещ и се приближи до раклата, от която внимателно извади Свещената книга на Серидвен и яростно се загледа в нея.

Навън вятърът брулеше рушащите се бойници. Обади се кукумявка.

Миракъл подскочи. Изпусна и свещта, и книгата. Високо над нея, от една гредя близо до тавана я наблюдаваше ококорената птица.

Отново изкряска.

Миракъл грабна книгата и внимателно я разгърна. Търсеше „Любовната магия на кукумявката.“

Да чуеш кукумявка в безлунна нощ, е обезпокоителен знак. Той подсказва неприятности и мъка.

Миракъл седна на пода, стисна книгата в ръце и въздъхна.

– Знаех си. Този ужасен и наперен херцог ще ми донесе само злини.

Глава 3

До този миг никога не ме бе поразявала такава внезапна и сладка любов. Лицето ѝ разцъфна като прелестно цвете. И плени сърцето ми.

Джон Клер

Клейтън не можа да спи дълго. Часове след като разгневената лъвица и спътникът ѝ Хойт – изненадващо приятен, но особен човек – ги бяха довели до покоите им, той сновеше напред-назад из студената стая, налегнат от мисли как да спре това съмнително приключение, преди още да е започнало. Братските задължения в крайна сметка се простират дотук. Особено след като Треј го бе излъгал за обстоятелствата около връзката си с неприятното пиленце. Това очевидно беше едно от поредните приключения на херцога с цел да разведри спътниците си по разврат. Несъмнено те сега лекуваха махмурлука си и се смееха над този неописуем фарс.

От друга страна обаче, беше общоизвестен факт, че брат му не е стабилен финансово, а херцогинята през последните месеци явно бе изразила неудоволствието си от отказа на Треј да се ожени и да има наследник.

Накрая Клейтън твърдо реши да следва до край идиотския план. Това можеше да послужи за поука и на Треј, и на непреклонната и във всичко месеца се баба. Треј щеше да се окаже с жена, която не иска, а на херцогинята щеше да се наложи да обяснява на равнопоставените си защо внукът ѝ се е оженил за някаква смахната просякиня.

Това, от което Треј наистина имаше нужда, бе някой да му покаже, че трябва да изкарва прехраната си с пот на чело, така както Клейтън бе принуден да прави. Той бе поискал, но не бе получил нищо от старата херцогиня и се бе отдал на възстановяването на изоставения Бейсингстоук Хол в Солсбъри. Сам ореше нивите, докато ръцете му станаха целите в рани. Накрая обаче пожъна най-добрата реколта в района. Взе парите, рискува и в крайна сметка създаде собствено богатство.

Той обаче наистина бе длъжник на Треј, а Треј очевидно бе изпаднал в голямо затруднение, след като бе решил да се възползва от това.

Но дали нямаше и някакъв друг изход. Треј очевидно го бе излъгал за отношенията си с младата жена. Бе го информирал, че той и лейди

Кавендиш се били разделили като приятели. Тя била споменала, че с нетърпение очаква да го види отново, дори била намекнала, че ще прояви разбиране към неговото ухажване. Какъвто си беше лековерен, Клейтън лесно се бе хванал на въдицата му. От много, много отдавна не бяха успявали така да го подмамят.

Клейтън се намръщи и отиде да отвори вратата на съседната стая. Вътре на раковинното легло спеше Бенджамин, завит до брадичката с тънко одеяло, и тихичко хъркаше в тишината.

Трудно бе за вярване, че едва преди четири дни Клейтън спеше в обятията на любовницата си. На топло. На сухо. Доволен и леко пиян. Беше я убедил, че отива на остров Уайт по работа за брат си. Не можеше да се каже, че е лъжа.

И все пак, в недалечното минало имаше моменти, когато щеше да се позамисли дали да остави графиня Бланш Деларю-Мадрас за толкова дълго. От всичките му любовници тя най-успяваше да го изкуши да се ожени. Графинята нямаше нужда от парите му. Имаше си ги достатъчно. На седемнадесет години родителите ѝ я бяха омъжили за един съсухрен и надут граф с къси крака, отпуснати гърди като на горила и лисиче лице, който бе с тридесет години по-възрастен от нея. Скоро след раждането на единственото им дете графът се бе строполил мъртъв в обятията на една от многобройните си любовници. Семейството му щедро възнаградило Бланш за търпението ѝ и я изпратили по живо и по здраво.

При това графиня Деларю-Мадрас бе красива, нетърпелива и страстна. В леглото бе яростна и ненаситна.

Но на Клейтън най-накрая му бе омръзнало, дори и с нея. Всъщност на него му бе омръзнало почти всичко. Богатството и успехът вече почти не му предлагаша нужното предизвикателство. Иначе едва ли щеше да се съгласи да дойде тук, в този негостоприемен свят, далеч от предсказуемите авантюри. Макар и Бейсингстоук Хол да му предлагаше спокойствие и да бе негов дом, през последните години той ставаше все по-самотен. Не можеше постоянно да се организират вечери или да се ловува. Невнимателните му приятели вече бяха унищожили всичките лисичи в околните три графства.

Клейтън излезе от стаята, затвори вратата след себе си и огледа огромния коридор. Примитивните свещички едва мъждукаха в корозиралите си стойки. Нямаше килими. Само камък. Влагата сякаш се просмукваше през подметките на ботушите му. По стените не висяха картини, а паяжини.

Коя ли жена не би приела с радост възможността да избяга от тази обстановка? Коя ли жена изобщо би живяла тук? Беше 1800 година, а тук времето сякаш беше спряло.

Но това, което най-много го учудваше, бе решението на брат му да се ожени за това момиче... та дори и просто да му се искаше да ядоса херцогинята.

Клейтън спря и се заслуша. Бе чул някакъв шум зад себе си.

Нещо помръдна. Притича по пода. Може би плъх?

Извади часовника от палтото си, отвори го и се завзира, за да различи колко е часът.

Осем сутринта. Може би бе прекалено рано за домакинята. Продължи надолу през лабиринта от коридори, като накрая съвсем се загуби в безбройните празни стаи и галерии, в които отекуваше само собствената им тишина. Още веднъж си повтори извиненията, които щеше да изкаже на домакините си – не че имаше нужда да се извинява, разбира се. Така наречената лейди Кавендиш щеше с радост да го заведе до ръба на опасната канара.

Как ли й бе името?

Към нея се бяха обръщали единствено с „лейди Кавендиш“, но от време на време се чуваше и... Мариан? Маргарет?

По дяволите! В това проклето място нямаше ли поне един прислужник? Човек направо можеше да си умре от глад и студ. А и този мрак!

Най-после Клейтън премина през един вход, който водеше към тесен и сводест коридор. Там видя светлина.

Тя се разливаше през няколко процепа. До слуха му достигнаха гласове и той внимателно тръгна към тях.

Това, което видя, бе градина – избуяла и непроходима, пълна с дини, фасул, индийска царевица и екзотични цветя.

Дори и в сегашното си окаяно състояние, сивата гранитна кула все още гордо се извисяваше на тридесет метра от земята. Таваните отдавна се бяха срутили под натиска на вековете, вятъра и дъжда. От външната страна имаше стълба към някаква врата на втория етаж, до която едно време сигурно се е стигало само с въже. Там имаше нещо като малък параклис. Все още се забелязваше олтарът. По полуразрушената стена се виждаха следи от червени и жълти стенописи.

И все пак това, което привлече погледа му, не бе тъжната тайнственост на една отминала епоха, а момичето.

Червенокосото момиче, чиято глава и рамене слънцето обилно

заливаше със светлина, докато то вървеше сред цветята и зеленчуците и с мелодичен глас разговаряше със спътника си.

– Предпочитам да обсъждам откриването на галваничното електричество, отколкото нашия посетител... херцог... Как му беше името?

– Солтърдън – напомни й Хойт с шеговито недоволство.

Известно време тя помълча, погълната от приятното занимание да разравя тъмната почва около корените на растенията. Бузите ѝ бяха по-руменели от усилията, а изражението ѝ бе замислено.

– Намирам го за груб – каза тя най-после и махна плевела от божура. – И арогантен. Знаеш как ненавиждам арогантните, Джони!

– Той е херцог. Има право да е арогантен.

– Няма. Никой няма право да се държи така. И ти, и мама винаги така сте ме учили.

– Да, проклет да съм. Никога не ми е минавало през ум, че собственото ми чувство за морал ще ми изиграе такъв номер. И все пак, той е наш гост. Да не би майка ти да не те е учила на гостоприемство? Защото, ако не го е направила...

– Ръцете му са студени...

Клейтън повдигна вежди, скръсти ръце на гърди и се облегна на стената.

– Студени! – повтори тя и заби лопатката си в земята. – А очите му са... зли. Да, зли. Една жена трябва да бъде накарана да се чувства...

– Красива! – възкликна Джони. – Желана! За бога, девойче, ти приличаш повече на майка си, отколкото си мислех. И ми говориш за арогантност! А какво ще кажеш за суетата? А?

Смехът ѝ отекна като камбана. После всичко утихна. Тя отново прилекна срещу светлината. Остана така, с леко зачервено лице. Дълбоката тишина се нарушаваше единствено от кръсците на птиците, които кръжаха над нея и се скупчваха на черни ята високо горе, където по яркосиньото небе бързо преминаваха бели облачета.

Клейтън стоеше като онемял. Дори когато нещо я накара да завърти глава и големите ѝ сини очи срещнаха неговите, той не можа да помръдне.

– О – прошепна тя. – Той е тук!

Джони седеше на покрит с мъх камък. По кръглото му лице се изписа усмивка, а сините му очи весело заиграха.

– Ваша милост! Моля, заповядайте.

– Смяе ли? – каза Клейтън и възнагради Джони със суха усмивка. – Тя опасна ли е?

– Ха-ха! Тази сутрин май че да. Като че ли настроението ѝ е малко кисело, макар че не мога да си обясня защо.

Най-после младата жена се изправи на крака и застана сред мушката-тото. Бежовата ѝ пола стигаше малко над глезените. Носеше кафяви кожени чехли и рипсени дебели чорапи. В едната си ръка държеше кошница с лук и зеле, а в другата – градинарски ножици.

– Ваша милост! Херцог...

– Как му беше името – допълни Клейтън.

Тя вдигна брадичка, бързо хвърли един поглед на Хойт, предизвикателно изпъчи рамене и задъвка долната си устна.

– Заповядайте, Ваша милост! Моля – Хойт посочи един стол, отчасти скрит зад кичур орлови нокти.

– Само ако арогантността и грубостта ми не ви обиждат.

Хойт прихна и тихичко захихика. Лейди Кавендиш за миг сведе поглед, а после изгледа Клейтън изпод тежките си мигли, като внимателно го преценяваше, сякаш я бе хванал неподготвена.

Клейтън влезе в градината, поколеба се достатъчно дълго, за да се порадва на слънцето, което стопляше раменете му, и зае мястото си до Джони. Отрупаните с цвят клонки изпълниха въздуха с аромат.

– Миракъл – каза старецът, – не е учтиво да се гледа по този начин госта.

Миракъл. Значи това бе името ѝ. Необичайно, като самата нея. Отива ѝ, помисли си Клейтън, а после положи всички усилия да заглуши тази мисъл. Беше решил да не я хареса, да се подиграе на всеки опит за ухажване и да приеме поканата ѝ да си тръгне възможно най-скоро.

От друга страна обаче, не се бе оказал подготвен за нея – застанала сред божури, съвършена и обляна в слънчева светлина.

Миракъл се обърна, внимателно си проправи път сред цветята и донесе още една кошница с ряпа и моркови. Стори му се, че прилича на нимфа. И изведнъж осъзна защо брат му я бе избрал за своя херцогиня. От нея по изумителен начин струеше невинност. В това лице нямаше и следа от двуличие, завист, злост или цинизъм.

– Добре ли спяхте? – попита Джони.

– Никога не съм спал по-добре – излъга Клейтън, с поглед, прикован в момичето.

– Ще се погрижа да ви донесат още завивки. Няма да ви оставим да замръзнете. Нали така, Мира?

– Може би Негова милост ще си тръгне – каза тя натъртено, а красивите ѝ вежди леко се събърчиха.

– Глупости! Негова милост е извървял целия този път, за да те види отново. Защо да не остане? Нали така, Солтърдън?

Клейтън кръстоса крака. Твърдо бе решил да не се остави да бъде въвлечен в игрите на Трей. Вече бе прехвърлил наум причините, поради които щеше топло да се сбoguва с домакините си – но тогава бе пристъпил до вратата и зърнал... Миракъл.

– Да – отвърна той замислено. – Напълно сте прав.

Настъпи тържествено мълчание, после Миракъл отново се зае с работата си и отново коленичи в калта. Косата ѝ се разливаше като огнена лава по раменете.

– След първото ви премеждие тук, този път трябваше да се досетя, че ще се качите на сала.

– След първото ми премеждие ли? – намръщи се Клейтън с мисли, насочени към ръцете на момичето – мръсни, с дълги нежни пръсти. За миг забрави за премеждието на брат си и за причината, поради която той – лорд Бейсингстоук – бе тук.

Къде, по дяволите, ми е разсъдъкът? Миракъл все повече започваше да го изнервя, защото не му обръщаше внимание.

– Имах работа във Франция – най-после отвърна Клейтън. – Стори ми се загуба на време да заобикалям целия остров само за да се кача на сала.

– Къде са приятелите ти? – попита Миракъл, без да го поглежда.

– Моля?

– Казах...

– Не ви чувам, миледи.

Миракъл ядосано заби греблото в пръстта и се обърна с лице към него.

– Да не би да си глух?

– Напротив. Просто съм свикнал хората да ме гледат, когато разговаряме.

– Приемете моите извинения, Ваше Височество.

– Ваша милост – поправи я той с кисела усмивка.

– Ваша милост – отвърна тя с толкова ироничен тон, че би му подействал като плесница, ако не намираше недоволството в разярения ѝ поглед за хипнотизиращо, – къде са спътниците ви?

– Предполагам, че все още хърка – отвърна Клейтън.

– Нямам предвид този спътник. – Тя сбърчи покрития си с лунички нос. – А онези отворителни мъже, които те следваха като послушни кученца.

– Мира! – скара ѝ се Джони.

– И на теб ти се сториха странни, Джони. Не отричай. И херцогът ти се стори доста странен.

След като на няколко пъти смени цвета на лицето си, Джони се сви на стола и посегна за бастуна си – един чепат прът с резбована дръжка, която приличаше на конска глава.

– В какъв смисъл? – попита Клейтън.

Изражението ѝ се оживи и Миракъл грациозно скочи на крака.

– След като ви изхвърли морето, ние ви приютихме, предложихме ви всички удобства на нашия дом, а вие се отнесохте с нас едва ли не като с ваши прислужници, непрекъснато ни засипвахте със заповеди и хленчехте за „лошите условия.“ А когато си тръгнахте, дори и шилинг не ни предложихте за неприятностите, които ни причинихте. Ако вие, сър, сте някакъв показател затова, в което се е превърнала аристокрацията, благодарая на бога, че съм имала късмета да израсна тук, на разстояние от всички тези нескрити преструвки.

– Свърши ли вече? – попита Клейтън и саркастично се усмихна.

– Не още. – Повдигна полата си, прескочи лехата моркови, през което време Клейтън успя добре да разгледа обутите ѝ в чорапи крака, и застана пред него, размахвайки кален показалец в лицето му. – Не мога да си представя как имате наглостта да се върнете тук и да смятате, че бих изпитала някакво влечение към вас. Не ми пука, че сте херцог. Липсва ви смирение, да не говорим за вежливост. И най-големият герой става още по-достоеен със способността си да благодари на по-низшестоящите от него. Вие, сър, не притежавате това благородство.

– Боже господи! – изохка Хойт и се свлече на стола си с широко разкрячени крака, а бастунът му с трясък падна на земята.

– Джони! – извика Миракъл и се спусна към него.

Клейтън скочи от стола, бързо хвана стареца, както направи и Миракъл, и го изправи на възглавницата. След като порови малко издъбовете на полата си, Миракъл извади малко шишенце с някаква течност, махна корковата му капачка и го поднесе към носа на прислужника. Той изсумтя и се изкашля. Очите му се насълзиха и трескаво отблъсна шишенцето.

– Боже господи, момиче, направо ще ме убиеш с това отвратително лекарство!

– Добре ли си? – тихо го попита Миракъл, а гневът на лицето ѝ отстъпи място на дълбока загриженост за приятеля.

– Как ли пък не – озъби се той и започна да бърше миризливата

течност от носа си със съсухрената си ръка. – Как да се държа, когато ти обиждаш единствения човек, показал някаква склонност да те ухажда? Боже господи, та аз се заклех на майка ти, че ще се погрижа да растеш щастлива и безгрижна, но ти очевидно твърдо си решила да осуетиш всеки мой опит да постигна това.

Тя замига с огромните си сини очи, стисна зъби, а после се люшна назад на пети и се навъси.

– Хич не ме гледай така, госпожице. Знаеш, че е истина. И не отричай, че доста нощи прекарваш с отворени очи и си мислиш как ще си останеш стара мома. Чух как нареждаше над проклетите си жельди някакви глупави любовни заклинания, на които те е научила старата вещица Серидвен.

– Тя е знахарка, Джони.

– Как ли пък не! Ако толкова много знае, тя самата щеше да се е омъжила. Дай ми бастуна.

– Защо?

– Отивам до фара.

– Ще ти докарам каруцата.

– Отивам пеша.

– Да не си полудял?

– Трябва ли да ти напомням да бъдеш учтива, когато говориш с по-възрастни от тебе?

Тя цялата почервения, а после отново се съсредоточи върху Клейтън.

– Виж сега какво направи.

– Какво съм направил?

– Тук си само от няколко часа и вече успя да всееш раздор в тази къща.

– Бейсингстоук! – неочаквано извика някой от вратата и всички видяха как Бенджамин със залитане влиза в градината, съвсем пребледнял.

– Милорд! – дрезгаво подхвана той, но силите го напуснаха и му се наложи да седне.

– Боже господи! – едновременно извикаха Клейтън и Джони.

Клейтън и Миракъл се спуснаха към прислужника. Побелялата му коса стърчеше като перушина. С разтреперани ръце той се вкопчи в палтото на Клейтън. Погледът му бе като на обезумял.

– За бога, човече, какво се е случило!

– Видях го със собствените си очи, сър.

– Кого?

– Звяра. Стоеше зад вратата, а подкованите му копита отекваха по

камъните.

– Звяр?

– Огромен и бял като десетина призрака, от черните му очи излизаха пламъци, а от ноздрите – пушек. Ужасен, милорд! Грозен! Блещеше ми се в мрака. А звуците, които издаваше... – Прислужникът потръпна. – Ревеше, фучеше, ръмжеше гърлено... И ако това не е достатъчно...

– Спри! – извика Клейтън.

– ... с черна кожа и полулице. Облечен в роба, която се влачи по земята. И говори на най-различни езици.

Миракъл ахна и закри уста с ръка. Тя вдигна взор към Джони, който ококорено наблюдаваше Бенджамин през рамото на Клейтън, а всички доказателства за собствения му припадък вече бяха изчезнали като по чудо.

– Говореше, значи? – попита Хойт.

Бенджамин трескаво кимна.

– На най-различни езици? – осмели се да се намеси Миракъл.

– Значи сте ги виждали? – каза Бенджамин и в гласа му отново се прокрадна страх.

– Не! – отсече Джони.

– Разбира се, че не! – съгласи се Миракъл. Клейтън съчувствено се усмихна на прислужника си и го потупа по гърба.

– Спокойно, Бен. Отново си сънувал. Сигурен съм, че нашите мили домакини ще потвърдят, че в замъка Кависбрук няма призраци.

– Не бих отишла чак дотам, че да обещавам това – тихо заяви Миракъл и Бенджамин отново се разтрепери, а Клейтън за миг нервно затвори очи. – Носи се слух, че предишният обитател на този замък, след като твърдо решил да проучи всеки коридор и тунел, се натъкнал на някаква тежка желязна врата, която била здраво заключена. Той я разбил, минал през прохода, издълбан в скалите, разбил още една врата и се оказал в мрачна стаичка. Там се натъкнал на застиналата фигура на огромен мъж, седнал на камък и подпрял глава с ръцете си. В краката му имало малко дървено ковчеже. Човекът се приближил, но когато външният въздух влязъл в контакт с тялото, то се разпаднало на прах и тайната на самоличността му си останала. Оттогава гостите, които не са добре дошли, се кълнат, че чуват горкото същество да удря по стените и да крещи да го пуснат.

Със стиснати устни и зъби, Клейтън грабна шишенцето с миризливата течност от ръката на Миракъл и когато очите на Бенджамин отново се проясниха, изръмжа:

- Благодаря.
- Пак заповядай – усмихна се Миракъл.

Глава 4

Опитът ни учи, че любовта, това не са двама човека, които се гледат един друг, а двама човека, които гледат в една и съща посока.

Антоан дьо Сент-Екзюпери

Често бе проклинала собствената си мекушавост. Бе неспособна дълго време да се ядосва на хора, които демонстрираха и най-малкото съжаление за собствените си грешки. Тази черта очевидно бе наследила от майка си, като се има предвид, че горката бе простила на баща ѝ, дето ги бе изоставил в замъка Кависбрук. Миракъл обаче нямаше намерение да прости на негова милост, независимо че бе показал такава загриженост за Джони сутринта в зимната градина. Независимо че ѝ бе говорил с много по-кротък и спокоен тон. Независимо че сивите му очи, толкова студени и непроницаеми преди, сега ѝ приличаха на тлееща жар. Независимо че ръцете му вече не бяха студени...

Тя не можеше да бъде сигурна. Той само за миг я бе докоснал, първо вечерта на прага (тогава ръцете му определено бяха студени), после когато ѝ бе взел шишенцето с надеждата да свести припадналия си прислужник.

Как се осмелява да я кара да се чувства виновна, че е уплашила този наивник? Отчупи коричка от стария хляб и я изхвърли през прозореца на гълъбите, които бяха кацнали на перваза и я наблюдаваха с малките си черни очички.

– Просто казвах истината – каза тя на глас на птиците, после извади и меката средина и им я хвърли.

После взе един черпак, пхна го в къкрещата супа от ряпа, моркови и грах, сипа малко в издълбания хляб, а отгоре сложи сирене. Сложи всичко това в каменната фурна, където топлината от съседното огнище разтопи сиренето и го направи на златистокафяво капаче.

Накрая зави хляба в топла кърпа, сложи го в кошницата и с бърза крачка напусна замъка, като си тананикаше тихичко и полагаше огромни усилия да не си мисли за херцог... как ли му беше името... Солтърдън. Някакъв си Хоторн!

Косата ѝ била прекалено къдрава и прекалено дълга. Трябвало да се научи да я прибира, защото в противен случай лондонските висши среди щели да я презират.

Тя го бе уведомила, че няма намерение да се преселва нито в Лондон, нито в някой град в близост до него.

Той дори се бе оплакал, че храната била прекалено оскъдна, че домът ѝ бил прекалено студен, а мебелите – неудобни и ужасяващо демоде. Дрехите ѝ били по-лоши и от на скитница.

Именно това я бе разплакало. Предишната вечер бе ушила роклята си. Пръстите ѝ още я боляха от огромните усилия да прокарава тъпата игла.

– Миракъл! – тя долови неговия глас някъде зад себе си.

По дяволите! Миракъл ускори крачка, после кривна по една пътечка, която водеше право към фара. Не обичаше да минава по този път. Стръмната и тясна пътечка беше много опасна. Използваше я само когато много бързаше.

– Миракъл! – повтори херцогът.

– Не си спомням да съм ти давала позволение да използваш първото ми име – каза му тя, когато той се приближи зад нея. – Или може би обноските нямат значение, когато херцозите се обръщат към нискостоящите си.

Той вече я настигаше – лесно му беше да го направи с дългите си крака, обути във високи ботуши. Беше си съблякъл палтото. Тънката риза и коприненият елек изглеждаха ослепително бели на фона на почернялото му от слънцето лице.

Висок е, помисли си тя и забеляза, че главата ѝ едва стигаше до раменете му.

Странно бе, че това не ѝ бе направило впечатление предишния път. Но на нея така или иначе малко неща ѝ бяха направили впечатление, с изключение на неговата арогантност и дразнеща показност.

– Не беше много мило от твоя страна да се държиш така с Бенджамин!

– И ти не си мил – отвърна тя, премести кошницата откъм неговата страна и така го принуди да я заобиколи.

Той не каза нищо.

Миракъл погледна ръцете му и първата ѝ мисъл бе, че те далеч не изглеждаха толкова бели, колкото ѝ се бяха сторили предишния път – сякаш никога през живота си не бяха пипвали работа.

След като най-после стигна до върха на пътеката, Миракъл за миг се поколеба, преди отново решително да поеме напред, като внимателно си запроправя път надолу по стръмното. Стараеше се да стои на голямо разстояние от коварната издатина, от която човек направо падаше в

океана на стотици метри под нея. Изминаха няколко минути, преди да забележи, че херцогът не е до нея.

Миракъл се спря. Погледна назад. Тя закри очи от слънцето с ръка и се загледа в Солтърдън, който малко сковано стоеше над бездната. Вятърът развяваше ризата и косата му и му придаваше див вид.

– Не приличаш на херцог – изказа тя мислите си на глас.

– Така ли? – отвърна той високо, за да надвие вятъра. – А на какъв ви приличам, лейди Кавендиш?

– На фермер.

– А! – Стори й се, че се усмихва и за миг белите му зъби се открояват в мрака, но после всичко изчезна. Да не би да й се смееше? Несъмнено намираще забележката й за глупава, ако не и направо идиотска. И може би си беше така. Какво ли разбираше от фермерство един херцог? Особено този херцог.

Миракъл се обърна и пое надолу. Под краката й стотици камъчета се търкулваха и падаха в морето. Тя продължи, но по-бавно, като се ослушваше да чуе стъпките му, но след като разбра, че не я е последвал, спря и отново хвърли поглед назад.

– Идваш ли?

– Да смятам ли това за покана?

– Можеш да го смяташ просто за нетърпеливост. Яденето ми изстива.

Мина минута, после още една. Херцогът втрещено я наблюдаваше с тъмносивите си очи, стиснал зъби. След като се измори от очевидната му неспособност да вземе решение, Миракъл се завъртя на пети и решително закрачи надолу по стръмния и криволичещ склон, по който само камъните и туфите трева й даваха някаква опора. Сърцето й трепна, когато до слуха й достигна трополене. В крайна сметка я бе последвал! Но тъкмо когато упорито стисна зъби и хвърли поглед през рамо, готова да го възнагради с „Трябваше да позная, че ще предпочетеш да ме последваш“, странният му поглед я спря. Той не гледаше в нея, а в ревящото и бушуващо море далеч под тях. Лицето му изглеждаше ужасно преbledняло.

Тя се закова, но се подхлъзна на камъчетата и подплаши цяло ято чайки, които гнездяха близо до издатината. Те се разхвърчаха във въздуха около тях с тревожни крясъци. Херцогът светкавично я хвана за рамото, за да я предпази. Това още повече я смути. Пръстите му сякаш я изгаряха през ръкава като жарава.

– Колко галантно – заяви тя и рязко издърпа ръката си. – Така ли

възнамеряваш да ме спечелиш на твоя страна, Ваша милост? Да се превърнеш в моя герой? Моят рицар с лъвско сърце и бляскави доспехи в бой с дракони?

– Приеми моите извинения – озъби й се той нервно и я пусна. Все още се вираше в далечните вълни. – Помислих си само...

– Да ме спасиш от чудовищните птици? – засмя се тя шеговито и самодоволно. – Като те гледам, херцоже, май аз ще трябва да те спасявам.

Най-после погледът му се спря върху нея. Беше твърд и проникателен. Усмивката й напусна устните. Тя удари кошницата в крака си веднъж, после още веднъж, дъвчеше долната си устна и се чудеше на странното усещане, което изпитваше в областта около сърцето. Никога преди не се бе шегувала с нечии недостатъци или страхове, но с пристигането на този нежелан гостенин и неговия спътник, очевидно бе твърдо решена да върши именно това. Разбира се, по негова вина. Поради някаква необяснима причина неговото присъствие я притесняваше – за разлика от предишния му престой в Кависбрук, когато се бе присмяла на идиотското му поведение като на някакво досадно улично кученце.

– Нямам нужда от галантност – каза тя по-меко. – Мога да се грижа за себе си и сама. Правя го от двадесет години. А и ти не си човекът, за когото бих предпочела да се омъжа, дори и да приемах на сериозно този твой неистов интерес към мен.

– Така ли? – отвърна той раздражено. – Какво не ми харесваш, миледи? Да не би да съм грозен?

Тя повдигна вежди, после се намръщи и подритна едно камъче. После отново тръгна надолу по пътеката. Този път пристъпваше по-внимателно и по-бавно, а той упорито я следваше.

– Е? – попита Клейтън.

– Не намирам нищо неприемливо в начина, по който изглеждаш – отвърна тя най-накрая по-скоро на себе си, отколкото на него.

– Тогава сигурно си мислиш, че не съм достатъчно заможен.

– Не се съмнявам в богатството ви, Ваша милост. Достатъчно е само да се погледнат дрехите ви. Обноските ви са безупречни, когато решите. Говорите достойно и красноречиво, което е очевидно доказателство, че сте образован. Сигурна съм, че сте със синя кръв. Несъмнено имате връзки с кралското семейство.

След като стигна до един скален заслон, Миракъл закри очи от слънцето и се загледа надолу към морето и бледосиньото небе. После коленичи и опъна на земята кърпата, която покриваше хляба със супата.

– Накратко – довърши тя и любопитно изгледа херцога, който продължаваше да стои на пътеката, облегнат на канарата, – нито красота, нито богатство, нито потекло биха могли да спечелят сърцето ми, а смирение, доброта, внимание... Това са качествата, които най-много обичам, Ваша милост. Искате ли да споделите обяда ми, сър? Или не обичате селски гозби?

Той не помръдна. Продължаваше да стои там, облегнат на стената. Вятърът брулеше тъмната му коса и бялата риза, а сивите му като гранит очи я наблюдаваха, без да потрепват.

Миракъл отчупи малко хляб, погледна го за миг, после го вдигна високо и го задържа. Само за секунди две-три чайки се спуснаха от небето. Една от тях се добра до съкровището, а останалите се разпищяха и отлетяха.

– Вие и аз, Ваша милост, не си подхождаме. Ето как аз обичам да прекарвам свободното си време – да се катеря по облаците. Човекът, за когото ще се омъжа, трябва да знае да лети.

– Не понасям хората да се забавляват с пиене – продължи тя и предложи още хляб на шумните чайки. – Подобно поведение обикновено е последвано от вина или съжаление. Как може човек да се наслаждава на фалшивото си алкохолно щастие, след като знае, че то трае съвсем кратко и в крайна сметка ще доведе само до нещастие на следващата сутрин?

– За бога! – възкликна той и още по-силно се притисна към каменната стена, защото вятърът изведнъж бе започнал да брули и имаше опасност да загуби равновесие. – Ти искаш направо светец, мадам. Да не би да трябва и да е девствен?

– За предпочитане да – кимна тя и се обърна с лице към вятъра.

– В такъв случай, миледи, ти трябва да се облечеш в черно и да се затвориш в метох. Очевидно очакваш да стане някакво проклето чудо.

– Очаквам съпругът ми да ми бъде верен, сър, както и да ме цени най-много от всичко. – По гласа ѝ пролича, че се вълнува, после вдигна брадичка, изпъчи рамене и добави уверено: – Той ще се гордее с мен, разбира се, и няма да се бои да ме представи на света, няма да се срамува, че се различавам напълно от другите. Той би рискувал живота си за правото ми да съм свободна от ограниченията, с които ни засипва обществото. – Тя се обърна с лице към Солтърдън. Очите ѝ бяха изпълнени със сълзите на недоволството. – Да, Ваша милост, може би наистина очаквам „проклето чудо“. Но подобни чудеса са възможни, ако повярваме и проявим търпението да изчакаме. Ти търпелив човек ли си,

Солтърдън?

– Не.

– Така си и помислих. Хора като теб очакват резултати веднага щом щракнат с пръсти. – Тя подхвърли парченце хляб във въздуха и се загледа как една птица се спуска да го клъвне. – Сигурна съм, че изобщо нямаш представа какво е глад. Твоят свят е пълен със задоволяване на всякакви капризи. Вашите килери са пълни. Когато имаш нужда от компания, властта и титлите ти дават всяка жена, която пожелаеш.

– Очевидно не всяка.

Тя повдигна вежди.

– Ваша милост, и за миг не вярвам, че причините за завръщането ви в Кависбрук са да ме убедите да се омъжа за вас. А дори и да го повярвам, има много неща, които ще трябва да изпълните, за да ме спечелите.

– Да вървя по вода и да летя. – Една чайка се сниши и кацна на рамото му, дръпна глава назад и се загледа право в очите му. – Трябва със съжаление да кажа, че не мога да правя нито едното, нито другото.

Бурята се разрази около полунощ. Клейтън се беше изтегнал на един фотойл с дъбова дърворезба, разядена от дървояди, с износена и оръфана дамаска, поне на сто години. Когато уморено се бе отпуснал в него, от седалката се бе вдигнал цял облак прахоляк.

Искаше му се да пийне нещо – нещо силно. За предпочитане бренди. В своето почти нелегално претърсване на помещенията Бенджамин бе успял да открие единствено нещо, което малко наподобяваше грог, и това не бе изненадало Клейтън, като се има предвид лекцията, която Миракъл му бе изнесла. Трепереше от студ. Дори тежката вълнена наметка, с която се бе загърнал, не го стопляше. Челюстите го боляха от това, че ги стискаше, за да не позволи на зъбите си да загракат. Пръстите на краката му бяха изтръпнали, а ушите му горяха.

Пред него, на една маса, цялата отрупана с грижливо сгнати купчини бели ленени ризи, лейди Миракъл Кавендиш спеше с глава, подпряна на няколко полуготови дрехи. Косата ѝ наподобяваше лъскава мед на оскъдната светлина на газената лампа.

Клейтън почти бе замръзнал, докато я наблюдаваше как спи, все още притиснала между пръстите си иглата и конеца. Какво правеше тук, скрита на върха на старата бойница, далеч от малкото удобства, които по-ниските стаи в замъка можеха да ѝ предложат?

Изглеждаше му толкова дребна. Несъмнено бе красива млада жена

с черти, които нямаше лесно да бъдат изтрети от времето. Тя, разбира се, не бе като повечето фатални жени от обществото, погълнати от модата, чиито фигури натежаваха още след първата година от брака им, а след първото дете вече безцеремонно се разплуваха.

Миракъл щеше да бъде различна.

Той си я представяше стройна и здрава, с поруменели от вятъра бузи и ярки синьозелени очи, дори и след като роди половин дузина изумително красиви деца – всичките досущ като нея.

До това нямаше да се стигне, разбира се. Как можа да забрави? Херцог Солтърдън се интересуваше само от едно дете – момче. Плодът, който ще превърне Трей Хоторн, първороден син на стария херцог Солтърдън, в един от най-богатите мъже в Англия.

Вятърът забрули по кепенците на кулата. Отекна гръм. Бурята забушува около замъка. Светкавици като огнени копия се мятаха в небето. Миракъл се размърда и сънено отвори натежалите си клепащи. Дълго остана така, с глава върху мекия бял лен, докато осъзнае къде се намира. После го забеляза. Скочи с широко отворени очи, а гърдите ѝ бързо се вдигаха и спускаха.

– Какво правиш тук? – задъхано попита тя.

– Наблюдавам те.

– Как откри тази стая?

– Не можах да заспя...

– И затова нарушаваш спокойствието на домакинята си и влизаш където си поискаш. Типично за теб. Каж ми къде ходи и какво откри. Признай си, сър! Какво откри?

– Стаи. Празни. Без виещи призраци. Защо? Да не би да криеш нещо тук, лейди Кавендиш? Нещо, което не искаш светът да види?

Кулата затрепери. Лампата върху масата хвърляше мъжделива светлина по голите каменни стени.

Миракъл се намръщи. Изведнъж цялата се превърна в загриженост, защото осъзна бурята. Скочи от стола и бързо се приближи до прозореца. Отвори широко кепенците и тихичко заплака, докато смразяващият вятър и дъжд я обливаха цялата.

– Проклета глупачка! Какво ли съм си мислила? – извика тя в мрака.

С три големи крачки Клейтън стигна прозореца и сграбчи рамката. Миракъл го хвана за ръката с учудваща сила и го отблъсна. Облегна се на перваза, така че лицето и раменете ѝ скоро бяха целите облени от ледения потоп, и продължи да повтаря: „Какво ли съм си мислила?“

Със сила Клейтън застана между нея и прозореца, присви очи и стаи дъх, когато пое цялата мощ на вятъра и дъжда. Сграбчи кепенците, миг се бори с тях и най-накрая с трясък ги блъсна.

– За бога! – процеди той през зъби и се обърна към нея. Тя стоеше с ръце, притиснати до гърдите. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. – Какво, по дяволите, смяташ, че правиш? Ще се убиеш!

Клейтън бързо си свали наметалото и се опита да я наметне. Тя също толкова бързо се отдръпна. Трескаво оглеждаше стаята.

– Аз трябва да съм там – във фара. Как можах да го направя? Как можах да заспя?

Миракъл се завзира в натрупаните дрехи, сякаш те можеха да ѝ дадат отговор.

– Моля те – тихо каза Клейтън и предпазливо пристъпи към нея с наметката. – Трепериш!

– Не! – изкрещя тя с широко отворени очи и почервенели от гняв бузи. – Да не би да си мислиш, че не знам какво правиш? Хич не ти пука дали треперя. Ти просто искаш нещо от мен – точно както всички останали като теб – богаташите, които се отбиват на този остров, целите на контени и с кесии, пълни с пари. Гледате ни под лупа. Като нещо екзотично. Споделяте помежду си колко е жалко, че хората от острова живеят толкова примитивно и в такова невежество. Идвате обаче при нас, за да купувате стоките ни – нашите овце, които са най-хубавите в Англия, нашите крави, нашата пшеница, дантелите ни, копчетата, ръкавиците. И всичко на нищожна цена. После се хвалите в Лондон как сте ни надхитрили. А сега поради някаква незнайна причина ти си дошъл тук и искаш мен, но нека да ви уведомя, Ваша милост, че цената, която някой ще трябва да плати за сърцето ми далеч надхвърля всички ваши очаквания.

– И каква е цената, миледи? Аз съм много богат човек, успокойте се, почти няма нещо, което да не мога да си позволя.

– Любов – каза тя и вирна брадичката си с блеснали очи. – Нито повече, нито по-малко, сър.

Отново изтрещя гръмотевица. От тавана се посипа хоросан. Миракъл избяга. Клейтън хукна след нея, но се забави, защото не познаваше тесните и вити каменни стълбища, които сега бяха съвсем обгърнати в мрак, защото оскъдните свещи бяха догорели.

Бе тръгнала към фара. Нямаше нужда от гледачка, за да му го каже. Инстинктът му подсказа, че ще избере най-краткия път – проклетата тясна и криволичеща ивица от пясък и камъни, която толкова опасно се виеше на сто и петдесет метра над морето. Само едно подхлъзване в

калта и...

Клейтън изскочи през вратата, през която бе минала и тя преди него, и се спря объркан пред мрака и дъжда. Задъхваше се. Беше замаян от светкавиците – огромни ивици бяло, жълто и синьо, които танцуваха около извисяващите се бойници и крепостни стени.

– Миракъл! – извика името ѝ отново и отново. После с мъка накара краката си да тръгнат, тихичко проклинаше първо брат си, после нея, после себе си, и накрая проклетата си слабост.

Тя вървеше по пътеката пред него като привидение, което в един миг се виждаше, а после изчезваше. Клейтън се подхлъзна и спря на върха. Помъчи се да улови силуета ѝ през мрака и дъжда. Стомахът му се бе свил. Краката му се бяха вкочанили. Сърцето му сякаш бе заседнало в гърлото и не можеше да преглъща.

– Миракъл! – изкрещя той отново и чу как думите му се давят в пороя.

Далече, далече под себе си чуваше как шуми и бушува водата подобно на страховито чудовище. Когато отново проблесна светкавица, той зърна на пътеката Миракъл – бе паднала и се бе хванала за една туфа трева. Гледаше го, а в големите ѝ стъклени очи се четеше страх.

Клейтън сви юмруци. Направи една крачка. После още една. Ботушите му затъваха в калта, а виещият вятър го биеше по раменете и го тласкаше напред към бездънната пропаст.

Най-после успя да я стигне. Подпря се на стената, вкопчи хлъзгавите си пръсти в калните ѝ китки и я изправи на крака. Миракъл падна на гърдите му и се вкопчи в него. Дребното ѝ тяло се разтърсваше в конвулсии. После отново колебливо тръгна надолу по пътеката. Клейтън я хвана, завъртя я и я разтърси, като крещеше в дъжда:

– Какво, по дяволите, смяташ, че правиш?

– Трябва да вървя! Там долу може да има кораби, които да зависят от мен!

– Чуй ме. Сега е прилив, Миракъл. Невъзможно е да стигнеш до фара...

– Има лодка...

– По дяволите, девойче! Чуй вятъра. Чуй вълните. И десет секунди няма да се задържиш в лодка в това време. По дяволите, аз няма да ти го позволя!

С тези думи той рязко свали наметалото си и ѝ го наметна, загърна я като пашкул и я гушна в обятията си. После с мъка си запробива път в калта и дъжда, воден в мрака от мъждивата светлинка, която идваше от

един самотен прозорец в кулата.

След като отвори вратата с ритник, Клейтън бавно закрочи из лабиринта от коридори с Миракъл на ръце. От дрехите им се стичаше вода. Появи се Бенджамин.

– Бейсингстоук! – ахна той.

– Гореща вода – озъби му се Клейтън. – Много! И кърпи, и одеяла. И, за бога, разпали камините, преди девойчето да е умряло от студ.

– Точно това направих, сър, в приемната, както и в нашите стаи – каза прислужникът с тон на човек, който си знае работата.

Приемната беше една от малкото уютни стаи в Кависбрук. Дъбовата облицовка отразяваше блясъка на огъня и на пръснатите из стаята газени лампи. На пода имаше килими. Множеството столове бяха с излъскани от търкане облегалки. Пред огъня стояха два големи фотьйола. Красив часовник в махагонова кутия отмерваше оставащите до полунощ минути. По стените висяха картини на Исус и неговите братя.

Клейтън застана пред топлия огън с Миракъл на ръце, загледа се в него и позволи на тишината и топлината на стаята да го погълнат. Трудно беше да се повярва, че отвъд тези масивни стени бушуваше такава стихия. Трудно беше да се повярва, че той се бе опълчил на природата и бе спасил момичето от сигурна смърт. Много трудно бе да се повярва, като се има предвид...

Внимателно се наведе и седна. Продължи да я държи, докато тя постепенно престана да трепери.

– Трябваше да отида – промълви Миракъл до рамото му.

– Разбира се. Сигурен съм, че всеки моряк от флотата на крал Джордж очаква твоята светлина да му покаже пътя за дома. – Той погледна обляното ѝ в сълзи лице и кисело ѝ се усмихна. Огънят изпращя и в огнището заискри жаравата.

Тя се намръщи и толкова мило се нацупи, че той почти се усмихна отново. Почти...

– Твоя е вината, разбира се – изтъкна тя. – Аз обикновено не действам толкова прибрзано и с толкова чувства. Ако не си бях мислила за теб преди това, много по-рано щях да се сетя да отида в Света Катерина и така нямаше да се налага да тръгвам по пряката пътека.

Той придоби замислено изражение и се заигра с една нейна къдрица.

– Смятам, че е насърчително, дето съм успял толкова да те обезпокоя.

Миракъл втренчено го изгледа с големите си очи. Постепенно

тялото ѝ се отпусна. Клепачите ѝ леко се спуснаха.

– Ти ми спаси живота – прошепна тя и се стуши в него.

Клейтън не каза нищо, просто продължи да я държи близо до себе си – по-близо, отколкото трябваше, тихо го укоряваше някакво гласче. Тя обаче се чувстваше учудващо добре – беше ѝ удобно и топло. Като се има предвид какъв студ и мрак беше навън, да се гушка така наистина беше много приятно.

Пък и той трябваше да си играе ролята. Същия следобед тя го бе предизвикала над страховитата пропаст, независимо дали го съзнаваше. А Клейтън никога не се бе отказвал от предизвикателствата.

Тогава Бенджамин нахълта с цял куп одеяла на ръце.

– Това намерих – заяви той и започна да хвърля одеялата на един стол. После бързо напусна стаята и веднага се върна с горещ чай. – Това ще сгрее младата дама, сър.

Клейтън хвърли поглед надолу към проникателните ѝ и подобни на скъпоценни камъни очи. Лицето ѝ бе бяло като сняг. Мократа ѝ коса образуваше къдрици, които обрамчваха неговото съвършенство. Устните ѝ бяха червени, влажни, меки.

Той се усмихна – с истинска усмивка, а не с характерното си саркастично подсмивхане.

Миракъл свъси вежди.

– Никога преди не съм те виждала да го правиш!

– Какво да правя?

– Да се усмихваш.

– Така ли? – Той отново се усмихна. – Предполагам, че не го правя много често.

– А трябва. Имаш много строг вид. Може би ще се харесваш повече на хората, ако се усмихваше по-често.

– Какво те кара да си мислиш, че хората не ме харесват, лейди Кавендиш?

– Ами... аз говорех по принцип, разбира се.

– Имаше предвид себе си вероятно?

Тя не отговори, но продължи внимателно да го наблюдава изпод дългите си черни мигли. Заприлича му на вълшебен ангел – изкусителна, съблазнителна, невинна.

– Сър – тихо се обади Бенджамин, – чаят на дамата е готов.

Клейтън се изправи и отнесе Миракъл до стола. Загърна я с едно одеяло и се отдръпна, за да направи място на Бенджамин да я загърне и с наметката, която бе оставил пред огъня, за да се сгрее.

– Погрижи се да ѝ е добре – каза Клейтън на прислужника си. След това веднага се запъти към вратата.

– Ваша милост – извика Миракъл. Той се спря, но не се обърна. – Благодаря – тихо промълви тя.

Клейтън седеше пред жалката си камина, мокър до кости и премръзнал. Гледаше, без да вижда.

– Същинска гробница – заяви Бенджамин, докато наливаше от горещия слаб чай в една пукната порцеланова чаша. После извади едно плоско шишенце от вътрешния си джоб и наля един пръст бренди. След малко добави още. – Обзалагам се, че това ще сгрее кръвта ви.

Клейтън вдигна поглед и унило изгледа чашата.

– Къде, по дяволите, откри това?

– Брендите ли? Разбира се, че не тук, сър. Половин ден претърсвах шкафовете, но не намерих и капка. Най-последно след като видях, че никъде не се вижда нито буренце, нито шише, принудих се да бръкна в собствения си... във вашето... Донесохме го от Бейсингстоук, милорд.

– Ние?

– Знаех, че обичате от време на време да си пийвате по малко. Заради мрачното настроение.

– Никога не съм изпадал в мрачно настроение – озъби се Клейтън.

– А! Много добре, сър. – Бенджамин пъкна шишенцето обратно в джоба си, после грабна тежката постелка от леглото и наметна господаря си.

Парата от чашата обгърна Клейтън в ароматен облак.

– Отпред се пека, а отзад замръзвам – процеди през зъби той.

– Да, сър.

– По нашите места имаме камини и от двете страни на стаята, за да може задниците ни да са толкова топли, колкото...

– Да, сър.

– Кажете ми нещо, Бенджамин.

– Ако мога, сър.

– Какво, по дяволите, правя тук?

– Нека помисля... – Бенджамин внимателно опъна чаршафите на леглото, после идеално изглади повърхността на възглавницата. Накрая се изправи, застана мирно и изпънато и заяви: – Доколкото знам, сър, дойдохме в това наистина негостоприемно място, което без съмнение цялото гъмжи от зли духове, да не говорим за демоните, с изричната цел

да накараш лейди Кавендиш да се омъжи за брат ти. Ти, разбира се, се представяш за Негова милост и...

– Млъкни! – изръмжа Клейтън.

– Да, сър.

От тона ти подразбирам, че не го одобряваш.

– Не аз съм човекът, който одобрява, сър.

– По дяволите, Бен, през последните двадесет години си ми като баща, така че престани да ми се държиш като прислужник! – Клейтън обърна глава и ядосано погледна в очите Бенджамин. – Какво ти е мнението за момичето?

– Мисля, че е доста...

– Харесва ли ти?

– Да, харесва ми.

– Мислиш ли, че ще е щастлива, ако се омъжи за брат ми?

По лицето на Бенджамин се изписа загриженост.

– Не си прави труда да ми отговаряш. И двамата знаем, че не съществува жена, която да издържи дълго на своенравното му поведение. Особено пък тя, която определено не проявява интерес към него. И май никога не е проявявала.

– Така ли? А какъв човек би търпяла тогава? – попита Бенджамин и си наля чаша чай.

– Монах. Или светец.

– Това описание едва ли подхожда на брат ти... нито на теб, ако трябва да сме точни.

Клейтън се отпусна назад във фотьойла си и протегна крака към огъня. Отново си я представи как храни гладните птици, застанала на шеметната издатина, а от лицето ѝ струи светлина.

– Тя иска съпруг, който да може да лети, Бенджамин. Как предлагаш да се справя с това?

Бенджамин отпи от чая замислено.

– Прекарах доста време с господин Хойт, докато ти се катериш по канарите и грабиш гнездата на птиците. Доколкото разбирам, лейди Лорейна е била изоставена тук само дни след сватбата си с покойния вече лорд Кавендиш. Той се връщал в замъка само два пъти годишно и всеки път обещавал на младата си съпруга, че ще я вземе със себе си в Англия. Така и не изпълнил обещанието си. До нощта, в която целунала дъщеря си за сбогом и изчезнала, тя никога не била напускала острова. Цели десет години лейди Кавендиш прекарала времето си на това ужасно място. От фара наблюдавала и чакала мъжът ѝ да се завърне.

– Копеле! – изсъска Клейтън на себе си.

– Точно така – съгласи се Бен и остави чашата си. – Ти обаче ще обречеш момичето на същата съдба. Можеш да ме поглеждаш гневно, но не можеш да го отречеш. Брат ти иска да се ожени за нея само за да достави удоволствие на баба ти. После ще я погребеш в някое отдалечено провинциално имение...

– Ти се самозабравяш... – озъби се Клейтън.

– Винаги можеш да я оставиш тук, сър – отвърна Бенджамин с тих глас, а после се облегна на стола. – Върни се в Лондон. Обясни на брат си, че момичето не ще и да чува за него. Кажу му, че е вече омъжена... Като се позамисли човек, обаче, това не е честно...

– А аз не съм нечестен мъж, нали, Бенджамин?

Слугата изпъна рамене и гордо отвърна:

– Да, сър. – Последва миг мълчание. После попита: – Това ли е всичко, милорд?

Клейтън допи горещия чай и затвори очи.

– Да – отговори той с дрезгав глас, а когато Бенджамин се запъти към вратата добави: – И между другото, не ме наричай Бейсингстоук пред момичето. Не забравяй кой съм и какво правя тук – спечелвам сърцето ѝ за брат ми.

– Много добре, сър. – Бенджамин се приближи до вратата и се спря. Втренчено изгледа Клейтън за миг, преди да изрече: – Предлагам и вие да направите същото, сър. Лека нощ.

– Лека нощ – прошепна Клейтън и потъна във фотьойла.

Глава 5

– С какви идеи ви пълнят главите, момичета?

– Но бракът е свещен, бабо – отвърна Верта. Сърцето на бабата, затуптяло във великия век на кавалерството, изведнъж подскочи.

– Любовта е свещена – изрече тя. – Послушай една старица, дете... Женим се само веднъж, защото светът ни задължава да го направим, но можем да обичаме и двадесет пъти в живота си, защото природата ни е сътворила такива... Ако не парфюмирахме живота с любов, така както слагаме захар в лекарствата за деца, никой нямаше да иска да го преглътне.

Берта зяпна.

– О, бабо, само веднъж да обичаме – прошепна тя.

От „Бабешки съвет“ на Ги дьо Мопасан

Миракъл постави паница с гореща каша пред Джонатан Хойт, а след това и чинийка с кифлички. Масата, столовете, дамаджаните и металните съдове вече триста години служеха в кухнята на замъка Кависбрук.

– Все се тревожи – отбеляза Джони, докато разглеждаше с известно разочарование гъстата каша. Дори примижа с едното око, за да може по-добре да разгледа състава ѝ – пшеница, плодове, пенеста сметана и парченце масло. – От дете си е такава, все се тревожи като някоя квачка. Казвал съм ѝ сто пъти – идва време, когато невежите хорица трябва да се погрижат сами за себе си. Ако проклетите глупаци нямат акъл да се доберат до пристанище в такава буря, те заслужават да бъдат изхвърлени на канарата.

Миракъл се прокашля, сякаш да му напомни, че Солтърдън също бе един от „невежите хорица“. После стрелна с поглед херцога, но на него очевидно забележката не му бе направила ни най-малко впечатление. Солтърдън, подобно на Джон, бе беше втренчил в кашата си.

Е, помисли си тя, поне още не се беше оплакал от спартанското ядене, както бе направил при първото си посещение. Всъщност той не бе казал почти нищо тази сутрин. Като се позамисли обаче, тя откри, че също не бе говорила почти нищо. Тогава предположи, че трябва отново да му благодари за смелата постъпка. Може би щеше да го направи, когато настъпи по-благоприятен момент.

– Тя казва, че е загрижена за здравето ми... – продължи Джони и

повдигна вежди, като замислено изгледа херцога.

– Така е – намеси се Миракъл и го възнагради с грейнала усмивка и бурканче мед, което донесе от махагоновия бюфет, целия пълен със сирене, билки и пъстроцветни прежди.

– Как ли пък не. Жена, която наистина е загрижена за здравето на един мъж, от време на време му готви месо. Това е идеална сутрин за бекон и кървавица. А аз като че ли съм някаква крава, Ваша милост. Топла каша за закуска, ябълково пюре за обяд, а преди лягане – картофен пай с моркови, когато единственото нещо, от което имам нужда, е една ей толкова голяма овнешка пържола.

– От толкова много месо ще се разболееш от подагра – отсече Миракъл и подаде чиния каша на херцога, като се настрои да чуе типичното му неодобрително сумтене, съпроводено с присвиване на устните. Тогава тя с готовност щеше да го покани да скочи от канарата или да повърви до Найтън и да се нахрани в „Хрътката и заекът“.

Солтърдън дори не вдигна поглед, а продължи да гледа умислено кафето си. Не се беше бръснал и изглеждаше много тъмен. Днес не приличаше на фермер, а на циганин. Косата му беше по-дълга от обичайното. Тя се спускаше по благородното му чело и стигаше чак до веждите. Носеше обаче чудесен костюм – така може би повеляваше обичаят. Това не беше синият редингот, който бе изцапал по време на героичната си постъпка при канарата предишната нощ, а елегантно вълнено сако в тъмнозелено, от което очите му изглеждаха въгленочерни. Но почти не й бе обърнал внимание цялата сутрин.

Не че на нея това й правеше някакво впечатление.

Нервното потръпване в стомаха й по-скоро се дължеше на факта, че ако той не я беше спасил, тя може би щеше вече да е мъртва.

– Благодаря – измърмори Клейтън хладно.

– Моля – отвърна Миракъл и повдигна вежди, после се обърна към Бенджамин, който беше застанал близо до вратата, готов да изпълни заповедите на господаря си. – Бенджамин, ти, разбира се, ще се присъединиш към нас.

Бенджамин, чийто поглед изглеждаше уморен – несъмнено защото бе търсил призраци през нощта, – доби изумен вид.

– Хайде, хайде, сър. Несъмнено си гладен.

– Умирам от глад, госпожице, но...

– Тогава сядай бързо, защото кашата изстива. Ето тук. До Негова милост.

– Лейди Кавендиш – подхвана прислужникът, който все още

очевидно не можеше да привикне с обрата на събитията, и нервно погледна херцога, но той само вдигна рамене, кимна и отново насочи вниманието си върху кашата с плодове.

– Ние тук не държим на етикета – заяви Миракъл. – Нали, Джони?

– Точно така! – отвърна Хойт и с охота започна да се храни. – Макар че не би ми се отразило зле парче свинско. Да, да. Знаете ли, Ваша милост, че лейди Кавендиш ми готви месо само веднъж седмично? При това го купува от проклетия касапин в Найтън. Имаме си овце, крави и свине, да не говорим за пилетата, гълъбите и зайците, които ще стигнат да нахранят армията на крал Джордж, но не ми позволява да заколя нищо. Сгреших, че се съгласих да им даде имена, така те станаха част от семейството.

Негова милост остави лъжицата, избърса устата си със салфетка и вдигна поглед към Миракъл.

– И как се казват прасетата?

– Самюел – отвърна тя непоколебимо, – Клод и Чарли.

– Нарича го Чък – уточни Джони, а после се оригна.

– И дявол да го вземе, проклетото прасе си знае името. Щом му викне Чък, лети като светкавица.

Миракъл избърса влажните си ръце с кърпа и шеговито попита:

– Ваша милост, как да ядеш нещо, което е достатъчно интелигентно, за да разпознава името си?

– Откъде знаеш, че не реагира просто на гласа ти? – отбеляза Солтърдън, в чийто тон също се прокраднаха шеговити нотки, а по лицето му заигра усмивка. Това направо я стъписа и тя едва не изпусна кърпата. Но леко присви вежди, а изражението ѝ стана подчертано сериозно.

– Защото не идва, когато викам Самюел, разбира се.

– Боже господи – възкликна Бенджамин и ококорено се загледа в негова милост. – Шокиращо! Страшно! Няма ли да е ужасяващо да открием, че горките животни са достатъчно интелигентни нас да ядат само ако са имали късмета да се родят с ръце вместо с копита? Вече няма да мога да погледна прасе, без да си представям как ме пекат на шиш.

Миракъл се засмя.

– А като си говорим за имена... – тя любопитно изгледа херцога, – защо Бен те нарече Бейсингстоук?

И господарят, и слугата се вторачиха в нея. После се спогледаха.

– Той работеше за брат ми... в Бейсингстоук... – обясни Солтърдън.

– С години! – намеси се Бен.

– Старите навици, както знаеш, много трудно се забравят – заяви Солтърдън и кимна на прислужника.

– Много – потвърди Бен.

Миракъл хвърли влажната кърпа в умивалника и се хвана за работа. Останалата част от утрото щеше да прекара в печене на хляба за следващите три дни. Ето защо огнят вътре трябваше да се поддържа.

Тя излезе навън, където вече се бе съмнало, но бе студено, сиво и мъгливо. Хвърли един поглед наоколо и се наслади на вълнистите зелени пасища и далечни гори, които изглеждаха бледи и призрачни. В простора хвърчаха черно-бели чайки, които бяха толкова контрастни, колкото зелените поля и бурното море. Контрастни бяха и чувствата, които изпитваше към госта си – едновременно разочарование и любопитство. Усилено се опитваше да намери обяснение за това интересно развитие на събитията.

В този момент нейният приятел и спътник Джони Хойт седеше на масата и разговаряше с херцога, сякаш бе млекарят, дошъл да размени по някоя клюка. Херцогът си хапваше от кашата ѝ и пийваше кафе, като че ли най-естественото нещо на света бе да е на една трапеза с пазач на фар и прислужник.

По време на предишното си посещение Негова милост бе поискал еленско, яребица и раци. Беше отказал на поканата ѝ да отиде при тях на кухненската маса. Той и приятелите му вечеряха в салона и се оплакваха, че няма нито порто, нито мадейра, за да поляят „селската си гозба“.

Миракъл дълго се разхожда в градината, провира се през плетовите и каменните стени, а мисълта ѝ все се връщаше на предишната нощ и на миговете, когато бе лежала сгушена в обятията на Солтърдън пред огъня. Само веднъж бе заставала толкова близо до мъж. Тогава се бяха притиснали под скалния заслон, за да не ги намокри дъждът. Това беше преди половин година и тя не го бе виждала отново.

Джо Кобет обаче не приличаше на Солтърдън нито по лице, нито по фигура, нито по мирис. Бе циганин. Гърдите и ръцете му бяха като камък. Миришеше на камък, кожа и сандалово дърво.

– Не ти вярвам – Дочу тя зад себе си. Беше неговият глас. Сърцето ѝ подскочи. Рязко се обърна, при което полата ѝ се завъртя, а подпалките за пещта, които носеше в торба на гърба си, се свлякоха надолу по ръцете ѝ.

Солтърдън се спря на пътеката в цялото си величие – беше облечен в зелен вълнен двуреден редингот, който беше разкопчан и под него се виждаше раираният му елек в зелено и жълто, както и финият му

панталон и лъснатите ботуши. Несъмнено Бенджамин здраво се беше потрудил. Тя си представи как херцогът отвисоко наблюдава усилията на прислужника си. Опита се да си поеме въздух и да измисли да каже нещо.

– Не ти вярвам – повтори той много тържествено.

– За какво? И защо все ме преследваш?

– За прасетата. И не те преследвам. Два пъти те извиках. Очевидно – примигна той бавно и сви рамене, – си била заета със собствените си мисли. Винаги ли си толкова умислена, госпожице Кавендиш, или нещо те тревожи? А може би просто ти харесва да си мечтаеш?...

Тя не отговори. Обърна се и се запъти към курника, където кудкуджакането означаваше, че вече има сутрешни яйца.

Солтърдън наблюдаваше как тя сваля няколко кокошки и цялото пространство се изпълва с крякане и пера. Миракъл вдигна престилката си, за да може в нея да събере яйцата – кафяви, на точки и няколко бели.

– Я ми кажи – продължи херцогът, когато тя излезе от кокошарника, – защо го правиш?

– Да събирам яйцата ли? – развеселено отвърна Миракъл и го погледна през рамо.

– Ризите. – Той извади едно перце от косата ѝ и започна да си го върти из пръстите. – Защо се криеш там горе и ги шиеш?

– Да не би да си го съобщил и на Джонатан?

Клейтън сви вежди и отметна глава.

– Не сметнах за нужно.

Миракъл срещна погледа му. Той я наблюдаваше проникателно с тъмните си очи. Силата на погледа му проникваше в нея като слънчева топлина.

Миракъл отстъпи назад. Близостта му я смущаваше, караше я да се чувства странно и объркано. Този път не посрещна погледа му, а се съсредоточи върху прасетата в далечината, които се ровеха в калта или се боричкаха помежду си.

– Продавам ризите – каза му тя предпазливо – на един търговец в Найтън. Господин Търнър. Клиентите му са предимно от Лондон. На Джон не би му се понравила идеята аз да работя за пари. Той обеща на майка ми да се погрижи да не ми липсва нищо. И наистина е така.

Тя се наслаждаваше на градината, която заобикаляше запуснатия замък, и се усмихна от удоволствие.

– За един човек раят е мястото, което той сам си създаде, Ваша

милост. Тук си имам всичко. Но предполагам, че вие нямате представа какво е да се скъса човек от работа за нещо, което наистина желае.

Херцогът мълчеше и наблюдаваше дома й със зареян поглед, сякаш съзнанието му бе заето с нещо друго... или си спомняше. Стори й се много странен този поглед – непознат. По време на предишния си престо той херцог Солтърдън не създаваше впечатление, че се замисля за бъдещето си, камо ли за миналото.

– И с парите, които изкарваш, купуваш месо веднъж седмично?

– И свещи, и сапун, и конци за шиене, и...

– И?

– От време на време успявам и да спестя по нещичко.

– За да си купиш?

Миракъл изведнъж се почувства много глупаво и се обърна на другата страна.

– Ще ми се присмееш.

– Съмнявам се – каза той с по-мек тон.

Тя поклати глава и тръгна по криволичещата пътека, която се виеше край божурите. Ръцете й вече трепереха. Ако не внимаваше, щеше да изпусне яйцата, а тогава...

Херцогът леко я хвана за ръката и когато тя сграбчи пълната си с яйца престилка, той бързо взе няколко, за да й помогне. Тя обаче не вдигна поглед към него, а се съсредоточи в усилията си да потисне обезпокоителните мисли, които минаваха през ума й.

Колко странно, че бе пожелала да му се довери. Да разкрие надеждите, мечтите, бляновете си. В края на краищата, като се изключи Джонни, тя прекарваше своите дълги дни и нощи единствено в компанията на животните, градината и смешната книга на Серидвен с любовни магии. Дори не знаеше дали може да разговаря с непознати... и дали те биха искали... Възможно ли е толкова да е сгрешила в преценката си за него преди?

– Моля – тихо промълви тя, като му хвърли кос поглед, – яйцата!

– След като си признаеш – отвърна той и закачливо се отдръпна, като закрепи крехките яйца в отворените си длани.

– Ще ми се смееш – повтори тя, след като откри, че се е поразвеселила от почти детинското му поведение. Стори й се, че изглежда като непослушно момче с игрив поглед и засмяно лице.

– Странен си, сър – каза тя и посегна към яйцата, при което едното изскочи от ръката му и се счупи на пътеката.

– О-па – каза той и повдигна вежди. – Искаш ли още веднъж да

опиташ?

Тя вирна брадичка и направи именно това. Още едно яйце се разби на земята. Той доволно се засмя.

– Продължавай в същия дух и се обзалагам, че няма да ти останат яйца за хляба. А тогава?

– О, добре! Възнамерявам да ремонтирам Кависбрук – заяви тя гневно. – Сега доволен ли си? Това кара ли те да се смееш? Представи си само – аз искам да подновя тази мрачна стара сграда. Дай си ми яйцата! Представи си само, че се опитам да направя подобно нещо. Много добре знам, че целият остров се залива от смях при мисълта за това. Хайде де, кажи ми колко е невъзможно! Че ще е по-добре да го сринва до земята и отново да започна да строя. Напомни ми, че съм просто жена с един буркан грошове и глава, пълна с шури идеи. Свикнала съм да го чувам, Ваша милост. И докато още сме на тази тема, кажи ми пак, че дори и да имах парите, на този остров не се намира нито един дърводелец или зидар, който да пожелае да ми работи. В крайна сметка, аз съм луда, луда като майка си!

Тя се завъртя на пети и хукна към къщата. Боже господи, щеше да се разплаче. Какъв срам!

Изведнъж Солтърдън я пресрещна. Тя се сблъска с него, олюля се, но се овладя. Вирна брадичка, изпъчи рамене и яростно впи поглед в спокойното му изражение.

– Ако къщата стане по-светла, по-нова и... по-бляскава – чу се тя да казва сподавено, – може би майка ми би се върнала. Може би би започнала отново да заживее с нас... да бъде част от семейството... пак.

– Разбирам – тихо отвърна той. После внимателно постави яйцата в престилката ѝ. – И може би с парите, които спестяваш, ще се опиташ да я откриеш.

– Да! Ще отида в Париж и ще я открия. Ще открия и какво я привлича там, какво я кара да не бъде с мен. Ще стана по-изтънчена... Именното това най-вече искаше майка ми, сър. Да съм част от вашия свят.

– Париж. Не ми правиш впечатление на жена, която копнее, за възможността да общува с парижките аристократи или пък да навещава Пале Роял или Рю Сен Оноре. Малките улички в провинцията може би, но не и Париж, скъпа.

– Подиграваш ли ми се? – ядосано попита Миракъл.

– Разбира се, че не.

– Тогава какво те кара толкова авторитетно да се изказваш за мен?

Той не отговори нищо, а просто я загледа, докато тя не почувства

как негодуванието ѝ се изпарява и на мястото му идва срамът от избухването.

– Майка ми е в Париж. Ако можех да отида там, сигурна съм, че бих могла да я убедя да си дойде у дома. Тя би се върнала, ако Кависбрук стане различен.

– А защо е отишла в Париж?

– Заради светлините, разбира се! И хората! Цялата тази трескавост! Често бе слушала, че Париж е най-красивият град на света. Коя жена не би искала да отиде там? Тя копнееше да се разхожда из коридорите на огромните музеи и жадуваше да учи при най-големите музиканти и художници. С часове свиреше на пиано. – На Миракъл ѝ стана неудобно, както винаги когато обсъждаше майка си. После се приближи до няколко диви ягоди, осеяни с бели цветчета и опръскани с роса. – Знаеш ли – продължи тя замислено, – намирам за много странно това, че проявяваш такова любопитство по отношение на семейството ми, след като преди...

– Преди какво?

– Почти нищо друго не те занимаваше, освен собственото ти удобство. Ако интереса или любопитството, което проявяваш, е просто някаква хитрост да спечелиш доверието и обичта ми, то аз се опасявам, че ще бъдеш много разочарован.

Дълго време стояха, без да проговорят. И двамата наблюдаваха танца на чайките, гледаха как се гмуркат, спускат и издигат над водата. Най-после тя вдигна поглед и откри, че той я наблюдава съсредоточено. Тъмните му очи изглеждаха нежни и сънливи.

– Ще се закълнеш ли да не казваш на Джонатан за плановете ми? Не знам поради каква причина, но той нервничи, направо се ядосва, когато говоря за нея. Моля те, не му казвай за ризите.

– Да! Кълна се.

– Искам да ти повярвам, но като че ли не мога. Не и след последния път...

– Последния път? – намръщи се той.

– Когато ни видя с Джо Кобет. Помолех те на никого да не казваш, че си ни видял, но ти ни издаде на бащата на Джо. След това на него изобщо не му позволяваха да ме вижда. – Гласът ѝ заглъхна, преди да добави по-скоро на себе си, отколкото на него: – Може би така е по-добре. Сега той е женен и щастлив...

– А-а Джо... Ти обичаше ли го?

– Аз... – тя отмести поглед и се загледа в покритите с мъгла поля,

където стадо овце се бяха сгушили, за да се предпазят от вятъра. – Едно време за кратко си мислех, че може би... Не! – Тя поклати глава. – Сега знам, че не съм го обичала. – Възцари се тишина. Те стояха един до друг – Миракъл с яйцата, а Негова милост с ръце в джобовете на панталона, поглед, впит в сивия хоризонт, и изражение, което не издаваше никакво чувство.

Мълчанието стана прекалено дълго и тежко, за да не се почувстват неудобно.

– Съжалявам за дрехите ти снощи – наруши го Миракъл. – Бенджамин ми ги донесе тази сутрин и положих всички усилия да ги оправя. Заших ти палтото. Беше се скъсало ей тук. – Тя леко го докосна по ръкава с пръст, който леко бе изцапан с пилешки тор и брашно. – А ризата ти... Сигурна съм, че петната ще се махнат.

– Не се притеснявай. Имам много.

– Несъмнено.

Най-после тя се обърна към къщата и направи няколко крачки по добре утъпканата пътека, преди отново да чуе гласа му.

– Все още не ти вярвам. За прасетата.

Миракъл се усмихна на себе си. После погледна към свинете, които грухтяха и риеха в земята.

– Клод! – извика тя и едно от прасетата надигна глава и насочи към нея малките си подобни на мъниста очички. – Клод! – извика тя отново. Този път прасето хукна към нея с вирната нагоре опашка.

– Самюел! Чък! Негова милост иска да се запознае с вас!

Прасетата хукнаха към тях. Миракъл хвърли един поглед на Солтърдън, който с ръце в джобовете спокойно наблюдаваше.

– Довиждане, Ваша милост!

Тя бавно се върна в замъка. Спря единствено, за да види как херцог Солтърдън, заобиколен от подскачащи и грухтящи прасета, зареяно наблюдава далечния бушуващ океан.

Глава 6

Самотата е първото нещо, което според Бог не е хубаво.

Джон Милтън

Брайтън бе типично селце, което се състоеше от три кални улички с каменни къщи – повечето от които бяха със сламени покриви, – няколко магазина, църква и училище с една-единствена класна стая. Църквата бе много стара и се намиреше на една алея. Там бяха и странноприемницата „Белият лъв“, и кръчмата „Хрътката и заекът“.

Клейтън се приближи до тезгяха, изпи халбата си топъл ейл и се заоглежда.

Според неговите връстници той бе прекалено чувствителен, приемаше живота прекалено сериозно, беше се потопил в скуката постоянно да е най-добър. Това неимоверно отегчаваше приятелите му, като се има предвид че херцогинята щеше да го обсипе със злато, стига той да го пожелаеше, и то само защото бе успял да запази името си неопетнено от скандал.

Сега Клейтън си стоеше и бавно, но сигурно се напиваше, докато си спомняше последните няколко дни, прекарани в замъка Кависбрук с шантавата дама, която общуваше с прасета. И гълъби. И чайки. Жена, за която основното изискване за съпруг бе той да може да лети.

Тя не искаше съпруг, който да се слави с походженията си, както херцог Солтърдън.

Тя не искаше да живее в свят, в който се очакваше и се изискваше да се подчинява на стриктните правила за благоприличие. Само да я видеше, че разговаря с прасета, обществото щеше да загърби красивата ѝ...

О, да, тя определено беше красива! По свой собствен начин... Упорита, инат, твърдо решена да не се подчинява на общоприетото.

Херцог Солтърдън щеше да се ожени за Миракъл, да спи с нея, да я храни, а после да я затвори в някое провинциално имение, където да погуби остатъка от живота си в самота и скука. Нямаше да има събирания на чай, нямаше да има соарета, никой нямаше да я посещава. Лейди Солтърдън нямаше да съществува... дори и за разпътния си съпруг.

И дума не можеше да става, размишляваше Клейтън, докато поглъщаше поредната чаша ейл. Веднага трябваше да се върне в Кависбрук,

да си прибере багажа и прислужника, да се сбогува с лейди Миракъл Кавендиш и мухлясалия ѝ стар замък и да се върне у дома в Бейсингстоук. Да заживее собствения си живот и да остави Трей да затъне като камък в собствената си кал от дългове. Точно това щеше да направи... след още един ейл.

Пи, докато слънцето не се показва над реката. После подхвърли няколко монети на тезгяха и излезе от кръчмата. Застана на пронизващия вятър с надеждата свежият въздух да проясни съзнанието му.

Слезе в селото. Все още не беше подготвен да се завърне в Кависбрук. Прекалено много ейл... Сякаш полудяваше, когато попрекалеше с пиенето, затова и рядко го правеше.

Дълго време гледа витрината на някакъв магазин, без всъщност нищо да вижда. Разкъсваше се между желанието да помогне на брат си и да се погрижи за щастието на човек, когато едва познаваше... Непозната с красиво лице... Наивно младо момиче, което вярва в чудеса...

– Хей, ти! – извика някой и Клейтън се върна в реалността. Загледа се в човека от магазина, който тропаше с ръка по прозореца и показваше пожълтелите си зъби в усмивка. – Имам най-хубавите дрехи, които могат да се намерят извън Лондон, сър. Влезте, ако обичате, и се обзалагам, че ще се върнете вкъщи наперен като паун.

Клейтън се загледа в него през изпръсканото с кал стъкло. Ръцете и лицето му вече се вкочаняваха от студ.

Съдържателят на магазина се приближи до вратата и широко я разтвори. Звъннаха множество звънчета. Клейтън влезе.

– Добре дошъл! – поздрави Търнър и посочи с ръка към безразборната си колекция от облекла. По лицето му се разля усмивка на нетърпеливо очакване. Явно премисляше колко ли е дебел портфейлът на Клейтън.

– Познавам по хубавата кройка на палтото ви, че сте виден и мъдър джентълмен.

Клейтън се огледа из малкия и разхвърлян магазин, забеляза колекцията от копринени дамски бонета, двата манекена с мъжки костюми и рафтовете с мъжки ризи, елечи и шапки. Погледът му обаче се върна на ризите.

Търнър грейна.

– Виждам, че забелязахте ризите ми. Умен мъж сте. Усещате доброто качество. – Той хвана Клейтън за ръката и го поведе към рафта. После го загледа със замечтан поглед, усмихна се, грабна една риза и му я поднесе със замах: – Нали ще се съгласите, че са малко ризите с такова

качество. Пипнете плата. Индийски памук, сър. Фин и издръжлив. А вижте шевовете. – Той силно дръпна ризата. – С години ще издържат, сър.

– От къде ги набавяш?

Магазинерът се огледа наоколо, за да произведе по-голямо впечатление, после самодоволно се усмихна.

– Купувате си от тези ризи, сър, и казвате на приятелите си у дома, че сте купили плода на труда на безумните. Нощем будува в кулата, преде памук и после...

– Сигурно й отнема часове – отбеляза Клейтън.

– Дни!

– Колко ще ми струва?

– Една лира.

– Боже мили, та аз не плащам толкова и на Флийт Стрийт. Това си е пладнешки обир.

– Дрехите от Флийт Стрийт не са с такова качество, а и памукът не е индийски. Освен това, хората си ги купуват само за да разправят, че лудата ги е ушила.

– Лудата?

– Разбирам, че отскоро сте тук, щом не сте чули за нея – девойчето, което броди по канарите и търси майка си. Луда е. Живее сама в замъка, без да се брои сакатият ѝ прислужник, който също е луд. Е? Искаш ли ризата?

– Колко имаш?

– Три. Но ще имам още. Днес трябва да дойде. Очаквам я всеки момент.

– Ще ги купя всичките.

– Всичките? – Очите му светнаха, първоначално от изумление, а после от удоволствие.

– Тези тук и другите, които ще донесе. Всичките – повтори Клейтън. – Но при едно условие.

– Условие? – Търнър облиза устни.

– Да платиш на момичето цената им.

– Цената им?

– По една лира всяка, разбира се.

– По дяволите, ако...

Клейтън се придвижи толкова бързо, че магазинерът нямаше време да реагира. Извъртя му ръцете и с все сила го хвърли към стената, от което целият магазин потрепери. Със зяпнала от учудване уста Нед

Търнър втренчено гледаше Клейтън в очите и преглъщаше.

– Чуй ме внимателно – тихо и заплашително каза Клейтън. – Пиян съм и умирам да се сбия с някого, така че не ми играй по нервите. И без това добре си се охранил от дарбата на дамата, да не говорим за репутацията ѝ. Затова ще я възнаградяш. След като смяташ, че стоката ѝ струва цяла лира, ще ѝ платиш точно толкова. Ако откажеш, ще спомена името ти на властите и те страшно ще се заинтригуват от данъците, които плащаш. Ясно ли се изразих?

– Да. Ето я, тя идва.

Клейтън видя през прозореца каруца, теглена от едно дългоухо и проскубано магаре.

– И ти си шантав като нея – заяви Търнър, все още втренчено наблюдавайки Клейтън.

– Точно така. Ето защо, ако си знаеш интереса, момчето ми, направя това, което ти казах. А за да съм сигурен, ще застана зад това перде и ще наблюдавам.

Търнър кимна и най-после успя да си затвори устата, тъй като Клейтън го пусна. Изглади гънките на палтото си и го възнаградя с кисела усмивка. Клейтън се скри зад вратата в дъното на стаята точно когато Миракъл влезе и поздрави все още шокирания и изплашен магазинер.

– Добър ден, господин Търнър – чу Клейтън познатия мелодичен глас и гневът веднага го напусна. Затвори очи и почувства как леко се усмихва. Колко странно му въздействаше тя! – О, сър, изглеждате ми преbledнял! Да не би да ви е зле?

– Да, не съм добре и дори силният ейл не ми помага – оплака се Търнър. – Направо не знам накъде е тръгнал светът напоследък... Всичките тези безскрупулни злодеи и мошеници, които се навъртат наоколо и довеждат до просешка тояга честните търговци...

– А, разбирам. – Последва мълчание. – Днес имате ли нужда от ризи?

Отново мълчание.

– Аз... да. Ще взема всичко, което си ушила. Просто ми ги остави. Бързо! Трябва да ида на едно място.

– Донесла съм дванадесет...

– Добре! Хубаво. Сложи ги там. Ето ти проклетите пари.

– О! Но, господин Търнър, това е... По лира на риза.

– Не ми задавай въпроси. Пръждосвай се, преди да съм дошъл на себе си.

– Бог да ви благослови, сър!

Вратата се отвори и затвори. В магазина се възцари тишина.

Клейтън излезе иззад завесата. Търнър стоеше намусен до рафта, стиснал в ръце красиво изработените дрехи. Това можеше и да развесели Клейтън, ако не си представяше Миракъл, капнала от умора и заспа-ла в студената мрачна кула.

– Сметката ви е петнадесет лири – подсмъркна магазинерът.

Клейтън извади парите и ги постави на тезгяха.

– Утре прислужникът ми ще дойде да ги прибере.

Приблужи се до прозореца и загледа как Миракъл върви по улицата. Цялата сияеше от щастие. Целуна магарето по носа. Минувачите се спираха, гледаха, а по изражението им личеше, че не я одобряват, макар и да не го изразяваха гласно. С танцова стъпка се отправи към месарницата – тази вечер Хойт щеше да си хапне овнешко. Полите и косата ѝ се развяваха. Изобщо не забелязваше селяните, които я гледаха с недоумение.

– Не знам кой сте – каза мъжът зад него – или какво означава момичето за вас, но всички в Найтън са наясно, че тя е луда, също като майка си. Мен ако питаш, трябва да я затворят в „Свети Лука“.

– Не съм те питал – отвърна Клейтън.

Клейтън си взе стая в странноприемницата, защото бе пиан и уморен, а пътят обратно до Кависбрук бе прекалено дълъг за ходене пеша през нощта. Не беше възнамерявал да остава. Бенджамин несъмнено щеше много да се притесни. Главата обаче го болеше толкова силно! Ако трябваше да бъде честен, нямаше нещо, което да не го боли. Много жалко, че графиня Деларю-Мадрас не беше с него. Много я биваше да му позволява да си излива яда на нея... или в нея... или около нея. Просто това ѝ харесваше и тя го насърчаваше с опитното си тяло, изкусителния глас, топлите и влажни устни.

Споменът за нея обаче не го накара да се усмихне, нито го заля с желание. Усети единствено раздражение и отвращение, защото тя бе правила същото с повечето негови приятели.

Непрекъснато се връщаше към Миракъл. Колкото и абсурдно да беше, продължаваше да крои планове да я спечели... за брат си, разбира се. Тя искаше уважение, разбиране и топлина. И любов.

По дяволите, какво само му минаваше през главата?

След като цял час снова насам-натам из стаята и не се почувства

по-малко пиян, Клейтън се върна в „Хрътката и заекът“, поръча си още ейл и се заслуша в пиянските разговори наоколо. Посетителите бяха предимно фермери, с червендалести лица и яко телосложение, които явно след тежкия ден на полето си пълнеха корема със зеле с агнешко, което жените им готвеха, а после търсеха компания в кръчмата. Имаше и много моряци, чиито похотливи погледи изпиваха щедро надареното девойче, което разнасяше хляб и сирене по масите.

Групичката до него обаче очевидно беше от вътрешността на острова. Тези мъже имаха вид на заможни. Чудесно скроените им палта говореха за богатство. Жените им, насъбрани като квачки в единия ъгъл, до една бяха нагласени в муселинени рокли с висока талия, които сега бяха на мода в Европа, а косите им падаха по раменете на пищни къдрици. Те клюкарстваха и от време на време поглеждаха към съпрузите си, заобиколили поизкаляното момче, на което като че ли вече започваше да му се нрави идеята, че е център на вниманието им.

– Казвам ти – заяви то. – Там горе са луди. Някой ми каза, че видял момичето да пее на луната.

Мъжете се засмяха и закоментираха. Един як и побелял здравеняк с голям нос и уста подхвърли монета на разказвача с думите:

– Не спирай! Разкажи ни още.

– Добре! – Момчето изпъчи слабите си гърди. – Някои казват, че лейди Лорейна се самоубила.

Клейтън се загледа в халбата си. Не беше забелязал, че отдавна я е пресушил и кръчмарят я е заменил с нова. Започна да му прилошава. Искаше му се здраво да удари с юмрук надутото магаре, но въпреки това през последните петнадесет минути и той с интерес слушаше идиотските му истории подобно на джентълмените-простаци, които го подкупуваха с пари и бира.

– Лейди Лорейна Кавендиш била най-красивата жена в Англия според някои. И най-шавливата – добави той и се подсмихна, което накара публиката му да избухне в смях. – Наистина си падала по мъжете. Имала навика да броди нощем насам. Точно там седяла, ей в онзи ъгъл... – Момчето посочи към масата в тъмния ъгъл, където някой седеше в мрака с гръб към тълпата. Клейтън едва успя да различи силуета.

– Позволявала на моряците да ѝ купуват питиета до малките часове – продължи момчето, – а после се преструвала на безпомощна и молела обожателя си да я изпрати до вкъщи, ако разбирате какво искам да ви кажа. Беше много красива, с коса огненочервена като изгрева, която падаше до кръста ѝ. Изобщо жена, която никой мъж не би си и помислил

да отхвърли заради друга. Но не и оня млад sameц Кавендиш. Молеше го да я отведе отгук, но той и дума не даваше да става. И затова се самоуби. Хвърли се от площадката на фара върху скалите и изостави малката си дъщеря. Тя израсна луда като нея. Все още си живее там в оная мухлясала съборетина. Хората се кълнат, че Лорейна витае там нощем. Аз самият съм я виждал.

– Не може да бъде!

– Да не очакваш да ти повярваме...

– Вярвайте, ако искате! Но ви казвам, когато призори има такава мъгла, че с нож да я режеш, тя изплува от подножието на канарата, яхнала еднорог.

– Еднорог!

– Еднорог – бяло летящо чудовище, от устата му излиза огън и дим, а очите му са като пламнала жарава. Върху него е Лорейна с червената си коса, която се развява зад нея като копринено адско знаме. Някои разправят, че се носи по вълни и канари и чака мъжът ѝ да се върне и...

Клейтън откъсна поглед от самотната фигура в ъгъла.

– Ти наистина ли вярваш на тия глупости? – попита той. Гласът му прокънтя в настъпилата тишина. Разказвачът се огледа и тронаво се заопитва да се изправи.

– Ти пък за кого се мислиш, по дяволите? – завадено попита момчето. – И какво ти разбира главата от това, мътните да те вземат?

– Достатъчно, за да разбере, че разправяш...

– Можеш да питаш всеки в Найтън. Ние сме я виждали, а веднъж щом я видиш, животът ти вече не е същият. Нали така, Хари?

Кръчмарят, който тъкмо чистеше наплютия тезгях, замълча и кимна, като дори не си даде труда да вдигне поглед.

– Да, виждали сме я – изръмжа той. – Някои от нас от опасно близо. – Той намигна и хвърли един поглед на момчето в дъното на стаята, обвито от облак дим. Без да обръща внимание на баща си, момчето продължи да си събира празните халби от масите, а после бързо-бързо се шумгуна някъде.

Разказвачът, който вече се беше надул от бирата, си проправи път измежду запачите към Клейтън, който продължаваше да стои невъзмутимо облегнат на тезгяха, като наум благодареше на Бенджамин за това, че беше настоял да си облече „грубиянските“ дрехи – бричовите от еленска кожа и старото палто. Не знаеше как би обяснил на прислужника си, че е съсипал още един костюм, ако момчето пред него продължаваше да му играе по нервите.

– Всъщност – подхвана то и важно подръпна нагоре панталона си – трябва да отбележа, че познавам младата лейди Кавендиш... интимно.

Всички присъстващи ахнаха и вдигнаха чаши за поздрав, при което поляха ръцете и ръкавите си. Вече очакваха да избухне кавга, а пиянските им усмивки подклаждаха напрежението.

– Лъжец – изсъска Клейтън и прикова с поглед по-дребното от него момче. В претъпканата стая се възцари пълна тишина.

– Лъжец – повтори момчето и задавено се засмя. – Ти ли ме наричаш лъжец?

– Пит – прошепна някой. Някакъв млад мъж се приближи до самохвалкото и леко го разтърси. – Стига, Пит. Той е по-едър от теб, а доколкото виждам и малко по-умен, пък и далеч не толкова пиян. Хайде, момче. Отиваме в „Годсхил“ за по бира. Аз плащам.

Тъй като забеляза, че публиката му вече се разотива, Пит се захили и отстъпи.

– Добре тогава. Но нека идем в „Уик Даун.“ Там има едно хубаво червенокосо девойче, което си знае работата.

Всички се изнизиха един по един и кръчмата остана почти празна. Клейтън пи – първо ейл, после медовина, накрая подхвърли няколко монети на тезгяха и се запъти към фигурата, която седеше на масата с угасналата свещ.

Дълго гледа Миракъл през рамо. Тя почти не бе докоснала храната си. До нея имаше празна халба. Тя като че ли усети присъствието му. Раменете ѝ се изпъгнаха. Гласът ѝ го накара да потрепне.

– Като че ли им развалихте забавлението, Ваша милост. Жалко. Тъкмо момчето щеше да се развихри. Най-много ми хареса онова място, където майка ми, аз и Джонатан полудяваме. – Тя вдигна халбата и след като видя, че е празна, я остави с трясък на масата. – Разбира се, това, че майка ми била проститутка, е много интересно. Ако само подозирах колко обичаше баща ми...

Клейтън колебливо протегна ръка и я постави на дребното ѝ рамо. Миракъл потрепна.

– Мислех, че не одобряваш пиенето – каза той, като с мъка прикриваше вълнението в гласа си.

– Никой не е съвършен, сър. Най-малко пък аз. Има моменти, когато случаят изисква човек да се почерпи. Джо! – извика тя и всички подпийнали посетители любопитно я изгледаха, заклатиха глави и замърмориха. Джо Кобет притича от задната част на кръчмата с влажен парцал през рамо. По горната му устна имаше следи от ейл. Той се закова на

място и се вторачи в Миракъл със зяпнала уста, сякаш виждаше привидение. – Още един ейл, моля – каза тя, – и за Негова милост. Това е най-малкото, което мога да направя за човека, който толкова съвестно се застъпи за репутацията ми. Моля, Ваша милост, бъдете мой гост.

Тя дори не го беше погледнала още. Когато той седна на стола срещу нея, Миракъл продължи да се вира в чинията със сирене и хляб. Беше отпуснала ръце на масата с леко стиснати юмруци. Бузите ѝ, които обикновено бяха румени, сега бледнееха. На съвсем оскъдната светлина лицето ѝ изглеждаше направо призрачно.

– Може би това е причината, поради която не си искал първоначално да дойдеш в Кависбрук. Може би по време на предишното си посещение си попрекалил с чашките и си забравил за подробностите около репутацията на моето семейство. Ето защо, след много размисъл...

– Престани да говориш неща, които не съм казал – прекъсна я той със сериозен тон.

– Да не би да отричаш, че не си обмислял възможността да си сгрешил с пристигането си тук? – Тя най-после вдигна тъмните си клепки. Прониза го с поглед, пълен с гняв, и очакване, и... нетърпение.

Клейтън преглътна.

– Не. Няма да отричам.

Тя продължи да го наблюдава изпитателно дори и когато Джо поставяше пълните халби на масата.

– Тогава защо си още тук? Напълно ти е ясно, че не те искам.

– Така ли?

Очите ѝ проблеснаха. Протегна ръка към ейла си, надигна го и жадно отпи. По горната ѝ устна остана малко пяна. Избърса я с ръка.

Клейтън се облегна на стола.

– Може би щях да ти повярвам, ако не те бях открил тук. Жена, която толкова много копнее за компания, че се смесва с тези простаци въпреки ясното съзнание, че тя ще бъде темата за разговор. Може и да не ти харесвам като човек, миледи, но не можеш да отречеш, че моята компания в Кависбрук ти е добре дошла. Пък и не настоя да си тръгна.

– Би ли си тръгнал, ако настоя? – попита тя разгорещено, а бузите ѝ пламнаха от бурните ѝ чувства.

Клейтън малко се забави с отговора.

– Разбира се. Времето ми е прекалено ценно, за да го пиляя по жена, която не проявява никакъв интерес към мен. Би ли потвърдила, че изобщо не се интересуваш от мен, госпожице Кавендиш?

– Да! – разпалено отвърна тя и грабна ейла. – Но и за миг не ми

минава през ума, че за теб може да съм нещо повече от експеримент, с който целиш да се докажеш пред някоя, която се оказва по-голямо предизвикателство от „слабичките, чуруликащи и тъпички женички“, които се хвалеше, че си покорил. О, да, Ваша милост, аз всичко чух. Чух как ти и злобните ти приятели се хвалехте за завоеванията си и сравнявахте жените, сякаш са коне за продан. Да, искам да си тръгнеш, преди...

Той се надвеси напред и здраво я хвана за китката, за да успокои ръката ѝ, която вече силно трепереше.

– Преди какво, Миракъл?

Миракъл заклати глава и се опита да освободи ръката си. После затвори очи, за да успокои дишането си.

– Преди да ти повярвам. Преди да започна да те харесвам. Да зави- ся от теб. Не разбирам защо ти толкова настояваш този път да стане точно така. Няма да свърша като майка си! Върви си, Солтърдън! Моля те! Просто си върви и ме остави на мира!

С тези думи Миракъл скочи от стола и разля ейла си върху Клейтън. За миг се вцепени. После, без да каже нищо, избяга от кръчмата.

Ейлът намокри панталона на Клейтън и се застича по краката му. Джо Кобет веднага долетя, размахал бяла кърпа. Младежът нескопосано се засуети, преди да се захване да бърше пивото от чатала на Клейтън.

– За бога, внимавай, преди да си ме скопил – озъби се той и грабна парцала.

– Извинете, Ваша милост. Исках само да ви помогна. Видях какво направихте за лейди Кавендиш и... – Адамовата ябълка на младежа трескаво се движеше нагоре-надолу. Той понижи глас: – Тя не е луда, милорд. Изобщо не е луда. От нея би излязло много вярна и добра съпруга. Проявете малко търпение. След като веднъж ви се довери, тя ще е готова всичко да направи за вас. Кълна ви се, сър, тя ще ви стане най-добрият приятел.

– Много си наясно, господин Кобет? – Клейтън продължи да попи- ва течността от скута си. – Я ми кажи да не би да си бил влюбен в госпо- жица Кавендиш?

Джо хвърли поглед през рамо към баща си, който го изгледа като бесен булдог.

– Тя обичаше ли те? – попита Клейтън. – Отговори ми, по дяволите, и престани да трепериш като мишка!

Джо се изчерви, а в погледа му заигра нещо диво.

– Заради теб не съм с нея сега. Ти и развързаният ти език! Защо ка- за на баща ми, че си ме видял с нея? Можех да се ожения за Миракъл, а

не за тъпата кучка, с която живея сега. Щях да я отведа далече оттук, за да не могат тия злоезичници да говорят повече за нея. Но ти развали всичко...

– Джо! – изрева бащата на момчето. – Какво, по дяволите, става тук?

– Нищо, татко – извика в отговор Джо, хвърли един унищожителен поглед на Клейтън, завъртя се на пети и се прибра.

Клейтън втренчено загледа след него.

– Може и да си копеле – измърмори той на отсъстващия си брат, – но поне си проявил благоразумието да я спасиш от такива като него.

Зави му се свят, когато тръгна да става, неуверено слезе по двете тесни стъпала от кръчмата. Нощта бе ясна и студена, а небето – осеяно със звезди. От устата му излизаше пара. Как му се искаше да си бе донесъл връхна дреха.

Къде беше Миракъл?

На път към Кависбрук, разбира се.

Той я бе унижил. Не трябваше да ѝ показва, че знае кой е там, в дъното на стаята. Ако не го бе направил, тя щеше тихо да се изниже като полъх на вятъра.

Но защо, по дяволите, трябваше да се притеснява за чувствата ѝ? Тя го бе помолила да се махне от живота ѝ, преди да бъде наранена. Преди, подобно на майка си, да погуби живота си заради някакъв кучи син, за когото бракът щеше да бъде просто необходимост.

Глава 7

Клейтън отвори очи и забеляза, че около него цари мрак, студ и влага. Лицето го болеше. Гърбът го болеше. Къде, по дяволите, беше? И какво, по дяволите, се беше случило?

В главата му бръмчаха хиляди ядосани пчели. Помисли, че може би ще повърне, ако преди това не умре.

В съзнанието му препускаха най-различни лица. Това му причиняваше неимоверна болка. Смътни лица и смътни гласове.

Клейтън затвори очи, обърна се по корем и изстена. Под него земята се разлюля. Къде ли беше?

Не беше в Африка. Не беше на кораба – потъващия кораб с пламнали платна и мачта подобна на факла на фона на черното небе. Гласовете, които чуваше, не бяха гласовете на обречените моряци, нито пък гласовете на родителите му.

– Клейтън, скъпи, скачай! Клейтън, скачай!

Толкова много тела! Те се мятаха и падаха във водата, пицяха и горяха, давеха се, молеха и умираха.

Невъзможно беше отново да е станал на десет години!

Зеленосини очи, които радостно проблясваха. Меки червени устни, които бяха винаги готови да се усмихнат. Наивно изкусителна, способна да съблазни и светец, а да не говорим за лорд, който просто се опитва да помогне на брат си. О, не! Няма да се привързва към нея! Той е тук по работа, а тя скоро ще му стане снаха.

Тя беше луда. Със сигурност. Кой, по дяволите, чакаше десет години да се завърне любим човек?

Дали наистина проклетите прасета не реагираха на имената си?

Той поемаше отговорността само дотук. Какво като брат му му беше спасил живота?

Защо, по дяволите, беше похарчил цяло състояние за ризи, които можеше да купи много по-евтино от шивача си в Лондон?

Защо се бе изправил срещу цяла тълпа грубияни, за да спасява репутацията на момичето?

– Не го удряй пак, Пит!

– Не го убивай. Просто му вземи проклетия портфейл и да се махаме.

– Ще му дам да се разбере! На такива като него мястото им не е

тук!

– Ш-шт!

– Казах ти, че не трябваше да идваме тук. Прекалено е близо до проклетия замък. Знаеш какво казват за...

– Ш-шт! К'во е това?

– Боже, не мога да повярвам на очите си. Мъртви сме, Пит. Мъртви сме!

Клейтън се изправи на колене и с мъка отвори очи. Мракът вече не беше толкова непрогледен. Вече се зазоряваше. Той изскърца със зъби и бавно се изправи, изпъна се, отново за миг затвори очи, защото му се зави свят.

Несъмнено имаше кошмари от грога и медовината. Съвестта му непрестанно го гризеше, откакто плати на съдържателя на странноприемницата за стая, която почти не бе използвал. Не му даваше покой и проклетият му избухлив нрав. Беше позволил на буйния си характер да го завладее, без изобщо да се замисли как всичко това щеше да й се отрази. Защо просто не се бе изнизал от кръчмата, без изобщо да й дава да разбере, че бе забелязал. Тогава и двамата щяха да се преструват, че не е имало никаква свада, че той никога дори не е стъпвал там.

А всичко останало? Дали не си го беше въобразил? Силуетите, които се бяха появили незнайно откъде, призрачните им изражения, тичането им, заглушено от целия този трясък и гръм на... на какво?

В мрака се бе появило същество без лице – само очи, тяло, развята роба и огън, който бълваше от едната му ръка, докато то препускаше в нощта и... Какво? Говореше на някакъв неразбираем език.

Боже! Точно както го описа Бенджамин!

Клейтън се огледа, без да успее да види нищо, освен гъста мъгла. Някъде там бушуваше океанът. Звукът сякаш го заливаше и даваше. Той преглътна. Кога, по дяволите, бе паднала тази мъгла? Колко дълго беше лежал на това място в безсъзнание и целият в кръв?

Водата можеше да е навсякъде. Един погрешен ход и политаше от канарата. Така му се падаше, може би.

Сърцето го болеше. Ако оцелееше и се завърнеше в Кависбрук, веднага щеше да нареди на Бенджамин да опакова багажа. Щеше да се сбогува със странните си домакини, щеше да се върне в Лондон и да уведоми брат си, че ще трябва сам да продължи с нечистите си дела.

Самият той не искаше момичето. Изобщо не искаше да има нищо общо с нея. Не и ако мислеше за собственото си добро.

Лек ветрец го лъхна по бузите. Последва още един порив. След

това мъглата бавно започна да се вдига. Лъч светлина проникна през облаците и ги разсея с топлината си. Малко по малко светът се разкри пред погледа му. Клейтън разбра, че е застанал на издатината на някаква пропаст на около петнадесетина метра от осеяна с раковини ивица пясък.

Пред него се простираше океанът, блестящ и бял, и отразяваше кървавочервеното слънце, което се бе търкулнало на хоризонта и озаряваше небето с пурпурно и жълто. На плажа, току-що изплувал от мъглата, стоеше...

Той затвори очи. Остана така, докато в слепоочията му не запулсира болка.

Пак този грог! Явно не можеше да го пие! Бавно отвори очи и... занемя.

Снежобялото животно се бе изправило на двата си крака точно край плискащата се вода. На гърба на звяра имаше жена. Красива. С развята от вятъра огненочервена коса. С грейнало и румено като слънце лице. Зашеметяваща. Същински ангел! Нямаше човешко същество, толкова блестящо, свободно и красиво. Дългите ѝ бели крака, които прозираха през оскъдното ѝ облекло, здраво се притискаха към гърба на животното, което плавно се носеше по вълните. Нямаше юзди. Държеше се за сивата грива, сякаш жената и огненият жребец се бяха слели в едно. Танцуваха на някаква вълшебна музика, която само те чуваха. Драконът... еднорогът... митичният Пегас подскачаше на място, а лъскавите му копита блестяха като златни на слънцето.

Клейтън се обърна на другата страна. Покачи се на една туфа, обрасла с треви и храсти, и рязко спря. Първо закри лице с ръце, после прокара пръсти през косата си, загледа се надолу в изпотъпканата трева и дълбоко си пое дъх.

След това бавно се обърна с лице към слънцето, примижа на непоносимата светлина и закри с ръка очите си. Едва тогава внимателно се приближи до пропастта и погледна отново плажа.

Морето се вълнуваше, пенеше и съскаше. Чайки и гларуси се спускаха до повърхността му. Ангелът и еднорогът бяха изчезнали.

– Можеш ли да си представиш, Бенджамин, че много скоро човек сигурно ще започне да плава под водата? И ще пътуваме от континент до континент с подводен съд?

– Това са глупости, госпожице. Ако Бог е възнамерявал да кара

човек да плува под вода, то тогава да ни е дарил с криле.

– Но представи си само какво би било! Сигурно знаеш, че през 1775 година Дейвид Бушнел пише, че почти е успял в опита си да произведе идеалния подводен плавателен съд. През 1785 година обаче Робърт Фултън задълбочава изследванията на Бушнел и дори самият Наполеон го кани във Франция с надеждата той да му построи няколко подводни бойни кораба за военни цели.

– Боже господи – промълви прислужникът. – Направо тръпки ме побиват, като си представя последствията от подобна машина. По тая логика след време човек ще тръгне и да лети.

– И предполагам, че ако Бог е искал да летим...

– ... е щял да ни даде криле, миледи.

Миракъл наблюдаваше как прислужникът полага всички усилия да почисти калта и тревата от дрехите на Солтърдън. За миг тя се почувства напълно изцедена, неспособна да води дори безобидни разговори, които вероятно щяха да успокоят загрижеността на Бенджамин за господаря му.

Миракъл внимателно постави мократа кърпа върху челото на Солтърдън и позволи на пръстите си колебливо да си поиграят с бретона тъмна коса, която падаше по челото му. Тя не знаеше дали иска да си признае безпокойството, което бе изпитала, когато той до полунощ не се бе върнал от Найтън. Иначе през цялото си пътуване от кръчмата до замъка бе фучала и бесняла, разгневена от арогантността и способността му да ѝ нарушава емоционалното равновесие. Бе му заповядала да се маха, да напусне Кависбрук. И наистина го искаше... тогава. Сега обаче...

Направо не беше за вярване как само преди няколко дни тя щеше с радост да го изпрати и да изхвърли вещите му направо в калта.

Не трябваше обаче така да си тръгва от кръчмата и да го оставя сам да се прибира в замъка. Околностите не бяха толкова идилични. Имаше селяни, които гледаха на всички от Кависбрук като на някакви особняци, ако не ѝ като на пряка заплаха. Освен това, разбира се, канарите винаги представляваха опасност – човек винаги можеше да се подхлъзне и да падне. Само преди няколко месеца цял къс се бе откъртил и погребал семейство, което решило да си поиграе там на слънце.

Клепачите му потрепнаха.

– Събужда се – тихо извика тя. Бенджамин, който не можеше да си намери място, откакто се беше прибрал с господаря си в безсъзнание в една каруца, веднага притича.

– Спокойно, спокойно, сър. За нула време ще се оправите. Опитайте се да дишате дълбоко. Да. Точно така. Вдишвайте и издишвайте. За бога, знаех си, че не трябва да ви позволявам да ходите сам в Найтън. В мига, в който си помислих, че нещо може да не е наред, трябваше да дойда да ви потърся. Сър, кой ви причини това?

Устните му се задвижиха.

Миракъл и Бен зачакаха да проговорят.

– Няма значение – най-после каза Солтърдън и отново затвори очи.

Миракъл се облегна на стола и внимателно се вгледа в лицето му.

– Огънят ще угасне, Бенджамин. Ще донесеш ли още дърва?

– Веднага, госпожице.

Тя изчака прислужникът да излезе, седна в един голям и удобен фотойл и продължи внимателно да наблюдава своя пациент, както бе правила през последния час, докато той все още спеше. Забеляза, че чертите на изсеченото му сякаш с длето лице, които обикновено бяха толкова сурови, сега бяха посмекчени и не бяха цинични. Въпреки това обаче излъчваше нещо безмилостно, което бе характерно за мъжете от неговата класа.

Най-после той отвори очи и се загледа в тавана.

– Сънувах, че летя – каза най-после.

Миракъл се усмихна, макар и неохотно, после се надвеси напред, подпря се на лакти на коленете си и хвана брадичката си в ръце.

– Къде летеше?

– Над морето. Усещах вятъра и слънцето. Искаше ми се да се издигна още по-високо, но ме беше страх.

– От какво ви беше страх, Ваша милост?

– Да не падна.

Тя отметна глава назад.

– Ако не бяхме преодолели страха си от падането, никога нямаше да се научим да ходим.

– Добре го каза. Откога съм тук?

– От преди обяд. Бенджамин започна да се тревожи и отиде до Найтън. Намерил те близо до канарите.

Той повдигна глава и примижа, докосна отеклото си око, а после насочи вниманието си към нея. Погледът му бе много проникателен. Тя се почувства уязвима и разкрита, затова стана от стола, приближи се до прозореца и се загледа в сивия хоризонт.

– Трябваше да те предупредя в кръчмата, че може да си имаш неприятности. На пръв поглед на младежите от острова като че ли им

доставя удоволствие да забавляват господата, които си почиват тук, но те не одобряват висшите класи. Ето защо връщането насам след залез слънце може да се окаже коварно за всеки с пълна кесия.

– Предполагам, че в това време ти направо си ме разкъсвала в мислите си.

– Може би. Предполагам, че трябва да ти благодаря за джентълменското застъпничество, но ще си призная, че по-голямата част от това, което се говори, е вярно. Все пак се чудя дали щеше пак така шумно да реагираш, ако не знаеше, че аз седя в дъното?

– Какво искаш да кажеш?

– Може би галантността ти е била само капан, с който целиш да спечелиш възхищението ми.

Той нищо не каза, само тихо седна на дивана и се загледа в тавана. Устната му беше сцепена. Миракъл усети, че наблюдава втрещено тези устни – едновременно твърди и меки. Тя преди никога не се бе заглеждала в устните на мъж, нито пък се бе замисляла, че тези устни можеха да я целуват... Изведнъж ѝ се прииска да си вземе обратно омразните думи, които му бе накрещяла предишната вечер, докато настояваше той да си тръгне. Колебливо си пое дъх и стисна ръце.

– Историите на момчетата в „Хрътката“ успяха ли вече да те убедят, че Джони и аз сме смахнати?

– Все още не съм стигнал до това заключение... напълно.

Тя втрещено се загледа в него – лицето му, проникателният му поглед, тъмната и непослушна коса, която се спускаше по челото и врата на буйни къдри. Едната му буза беше силно ожулена и цялата почервеняла. Миракъл не се сещаше какво да каже – дали отново да не защити особеността си начин на живот, или да си признае. Внезапно тя осъзна, че вече за нея започваше да е от значение как той я възприема.

– Никога не съм защитавала философията си – заяви тя с тон, в който се долавяше припряност и дори паника. – Никои не трябва да се бърка в това как живеем, мислим или чувстваме. Нито те... нито ти.

Солтърдън се облегна назад и затвори очи. Изведнъж кръвта изчезна от бузите му. Миракъл бързо се приближи до него, коленичи и съвсем леко докосна с пръсти подутото му чело.

Без никакво предупреждение, той я сграбчи за китката. Тя се отпусна до него. Лицето ѝ почти го докосваше.

– Започвам да се чудя кой точно е лудият – тихо прошепна той. – Ти... или аз. Сигурно съм аз, защото започва да не ми пука какво разправят. Но това не е нещото, което най-много ме притеснява. Ти ме

тревожиш. Коя си ти? Ангел? Вещица? Или луда? Да не би да си ми направила някаква магия, лейди Кавендиш? Коя си ти? Отговори ми, по дяволите, или...

– Или какво, Ваша милост? Да не би най-после да напуснете Кависбрук?

Той дълго време не отговори, но когато тя се опита да се измъкне, Клейтън я хвана за тила и вплете пръсти в косата и.

– Не мърдай – заповяда ѝ той. – Просто се отпусни. Няма да те нараня. Само искам...

– Какво искаш? Идваш в дома ми неканен. Нарушаваш спокойствието ми. Мислиш, че само ръка да протегнеш, и съм твоя. Това няма да стане, господине, уверявам ви!

Той я пусна.

– От какво се страхуваш? – попита вече по-нежно, като леко докосваше бузите ѝ, докато проникателно я гледаше със сивите си очи. Изведнъж тя почувства как я изпълва нещо топло и започва да се разтапя. За миг светът за нея се съсредоточи в една-единствена точка – устните му, които бяха леко разделени и дишаха до бузата ѝ. Инстинктът ѝ нашепваше да побегне, но сега тя можеше единствено да лежи там, притисната до него, докато всичко се изпълни с лика, гласа и аромата му. Тя се разтрепери.

– Отговори ми, Миракъл. От какво се страхуваш? Че може да те съблазни и да те отведе от това студено, мокро и мрачно място? Че може да те накарам да се сбогуваш с илюзиите си? Каква е тази натрапчива идея да искаш да си останеш тук и да чакаш някакъв призрак от миналото? Да се товариш с грижата за един порутен фар и недъгав...

– Джони пожертва живота си за мен и майка ми. Той е единственият ми приятел... цялото ми семейство, господине. А що се отнася до майка ми...

– Нея я няма, за бога! Как можеш да очакваш, че тя ще се върне след десет години? Чуй ме, скъпа. Погубваш живота си...

Миракъл се опита да се освободи, залитна назад и застана задъхана с ръце на кръста.

– Тя ме обича. Казва ми го в писмата си. Искаш ли да ги видиш? Тя е щастлива далеч от Кависбрук. С думите ѝ отлитам на вълшебни пътешествия. Виждам градове от лъскав мрамор, дружелюбни хора, които приемат непознатите и не те отбягват само защото си различен. Когато стане готова, тя ще се върне. И тогава всички вие, неверници, можете да вървите по дяволите!

Миракъл хукна надолу по мрачните коридори и стръмните стълби. Когато стигна до кръглата стая, застана мирно и се опита да сподави вълнението, което я разтърсваше.

Как се осмеляваше той да съди живота ѝ, идеала ѝ, мечтите ѝ? Как се осмеляваше да я кара да поставя под въпрос собствената си непоколебимост?

Тя падна на колене пред стария кожен сандък, отвори го внимателно, бавно протегна ръка към пожълтелите писма, всички с клеймо от Франция, и силно ги притисна до гърдите си.

– Колко съм глупава. Как можах толкова да се разстроя? Какво знае той за моя живот? За моите желания? За моите мечти?

Имаше още един куп писма, много по-стари, всички с клеймо от Лондон, адресирани до майка ѝ и до нея. Те бяха престанали да идват след смъртта на баща ѝ. Той бе умрял, след като бе паднал от кон. Спукал черепа си на камък и изгубил толкова кръв, че когато го намерили, вече било много късно. Беше ѝ оставил хубаво наследство – достатъчно да преживее, докато навърши двадесет и пет години.

Колкото и да се опитваше, тя не можеше да си спомни лицето му. Представяше си само строгото му изражение и хладните сини очи. Бил е млад, красив и невъздържан. Обещавал на майка ѝ всеки път, че наистина ще я отведе от Кависбрук.

Миракъл дори не можеше да си спомни лорд Кавендиш някога да се бе обръщал към нея като към дъщеря. Единственото нещо, което си спомняше, беше как изумено бе извикал, когато след едно особено продължително отсъствие, той се бе върнал в Кависбрук и бе открил, че Миракъл е станала млада дама.

– Боже господи – бе заявил той с подигравателна усмивка, – та тя по нищо не се различава от майка си.

Наивната, невинна и невежа Миракъл тогава бе грейнала в усмивка, защото си бе помислила, че надутият ѝ баща ѝ е направил комплимент. Все пак майка ѝ постоянно я бе уверявала, че той много я обича. Че и двете ги обича. Все го повтарял в многото писма, които пишел от Лондон. Просто бил зает човек. И, подобно на повечето мъже, просто се затруднявал да засвидетелства лично обичта си.

Миракъл бе повярвала на тази лъжа... докато не бе открила писмата му. Майка ѝ вече бе изоставила и нея, и Джони, и Кависбрук. Нямахше любов в тези писма. Дори веднъж не се споменаваше името на Миракъл. Бяха само кратки бележки, в които той настояваше Лорейна да престане с прищевките си... и... той да се разведе.

Миракъл със замах отвори кепенците и се обърна с лице към вятъра. От студа очите ѝ се насълзиха. С мъка отпъди спомените. Както винаги, щеше да се съсредоточи в настоящето. Щеше да изживява всеки ден, сякаш е началото на вечността, както майка ѝ я бе учила.

О, но понякога това бе толкова трудно...

Тя потрепери и докосна челото си с ръка. Чуваше един глас, който тихо ѝ мълвеше: „Искаш да му повярваш. Искаш да му се довериш. Искаш да го научиш да лети.“

– Но мен ме е страх! Толкова много ме е страх.

Миракъл докосна с пръсти китката си, после бузата, там където той я бе докоснал, накрая промълви: „*Ръцете му изобщо не бяха студени.*“

Глава 8

Имам нужда от някой,
 Който да се смее с мене.
 И да бъде сериозен с мене,
 Да ми угажда, да подкрепя
 Благодарумието ми
 И понякога, разбира се, да се възхищава
 На моята проникателност и проникновение.

Робърт Бърнс

– У верен съм, сър, че сте взели най-мъдрото решение. Много може да се говори за лоялността към собствената ни плът и кръв. В края на краищата къде бихме били ние всички без тази единствена нишка на вяропност към рода ни? Но цената, която плащаме за задкулисните игри дори когато се вършат от лоялност, често е твърде висока, за да бъде толерирана от човек със съвест. О, да, сър. Колкото по-рано напуснем това ужасно старо място, толкова по-добре. Ще приготвя багажа само за час.

Клейтън стоеше пред вратата на спалнята си, слушаше и наблюдаваше как слугата пъргаво припка за вещите си. Чудеше се какво въсъщност подтикваше прислужника да търчи толкова енергично – протръббеното му чувство за чест или страхът да не срещне лице в лице оня „звярдemon“.

Оставяйки Бенджамин на шетнята му, той тръгна по коридорите. Слушаше ехото на собствените си стъпки по каменния под и си представяше Бейсингстоук, своя дом – уютен, подканващ, изпълнен със светлина и багри. Би надраскал бележчица до Бланш, би я настанил в леглото си и би я задържал там, докато всички мисли за Кависбрук и Миракъл Кавендиш се изпарят от главата му.

Щеше да уведоми брат си, че ако толкова иска съпруга, трябва да си я набави лично. Защото той, Клейтън, лорд Бейсингстоук, почтен разгулник, не иска да участва в отнемането на малкото достойнство, което младата жена бе успяла да съхрани.

Просто щеше да обясни на лейди Кавендиш, че с идването си тук е направил грешка. Открил е, че тя няма да бъде щастлива като херцогиня Солгърдън. Че просто не подхожда на неговия начин на живот, на

приятелите и семейството му. Надутата аристокрация би пречупила духа ѝ, да не говорим, че би разбила сърцето ѝ. Във всеки случай беше му ясно, че тя не проявява никакъв интерес към всичко това.

По време на една от своите обиколки на замъка, слугата беше открил дълъг коридор със стаи, за които предполагаше, че се обитават от Миракъл и Хойт. Клейтън зави по обширната галерия. Студът и влагата се просмукуваха във всяка нишка на дрехите му. Тънките свещици, забодени от ръцете на Миракъл, образуваха жълтеникави ореоли около грубо обрामчените картини, които висяха на железни куки, забити в камъка. Бяха все рисунки на коне – изправени на задните си крака, летящи, риещи – всички с разширени ноздри и странно извити глави. Юздите им бяха достатъчно малки, за да ги управлява и детска ръка.

– Ваша Светлост – чу се гласът на Хойт. Кръглото му лице се усмихваше, бастунът в ръката му почукваше ритмично. Въобще не изглеждаше изненадан или смутен, че вижда как гостът мишкува близко до покоите на господарката. Присъединявайки се към Клейтън, Джони се втренчи в нарисуваната с въглен скица на изправен на задните си крака кон.

– Работа на Миракъл – обяви той, неспособен да прикрие прилива на доволство и гордост. Очите му заблестяха. – Една от многото ѝ дарби. Нали са изключителни, Ваша Светлост?

– Да – съгласи се Клейтън. – И малко смуцаващи.

– Мира е много страдна. Когато другите изпитват само полъх от обич, Миракъл преживява цяла вселена от чувства. Не съм сигурен дали това е проклетие или благословия. Какво мислите вие, Ваша Светлост?

Клейтън не каза нищо. Просто разглеждаше изображението на силен бял жребец. Припомни си призрачното видение край морето.

– Търсили сте ме по някакъв повод – продължи Джони. – Може би сте преосмислили причините, поради които се върнахте повторно в Кависбрук? Моля ви, Ваша Светлост, все още не казвайте нищо. Елате с мен в апартамента ми. Там е по-топло и удобно.

Джони тръгна бавно по коридора, облягайки се леко на бастуна си. Накрая спря на прага на покоите си.

– Моля – покани той и изчезна в стаята.

Клейтън не се присъедини веднага към него, а продължи да стои там, където възрастният човек го остави. Мушна ръце в джобовете си и се взря в здрача в края на коридора. Опита се да съсредоточи мислите си върху Бейсингстоук. Колко прекрасно би било сега да е в масивното си легло с купища пухени завивки и облечени в сатен възглавници. Дори

си представи, макар и за кратко, Бланш, изтегната на него, с разтворени за покана ръце и крака и разпиляна по белите чаршафи черна като нощ коса.

Но този образ му се изплъзваше, както се изплъзва вода от шепите. Независимо колко яростно се мъчеше да го задържи, той се процеждаше през пръстите му, оставяйки го със смущаващото видение – в леглото му е Миракъл, буйната ѝ огненочервена коса е разпиляна върху възглавницата, а стройните ѝ крака...

– Идвате ли, Ваша Светлост?

– Покварено копеле – самопрецени се тихичко Клейтън. Няваше съмнение, че трябва да се измъкне от тоя пъклен дом на съблазни, преди да е извършил нещо, за което да съжалява цял живот.

За негова изненада апартаментът на Джони бе наистина удобен, без да изглежда претрупан с готическата си архитектура и с някога прекрасните мебели от махагон, орех и розово дърво. Подът бе застлан с излинали ориенталски килими, а малките масички за сервиране – отрупани с порцеланови фигурки. Картини в позлатени рамки висяха по стените. Лавиците тежаха от подвързани в кожа книги. Клейтън реши, че са достатъчно, за да запълнят малката библиотека в Бейсингстоук.

– Седнете – покани го Джони. – Ето там, пред огъня. Страхувам се, че все мръзнете, откакто сте в Кависбрук. Мира понякога е твърде песелива. В свой ущърб, а понякога и в мой. Виждам, че се възхищавате на колекцията ми от книги. Изключителна е, нали? Мира ги е прочела всичките. А повечето и по два пъти. Нейните любими са онези там, подвързаните в зелена кожа. „Чудесата на науката в съвременния живот“. Много малко е онова, което не е прочела от научните съчинения на нашите съвременници.

– И все пак живее в един въображаем свят – забеляза Клейтън с длани, протегнати към веселия огън.

Джони мина край него, погледна към камината и му поднесе питие.

– Порто – заяви той. – От миналото ви посещение си спомням, че категорично го предпочитате.

Клейтън пое чашката с повдигната вежда. Ненавиждаше портото. Но то наистина бе любимото питие на херцога.

– Насладете му се, Ваша Светлост. Това ще е нашата малка тайна. Миракъл няма хабер, че съм се запасил с нещичко. Тя не одобрява алкохола. Каза: „Когато виното влиза, умът излиза“.

– Страхувам се, че може би е права, но все пак ви благодаря. – Клейтън надигна чашката, преглътна и потръпна.

Джон се отпусна в креслото и погледна госта си с отегчена усмивка.

– Когато дойдохте тук за първи път, Ваша Светлост, не бях сигурен дали ви харесвам. Всъщност мислех, че сте егоцентрично арогантно магаре и не сте достатъчно добър за Мира. Не съм променил изцяло мнението си.

По лицето на Клейтън пробяга усмивка и той неохотно отпи още една глътка.

– Не съм сигурен, че вярвам и на причината, която изтъквате за присъствието си тук. И ако за момент допусна, че Мира ви презира толкова, колкото твърди, отдавна щях да ви пропъдя. Нали разбирате? За мене тя е специална. Няма нещо, което не бих сторил за щастието ѝ.

Джон въздъхна. Очите му се притвориха.

– У вас обаче долавам една нотка на доброта, Ваша Светлост. Вие сте състрадателен, джентълмен, способен на разкаяние. Когато преценявам мотивите ви да изберете Мира да заеме мястото до вас, се ръководя от собственото си желание да я видя спасена от онова бъдеще, което родителите ѝ завещаха... Не ми се нрави фактът, че майка ѝ и аз насаждахме у нея нереалистични представи.

Клейтън се втренчи в портото и видя отражението на пламъка върху кехлибарената му повърхност. Алкохолът и топлината от огнището го унасяха. А може би решителността му постепенно го напускаше. Облегна се на стола, повдигна чашката до устните си и пак отпи.

Очите на Джон блестяха от обич и задоволство, докато се усмихваше на спомените.

– Майка ѝ и аз знаехме, че е по-особена. Повечето бебета изплакват при първото поемане на дъх. Мира се смееше. Оттогава нашият съвместен живот бе изпълнен с непокорния ѝ дух и ненакърнимото ѝ чувство за достойнство. От нея научих много за любезността, търпението и вярата, Ваша Светлост. Не всякога съм бил доброжелателен и внимателен. Децата умеят да ни променят, сър. Да изкореняват нашите лоши черти и да ги заменят с по-възвишени... Обичате ли децата, Ваша Светлост?

Втренчил поглед в танцуващите пламъци, Клейтън позволи на една лека усмивка да повдигне крайчеца на устните му.

– Не съм мислил за това. Може би защото досега не съм срещнал жена, която бих могъл да си представя като майка на моите деца.

– Никога?

Клейтън се обърна към Хойт и бе поразен от силата на погледа му. Тези очи, бистри като изметено от облаци небе, изглежда знаеха всичко

и същевременно гледаха безнадеждно.

– Никога? – повтори Джон с тон, остър като нож.

Клейтън пресуши и останалото порто, остави настрана чашката и стана от стола.

– Миракъл бди от кулата тази нощ. Смята, че вероятно ще има буря. Което значи, че ще има. Тя умее да предусеща, когато се мъти нещо – многозначително каза Джон. – Може да я намерите в долния край на Бляк Блъф, близо до Света Катерина. Събира миди и плува, докато чака да падне нощта.

– Благодаря – каза Клейтън и се запъти към вратата.

– Ваша Светлост?

Той се огледа.

– Проклетият фар е съвсем прогнил. Може би вас ще послуша. Да остава там е твърде опасно...

– Кое ви кара да мислите, че ще послуша мен?

– Тя ви харесва. О, не гледайте толкова скептично, Солтърдън. Познавам я много по-отдавна от вас.

– Много я обичате, нали, мистър Хойт?

Възрастният човек замислено зарея поглед. Дълбоки гънки на безпокойство се очертаха между веждите му. Преди Джони да успее да отговори, Клейтън се измъкна от стаята.

Клейтън стигна до подножието на Ъндърклиф и тръгна по ивицата каменист плаж към фара на Света Катерина. Неведнъж забавяше стъпките си и се оглеждаше назад. Наблюдаваше как вълните се плискат върху дирите му и рисуват по влажния пясък. Нямахше опасност настъпващият прилив да го откъсне от сушата, тъй като винаги съществуваха онези проклети стръмни стъпала, издълбани в Ъндърклиф. Времето напредваше. Светлината избледняваше. Вятърът ставаше по-силен и по-студен. Той закопча пелерината си.

Не беше сигурен кое го накара да дойде тук. Може би това, че е длъжен да ѝ обясни заминаването си от Кависбрук. Несъмнено тя ще изпита облекчение. Нали и снощи бе настояла да си тръгне.

Откри отпечатьци от стъпките ѝ. Мънички вдлъбнатини от босите ѝ крака по пясъка. Те криволичеха нагоре-надолу по тесния плаж – сякаш е танцувала с вълните. Потърси я с поглед. Видя я. Миракъл седеше на земята, облегнала гръб на изгнилия кораб, там където той бе слязъл на острова. Изглеждаше необикновено заинтересована от единия си крак.

– Страхувам се, че съм се наранила – му съобщи тя, когато той се

приблужи до нея, и прегъна коляно. Вятърът си играеше с дългата ѝ червена коса и целуваше до розово бузите ѝ. Не вдигна поглед нагоре към него, а се съсредоточи върху кървящата рана на ходилото си.

Клейтън издърпа лепената си вратовръзка и започна да я навива стегнато около раната.

– Така става, като лудувате боса върху толкова натрошени черупки и камъчета, Мери Майн.

Миракъл не каза нищо, докато той увиваше и подгъваше краищата. Клейтън приседна на пети. Облягайки се на кораба, тя най-сетне го погледна с големите си очи дълбоки и зелени като водата зад нея.

– Звучите като баща ми. Поне така си представям, че би се изразил той, ако някога би проявил интерес към моето благополучие и би разговарял въобще с мене – тя се изсмя и навлажни с език устните си.

– Не се чувствам като твой баща.

– А като какъв се чувствате?

Той се вгледа в очите, в лицето, в устните ѝ – червени и леко изпърхнали от студения вятър. Обсипаното ѝ с лунички носле ѝ придаваше вид на дяволче или на пакостливо хлапе. Имаше невинност и чувственост в начина, по който го гледаше – сякаш той бе някаква привлекателна рядкост, която тя бе намерила на любимия си пясъчен бряг.

Не съм сигурен – призна Клейтън накрая, когато бе принуден да отклони очи към двойка свирци, които пляскаха с криле над водата, търсейки храна.

– Седях тук и се опитвах да реша дали ви харесвам – призна му тя. – Предполагам, че ако ви харесвам, ще трябва да ви се доверя. А ако ви се доверя...

– Какво бихте сторили, Мери Майн?

С крайчеца на окоото си я видя как накланя глава, сякаш наблюдава настойчиво профила му в очакване да я погледне отново. Но той не го направи. Най-сетне тя вдигна ръка от скута си, хвана умишлено грубо брадичката му със студените си пръсти и обърна главата му към себе си.

– Тогава вероятно бих споделяла тайните си с вас.

– Какви тайни?

– Вярвате ли в чудеса, Ваша Светлост?

Тя провлачи пръсти по бузата, после по резката на челото му, докосвайки я с невероятна нежност. В очите ѝ се появи израз на отчаяние и вина, като че ли обвиняваше себе си за лошия му късмет.

– Вярвате ли?

– Аз... не зная. Не, предполагам, че не вярвам.

– Защо?

– Може би защото никога не съм срещал чудо.

– Вероятно просто не знаете какво да търсите.

Без предупреждение Миракъл скочи на крака и хукна към фара. Клейтън се изправи бавно. Вятърът шибаше краищата на пелерината по краката му. Наблюдаваше я как спира пред входа на старинния каменен параклис и поглежда назад.

– Хайде, елате – извика тя и изчезна вътре.

Той не помръдна. Кожата му пламтеше там, където го бе докосвала.

Водата заля ботушите му. Отгърсвайки се от замайването, Клейтън последва стъпките на Миракъл нагоре по брега до зейналия отвор на параклиса. Там спря. Отвътре го лъхна застрашителна тъмнина и мирис на влага, гниещи водорасли и риба.

– Миракъл – прошепна той, – излезте, за да ви видя.

Дочу се скърцане. После се появи оскъдна светлина.

Със свещ в ръка Миракъл се обърна към Клейтън. Лицето ѝ изглеждаше почти призрачно на мъждукащия колеблив пламък. Очите ѝ искряха.

– На лошо е да се застоиш пред вратата на черква. – Гласът ѝ отекваше глухо в студа. – Бог ще се усъмни в благочестието ви.

Океанът зад него се надигна и изсъска.

Клейтън внимателно пристъпи в параклиса. Погледът му се прикова в лицето на Миракъл, в нежните ѝ очи и снизходителната усмивка. Тя вдигна ръка към него.

– Бързо! Времето ни изтича. Приливът скоро ще нахлуе вътре.

Миракъл се приближи до отсрещната стена. Сякаш не вървеше, а плуваше. Вдигнатата свещ освети вътрешността на параклиса и Клейтън разбра, че той очевидно е издълбан в камъка на Ъндърклиф. Нямахше фуги, нямахше замазка – нито следа от строеж. Само солидна скала. Все едно че влизаше в пещера.

– Никога не сте виждали нещо толкова впечатляващо, нали, Ваша Светлост?

Тя държеше свещта високо пред фреските и издяланите в скалата фигури. Богородица с Младенеца. В нозете ѝ бяха множество воители. Окървавените им саби бяха захвърлени на земята. Но Божията Майка бе тази, която прикова вниманието му. Под мъждукащата светлинка очите ѝ изглеждаха като живи. Сякаш ронеха сълзи.

Лицето на Миракъл изразяваше благоговение. С приглушен глас тя рече:

– Говори се, че тук бил погребан някакъв светец. И докато той почива спокойно, никаква беда не ще сполети онези, които живеят близо до Ъндърклиф.

– А ако някой го обезпокои?

– Тогава тези скали ще се срутят в морето.

Клейтън погледна зад Миракъл към далечния тъмен портал. Тя вървеше натам.

– Стълбището за фара – обясни тя. – Откакто външната стълба се превърна в руини, това е единственият път. Бихте ли искали да видите кулата, Ваша Светлост?

Имаше предизвикателство в поканата ѝ. Защо? Той не можеше да отгатне. Може би тя наистина беше малко побъркана. Или имаше вродена способност да изтъква своята непредсказуемост.

Най-сетне тръгна към нея. Усещаше как ботушите му затъват като в подвижни пясъци. Вълна на ужас го заля, когато мръсната кал всмука глезените му и ги улови здраво. Сърцето му се беше разтуптяло, когато стигна до Миракъл в подножието на стълбата.

– Внимателно – предупреди го тя, изкачвайки се пред него. – Стъпалата са много тесни и стръмни. И изключително хлъзгави.

– Какво, по дяволите, дира тук? – мърмореше си той. После изруга през зъби, когато кракът му се подхлъзна на нещо слизесто и той се опря на стената.

Когато успя да се изкачи във фара, видя Миракъл, вече кацнала на перваза на прозореца, широк не по-малко от четири фута. Люлееше босите си, изцапани с пясък нозе и го изгледа толкова проникателно, че той се почувства като пред съдия.

– Какво мислите за моето царство?

Клейтън огледа малкото помещение, машинариите, опасния трап за огнище, пълен с дървесна пепел и койката, пъхната до стената. Имаше и купчина книги, скици върху ленено платно на лодки и птици, чифт пантофки от ярешка кожа, някакъв шал.

– Оскъдно обзаведено – отвърна той и пак погледна към босите ѝ крака. – Кървите, любов моя.

– Не съм водила никого тук – заяви тя, пренебрегвайки забележката му. – Дори и Джо Кобет. Макар че му се искаше да дойде. Но аз, естествено, не го поканих. Не беше редно.

– Не е редно и мен да водите тук – многозначително отбеляза той и се усмихна.

– Но вие сте джентълмен, нали? А Джо Кобет не е. А и аз решавам

кой да ми е приятел.

– Съм ли ваш приятел, Миракъл?

Тя сведе очи и прехапа долната си устна. Клейтън пристъпи към нея.

– Не – заповяда му тя и той рязко спря. – Ще стоите по-далеч от мен, докато аз не кажа. Сърцето ми си е мое. Аз ще реша кому да го даря.

Скочи грациозно на пода. Държеше го предпазливо и внимателно под око. Прекоси стаята, хвърли поглед към морето и се намръщи. Дневната светлина бавно гаснеше и с падащия здрач застудяваше. Но тя изглежда не се тревожеше, въпреки че дрехите ѝ не бяха подходящи за такова време. Бежово-кафявата ѝ рокля беше памучна. Дългите ръкави бяха силно набрани горе и отворени около китките. Нямаше волани и дантели. Само един фино изплетен конопен колан пристягаше тънката ѝ талия.

Изглеждаше като дете. Осени го идеята, че несъмнено тя знаеше твърде малко или дори нищо за мъжкия начин на мислене. Видът на малкото ѝ босо краче, надничашо изпод полата, можеше да накара кръвта на един мъж да закипи. Мярналото се за миг голо рамо бе достатъчно да втвърди тялото му като камък. Очевидно не познаваше долните инстинкти на мъжете. Иначе не би го гледала сега толкова свенливо и невинно, с тези големи синьозелени очи, които сякаш изпълваха цялото ѝ лице. Не би разтваряла леко устните си, при което се показваше върхът на розовото ѝ езиче, което играеше по ръбчетата на перлено-белите ѝ зъби. Сигурно не би позволила и на великолепната си огнена коса да пада толкова чувствено и меко покрай лицето и раменете ѝ и да покрива налетите ѝ заострени гърди. Всяка жена с поне малко светски опит би разпознала в него преситения женкар, който, когато ставаше въпрос за нежния пол, имаше нравите на котарак.

От друга страна, човек с неговия опит би трябвало да прозре нейното неведение и да побегне като от огън.

– Джон закъснява с вечерята ми – произнесе тя, без да откъсва поглед от далечния бряг. – Това е непривично за него. Добре ли изглеждаше, когато го видяхте? – Очевидно Клейтън вече не занимаваше ума ѝ.

Той се опита да отговори, но не успя. Не можеше да направи нищо друго, освен да обхожда с очи стройните ѝ форми. А тя стоеше с гръб към него, облеганата на перваза на прозореца, и търсеше с поглед приятеля си. Клейтън наблюдаваше как полата прилепва към красиво заоблените ѝ бедра и задниче, а изпод нея се показват глезените ѝ. В този

момент забеляза захвърлените на пода чорапи – малка паяжинена купчинка до койката.

Най-сетне тя обърна лице към него. Изражението ѝ бе смесица от чувства, които той вече разпознаваше. Сега беше разтревожена. Но колкото и да се страхуваше за Джони, мисълта да го изкаже гласно замря, щом очите ѝ срещнаха неговите. Силна руменина обля страните ѝ. Сякаш си бе позволила да играе на изкусителка, но внезапно също като недостатъчно репетиран актьор, озовал се на сцената, тя откри безразсъдството си и се изплаши.

– За какво мислите?

– Че сте... много красива – отвърна честно той.

Тя присви очи.

– Не съм красива. Аз съм... необикновена. Джони ме нарича екзотична. Просто съм ексцентрична. Не обичам лицемерието, нито нерешителността. Вие, Ваша Светлост, сте и двете. – Тя го заобиколи. – Не ви вярвам. И как да ви вярвам, когато миналия път не казахте нищо добро нито за мене, нито за дома ми. А сега, понеже искате нещо от мене, ме обсипвате с комплименти. Сега станах красива, а преди бях повлекана и мърла, която не подхожда на компанията на изисканите градски господа.

– Бил съм сляп – извини се той, без да опитва да я следи с поглед, тъй като тя кръжеше наоколо му като лисица, надушила капана.

– Може би смятате, че сега, когато се храните на една маса с мене, говорите ми любезно и се отнасяте към Джони като за равен, ще ви простя предишната грубост и незачитане?

– Моля за извинение – изрече той и ясният му плътен глас, в който се долавяше нарастващо раздражение, отекна в каменното помещение. – За стотен път прося вашето снизхождение и прошка!

– А ако не ви простя?

– Тогава вие, мадомоазел, можете да вървите по дяволите!

Тя рязко спря.

Той бавно извърна лице към нея.

– Вече съм твърде уморен от тази игра, Мери Майн. Не съм човек с изключително търпение, когато става дума за отношения с престорено срамежливи дами. И нямам причина да бъда. На света има хиляди други жени, красиви, екзотични, интелигентни и ексцентрични и, дявол да го вземе, с тях е далеч по-лесно да се разбереш!

Клейтън тръгна към стълбището. Една догаряща свещ с колебливата си светлина рисуваше сенки по спираловидните каменни стъпала.

Спусна се почти стремглаво напред, ругаейки непрестанно появяващата се картина на чорапите ѝ, захвърлени тъй безгрижно до койката.

По-добре ще е дяволски бързо да изчезне от проклетия остров, преди тази опасна игра, която играеше заради брат си, да се превърне в истина. Преди самият той да се влюби в момичето.

Каква бе забраната? Не пожелавай жената на брат си!

Щом стигна параклиса, замръзна – водата вече беше заляла най-долното стъпало, пенеше се, съскаше и сякаш лижеше с дълги зеленикави езици ботушите му. Клейтън неуверено се отдръпна. Тогава Миракъл положи малката си твърда ръка върху рамото му.

Тя застана до него и го погледна. За няколко зашеметяващи мига той се взря в нея. Кръвта зашумя в ушите му. Близостта им и надигащата се вода като че измукаха въздуха от дробовете му. Очите ѝ се впиваха в него, докато тя търсеше опора в стената. Изглеждаше толкова мъничка, но в изражението ѝ нямаше и следа от слабост. Клейтън усети, че ако се опита да избяга от нейното присъствие и от проклетите обстоятелства, тя би го възпряла на всяка цена.

– Какво има? – тросна се той. – Казвайте и да приключваме. Проклетият прилив настъпва. – Погледна през рамото ѝ към надигащата се вода.

– Май ви ядосах? – рече тя.

Клейтън въздъхна, отстъпи още една крачка към кулата, облегна се на стената и затвори очи. Опита се да преглътне и да потисне усещането, че се люшка нагоре-надолу, от което му се замайваше главата и му се повдигаше.

– Моля да ме извините – дочу гласа ѝ като през мъгла. – Откакто се върнахте в Кависбрук сте извънредно мил. Може би моето недоверие се дължи на факта, че хората от селото вечно ме оглеждат под лупа и все ме критикуват. Принудена съм да се съмнявам във всяка любезност и деликатност. Но все пак някой ден човек трябва да се довери, нали? А истината е, Ваша Светлост, че започнах да ви харесвам. Не много. Ако някой смята, че харесва някого, дори и съвсем мъничко, той поема известна отговорност. Например да се довери. Ваша Светлост, зле ли ви е?

Клейтън се насили да отвори очи и се втренчи във водата. През последните безкрайни секунди тя се бе покачила с още едно стъпало и вече си играеше с вехтата рокличка от грубо платно. В този момент, съвсем нелогично, той забрави за прилива. Виждаше само как влажната материя нескромно прилепва върху закръглената ѝ гръд. И зърната, които бяха влудили брат му, напиреха през плата като малки розови пъпки. Не

го ли съзнаваше тя? Не знаеше ли колко е възбуждаща, застанала като някаква съблазнителна Мадона над мистичния параклис със средновековната плачеща Богородица?

Той махна с ръка, сякаш да отпъди тая мисъл, и процеди през зъби:

– Зле? Иска ми се дяволски бързо да изчезна от това място, преди да извърша нещо, за което ще съжалявам цял живот.

Тя предположи, че Клейтън има предвид да напусне кулата, а той искаше да се махне от Кависбрук, от Света Катерина и от нея. Особено от нея.

Миракъл вдигна бялата си ръка и ръкавът се плъзна, откривайки нежната кожа. Светлите косъмчета блестяха като изпредено злато под колебливата светлина на свещта.

– Страхувате ли се? – попита меко тя. – Водата не е толкова дълбока. Ще ви помогна да преминете. Моля ви, Ваша Светлост, хванете ръката ми.

– Не съм инвалид! – Изкрещя той, а в кухата кула това прокълнтя по-скоро като гневен рев на ранено животно.

Миракъл се стресна и нагази във водата.

– Не ме е страх – каза той с вече по-овладян глас. – Аз не се страхувам, по дяволите!

Клейтън отблъсна ръката ѝ и препъвайки се несигурно надолу по стъпалата, я грабна през кръста, повдигна я и я преметна през рамо. Тя извика от изненада и го заудря по гърба.

– Пуснете ме! Варварин! Какво правите?

Той я шляпна отзад и изръмжа:

– Млъкнете и поне веднъж ми позволете да бъда джентълмен.

– Умолявам ви, сър! Един джентълмен не би се отнесъл с една дама като към чувал с картофи.

Водата заля прасците му. Клейтън се мъчеше да се добере до изхода на параклиса. Погледът му спря на далечния морски хоризонт, който се повдигаше при всеки удар на океанското сърце.

По едно време се подхлъзна и за малко да падне. Опипваше с крак, но пясъкът ненадейно хлътваше, всмукван от подводното течение. Най-сетне успя да се измъкне от параклиса. Залитна, тъй като усиливащият се нощен вятър го блъсна в лицето. Вълните заливаха все по-високо краката му и той с усилие се насочи към Ъндърклиф. Вземаше по две стъпала наведнъж, докато нозете и дробовете му не запламтяха от усилието и той едва тогава осъзна, че продължава да мъкне Миракъл на рамото си. Най-сетне спря, плъзна я надолу и я задържа здраво в ръце. Притисна

тялото ѝ към себе си.

Краката ѝ затанцуваха във въздуха. Възхитителната ѝ коса, разпилявана от усилващия се вятър, се носеше около лицата им като ефирен медночервен облак. Очи в очи, с устни, разделяни само от един дъх, те стояха там, а сърцата им безмълвно разговаряха.

Вятърът и морето бучаха. Щеше да я целуне. Господ да му е на помощ! Но не можеше да се въздържа, както не можеше да спре биещото в гърдите си сърце. Щеше да целуне бъдещата си снаха и щеше да бъде принуден да живее с тази мисъл всеки път, когато погледнеше Трей в очите.

– Не! – долетя гласът ѝ през фученето на вятъра, макар че се приискаше до него. Ръцете ѝ бяха свити под тежката му влажна пелерина. Всяка извивка на тялото ѝ се прилепваше до неговото. Полата ѝ се мяташе и издуваше като корабно платно. – Не искам да ме целувате – извика тя. – Няма да ви позволя!

– Наистина ли не искате? – чу се той да вика.

Наведе глава и видя как устните ѝ се разтварят, а очите ѝ се замъгляват. Усети как цялото ѝ тяло се отпуска. Устните му леко докоснаха нейните. О, Господи! Те бяха тъй меки и топли, сгряваха го, въпреки че солените морски пръски брулеха лицето му. В продължение на един безкраен миг бе неспособен да помръдне. Стоеше там с устни, едва докосващи нейните, а уханието ѝ и усещането, че тя е до него, се връзваха в съзнанието му и той знаеше, че никога няма да ги забрави.

Зарови пръсти в меката ѝ коса, сграбчи я и я придърпа силно към себе си. Отвори уста и покри нейната, изпълвайки я с езика си. Както бе целувал хиляди жени преди това. Опитни жени, които знаеха какво да очакват от мъж като него. Тя риташе, бореше се, но отвърна на целувката му по неин си собствен неопитен начин – никакъв език, малко сухо, малко тромаво и малко свенливо. Той не искаше да спира.

– М-м-моля ви! – запъна се тя накрая, останала без дъх.

Клейтън едва повдигна глава.

Тя лежеше в обятията му с отпусната назад глава. Ръцете ѝ висяха безжизнено встрани. Очите ѝ бяха притворени. Вятърът танцуваше с косите ѝ, разпервайки ги като пламтящо китайско ветрило зад главата ѝ. Клейтън помисли, че е припаднала, но тя промълви:

– Не съм ви давала позволение да ме целувате, сър. Затова в-в-вие трябва незабавно да ме пуснете, преди...

– Преди какво? – запита той, позволявайки на погледа си да проследи извивката на бледата ѝ шия до меката бяла трапчинка под гърлото.

Виждаше как неравномерно тупти пулсът ѝ, бързо като крило на фея.

– Преди а-аз да пожелая да го сторите пак.

При тези думи тя се оживи. Стана отново цяла – с ръце и крака, които ритяха и махаха. Лицето ѝ се зачерви, очите ѝ се отвориха широко. Устата ѝ бе подута и издрана от целувките му.

Най-сетне Клейтън остави Миракъл да стъпи върху скалата и отдръпна ръцете си. Облегна се на Ъндърклиф и от все сърце пожела брат му да го бе оставил да се удави.

Глава 9

Веднъж написах името ѝ върху пясъка...
 Но вълните дойдоха и го отнесоха.
 Отново го написах...
 Но дойде приливът и моите усилия станаха негова жертва.

Едмънд Спенсър

Беше я целунал!

Тя му бе позволила. Дори ѝ бе харесало. За момент беше преживяла нова форма на летене. Кръвта ѝ пееше. Тялото ѝ вибрираше като дръпнатата струна на арфа.

Този странен, объркващ, пленителен мъж я бе целунал и тя за момент забрави, че ако не побърза, не ще успеят да се върнат във фара.

О, Господи! Той я беше целунал! Какво казваше книгата на Серидвен за това? Беше ли луната в подходяща фаза? Как бяха подредени звездите? Беше ли всъщност той нейната съдба?

Кой бе той в края на краищата? Какъв беше? В един момент герой, а в следващия – почти хлапак. Един ден земеделец, на другия – истински аристократ с цялата му надменност и високомерие. Те бяха в походката му, в стойката, в елегантните, безупречно скроени дрехи. Да не говорим за начина, по който гледаше отвисоко всичко, което не му бе по вкуса. Аристократите, особено херцозите, бяха прословути с пренебрежението, с което гледаха на нейния не тъй изискан свят.

Обикновено тя не намираше тази черта за привлекателна. Нейният херцог обаче успяваше да я направи поне малко вълнуваща. Още преди целувката вече беше накарал сърцето ѝ да прескача. Едва ли вече можеше да продължава да го отрича. Ето и сега, докато вървеше до нея, предлагайки ръката си джентълменски всеки път, когато трябваше да прескочат поточе или купчинка съчки по обратния път към Кависбрук.

Миракъл реши, че неразгадаемите му очи, сиви като мъглата над Ламанша, бяха повече от смуцаващи. Бяха изпълнени с тайни, цинизъм и вина. Усещаше се от начина, по който избягваше погледа ѝ, когато тя искаше да проникне в душата му. Искаше ѝ се да му вярва. Но смееше ли? След като майка ѝ замина, тя имаше доверие само на един човек и това бе Джони. Той ѝ беше открил цената на честността, истината,

търпението и опрощението.

Може би бе дошло време да прости на Негова Светлост.

Миракъл затича надолу по пътеката, изпреварвайки Солтърдън. Тя тъй добре познаваше пътя, че с лекота прескачаше в здрача стърчащите корени и оголените камъни. Тук тя вече се чувстваше в безопасност, защото от него я делиаха няколко ярда.

А ако той отново се опита да я целуне? Да му позволи ли? Или да си играе на свенлива и срамежлива? Защо спря да ѝ говори, след като тя му позволи тази шокираща волност? Какво ли става в мозъка на един мъж след толкова интимност? Защо изглеждаше толкова засегнат, гневен и отчаян, когато я пусна? Защо ѝ се стори, че му се щеше да се хвърли от Ъндърклиф?

Беше ли го разочаровала? С умението си. Джо Кобет я беше целунал само веднъж, но то нямаше нищо общо с начина, по който го направи Солтърдън. Целувката на Джо беше просто някакво сухо докосване, което я остави да се чуди защо е цялата тая дандания около отношенията между мъжете и жените. Но целувката на Солтърдън...

Книгата на Серидвен не казваше нищо за отворени устни и за езици. За пламенни погледи и туптящи сърца, които отнемат дъха и цялата физическа сила. Категорично това беше нещо ново. Чувстваше се объркана... Бе загубила самоконтрол. А не трябваше. Миракъл предполагаше, че мъж като херцога ще се разочарова от подобна слабост.

Дявол да го вземе, седнала да се тревожи какво си мисли той!

Задъхана, тя внезапно спря на едно възвишение и погледна надолу. В подножието на хълма едва успя да различи каручката с магарето на Джони. Ужасеното животно силно ревеше, докато пет-шестима момчета на коне чаткаха в кръг около приятеля ѝ. Всички те кряскаха и викаха, а той размахваше бастуна си.

– Махайте се! – долетя гласът му. – Хулигани! Обесници! Махайте се и ме оставете на мира!

Миракъл хукна надолу, без да обръща внимание на камъчетата, които се разхвърчаха под краката ѝ, нито на лепената вратовръзка на Негова Светлост, която се развяваше от ходилото ѝ като развято знаме.

– Спрете! Оставете го!

Втурна се сред кавгаджиите, коленичи и прегърна Джони, който се бе строполил на земята до каручката.

– Вещица!

– Луда!

– Защо вие двамата не оставите острова на нормалните хора!

– Вървете си! – кресна им Миракъл. – Оставете ни най-сетне на спокойствие.

Някой хвърли камък. Миракъл изохка, тъй като той я перна по бузата. Последва го друг. Обгръщайки Джони, тя го притисна силно и му прошепна в ухото:

– Всичко е наред. Няма да им позволя да те наранят.

– Я ми ела тук, сладурче. Ако ти се е доцяло да прегръщаш мъж, направи го с истински.

Една ръка се вплете в косата ѝ и я събори настрани. Миракъл се удари силно в земята, плъзна се и усети, че кожата на лактите и дланите ѝ се издра. В това време Джони виеше от ужас.

– Кучи сине! – долетя в този момент свирепият застрашителен глас на Солтърдън.

Замаяна от шока, Миракъл видя как Негова Светлост размахва бастуна на Джони и прасва по главата злосторника. Той се просна с охкане. Клейтън се извъртя бързо, тъй като един от ездачите се насочваше към него, и мушна издяланата дръжка на бастуна в ребрата на момчето – веднъж, два пъти... чак докато едрият ужасен кон на натрапника хукна с уплашено цвилене.

Настъпи тишина. Чуваше се само учестеното дишане на Миракъл и тропота на копита.

– Мира, Мира! – изплака Джони.

– Мери Майн – меко рече Солтърдън и подви коляно до нея.

Нежно отметна косата от лицето ѝ.

Тя се опита да се съсредоточи и да овладее чувствата си, докато пръстите му лекичко галеха лицето, ръцете и раменете ѝ, да не би обещанията да са засегнали не само духа ѝ, но и тях.

Накрая успя да се освести и седна. Побелялото лице на Джони я накара да се опита да стане, но силите ѝ не стигнаха и тя залитна в ръцете на Клейтън.

– Помогнете му! – Тя гледаше умолително загрижените му очи. – Страхувам се, че ще припадна.

Усети как Солтърдън я пренася внимателно и я слага в каручката. Миракъл пое няколко пъти дълбоко дъх, затвори очи и остана така, докато херцогът със стиснати зъби и напрегнато тяло сложи и Джони до нея. Тогава разтвори ръце, притисна главата на единствения си приятел до рамото си и прошепна:

– Тихо, тихо, Джони! Заклевам ти се, няма да позволя отново да те наранят.

Миракъл бдеше до заспиващия Джони. Държеше ръката му и му четеше стихове, докато клепачите му натежаха и задиша по-спокойно. Страните му възвърнаха естествения си цвят. Борейки се с Морфей, той грабна трескаво ръката ѝ и прошепна:

– Сладка Мира, забравете стария човек и се погрижете за себе си.

– Чувствам се отлично Джони, уверявам ви.

– Лицето ви кърви. Роклята ви е раздрана. Милостиви Боже! Повали ме мъртъв, че я обрекох на такава съдба! Трябваше да настоявам майка ви да ви изпрати далеч от това място. И двамата проявихме дяволски егоизъм. Вие ни донесохте толкова радост. Обичахме ви твърде много...

– И аз ви обичам – отвърна меко тя. – А сега заспивайте. До утре тази ужасна история ще бъде само неприятен спомен.

Стиснал ръката ѝ, той я умоляваше:

– Не се връщайте във фара тая вечер. Обещайте ми! Тия малки хулигани...

– Никога няма да влязат в Света Катерина!

– Не е безопасно, казвам ви. Още една буря и всичко ще рухне в морето.

– Фарът на Света Катерина е издържал бурите на две столетия. Здрав е като Гибралтарската скала.

– Мира!

– Добре, сър. Ако това ще направи почивката ви по-спокойна, обещавам да не се връщам в параклиса тая вечер. Въпреки че ви предупреждавам – ако някой кораб се разбие в Рейс, няма да го простя никога и на двама ни.

Джони се отпусна. Загъмляча и след миг се унесе. Миракъл положи лека целувка на челото му и подгъна одеялото под раменете му.

– Защо? – запита се тихо тя. – Защо трябва да ни се подиграват?

– Защото хората се страхуват от различното – произнесе зад нея гласът на Солгърдън и Миракъл се извърна малко стресната. Беше свалил редингота си и държеше синьо-бяло легенче с вряла вода. През рамото си беше преметнал кърпа. Внезапно споменът за притиснатите им тела отново замая главата ѝ.

Може би именно последният ужасен час бе причината да се задъхва и да ѝ прималява. Възможно ли е случката да е Божие наказание заради нейното съмнително поведение?

– Те гледат на различното като на болест – продължи той с горчивина. – Сякаш то е заразно и опасно. Човешките същества са доста странни в това отношение. Те стигат до арогантност в убеждението си, че само собствените им възгледи са правилни и приемливи. Ако бяхме толкова етични и справедливи, колкото твърдим, че сме, нямаше да унищожаваме братята си във войни още от Адамово време.

– Не си спомням да съм ви канила тук – вметна тя, възвърнала старата си решителност.

Имаше си задължения, в края на краищата. Ако не му беше позволила да ѝ отнеме времето във фара, щеше по-рано да разбере защо Джо-ни закъснява с вечерята ѝ и може би целият този грозен инцидент щеше да бъде избягнат.

– Не си спомням да съм ви питал – със загадъчна усмивка отвърна Клейтън.

Остави легенчето на масата и започна да си навива ръкавите.

За момент Миракъл се вторачи в пожулените му ръце. Имаше дълги и силни пръсти с грижливо поддържани нокти. Ръцете му бяха мускулести и загорели, с тънки черни косъмчета. Понякога, докато скиташе из хълмовете, виждаше селяните да се мият без ризи в коритата.

Техните ръце също бяха загорели, но само до запретнатите ръкави. Иначе белееха като рибешки корем – гледка, която я отвращаваше.

Сега обаче гледаше този мъж, който вероятно не бе прекарал и един ден в усилен труд, и съвсем нелогично си представяше, че раменете и гърдите му са загорели от слънцето също както ръцете. Странно, но те не бяха тъй бронзови при първото му гостуване в Кависбрук. Пък може и да са били, а тя да не е забелязала. Не, непременно би забелязала.

Солтърдън дръпна един стол и се отпусна на него. После натопи кърпата във врялата вода и я изцеди.

– Какво ще правите?

– Спокойно – отвърна той и като обхвана с пръсти брадичката ѝ, деликатно притисна топлото платно до резката на бузата ѝ. – Просто ви връщам услугата, Мери Майн.

– Ох, пари!

– Но ще предпази от инфектиране.

– Малко паяжини щяха да бъдат достатъчни. Внимавайте! Деликатен сте като ковач.

– Често съм чувал, че от добрите лечители стават най-лошите пациенти.

– Едва ли съм добра лечителка, Ваша Светлост. – Тя за пръв път го

погледна в очите. – Допускате ли, че ще остане белег?

Устните му се извиха в усмивка. После отново стана сериозен.

– Не мисля. А сега мълчете и ми позволете да се погрижа за вас.

Несигурна дали харесваше въздействието на решителния му глас, Миракъл се отпусна, а той внимателно почисти челото, бузите и брадичката ѝ. После постави меката топла кърпа върху очите, карайки я да ги затвори за кратко, след което я плъзна надолу върху полуразтворените ѝ устни. Докосването му беше леко като дихание и също тъй топло. То предизвика у нея някакво странно чувство...

– Мери Майн – меко каза той, – защо плачете?

– Нима плача? – Тя преглътна и се насили да отвори очи. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. – Никой, освен мама, не ме е докосвал тъй нежно, Ваша Светлост. А това бе толкова отдавна. – Тя изтри смущаващите я сълзи с опакото на дланта си и се опита да се засмее. – Уж сте ми гост, а вече два пъти ме спасявате. Ако не внимавам, ще започна да вярвам във вълшебните приказки за герои, които спасяват прекрасни девизи, изпаднали в беда.

– Че какво лошо има в това да вярваш във вълшебни приказки?

– Както надеждата, и те могат да изчезнат като дим.

– Затова ли сте останали тук, уединена в тази крепост? Защото се страхувате?

– Действителността е случилото се тази вечер, Ваша Светлост. Предразсъдъци и фанатизъм. Тя изисква от нас да се съобразяваме със строгостта на общоприетото. По-скоро бих умряла, отколкото да стана част от това общество, което диктува какво бива и какво не бива да се върши, казва и мисли. Какво са правилата, сър, освен ограничения, които насилствено налагаме на себе си и на другите?

Той не отвърна нищо. Просто наведе глава и продължи да почиства раната на крака ѝ.

Миракъл се отпусна върху облегалката на стола и изпод натежалите си клепачи загледа великолепните му разбъркани от вятъра коси, които образуваха тъмна маса от непокорни, разпуснати къдри. Сред тях имаше пещчинки и стръкчета трева. Без да се замисли, тя посегна. Краищата на пръстите ѝ леко докоснаха тъмнокестенявия водопад.

Клейтън спря. Повдигна лице бавно нагоре. Очите му срещнаха нейните.

– Вие сте красив – прошепна тя. – Странно, че преди не го забелязах. Тогава не ви харесвах. Имате ли нещо против, че ви докосвам, Ваша Светлост? Предполагам, че във вашия свят това не е прието. Но в моя

свят не мога да сторя нищо друго, освен да боготворя онова, което ми изглежда прекрасно. – Тя си разреши една усмивка. Докосна с пръсти благородното му чело. Затвори очи и плъзна пръстите си по гъстите меки вежди, масивния аристократичен нос, високите скули, брадичката с леко набола едnodневна брада, плътните устни – топли, леко влажни и полуразтворени... Колко смела бе станала!

Езикът му се допря до върха на пръстчето ѝ. Тя ахна. Отвори бързо очи. Също тъй бързо той улови китката ѝ с мократа си ръка и обърна дланта към устните си, опарвайки чувствителната ѝ плът с дъха си. Целуна я. Точно по деликатната кожа между палеца и показалеца. Тя потръпна.

– О, сър! – промълви Миракъл. – Страхувам се, че се забравяте. Джони...

– Спи – прошепна той в дланта ѝ и пак я докосна с език. Тя отново ахна, отдръпна бързо ръката си, наклони се към него така, че лицата им се оказаха само на няколко инча разстояние, и впери поглед в замътените му от желание очи.

– Доста сте безсрамен, знаете ли.

– Зная.

– Никога не съм ви давала позволение да ме целувате, още по-малко с език. Забравихте ли кой сте, сър? И коя съм аз?

Той не пророни и дума. Само се отдръпна и опря лакът върху обувия си в черен брич крак. Вгледа се в лицето ѝ. Потъмнелите му очи сякаш искаха да запечатат всяка нейна черта. Малко по малко напрегнатото му изражение се смени с объркване, примесено със странно тревожно отчаяние, гняв и отвращение. Промяната бе достатъчно явна, за да я накара да се отдръпне назад и да се вкопчи за дръжката на стола в смутено очакване.

– Очевидно – накрая отвърна той с нелюбезен тон и тя остана тъй смяяна, както преди от порочното му дразнене с език. Той се бе превърнал от нежен ухажор в грубо животно. Стори ѝ се че гледа в очите на вълк – гладни, свирепи и опасни. Внезапно превърнали се от огън в лед.

Солтърдън се изправи бавно. Кърпата се изплъзна от пръстите му и падна в легена с хладка вода. Погледът му не изпускате нейния, ръцете му се свиха в юмруци.

– По дяволите вашите очи! – каза той с дрезгав глас. – По дяволите вашата невинност! По дяволите устата ви и проклетата ви способност да ме карате да забравям кой съм аз, коя сте вие и коя можете да станете, ако си позволя да остана тук.

– Ваша Светлост?

– Престанете да ме наричате така! Името ми е Хотърн. Не херцог Еди-кой си, не Ваше Херцожество, не Ваша Светлост! Просто Хотърн. Изречете името ми, Миракъл. Изречете го!

– Хотърн – изрече тихо тя, зашеметена от излелия се гняв. А също и от лекотата, с която се обърна езикът ѝ, произнасяйки неговото име. – Хотърн. Много хубаво име, Ваша Светлост.

Настъпи тишина. Миракъл почувства как топлата червенина залива бузите ѝ, докато той продължаваше да стои пред нея и да я гледа с очи, в които имаше едновременно желание да убива и да се смее.

Накрая той се обърна и се отправи към вратата. Спря на прага и се залови за касата с едната ръка, а с другата заразтрива схванатия си врат. Без да се обръща, каза:

– Опитайте се да поспите малко, любов моя. Сигурен съм, че Джо-ни ще се чувства добре утре сутрин.

Вече го нямаше. Остави след себе си само тишина и обезкуражаваща празнота.

Бенджамин седеше на стола пред гаснещия огън. Главата му бе клюмнала напред. Похъркваше. Беше загърнат в пелерината си. Манерката с бренди се беше килнала в скута му. Клейтън крачеше из стаята вече от десетина минути, когато слугата му примигна и се изправи тромаво. Загледа господаря си със засенчени от умора очи и набраздено от тревожни мисли чело. Изминаха няколко секунди, преди да се осъзнае.

– Добри ми Боже! – възкликна той. Грабна манерката си и скочи. – Прося извинение, господарю мой. Май съм задрямал. Не проумявам какво ме е накарало да постъпя тъй лекомислено.

– Не проумяваш ли? Та ти си пиян, Бен. Отровен си от алкохол. Умът ти е размъгнен. Станал си разноглед от пиене – Клейтън дръпна манерката от ръката на прислужника. Отпуши тапата, надигна я и отпи яко, докато брендито опари стомаха му. Тогава процеди през зъби: – Разкиснато, ослепяло, вдървено пиянде! Здравата си се натряскал.

– В името на Юпитер! Вярно е. Не си спомням вече кога за последен път така съм се въргалиял в гроздовия сок. Май беше по времето, когато онова малко слугинче, дето работеше при вашата баба, се омъжи за един ловък едноок кокни с дървен крак. Аз доста я харесвах.

– Наистина, Бен, можеше да избереш нещо по-добро.

– Да, сър. Така твърдахте и тогава, сър.

Отърсвайки се бавно от вцепенението си, Бенджамин се намръщи и измъкна часовника от джоба на жилетката си.

– Може би старите чаши събират повечко. Вече е доста късно. Полунощ ще настъпи, преди да сме стигнали до Найтън.

Клейтън отиде до прозореца и погледна навън. Отпи още малко и изтри с опакото на ръката си брентито от устните си.

– Ще си тръгваме, нали, сър?

Беше една от онези редки нощи, когато човек можеше да преброи звездите по небето. Те блестяха като разпръснати диаманти около жълтия сърп на луната. Клейтън втрещено гледаше образа си в стъклото и адски му се щеше да бъде вече там, в Найтън, сред червендалестите селяни и моряците, вмирисани на риба.

– Сър – рече в ухото му Бенджамин, – торбите ни са подредени, готови за тръгване.

– Тогава ги разопаковай.

– О, не, сър! Господарю, това е! Аз пак ги видях, сър. Просто не можем да останем повече на това място. Не е безопасно.

– Какво видя, Бенджамин?

– Звяра. И тъмното привидение, което бръщолеви на различни езици.

Клейтън се обърна и застана лице в лице с пребледнелия като платно слуга. Очите му бяха разширени от ужас, а дъхът – достатъчно горещ да подпали огън.

– Смятате ме за луд, а? – измънка Бенджамин.

– Ни най-малко – успокои го Клейтън.

Веждите на Бенджамин се стрелнаха нагоре. Той леко залитна и се разхълца.

– Аз самият ги видях – призна Клейтън.

Бенджамин преглътна.

– И ангела, и еднорога.

– Не думайте. Вие лично?

Клейтън положи ръка върху рамото му и го стисна успокоително.

– Мисля, че и двамата сме малко луди, приятелю. Откровено казано, аз съм много луд, щом още съм тук. Не ме разбирай погрешно, Бен. Дяволски ми се ще да напусна тая мухлясала стара къща с нейните паяжини, духове и проклети еднорози. Но дадох обещание...

Той се изсмя цинично и бутна слугата настрана.

– Кого, по дяволите, лъжа всъщност? Вече не стоя тук заради Трей. Стоя заради самия себе си. Тя ме омагьоса, Бен. Тя ме заплени. Искам

да разбере дали е наистина такава. Не привиденията ме ужасяват, а тя. Каква е тя? Каква може или не може да бъде?

– Тя е тази, която трябва да се омъжи за брат ви – отсече Бенджамин.

– Да – съгласи се тихо Клейтън. – Жена на брат ми. Брат ми има всичко – благородническа титла, цяла дузина имена и богатството на баба ми, когато тя почине. Да не говорим за всеотдайните грижи на моите родители. Трей – първородният, неоспоримият наследник...

– Господарю – прекъсна го Бен, хващайки го за рамото, – родители-те ви ви обичаха.

– Но не толкова, колкото обичаха Трей, Бен. Разбираш ли какво означаваше това за мене? Бях вечната сянка на Трей. Огледален образ, застанал встрани от действителния, докато той е обсипван щедро с внимание. Трей, който превърна живота си в проклета бъркотия. Но какво го е грижа? Винаги ще се намери някой да оправя обърканите конци.

Бенджамин обърна с ръце главата на господаря си към себе си и настойчиво го загледа.

– И ето пак, Клей. Пак му помагате. Надявате се да спечелите момичето, та този съюз да възнагради Негова Светлост с уважение и спокойствие, които само парите на баба ви могат да му купят. Нека напуснем това място, преди нездравият интерес, който проявявате към момичето, да прерасне в нещо неконтролируемо. Освен, естествено, ако нямате намерение вие самият да се ожените за госпожицата.

Клейтън се изсмя с дрезгав и безцеремонен смях и отмести поглед от приятеля си. Разклати изпразнената манерка и я захвърли. Закрачи из почти голата стая и рече сприхаво:

– Не ставай смешен. Нямам абсолютно никакво желание да се женя за Миракъл Кавендиш. Самата идея е абсурдна.

– Тогава защо сме още тук, господарю? Или по-точно – защо ще останем тук?

– Не зная – отвърна уморено Клейтън. – Може би съм запленил от еднорозите.

Глава 10

Моят кон е с грива от къси дъги.
 Моят кон е с уши от вързала царевица.
 Моят кон е с очи от едри звезди.
 Моят кон е с глава от буйни води.
 Моят кон е със зъби от бели раковини.
 Дългата дъга в устата му ми е юзда.
 Когато моят кон цвили,
 Следват го разноцветни коне.
 Когато моят кон цвили,
 Следват го разноцветни овце.
 Богат съм аз, защото го имам.
 Пред мен е спокойно.
 След мен е спокойно.
 Над мен е спокойно.
 Аз съм вятъра.
 Аз съм моят кон.

От версията на Луис Уогън на песента на племето Навахо,
 „Приказка за коня“

Лунната светлина беше достатъчно ярка, за да освети огромните коридори, които се проточваха като лабиринт пред Клейтън. *Бейсингстоук. Бейсингстоук. Бейсингстоук.* Мислено повтаряше името и се движеше възможно най-безшумно по каменния под. От време на време протягаше ръка да опипа стената с надеждата, че допирът със студеното ще го успокои.

Бейсингстоук, Хотърн, Клейтън. Херцогът на Солтърдън. Брат му. Вживяваше се в тая презряна роля, която се бе заловил да играе и съвсем забравяше, че е дошъл тук да спечели Миракъл Кавендиш за друг.

Веднъж, когато беше в Париж и лежеше в прегръдките на любовницата си, той мислено сравняваше хитростта с изплетената от паяка мрежа. Копринената му прозрачна плетеница от лъжи бе примамила Миракъл в нея. Веднъж уловена, той щеше да я заплени с чара си и после да я предаде на брат си. Клейтън бе приел всичко на игра. Така някога се забавляваха като се разменяха. Вършеха го и пред приятелите, и пред семейството си. Но до пристигането му на острова Миракъл Кавендиш бе

просто една селяндурка от дълбоката провинция – поне така я бе определил брат му. Още една лъжа.

Сега обаче имаше усещането, че самият той бе попаднал в паяжината. Колкото по-яростно се бореше да се освободи емоционално, толкова повече се омотаваше в нея. Тази огромна и ненормална загриженост за момичето започваше да го нервира. И ето сега се прокрадва по коридорите на нейния дом с надеждата да разкрие тайните ѝ. Може би тогава ще успее да сложи край на този „перверзен“, както го бе нарекъл Бен, интерес. Може би най-сетне ще си замине оттук, ще се върне вкъщи, ще я остави завинаги.

Когато стигна до стаята на Джон, се вмъкна вътре. Догарящият в огнището торф превръщаше сумрака в червеникавозлатист. Празната чашка от порто, с което се бе черпил неотдавна, все още стоеше на масата, близо до креслото. Одеядцето на Хойт лежеше на пода в неспретнатата купчинка. Леглото беше празно.

Нелепо бе да се прокрадва в стаята на въззрастния човек посред нощ като обикновен крадец. Дори не бе сигурен защо бе влязъл тук. Следите от Миракъл в тези покои бяха малко. Освен може би книгите, за които Джони твърдеше, че ги е прочела всичките. И все пак имаше нещо, което го тревожеше. Безпокоеше го изчезването на майка ѝ.

Внезапно течение разпръсна листата хартия от една купчинка от писалището. Един от тях се приземи в краката му. Клейтън го вдигна, наклони го към светлината на огнището и си позволи волността да му хвърли един поглед. Бе изписан с явно несигурна ръка.

Очите му се преместиха към пепелта в камината и се вгледаха в жълтеникавата жар, която пулсираше и примигваше като малки искрящи очички. Продължи да стиска изписаната хартия с вкочанени от студ пръсти.

– Иусе Христе! – възкликна той след известно време.

Нов полъх, този път по-студен, го върна към действителността. Сгъна внимателно листа. Пъкна го в джоба на панталона си. Дяволски му се дощя да беше с пелерината или поне с редингота си. Но не искаше да буди Бенджамин. Горкият глупчо си имаше достатъчно грижи.

Нещо прошумоля. Клейтън тръгна към вратата, спря, погледна към единия, после към другия край на коридора. Нямаше никой. Изведнъж някаква фигура се мярна в сянката, но бе далеч, твърде далеч, за да разбере кой или какво е. През ума му преминаха една дузина извинения, оправдаващи присъствието му в покоите на Джон. Но привидението не тръгна към него, а в обратна посока, и се разтвори в мрака на тъмната

галерия. Клейтън го последва, като се придържаше за стената, която ставаше все по-стара, мухлясала и влажна. Никаква светлина не проникваше отвън, нито една свещ не осветяваше макар и слабо пътя му. Може би си въобразяваше, както тогава на плажа. Нямаше никакви ангели. Нито еднорози. Никакви бръщолевещи призраци.

Продължи да върви. Изведнъж долови дрезгаво проточено стениание. За момент се мярна светъл лъч. После изчезна. Като че ли чу отваряне и затваряне на врата. Сблъска се с някаква стена. Дочу приглушени гласове. Сякаш Хойт излайваше заповеди. А това дали не бе трополене, чаткане на копита...

Клейтън плъзна ръка по каменната стена и докосна студеното желязо на тежко мандало. Обхвана го с ръка и го повдигна. Вратата поддаде и се отвори лесно. Светлина от лумнал разноцветен огън заслепи очите му. Той примигна, примижа и се вгледа в картината, която се разкриваше пред него. Ето ги нашите еднорози и дракони, Бенджамин, приятелю мой! Ето го и ангела!

Възседнала стремително галопиращ дорест жребец, Миракъл кръжеше около стоящия край огъня Джонатан Хойт, а той издаваше заповеди като кален войник.

– Трябва да се слеее с коня, Мира. По-плавно! Форсирайте! Браво! Точно така, моето момиче. Усетете как силата на животното преминава в вас. Трябва вие да го контролирате. Вие сте господарката, Мира. Нито за момент не му позволявайте да си помисли, че той е господарят. Защото може да ви убие.

– Хасан никога не би ме убил – уверено извика тя и заби босите си пети в облените с пот хълбоци на коня.

– Трябва да има респект от вас, Мира.

– Вече съм го респектирала – подвикна тя, извърна пръхтящия жребец към барриерата от струпани камъни и го пришпори с бясна скорост.

– Мира – викна ѝ той, – много ви моля!

С грациозен скок конят и ездачката се отлепиха от земята, прелетяха над препятствието и изчезнаха в тъмнината.

Джони хвърли бастуна си на земята, изруга, размаха юмрук, закукука към барриерата, залитна и се загледа в мрака.

– Дяволско момиче! – чу го Клейтън да мърмори. – Някой ден ще се пребие с тия буйни зверове. Исмаил!

От многоцветната палатка, издигната зад танцуващия огън, се появи прословутият призрак на Бенджамин. Облечен като бедуин. С полузабулено тъмно лице.

– Намери милейди и я доведи обратно – нареди Джон. – И гледай да е цяла-целеничка. Иначе кльошавият ти задник ще има да ти пари. Не се съмнявам, че именно ти окуражаваш рискованото й поведение.

Дребничкият мъж ловко се прехвърли през бариерата, въпреки влаещите се по земята одежди, и изчезна в нощта.

Скрит в сянката, Клейтън наблюдаваше как Джон уморено се отпуска върху купчина камъни и прокарва пръсти през изтънялата си коса. Едва сега той си позволи да огледа добре обстановката. Бедуинска палатка, пъстроцветни филджани, миджими и амуди. Излиняло килимче край огъня, върху който къкреше джезве с кафе.

Около двадесет акра беше площта на този таен оазис, явно направен за удобството на коняря и на колекцията от дузина арабски жребци. Поне такава бе преценката на Клейтън. Животните пасяха мирно сочната трева. Внезапен тръбен зов долетя от тъмнината. Само след миг конете се задвижиха като един. С протегнати нагоре шии, разширени ноздри и изправени уши те обърнаха глави по посока на Клейтън и заподскачаха нервно, в очакване на заповеди.

Долетя познатото пръхтене и тътен. Тръпки побиха Клейтън. Очите му се приковаха в призрачната форма, която се материализираше от тъмнината.

Драконът! Еднорогът!

Този път не беше илюзия. Никакъв призрак. Никакъв кошмар.

Той пристигна, прогонвайки другите коне към далечните краища на лагера. Предните му крака се повдигаха до височината на гърдите. Копитата му проблясваха на светлината на огъня. Сребристобялата му опашка се развяваше като знаме. Масивната шия грациозно се огъваше. Предизвикателните черни очи блестяха. Пламтящите червени ноздри се разширяваха, когато издишваше пара в студения нощен въздух.

Внимателният глас на Джони прозвуча отдалеч.

– Ваша Светлост, не се опитвайте да бягате.

– Не се плаша от коне – отвърна хладнокръвно Клейтън, въпреки че жребецът все повече приближаваше с оголени зъби. Мускулестото тяло заплашително се уголемяваше с всяка отекваща стъпка.

– Той ще ви предизвика – предупреди Джон и се запрепъва към бариерата от натрупани камъни. – Исмаил! Исмаил! Къде, по дяволите, си се заврял!

Клейтън стъпи здраво.

Жребецът се подхлъзна, но спря на не повече от десет фута от него и се вкамени. Бяха толкова близо, че когато животното издишаше,

горещата влага на дъха му лъхваше като пара лицето на Клейтън. Конят се изправи на задните си крака, започна да рие земята и изпод копитата му се разхвърчаха като малки снаряди бучки пръст.

– Напитов! – долетя викът на Миракъл. Внезапно се появи и самата тя. Слезе от дорестия кон, а странният ѝ прислужник изприпка бързо, улови юздите и чевръсто отведе запененото животно.

Чертите ѝ бяха изопнати. Буйната червена коса се пръскаше по лицето и раменете ѝ. Тя закрочи с камшик в ръка към Клейтън и възбудения му противник.

– Напитов! – извика този път по-твърдо тя. – Махай се! Напитов! Спри!

Конят изцвили, отметна глава и развя стоманеносивата си буйна грива. Щом Миракъл приближи, жребецът се извърна, затанцува, зарита, заподскача.

– Махай се! – отново заповяда тя, без изобщо да се плаши от странното агресивно поведение на животното.

Протегна ръка и щом леко докосна муцуната на коня, буйстващият звяр наведе благородната си глава и изцвили тихичко, почти гальовно, като мъж, който тананика любовен напев на възлюбената си. Животното сякаш целуна пръстите, брадичката и ухото ѝ. После дъхна в косите ѝ.

– Махай се! – рече този път по-нежно тя и ръката ѝ се плъзна надолу по силната му шия. Положена върху гъвкавите изпъкнали мускули, които пулсираха под дланта ѝ, тя изглеждаше още по-дребничка. Едва сега жребецът се отдръпна, а Миракъл насочи вниманието си към Клейтън. Сънливият израз на удоволствие, който се четеше по лицето ѝ, докато галеше животното, само за миг се смени с яростен гняв.

– Трябваше да го оставя да ви убие – троснато рече тя и приближи, стискайки здраво камшика, сякаш се канеше да го удари. – Как се осмелявате да нарушите потайността на това място? Нямаме работа тук, Солтърдън! Нямаме работа в Кависбрук! Че дори и на острова!

Клейтън тикна ръце в джобовете си, без да я изпуска от поглед.

– Какви ги вършите тук, дявол да ви вземе? – запита той.

– Казах ви...

– Че въобще не е моя работа! – Той се огледа наоколо. – Като младеж пътувах доста с родителите си. Последният път беше до Близкия Изток, из арабските градове и пустини. Баща ми ходи там по работа. Виждал съм бедуини, които живеят така. А конете...

– Разкарайте се! – отсече тя.

– Конете очевидно са арабски. Трябваше да го разбера, когато те

видях да препускаш по плажа призори. Но не очаквах да видя такива коне тук. Какво, ако мога да запитам, правят те при вас? И по-специално, какво правите вие с тях – освен дето ги криете от останалия свят? И кой е онзи приятел там, дето бръщолени на незнайни езици, та изкара акъла на слугата ми. Хайде, хайде, Мери Майн. Една млада лейди не бива да скрива подобни тайни от ухажора си.

– Вие не сте мой ухажор и не ви дължа никакви обяснения.

Джони прибра бастуна си, закуцука към Миракъл и недоволно й рече:

– Успокойте се, Мира. Ако не желаете да разисквате разумно положението, тогава аз ще...

– Не! – възрази яростно тя. – Не съм се старала толкова горещо да запазя тайната през последните години, за да може накрая тоя арогантен високомерен грубиян да хукне обратно и да съобщи на целия свят, че аз крия кралските коне.

– Все някога трябваше да се разкрие – възрази Джон. Не можете да ги държите завинаги скрити тук. Цяло чудо е, че успя досега. Особено като познавам страстта ви да яздите из острова. Казвам ви, Солтърдън, това момиче ще ме довърши. Как само язди тия проклети дяволи! Аз си осакатих крака, като възсядах онзи звяр там, Напитов. Мислех, че ще успея да го укротя и тренирам. През целия си живот съм бил коняр и треньор, сър. Но никога не съм се разправял с такова нещо. Не е за добро, дето са толкова умни. Почти като хора са, ако ме питате...

– Те просто не ти позволяват да ги превиеш – отсече Миракъл. – И съвсем не са опасни, ако си достатъчно търпелив. По-предани са от мнозина люде, които познавам! – Тя погледна убийствено към Клейтън.

Той й се усмихна и това още повече зачерви страните й. Пляскайки с камшика по краката си, Миракъл го заобиколи и се насочи към вратата, избута я с усилие и потъна в тъмния коридор.

– Не биваше да го правите, Ваша Светлост – рече укорително Джон. – Нарушихте най-святата й тайна. Сега тя ще е принудена да се съобразява с вас. Умният човек ще съумее да използва положението за своя изгода.

– Изнудване, а? – подхвърли Клейтън, все още втренчен във вратата.

– Точно така.

Някъде далеч, може би край огъня или в палатката, Исмаил седеше

на килимчето и свиреше на флейта. Беше запалил благовонни пръчици.

В това време Миракъл се мяташе неспокойно в леглото. Прозрачният балдахин превръщаше огъня в меко сияние и придаваше на стаята успокояващо весело настроение. Това бе нейното царство, колкото и странно да изглеждаше то в очите на другите с ориенталските тъкани, изобразяващи препускащи по пясъка на пустинята коне, възседнати от войнствени бедуини. По каменния под бяха разпръснати купчинки ароматно сено. Една котка се бе свила край огъня и мъркаше. До прозореца дремеше нейният благороден кон.

Беше обичайно дори за кралете да вкарват в частните си покои най-ценения си кон. Най-любимият кон, който никога не се продава. За когото се водят дори войни.

Целият свят си почиваше, но Миракъл най-накрая стана и закрочи из стаята.

Бурята започна точно след полунощ. Скупчените облаци закриха луната и звездите. Миракъл слушаше как вятърът и дъждът плющат по прозореца на спалнята. Видя светкавицата, която проблесна над далечните черни скали на Ъндърклиф. Обикновено в такова време отиваше на фара да накладе огън и вперваше очи в бурното море, търсейки и най-малката светлинка. Но благодарение на Негово Херцожество и способността му да я разколебава, с докосване или с целувка, тя не беше отишла във фара. И пак благодарение на Негово Херцожество, тайната ѝ вече не съществуваше. Конете бяха открити. Той знаеше за престъплението ѝ.

Но защо не се паникьосваше? Защо коленете ѝ омекваха при спомена за целувката му този следобед на стръмния бряг? Защо не бе луда от безпокойство, че фарът не е запален? А корабите в бедствие? Защо не трепереше от ужас, че може да прекара остатъка от живота си в затвора, сега, когато нейното арабско богатство беше разкрито?

Някой я побутна. Миракъл се усмихна и се обърна. Напитов изцвили и наведе кадифената си муцуна към ръката ѝ, после се извърна към вратата с наострени уши. Подскочи, копитата му затрополиха по пода и той излезе от стаята. Миракъл се послуша. Музиката спря.

Напитов тревожно изпръхтя. Миракъл забърза към коридора и се закова. Сърцето ѝ замря. Гостът стоеше в края на коридора. Натрапването му в нейните покои бе осуетено само от бдителността на жребца. Напитов се изпреди между нея и Солтърдън предизвикателно.

– Той ви възприема като заплаха – обясни тя достатъчно високо. – Жребците са такива. Те бранят своята собственост с цената на всичко.

Дори с цената на живота си.

– Познат ми е нравът на жребците. Само намирам за малко странно, дето ви приема за своя собственост. Нормално би било обратното.

Миракъл се опря на стената.

– Вие не преставате да ме удивлявате, Ваша Светлост.

– Радвам се. А сега бихте ли укротили пазителя си?

– Много сте самоуверен, щом идвате в моите покои. Такова поведение не приляга на един джентълмен.

– Не можах да заспя.

– Страх от бурята ли, Ваше Херцожество?

– Ако кажа да, ще ми хванете ли ръката?

– Не.

Миракъл се върна в спалнята си и застана пред огъня с надеждата, че той ще я стопли. Внезапно се бе разтреперила. Искаше ѝ се да изтича до вратата и да се убеди, че той си е отишъл. Но тя не чу никакви стъпки. Напитов стоеше кротко. Исмаил засвири. Мелодията внесе меланхолия в стихналата стая. Нещо стегна гърлото ѝ. Явно беше объркана и раздразнена.

Отново се извърна към вратата и запита:

– Какво си мислите, че правите? Ако веднага не си тръгнете, ще извикам Исмаил. Бедуините не гледат с добро око на външен човек, който безпокои поверените им жени.

– Добре, повикайте го.

Солтърдън влезе в стаята с ръце в джобовите. Ленената му вратовръзка беше разхлабена. Вървите на ризата му също не бяха в ред. Като че ли бе прекарал последните часове, въртейки се в леглото си.

– Очарователно! – Той внимателно изучаваше наредбата. – Но не и изненадващо. Не мисля, че нещо вече може да ме изненада. Не и след като открих богатството, потулено във вътрешността на полуразрушения стар замък. Сега всичко си идва на мястото. Ето защо насърчавате слуховете за привидения. Дори стигате дотам сама да подхранвате историите за вашата ексцентричност. Колкото повече се страхуват от вас, толкова по-малка е вероятността да дойдат да душат около Кависбрук.

Той се изсмя тихо. Тонът му беше сърдечен, но съдържаше и заплаха, която я стрелна. Коленете ѝ се разтрепериха. С тъмното лице, бронзирано от светлината на огъня и с разрошената коса той самият можеше да мине за бедуин, странстващ пустинен воин, способен да изплаши и крал.

– Какво търсите тук?

– Вас, разбира се.

Очите ѝ засвяткаха. Миракъл грабна камшика си за езда.

– Хайде, хайде, Мери Майн, не сте от лесно избухливите.

Все още с ръце в джобовете, Клейтън направи крачка напред. Тя отстъпи назад към огъня и топлината му ѝ лизна прасците.

– Реших, че е време да си поговорим като двама разумни, мислещи люде. Вие можете да бъдете разумна понякога, нали?

Тя замахна с камшика и го удари през рамото. Той не трепна. Дори когато тънката кървава резка изби на бялото платно. При тази гледка ѝ прилоша. Тя изпусна камшика и се опита да избяга.

С две крачки той я настигна, обгърна талията ѝ и я повдигна. Миракъл зарита и го заудря!

Клейтън я метна на леглото. Тя потъна в дебелия пухен дюшек. Клейтън се просна върху нея. Дългите му силни пръсти приковаха китките ѝ. Притисна краката ѝ към разбърканите чаршафи. Тя втренчено се вгледа в него. В устата, в небръснатата брада, в очите – свирепи и остри като на хищник.

– Ще крещя!

– Ще го сторите ли? През последния час лежах в леглото и спорех със себе си. Разумната част на съзнанието ми твърдеше, че трябва да продължа да ви печеля с галантност. По дяволите! За малко не ме убиха, когато тръгнах да защитавам репутацията ви. И това не доведе до нищо. До нищо съществено. После ми хрумна, че не сте от жените, които се печелят с изискани фрази. Вие сте дяволски твърдоглава, за да се хванете на тая въдица. И твърде недоверчива. Мислите, че всички са копелета като баща ви. Не си позволявате да обикнете никой мъж от страх, че накрая може да ви зареже, както баща ви е изоставил майка ви. Стойте мирно, дявол да ви вземе, и ме изслушайте!

Клейтън се заборичка отново с нея, притисна още по-силно тялото си към нейното, докато тя го усети изцяло – от стомаха до петите, плътно прилепнал към нея. Ботушите му се врязаха в прасците ѝ, разголени от боричкането.

– Да нямате намерение да ме изнасилите? – попита тя, дишайки тежко и учестено. Устните ѝ бяха тъй близо до неговите, че усещаше топлината на дъха му.

– Аз не изнасилвам жените, Мери Майн. Не ми се е налагало.

– Надменно копеле!

– Ще ви разкажа една приказка, лейди Кавендиш. Преди около пет години един кораб потеглил за Англия. Бил натоварен с безценно

съкровище за крал Джордж. С коне. С арабски коне. Едни от най-прекрасните кобили и едногодишни жребчета, развъждани някога в Русия. Но корабът изчезнал. Никой не се спасил. Богатството отишло на дъното на океана. Каква загуба! От време на време се прокрадваха слухове за коне, които тичат на воля из някакъв безлюден остров. Приказки на морски капитани, алчни за обещаната парична награда. Постепенно всички загубиха надежда...

Миракъл отмести лице и зари нос в мекото одеяло. Усети някаква слабост. Не можеше да се концентрира. Всичките й чувства се съсредоточиха върху сърцето му, което биеше силно върху нейното. Току-що й бе обяснил откъде са се взели конете й – че са изпратени като дар на краля. И все пак страхът и гневът, които би трябвало да я изпълнят, бяха засенчени от отговора, който тялото й даваше на неговото.

О, Боже мой! Болеше! Там, където коляното му я притискаше между краката. И тя промълви:

– Моля ви!

– За какво ме молите, Мери Майн? Молите да не замина утре за Лондон и да не съобщя на добрия братовчед Джордж, че сте укрили съкровището му? За какво ме молите, Мери Майн?

– Какво искате от мене?

– И двамата знаем какво искаме...

– Тогава го вземете, по дяволите! Не мога нито минута повече да стоя така!

Той я загледа хищно. Пръстите му се впиха в меката плът на ръцете й. После, без никакво предупреждение, той се извъртя и тя се озова върху него. Клейтън зарови пръсти в косите й. Дръпна ги болезнено, принуждавайки я да отметне главата си назад и да открие гърлото си за устните му.

– Разочаровахте ме, милейди. Къде останаха огънят и борбеността ви? Тъй лесно ли ще капитулирате? Толкова много ли обичате проклетите животни? Ще пожертвате ли невинността си, за да ги запазите?

Тя затвори очи, изстена, поклати глава, неспособна да разсъждава, докато тялото му се притискаше в нейното.

– Целунете ме – чу тя някой да моли и засрамена разбра, че сама го произнася. – Целунете ме пак така, както го сторихте на скалата. По устните. Искам да ви вкуся пак – този път с езика си. Целунете ме, Ваша Светлост, или аз ще...

Тя поднесе устните си към неговите. Те се втвърдиха, но после се разтвориха – жарки, меки и влажни. Пресрещна езика й. Ръцете му се

измъкнаха от косите, засукаха дрехата ѝ, стискаха я, късаха я; спуснаха се надолу по гърба ѝ и се вкопчиха в дупето ѝ през тънката материя на нощницата. Страстно я притисна към бедрата си и издаде гърлени звуци на удоволствие и болка.

Това беше летене. Свобода. Самозабрава. Искаше да усеща ръцете му върху гърдите си, да почувства как задебелите му пръсти стискат плътта ѝ и набъбналите ѝ зърна. Миракъл се изви назад, поднасяйки ги към устата му. Той дишаше учестено. Захапа леко пъпките – малки, твърди, заострени, пламтящи.

Самозабрава.

Разтвори крака и го яхна. Допирът на най-интимната част от тялото ѝ до грубата материя на брича му... Безкрайно удоволствие, примесено с болка... Тя се задъха. Трябваше ѝ време, за да забележи, че той лежи съвсем неподвижен. Чуваше само дишането му. Отвори очи.

Сивите му очи горяха. Лицето му беше зачервено и изпотено. Разтегли леко устни като от болка, сграбчи яростно ръцете ѝ и каза:

– За Бога, не мърдайте! Дори не дишайте! – Преглътна, или поне се опита да го стори.

Миракъл усети как тялото му се сковава под нея. Стана каменно.

– Но аз не искам да спирам – възрази откровено тя. И добави с дрезгав шепот: – Харесва ми онова, което изпитвам. Не, Ваша Светлост, не искам да спирам.

– Не, ще го направите. Господи, какво дия тук? Не! Не мърдайте! Иначе ще забравя, че съм джентълмен, Мери Майн! При правенето на любов е прието да се спазва известен етикет. Последователните стъпки на мъжа, който съблазнява една жена, и съответните ѝ реакции. За да не изглежда цялата работа твърде похотлива.

– Похотливостта нещо лошо ли е?

– Похотливостта е за хамалите и прислужничките.

– Нима истинските дами не я изпитват?

Тялото му малко се отпусна. Пръстите му не я стискаха толкова яростно. Солтърдън се засмя.

– Една истинска дама не би признала похотливостта си, дори и да я изпитва.

– Тогава се радвам, че не съм истинска дама, Ваша Светлост. Защото чувствата, които породихте у мен, са изключителни, направо обезоръжаващи. От следобед насам не съм мислила за нищо друго, освен за вашата целувка.

– За ваше добро е да не бъдете толкова откровена.

Той я изгърколи настрани и седна. Раменете му се отпуснаха. Вратовръзката висеше на гърба му. Тъмната му коса представляваше облак от разбъркани къдрици. Краищата на ризата се бяха измъкнали от панталона и се виждаше малко от голия му гръб. Миракъл забеляза, че кожата му и там е загоряла както на ръцете и лицето. Това я накара да се усмихне.

Солтърдън прочисти гърло и се изправи. Приглади горе-долу косата си. Оправи вратовръзката, без изобщо да поглежда Миракъл. Накрая каза:

– Моля ви, покрийте краката си.

С повдигнати вежди, тя дръпна края на нощницата и зави глезените си.

– Ваша Светлост, не сте ли малко лицемерен?

– Едва ли – възрази той и пристъпи към огъня, като продължаваше да пригладжа косата си. – Просто се опитвам да ви припомня кои сме ние.

– А кои сме ние, сър? Нека ви обясня – вие не сте същият мъж, който благоволи да посети Кависбрук първия път.

Клейтън рязко се обърна и я загледа тъй втренчено, че тя за миг изгуби дар слово. Стана от леглото, притисна към корема си една бродирана възглавничка, сякаш тя щеше да ѝ даде силата да си признае всичко онова, което бе изтормозило съзнанието ѝ през последните часове.

Тръгна към него. Погледът му ставаше все по-напрегнат. Цялото му лице придоби необичайно смутено изражение.

– Какво искате да кажете с това? – някак сухо запита той.

– Че сте се променили. Преди изобщо не ви харесвах. Презирах безсърдечиято, глупостта и високомерието ви. Но през последните няколко дни не видях нищо такова. И се питам защо. Как един човек може толкова рязко да промени личността си, и сърцето си, и начина си на живот. Стигнах до единственото логично заключение.

– И то е?

– Може би тогава постъпвахте така заради приятелите си. Вероятно в тяхната компания се чувствате принуден да театралничите...

Той се изсмя горчиво. Притвори очи и поклати глава.

– Господи, колко сте наивна! Не разбирате ли, че съм застанал тук, пред вас, защото имах твърдото намерение да ви изнудя. Или се съгласете да се омъжите за мене, или ще разкажа на целия проклет свят за вашите любими коне!

Клейтън бръкна в джоба си, извади парче смачкана хартия и го

загледа съсредоточено. После едно го направи на топка и го хвърли в огъня.

– Обичате ли ме? – запита нежно тя и положи ръка на рамото му.

Той се отмести, оставяйки я сама пред огъня да стиска възглавницата, върху която пламъците рисуваха червени и златисти фигури.

– Тогава защо искате да се ожените за мене?

– Защото сте необикновена. И рядко срещана. И най-красивата жена, която съм виждал – отвърна той, все още гърбом, като гледаше през прозореца как дъждът облива стъклото. – Вашата невинност ме очарова. Вашата наивност, ме поразява. Харесвам вашите лунички. Харесвам босите ви изцапани с пясък нозе. Възхищавам се от предаността и лоялността ви. Мисля, че сте малко смахната, но това ме възбужда. Вашата непредсказуемост възпламенява моя ентузиазъм. Будя се посред нощ и броя часовете, докато стане време да ви видя отново. Всеки път, когато сме заедно, се чувствам възроден. Светът ми се струва свеж и чист. И очаквам вие да ме въведете в поредното ново преживяване. Искам да ви спася от тази лудост.

Той разтвори ръце, за да покаже всичко наоколо, и се обърна с лице към нея. С все още протегнати ръце, свити в юмруци, добави през зъби:

– Но разбрах, че не тук цари лудостта. А там, откъдето идвам аз. Струва ми се, че вие обаче бихте могли да направите моя свят по-малко празен.

– Значи наистина ме обичате? – рече тя и се усмихна.

Той поклати глава.

– Не. Нуждая се от вас.

– Не е ли това част от любовта? Най-важната?

– По дяволите! Зная какво е любов. Бил съм влюбен поне десет пъти.

– Ясно е, че тези жени не са ви задоволили. Иначе поне една от тях би била до вас сега. Нали?

Клейтън отпусна ръце.

– Въобще не биваше да идвам тук – каза той по-скоро на себе си. После мина покрай нея и излезе, без изобщо да я погледне.

Клейтън хлопна вратата с всичка сила. А това съвсем не беше лесно, защото петстотингодишният средновековен портал бе изрязан от масивен дъб. После я ритна, накрая още веднъж, за по-сигурно. С юмрук не би могъл да я помръдне въобще, въпреки че му се щеше. О, колко

много му се щеше. Искаше да нарани някого. За предпочитане обаче не себе си.

Не знаеше ли Миракъл Кавендиш, че една млада лейди като нея не бива да кани мъж в покоите си? Не съзнаваше ли, че по нощница не бива да приема никого. Не съзнаваше ли, че когато бе застанала пред огъня в същата тая нощница, светлината му очертаваше тялото ѝ така, та дори и един проклет монах би се съблазнил?

Не бяха ли я учили, че една млада дама не бива да се подчинява на низките си инстинкти? За Бога, тя не би трябвало да дава външен израз на чувствата си! Не бе предвидено тя да го съблазнява. Това бе неговата роля. Какво стана с играта на срамежливост и недостъпност?

Къде отиде благоприличието? Нали трябваше да си позволи най-много да примигне кокетно и леко да порозовее от моминско вълнение. Дори ако всичко е само поза.

По дяволите! Как би могъл да обясни на брат си, че се е търкалял в чаршафите с бъдещата му съпруга. Как би могъл да гледа в очите херцогинята на Солтърдън, без да си спомни как го бе яхнала, поднасяйки зърната на гърдите си на жадните му устни. Как ще може отново да спи спокойно, докато тя се люби страстно с друг мъж! Със собствения му брат!

Какво, по дяволите, я бе накарало да си мисли, че се е влюбил в нея?

И той отново ритна вратата. И пак. И пак.

Глава 11

Първата любов е просто малко глупост и много любопитство – никоя действително уважаваща себе си жена не би се възползвала от нея.

Джордж Бърнард Шоу

– Името му е Исмаил – обясни Миракъл, – от рода Аназех от Неджд. Като млад се е грижел за конете на владетеля си – тренирал ги е за битки и ги е пазел. Преди много години племето му е било нападнато и най-добрите кобили на господаря му били плячкосани. Според техните обичаи отвеждали коняря заедно с конете, за да бъдат те здрави и щастливи. Исмаил бил принуден да напусне племето и семейството си и да се скита като роб с похитителите си. Накрая станал собственост на руската императрица. Като рядък и благороден жест на приятелство, тя решила да даде на нашия крал един наистина царски подарък – няколко великолепни коня. Но, както вие казахте, корабът изчезнал, преди да стигне Англия. Или поне хората мислят така. Той всъщност се разби. Разби се в ей онези скали, при самия край на Рейс. По време на една страховита буря. Потъна като камък. Целият екипаж загина. Удавиха се в разпененото море или бяха размазани по скалите. Само един се спаси. – Тя замълча за момент и се загледа в птиците, които се плъзгаха по водната повърхност, гмуркаха се, а после се извисяваха към сивото небе. – Джони и аз ги погребяхме в параклиса. Единственото подобавашо място, не мислите ли?

Отговор не последва и тя продължи:

– Открих Исмаил, здраво стиснал главната мачта, която все още се вижда да стърчи над морето при отлив. Конете се бяха пръснали по брега. Мокри и зъзнещи, те търпеливо чакаха водача си. Навярно още биха били там, ако не бях отишла с лодката да измъкна Исмаил. Понеже ги спасих, него и конете, и го освободих от плен, той ме прие като изпратена от Аллах, който е пожелал да стана господарка на животните. Разбира се, и негова. Нямам никакво желание да притежавам Исмаил, но не мога да го убедя в това. Както разбирате, не съм откраднала конете. Всъщност...

– Всъщност Аллах ги спусна в скута ви като дар – рече Солтърдън.
– А кои сме ние, та да спорим с Аллах?

Смехът на Миракъл стресна птиците и те се разхвърчаха. Тя размаха крака. Вятърът изду кафявата ѝ пола и разголи коленете ѝ. Двамата с Клейтън се бяха настанили на обраслия с трева склон, вдаден навътре в морето. Клейтън бе напрегнат и тих. Нахапаната ябълка лежеше в скута ѝ заедно с коричките хляб, които бе донесла за птиците.

Облегна се на рамото на Солтърдън и се загледа в неподвижния му профил, преди да каже:

– Можете да ме целунете, ако искате.

– Тук ли? – Той вдигна вежди и се огледа.

– Тук – тя посочи устните си. – Цяла нощ не съм мислила за нищо друго. Всички целувки ли са толкова влажни и топли? Езикът винаги ли участва? Защото тази част най-много ми харесва. Досега си мислех, че езикът се използва само за дъвчене и говорене.

– За Бога! – приглушено възкликна той и обърна лице към мразовия вятър.

Влажният въздух къреше по момчешки косата върху челото и слепоочията му. Беше вдигнал яката на редингота си.

Тя духна в ухото му. Клейтън раздражено изсумтя и се изправи. Камъчета и пръст полетяха към белите гребени на вълните.

– Предполагам, че една дама не би сторила такова нещо – извика тя след него, опитвайки се да заглуши смеха си.

– Не – потвърди той и продължи нататък.

Миракъл го последва с въздишка, като подтичваше, за да го настигне. Пъхна ръката си в неговата и му предложи ябълката.

– Много е сладка, Ваша Светлост. И вкусна.

– Благодаря ви, Ева. Не искам. Само защото Адам е станал жертва на този номер, не мислете, че и аз ще падна в капана.

– Само една хапка и ви оставям на мрачното настроение. Ако това е вашето желание.

– Не съм в мрачно настроение. Започвате да говорите като Бенджамин.

– Вие наистина сте в лошо настроение, макар че не мога да си обясня защо. Една хапчица, Ваша Светлост. Казват, че ябълката е чудотворна. Нектарът ѝ носел здраве, щастие и богатство.

– Е, добре. Щом това ще ви направи щастлива – той спря и посегна към ябълката.

Тя я грабна и затанцува. Поривът на вятъра разпиля косите ѝ. Много бавно тя повдигна ябълката към собствената си уста, отхапа и задържа хрупкавото червено-бяло късче между зъбите си.

– За Бога! – възкликна Солтърдън, докато Миракъл се приближаваше със светнали очи. – Престанете най-сетне, Миракъл! Какво ви става? Държете се като някаква... Престанете да ме гледате по този начин! Сок капе от устата ви! Ето, вече тече по шията ви.

Той измъкна една ленена кърпичка от джоба си, но не я употреби, а отпусна ръка и бродираното бяло каре се развя от вятъра. Коса влезе в очите му. Тя се приближи още.

Когато застана толкова близо, че тялото ѝ докосна неговото, Миракъл се повдигна на пръсти и му предложи късчето ябълка, което все още стискаше със зъби. Усети как тялото му пак става каменно. Той едва дишаше.

Най-сетне проговори с дълбок, сух и дрезгав глас:

– Ухаете на ябълка. И на рози. Косата ви е като пламък и ми се ще да зароя лице в нея. Дявол да ви вземе, Мери Майн, не ме дразнете по този начин, или...

– Или какво, Ваша Светлост?

– Полагам огромни усилия да остана джентълмен.

– Харесвам ви повече, когато не сте. Ябълката, сър.

– Мери...

– Защо ме наричате така? Мери Майн?

Той се вгледа продължително в очите ѝ и раменете му постепенно се отпуснаха. Изражението му се смекчи. Обхвана нежно лицето ѝ с ръце и каза:

– Защото ме развеселявате. Правите ме щастлив. Карате ме да се смея.

Той се наведе и пое с уста парченцето ябълка, разрешавайки на устните си да се помаят един безкраен момент, преди да я целуне. Както и преди, кръвта ѝ забушува. Сърцето ѝ ускори пулса си. Обхвана я познатата омая, която предния ден накара коленете ѝ да омекнат. Главата ѝ се зашемети. И в най-съкровените си мечти не си бе представляла нещо толкова фантастично. Сега вече знаеше какво е любовта.

Той я целуна още по-страстно. Тялото му се скова. Пръстите му се впиха в ръката ѝ. Дръпна я грубо към себе си. Миракъл усети как страстта му се усилва. Така се случи и предишната нощ. И чувството, че толкова лесно може да предизвика желанието му, я направи по-смела. Тя се притисна към него, целуна го не по-малко пламенно и тих стон на удоволствие се изтръгна от гърлото ѝ. Клейтън я отблъсна и се загледа в очите ѝ, бурни като тъмните облаци на хоризонта.

– Вие си играете с мене! – изръмжа той. – Не е много разумно,

Мери Майн. Дразненето може да стане опасно, ако не съзнавате какво вършите.

– Научете ме! – предложи тя със сънни клепащи и отпуснато от странна слабост тяло. Слабост, която едва сега започваше да разбира.

– Бих желал. Господи, как бих желал – рече като на себе си той. – Но не съм дошъл тук да ви съблазнявам. Дойдох, за да ви отведа с мене, Миракъл. Да съм сигурен, че вие ще станете бъдещата херцогиня на Солтърдън. Когато се оженим, ще има достатъчно време за всичко това. Послушайте ме! – Той я разтърси. – Съгласете се да се омъжите за мене и аз ще прекарам останалата част от живота си, любейки ви.

Малко смутена от думите му, Миракъл се усмихна несигурно пред непроницаемите му очи и положи ръка върху бузата му.

– Вие май сте твърде почтен, сър. Пък аз си мислех, че мъжете с благородно потекло и пет пари не дават за добродетелността на жената.

Тя отново непринудено затанцува. Страните ѝ пламтяха от желание. Сърцето ѝ туптеше от новите неочаквани емоции, които той породил в нея. След миг пое дъх.

– Непрекъснато ме изненадвате, Ваша Светлост. Вие, който преди се перчихте с безбройните си завоевания сред жените...

– Оставете на мира предишното ми гостуване! Аз не съм същият човек! – за момент той се обърна, за да се успокои. – Ще се омъжите ли за херцога, или не – запита я накрая той, с тон тъй яростен и разстроен, че Миракъл изтрезня.

– Може и да приема. Ако се убедя, че херцогът наистина ме обича – отвърна също тъй разгорещено тя. – Може би, ако успее да разбере защо измежду всички жени, които го желаят и обичат – безспорно сред тях са и някои от най-красивите жени в Англия, чието богатство положително превъзхожда моето, – той избра мене. Защо точно мен, Солтърдън? Отговорете ми, по дяволите! И може би аз ще размисля за женитбата... Сега, когато вече започнах да ви харесвам.

Известно време той остана с гръб към нея. Вятърът, който ту се извиваше, ту стихваше, рошеше тъмната му коса. Стройният му силует се очертаваше на фона на морето и небето. Най-сетне, уморена от мълчанието му, разстроена от странното му поведение, Миракъл се завъртя на пети и хукна.

Отдавна Миракъл не беше посещавала Алъм Бей. Язденето по равния бряг беше дълго, но спокойният и уверен ход на Напитов

правеше пътуването приятно.

Стигна до залива по една дълбока и неравна клисура. Пред нея морето яростно се блъскаше в скалите. Водните капчици пръскаха чак до варовиковата скала, ослепително чиста и бяла под лъчите на следобедното слънце.

Известно време Миракъл остана върху Напитов. Наблюдаваше как селяните с кошчета на кръста се спускат по въжета към гнездата на морските птици и събират яйца и пера. Много птици гнездяха по тия места, буквално във всяка издатина и вдлъбнатина. После девойката и търпеливият ѝ и послушен жребец продължиха по една тясна скалиста пътека, почти скрита от гъстата папрат и морски копър, които преливаха като зелен водопад.

– По-кратко – успокои тя неочаквано раздразнилия се кон.

Напитов заподскача, запряхтя и заклати глава, отказвайки да продължи във влажния сумрак. Навремето и Миракъл беше изпитвала същото. Тогава за пръв и последен път майка ѝ я бе довела тук, за да се срещне със Серидвен. Това място ѝ се стори омагьосано и страшно.

Назъбените скали бяха оцветени в толкова разнообразни и ярки цветове, че изглеждаха почти неестествени. Тъмносино, яркожълто, сиво и черно се редуваха като шарки върху коприна. От време на време по-смелите деца, които живееха близко до Алън Бей, се спускаха тук да събират цветни камъчета, които подреждаха с много въображение в стъкленички и шишенца или правеха мънички мозайки за туристите. Но децата не идваха често – родителите не им позволяваха... не и докато Серидвен живееше в старата каменна къщичка.

За да се стигне до нея, трябваше да се прегази през широка ивица плитка прозрачна вода. С наведена глава Напитов неохотно носеше Миракъл. Странни екзотични риби във всякакви цветове се стрелкаха около копитата му. Накрая стигнаха до синкавата плитчина. Там тя слезе от коня, потупа го успокоително и го възнагради с един морков. После влезе в бърлогата на Серидвен, като отметна гъстата завеса от растения пред входа.

Както винаги вратата беше отворена. Миракъл поспря на прага, докато очите ѝ привикнат със сумрака. Усети странни миризми на подправки и благоухания.

– Влезте, лейди Кавендиш – чу се отвътре дрезгав глас. – Очаквах ви.

Миракъл се усмихна учудено както винаги. Като малко момиче се бе прокрадвала тихо като котка, с надеждата да надхитри старата си

приятелка, но никога не бе успяла, защото сляпата по рождение сто и пет годишна Серидвен имаше прекалено остър слух. А може би изострените ѝ сетива нямаха нищо общо със слепотата, а с магическите ѝ способности, както твърдяха подозрителните селяни.

Серидвен бе седнала в люлеещия се стол с отпуснати рамене. Сивата ѝ копринена коса се спускаше на плитки до пода. Незрящите ѝ очи бяха обърнати към прозореца. Миракъл седна на ниското столче пред нея. Известно време двете останаха мълчаливи и единствено скърцането на люлеещия се стол нарушаваше тишината.

– Изминаха три месеца и седем дни от последния път, когато дойдохте да ме видите – каза накрая Серидвен. – Тогава вие бяхте обърквана заради един мъж – един натрапник, както го нарекохте. Искахте да ви кажа как да го изгоните от дома си. Не го харесвахте особено, доколкото си спомням. Обясних ви тогава, че той има две лица и че може би ще покаже и добрата си страна...

– Херцогът иска да се ожени за мен – обяви Миракъл.

Серидвен кимна и продължи да се люлее.

Миракъл се изправи и закрачи из стаята, като от време на време спираше да изучава любопитната сбирка от изсушени билки и цветя, различни камъни, пера, кости на животни и стрити на прах черупки. Всички те се съхраняваха в малки тръстикови кошчета, които Серидвен бе изплела сама.

– Проклет колеблив мъж. В един момент се опитва да ме съблазнява, а в следващия е студен като скалата на проклетия Ъндърклиф! Отрича, че ме обича. Просто се нуждаел от мене, но все пак желае да се оженим. Един ден ме целува страстно, на следващия ми се кара, че го целувам. Непостоянен е като времето.

Миракъл застана до Серидвен, хвана крехката ѝ ръка, коленичи и се загледа в лицето ѝ.

– Това ли е любовта? Най-напред те залива, а после се отдръпва? Ако е така, тогава не ми харесва много и не мога да разбера защо всички копнеят да изживеят това чувство. Ако наистина това е любовта, Серидвен, значи тя е враг на всички нас.

Серидвен отново не каза нищо, просто гледаше през прозореца с невидящите си очи.

– Точно в такива моменти най-остро чувствам липсата на мама. Може би тя би съумяла да ми обясни как е могла да обича мъж, който очевидно не е давал и пет пари за двете ни.

– Бихте ли се съгласили да изживеете живота на майка си? – попита

Серидвен.

– Не.

– Тогава вярвам, че ще направите верния избор. Ще се омъжите за онзи, който наистина ви обича, милейди.

– Обича ли ме той? – попита Миракъл, изненадана от настойчивостта в собствения си глас.

– Не ми е работа аз да ти го кажа, мое дете. Сама трябва да откриете съдбата си...

– Но аз трябва да зная, Серидвен. Бих предпочела да изживея остатъка от живота си сама, отколкото да го прахосам, обичайки мъж, който не дава пет пари за мене... Както стори мама.

Серидвен мълчеше. Миракъл се изправи. Не беше изненадана, че приятелката ѝ отказва да отговори. Колко пъти майка ѝ бе идвала тук за помощ. Серидвен все караше Лорейна да пресреща лице в лице демоните си и сама да намира решенията. Старата жена се отнасяше към Миракъл по същия начин. Дори когато девойката я беше молила да ѝ помогне да открие майка си.

Най-сетне Миракъл тръгна към вратата. Но се спря, тъй като старичката заговори.

– Бъдете внимателна, милейди, и вярвайте на инстинкта си. Той рядко ви е подвеждал досега.

– Точно инстинктът ми ме провали, мадам. Част от мене все още не забравя предишния мъж. Докато другата част вече се е влюбила в мъжа, в който той се превърна.

– Доверете се на инстинкта си – повтори Серидвен и отново се залюля.

Миракъл изтича по коридора до стаята на Солтърдън. Пантофите ѝ не вдигаха почти никакъв шум по студения каменен под. От време на време подскачаше като развълнувано дете и преглъщаше кикота, който бълбукаше в гърлото ѝ. Хвърли неодобрителен поглед към мизерните свещи, които пращяха в сянката. Утре цял ден ще лее свещи. Тази вечер ще празнува.

Бенджамин се изненада, когато тя влетя в стаята. Притискайки купчина дрехи към гърдите си, той я изгледа с кучешките си очи и присви уста.

– Къде е Негова Светлост? – попита тя и затанцува.

– Мисля, че си попийва с мистър Хойт – отвърна прислужникът и

сепнато затвори уста.

Миракъл се изсмя.

– Спокойно, Бенджамин. Много добре ми е известно, че от време на време Джони си попейва. Дори знам точно къде си крие запасите – тя огледа акуратно сгънатото бельо в ръцете му, приближи се и прокара пръсти по безупречно белите ризи. – Откъде ги взе?

– Купихме ги в Найтън, госпожице. Въпреки че не мога да си представя защо, след като у дома си има стотици. Бейсингст... ъ... а Негова Светлост обикновено не се конти много, не и при неговата склонност към физически труд.

– Така ли? – замислено рече Миракъл, докато Бенджамин със замах затваряше долапа. Дяволита усмивка пробяга по устните ѝ. – Можеш да кажеш на Негова Светлост, че не биваше да прави заради мене такава скъпа жертва. Няма значение всъщност. Смятам да му го кажа сама.

Завъртайки се на пръсти, тя изфуча от стаята и се понесе от коридор към коридор, докато стигна до апартамента на Джони. Джонатан седеше в креслото пред огъня. Болният му крак бе опрян на табуретка с възглавничка. Солтърдън стоеше изправен до камината с питие в едната ръка. Другата беше мушнал в джоба на самото си. Носеше риза от онези, които тя беше ушила. Изненадано осъзна, че в друг случай би се ядосала и би му наговорила, че не се нуждае и не търси неговата благотворителност.

Но сега можеше само да го гледа – стегнат и елегантен, с нещо хищническо в израза. Тези сиви очи, тъмни, топли като разпалените пред краката му въглени, я оставиха за момент безмълвна и тя забрави защо търси него и Джони.

– Двата сте направо забележителна двойка – Миракъл целуна Джон по бузата. После направи пред Негова Светлост един бърз кникс. Клейтън го посрещна с шеговита усмивка, повдигна едната си вежда и иронично положи ръка на сърцето си, да изрази колко е трогнат. Двамата се спогледаха и размениха развеселени погледи.

– Милейди е в добро настроение тази вечер – отбеляза Джон.

– Имам чудесни новини – обяви тя. – Трябваше да ги споделя с вас двамата.

Миракъл измъкна от джоба си едно писмо и го развя във въздуха.

– Писмо от мама!

– А – рече само Джон, смъкна очилата от носа си и ги сгъна внимателно.

– Изглежда е прекарала последните осем месеца в Рим. Описва

подробно катедралите, селцата и хората. Цял месец е живяла с една графиня в замъка ѝ на брега на Тибър. Представете си да прекарваш дните си, наслаждавайки се на слънцето на някоя веранда с изглед към реката. После да танцуваш до зори в прегръдките на някой очарователен граф.

Тя направи пирует, при което полата ѝ се завъртя около глезените. После задъхано се разсмя.

– Явно е безумно щастлива, макар и понякога малко объркана. Почеркът ѝ е вече някак несигурен. Но това са дреболии, нали? Важното е, че ми писа. След почти една година, най-сетне се обади.

Миракъл падна на колене пред Джон, който продължаваше да се взира в огъня, и внимателно постави писмото в скута му. Зачака да я погледне.

– Писмото е изпратено от Версай само преди три седмици. Видж клеймото. Можем да отидем там, Джон...

– Не!

Тя стисна ръката му. Мъчеше се да запази усмивката си.

– Имам пари. Спестила съм достатъчно...

– Зарежете тая мисъл, Мира. Няма да ви разреши да се влачите Бог знае къде, за да търсите някакъв си призрак. Нищо не би докарало Лорейна обратно при тази мизерна купчина стари камъни.

Изправяйки се с усилие от креслото, Джон взе бастуна си и добави:

– Откажете се от тая мисъл, момиче. Бъдете доволна от това, което имате тук...

– Получих само една изписана хартия. Как бих могла да се задоволя с нея?

– Тя ви обича достатъчно, за да ви пише...

– Но не ме обича достатъчно, за да се завърне у дома. Или да си направи труда да ми обясни къде бих могла да я намеря.

Миракъл се изправи, оставяйки писмото да полети като есенно листо към под. После отиде до прозореца и се опита да съсредоточи мислите си върху нещо различно от чувството, което стягаше гърлото ѝ. Смрачаваше се. Селският пейзаж се обагри в студено, безцветно сиво. Светкавица проряза далечните облаци, а надигащите се ветрове заплюсяха по морските вълни и ги разпениха.

– Е, добре – девойката се мъчеше да не признае болката и гнева, които я задушаваша. – Май пак ще има буря. Ще накарам Исмаил да ми доведе Хасан. Трябва да ида до фара възможно най-бързо.

– Миракъл! – Извика Джон, докато тя се отправяше към вратата. – Моля ви, момиче, не отивайте. Там няма да намерите утеха за мъката си.

Оставете това окаяно място на проклетия вятър и на вълните, Мира!

Все още изправен до камината с питието в ръка, Клейтън гледаше как Миракъл излиза от стаята с гордо вирната брадичка, въпреки опитите на Хойт да я спре. Когато Джонатан я последва в коридора, Клейтън се наведе и вдигна писмото. Все още го разглеждаше внимателно, когато Хойт се върна в стаята с изпотено чело и изкривено от болка лице. Той закуцука несигурно към креслото и се отпусна в него. Скърцаше със зъби и разтриваше крака си. После започна яростно да ругае. Когато вдигна поглед към Клей, очите му потъмняха и той се сви на мястото си.

Клейтън сгъна писмото и го хвърли в огъня. Наблюдаваше как за момент то трепна от надигащата го топлина, преди да избухне в ярък пламък. Едва когато догоря, младият мъж се обърна пак към Джон.

– Кога, дявол да го вземе, възнамерявате да й признаете, че вие сте го написали? – попита с тих, но суров глас той.

– Не разбирам какво имате предвид – отрязва го Джон.

– Мисля, че разбирате. Кога, по дяволите, възнамерявате да й признаете? – Гласът му беше като стомана.

Победен, Джон изпусна една въздишка и затвори очи.

– Скоро. Когато му дойде времето.

Глава 12

„Съществуват две трагедии в живота. Едната е да загубиш онова, което сърцето ти желае най-силно. Другата е да го получиш.“

Джордж Бърнард Шоу

Откри я застанала на разнебитената платформа на стария фар. Бледите ѝ ръце стискаха рушащите се перила. Бе обърнала побледнялото си лице срещу вятъра, който виеше свирепо наоколо. В стойката ѝ имаше предизвикателство – сякаш надиганият се в гърдите ѝ кипящ гняв можеше да се пребори с надвисналата буря.

Клейтън я повика два пъти, преди тя да обърне глава и да го види. Вятърът завърташе пясъчинките и ги хвърляше право в лицето му.

Косите ѝ се пилееха около главата и раменете. Тя се усмихна вяло и го загледа с безжизнен поглед. Каменна статуя, лишена от емоциите и щастие, които излъчваше преди малко.

Платформата под краката ѝ се люшкеше от вятъра като лодка по вълните. Скърчаше и стенеше, ронейки мазилка по земята. Малко парче дърво се откърти, блъсна се в каменния кръст на параклиса и падна до краката на Клейтън. За пръв път и той изпита страха на Джонатан Хойт. Малко по малко старият фар се рушеше.

– Миракъл! Слизайте оттам!

– Махайте се! Не ми трябва тук!

Приливът настъпваше. Плискеше глезените му и съскаше като змия около ботушите му. Клейтън потръпна. Стоеше вцепенен, неспособен да помръдне, очаквайки чудовището да го погълне. То не го направи. Разпиля се в студени, лепкави, настойчиви и присмехулни пръски.

Клейтън влезе в параклиса, без да се обръща назад, където морето бързаше след него и се плискаше в нозете на нарисуваната Богородица. Първото стъпало към фара вече беше залято. Насред витата стълба той се обърна, но продължи.

Накрая, стигайки върха, се облегна на стената и се опита да диша. Изтри запотеното си чело с ръкава на палтото и се зачуди дали не се задушава.

– Не ми трябва тук! – долетя отново гласът на Миракъл.

Клейтън се опита да съсредоточи погледа си. Не беше лесно. Стаята изглеждаше оживяла от светлините и сенките. Огънят едва се

разгаряше. Хвърляше жълтеникави отблясъци през прозорците към мътното море, но едва разпръсваше мрака.

Накрая намери Миракъл.

Кацнала върху широкия парапет на прозореца, с повдигнати крака, ръце, обхванали колената, и глава облегната на стената. Отблясъкът от огъня рисуваше една жълта черта върху лицето ѝ. В очите ѝ имаше болка.

Клей остана поразен от красотата ѝ. И от тъгата ѝ.

– Самият той пише писмата, нали? – долетя слабият ѝ глас. – Знаех го. Или поне подозирах. Но исках да вярвам. Точно както когато мама ми четеше писмата на татко. И думите му потвърждаваха любовта му към мене. Колко съм му липсвала. Как един ден щял да ни отведе от това окаяно, ужасно място. После, по време на едно от последните му посещения, ги чух да се карат. Тя каза, че се е уморила да лъже. Какъв мъж бил той, щом изоставил едно дете, своето дете, сякаш то изобщо не съществувало. Не останах да чуя отговора му. Обичах го... После замина и майка. Беше в нощ като тази. Яростна буря идеше откъм Ламанша. Бях изплашена. Мама ме зави в леглото и ме целуна. Каза, че ме обича. Че никога няма да ме остави.

Клейтън се стегна. Вятърът виеше и постройката се тресеше. Погледна надолу по стълбите и видя отблясъка на стенните свещници да трепти по камъните, също както светлината на фара се отразяваше върху вълните. Вдъхна мириса на море. Привидно спокойно разхлаби вратовръзката около шията си, за да преглъща по-лесно.

– Мери Майн – каза той със сух шепот, – нека да си вървим. Това място е опасно. Светлината няма да помогне никому. Тя е прекалено слаба. Хванете ръката ми и да си вървим оттук, преди да е станало твърде късно.

Тя се вгледа навън, където в тъмнината светкавица прорязваше далечния неспокоен хоризонт.

– Страхувах се от бурите и мама винаги идваше при мен да ме успокоява... Но тя не дойде онази нощ. А толкова плаках... Странно как са избледнели спомените. Така отчаяно искам да си припомня оная нощ. Разбирате ли, Ваша Светлост?

Той кимна и пристъпи навътре в стаята. Подът като че ли се раздвижи? И стените? Дали отново не беше на кораба? Дали водата не нахлуваше в проклетата кабина, за да го погълне? Не, вече си възрастен мъж, а не десетгодишно хлапе.

– Идвам тук – каза Миракъл, продължавайки да се взира в морето, –

защото тя често идваше тук. Винаги се втрещаваше в хоризонта, мечтаеше за други места. Надяваше се, че баща ми ще се върне, както бе обещал, и ще ни отведе оттук. Заставаше там, на платформата, с лице срещу вятъра и се преструваше, че ако го пожелае достатъчно силно, вятърът ще я повдигне и ще я отнесе надалеч. Понякога ми позволяваше да се присъединя към нея и ние двете мечтаехме за...

– За полет – довърши той тихо.

Най-сетне тя извърна към него големите си очи.

– Бихте ли полетели сега с мене, Ваша Светлост?

– Накъде?

– Натам, където е майка ми.

Тя се смъкна от перваза и тръгна плавно по пода, сякаш се носеше по вълните. Протегна ръка:

– Вземете ръката ми, сър.

Клейтън вдигна поглед към лицето ѝ. Очите ѝ сияеха. Сякаш обитаваше някакъв свой сън.

– Да не възнамерявате да убиете и двама ни?

– Доверете ми се.

Тя се усмихна и той внезапно попадна във вихър от емоции. Залута се в лабиринт от противоречиви чувства. Мислеше я за луда. За способна да ги убие. Представи си как двамата политат надолу към гладното море.

И все пак той я улови за деликатната хладна ръка, в сравнение с която неговата изглеждаше някак тромаво голяма, трепереща и запотена. Когато го дръпна към вратата, той се поколеба. Миракъл го изгледа ко-со със синьозелените си очи. Те сломиха съпротивата му. Последва я през прага до разклатената платформа – под напора на вятъра и дъжда, под хвърчащите копия на светкавиците и тътнещите гръмотевици.

Безпомощен! Безпомощен! Безпомощен! – Това бе всичко, което изпитваше.

От мига, в който я бе видял изправена в буйната градина, с кошницата пълна с цветя и зеленчуци, със стройните глезени, надничачи изпод сиво-бежовата пола, с бледите лунички, обсипали нослето ѝ, той бе станал безпомощен и неспособен да ѝ противостои. Беше се превърнал в човек с толкова слаба воля срещу необикновената ѝ магия, че беше извършил страшния грях да се влюби в жената, предназначена за неговата снаха.

Миракъл приближи рамото си до неговото, плъзна ръка под неговата и пръстите им се сплетоха. Светлината я озари като ореол. Макар

измокрена от дъжда, отметнатата ѝ назад коса заблестя като жива.

По лицето ѝ нямаше страх. Само спокойствие и унес. Летеше ли тя? Беше ли го изоставила тук, уплашен, стиснал толкова силно перилото, че усещаше как тресчиците на гнилото дърво се впиват в кожата му.

Отпусни се! Дишай! Довери ѝ се!

Светлина от огъня на фара непрекъснато потрепваше. Вълните заливаха стените на кулата. Само върхът на каменния кръст върху параклиса все още се виждаше. След миг и него го нямаше.

Твърде късно бе за бягство. Нямаше изход.

Вятърът свистеше все по-силно. Дъждът яростно плющеше.

– Ваша Светлост – долови той гласът на Миракъл сред тътена. – Ваша Светлост, моля ви!

С усилие откъсна поглед от водата и се обърна към нея.

– Ръката ми – изрекоха устните ѝ. – Наранявате ръката ми.

Стискаше я прекалено силно. Толкова силно, че можеше да я строши. И го съзнаваше. Можеше да падне. Можеше да се хлъзне всеки момент.

– Елате с мене. Бързо! Оттук, милорд. Внимателно. Тук. Застанете тук. Ще залостя вратата. Спокойно. Спокойно, Ваша Светлост. В безопасност сте. Изхвърлих бурята навън...

– Не, не сте – отрязва той със стегнато гърло.

Притискаше тялото си към стената в сухото убежище на фара. С мъка отвори очи. Усещаше как яростно бурята удря стените на кулата.

– Бурята ли ви плаши?

– Не, водата. Проклетата вода.

Хладните ѝ ръце обхванаха лицето му. Пръстите ѝ отметнаха прилепналата влажна коса от челото му.

– Ш-т-т! – успокояваше го тя. – Водата не може да ви стигне тук.

Тя погали лицето, веждите, устните му. Повдигна се на пръсти и притисна буза в неговата. Ръцете му се повдигнаха. Сграбчи я силно, почти болезнено. Зарови лице в косите ѝ и усети мирис на дъжд, розова вода и сладостна женска плът. Този аромат го опияни. Внезапно бурята престана да бъде толкова яростна и страховита, а заглъхна в монотонно шумолене, което потъна в мекотата на нежното жадуващо тяло в обятията му.

– Бях на десет – чу той собствения си глас. – С брат ми и родителите ми се връщаме от Близкия Изток. На парахода стана експлозия. Избухна пожар. Корабът се разцепи и потъна като камък. Пасажерите бяха много... А лодките – недостатъчни. Мнозина бяха обгорени от пожара.

Телата на мъртвите плуваха заедно с останките от кораба. Ние, спасилите се от пожара, се бяхме заловили трескаво за някаква останка... Изминаха дни... Без храна. Без вода. Хората умираха... Тогава дойдоха акулите... Пръв загина баща ми. А после и мама... Тя бе твърде уморена, за да се бори. И сломена заради татко... Някъде през нощта, докато двамата с брат ми сме спели, тя се хлъзнала в черната вода и изчезнала. Акулите бяха навсякъде. В един момент съм загубил съзнание. Събудих се във водата. Брат ми ме викаше. Наоколо имаше само сиви тела и гръбни перки. Брат ми... скочи и заплува към мене. Точно сред проклетите акули. Риташе ужасните чудовища и през цялото време крещеше с пълен глас да не се предавам. Той ми спаси живота, Мери Майн.

Миракъл го погледна в очите.

– Няма да допусна да се удавите, сър.

Залепи срамежлива целувка върху устните му. Топлият ѝ дъх ги сгря. Клейтън притвори очи.

– Мери... Мери... Мери... Аз... не мога. Аз не би трябвало... Аз... трябва да ви призная...

Тя пак го целуна. Повдигна ръце и отметна вратовръзката му назад. Топлият ѝ език закачливо докосваше устните и зъбите му. Остана без дъх. Треперенето от страх и студът от мокрите дрехи се изпариха от топлината, която бликна в гърдите му и го обля целия. Зарови пръсти на косите ѝ и отметна назад главата ѝ. Очите на девойката се замъглиха. Червените ѝ устни леко се разтвориха.

– Аз трябва да ви призная...

– Признайте, милорд. Признайте бързо, за да мога да ви целуна отново.

– Аз... аз ви обичам!

Една усмивка. Една сълза. Тя обви ръце около врата му, придърпа главата му и го целуна страстно. После го прегърна бурно – твърде бурно за крехкото ѝ тяло. Той се задъха. Испита болка.

– Треперите, сър. Все още ли се боите? Обещах ви безопасност.

Тя изхлузи сакото от раменете му и го пусна на пода. Издърпа ризата от брича му и когато тя увисна около кръста му, Миракъл пхна под нея топлите си длани. Хлъзна ги по корема. Той трепна при предупредителния глас, който крещеше в главата му. Но след това престана да му обръща внимание.

Тя свали ризата и застана като хипнотизирана пред него.

– Вие въобще не сте като ония селяни, Ваша Светлост. Вие сте... загорял от слънцето и красив. Мисля, че никога не съм виждала нещо

толкова свършено. Лошо ли постъпвам като го казвам?

– Може би. Аз... не зная. Не знам вече нищо, Мери Майн. Ако знаех, мисля, че не бих бил тук.

Все още застанал като статуя, той я гледаше как сваля роклята си. Остана пред него гола, по чорапи, които стигаха до белите ѝ бедра. Не можеше да откъсне поглед от мъхестото гнездо между тях. То беше копиринена отсянка на медночервеното.

Миракъл пристъпи към него и спря. Набъбналите ѝ бели гърди с щръкнали розови зърна нежно се отъркаха в неговите. Той ги обхвана с ръце и пръстите му се затвориха около твърдите кълба. Клепачите му бавно се спуснаха. Много любовници бе имал. Повечето без скрупули разкриваха прелестите си, сигурни че едно докосване, едно вкусане на тяхната плът ще го влуди от желание. А той само им се присмиваше. Често саркастичните му реплики ги срязваха, разяряваха и събуждаха у тях желанието да цапардосат високомерното му лице.

Обаче те не бяха Миракъл. Нямаха невинността, която сега го завладяваше. Телата им не бяха дар от сърце, а само средство да постигнат собствените си цели.

Дори сега, когато нежно плъзна ръка надолу по мекия момински корем и намери онова топло, влажно, подканващо място между краката ѝ, съзнаваше, че не взема нищо от нея. Това отдаване не беше капитулация, а пробуждане, разпукване на цвят, жадуващ и къпещ се в слънчевите лъчи след живота в тъмна самота.

Отпуснаха се на пода. Легнаха сред купа дрехи и разпръснатите жълдчета и връвчици, изпаднали от джоба на полата ѝ. Известно време останаха неподвижни – просто лежаха прегърнати, притиснали тъй плътно телата си, че не можеха да кажат къде свършва едното и започва другото.

После ръцете ѝ отново се озоваха върху му – изучаващи, търсещи, проследяващи всеки контур на гърдите и корема. Постепенно се промъкнаха надолу...

Клей несръчно откопча копчетата на брича.

Пауза.

Бързо поемане на дъх. Ускорено биене на две сърца.

О, колко непринудено! Колко нежно е докосването ѝ! Божествена милувка, която предизвиква трепет по цялото му тяло.

Той плуваше в надигания се сладостен екстаз. Хладните пръсти по пулсиращата кожа, сякаш я разпалваха, където го погалваха. Ръката изучаваше формата, размера, предизвиквайки го да се извие като лък, да

повдигне бедрата си и да се мушне твърд в шепата ѝ.

Целувки, леки като пърхане на пеперудени криле, положени върху корема, ръцете, опънатата жила на врата, ухото му. По затворените клепащи. Върху устата. Тя дишаше в устата му. Той можеше само да обръща глава насам-натам върху възглавницата от разсъблечени дрехи и да си представя колко прекрасно би било да е в нея.

Тя го възседна, както бе направила преди, и застина така, с очи вперени в неговите.

И той се подчини. Лицето ѝ излъчваше блаженство от тази интимна болка. Тя засия от блясъка на светлината зад нея и от огъня, пламнал за първи път вътре в нея. Отметнала глава назад, с прекрасната коса, разпиляна по раменете, гърдите и бедрата ѝ, покрила слабините му, тя се предлагаше като някаква девствена жертва на бога на страстта.

Кръвта му закипя. Тялото му се разтросе. Въздухът в тясното помещение стана непоносимо горещ. Дробовете му се разкъсваха. Опита се да се измъкне на повърхността. Да мисли. Уви, напразно! Как да разсъждава, когато цялото му същество жадуваше да я притежава, да изпепели тялото си в нейното. Искаше да сломи нейния неукротим дух, да я направи част от себе си. Искаше да полети с нея, да ѝ покаже колко вълшебно може да бъде.

Но тя бе тази, която го учеше. Беше лягал със стотици жени, но сега се почувства като девствен, преживявайки за пръв път възвишеността не само на тялото, но и на духа. Чудо!... Миракъл!...

Той обви ръце около нея и като притисна до смазване дребничкото ѝ тяло към своето, се извъртя. Лежаха настрани, тя с един крак върху хълбока му, с все още съединени слабини. Всеки впил поглед в другия. Очите ѝ бяха замъглени. Бузите ѝ пламтяха. Малката ѝ червена устица се разтвори и тя прошепна:

– А сега, когато мислите за водата, ще си спомняте мене. И вече няма да изпитвате страх, нали?

Той се засмя.

– Да си спомням за вас ли? Мери Майн, бих ли могъл изобщо някога да ви забравя!

Устните им се срещнаха с дива страст. Телата им се търкаляха и извиваха. Ръцете и краката им се бореха за надмощие, докато той влизаше и излизаше от нея с първичност, за която не допускаше че съществува в него.

Тя стенеше и се задъхваше. Стискаше раменете му и викаше:

– О, моля ви! Тази болка, тази болка...

– Няма болка. Има удоволствие. Само това. Продължавайте, Мери Майн. Ще ви науча как се лети.

Клейтън се събуди гол върху пода. Слънчевите лъчи нахлуваха през прозореца и неприятно пареха гърба му.

Изминаха няколко секунди, преди да осъзнае къде се намира.

Отново на кораба? Дървото скърцаше и стенеше. В далечината водата съскаше и бучеше.

Бавно отвори очи. Ризата му лежеше смачкана до вратата. Бричът и ботушите бяха разхвърляни. Вратовръзката висеше на облегалката на един стол. Заприлича му на мъртъв пор. Той се обърна и седна със стон. Видя нежния женски чорап, проточен от перваза на прозореца.

– По дяволите!

Главата го цепеше. Тялото го болеше. Ухаеше на Миракъл. Усещаше го в ноздрите, по гърдите, по дланите, между краката си, в устата. По дяволите! Мери?

Тишина.

Клейтън отиде до прозореца и впери замъглен поглед в плажа долу. „ДОБРО УТРО, ВАША СВЕТЛОСТ“ беше изписано с едри букви върху пясъка. По устните му се плъзна усмивка и още веднъж спомените от нощта нахлуха. Тялото му се напрегна.

Облече се набързо, без да се тревожи много-много за вратовръзката, самото и ботушите. С дрехите под мишница изтича бос на брега и като следваше малките стъпки на Миракъл, пое късия път към замъка.

Пристигна в Кависбрук след половин час. Намери Бенджамин да пие чай и да препича кифлички. Слугата го изгледа леко ужасен.

– Добри Боже! Сякаш цяла нощ сте се въргали с някоя курва. – Подуши го и се намръщи. – Ама вие наистина сте се въргали цяла нощ с курва.

– Едва ли – срязва го Клейтън. – Виждал ли си Миракъл?

Бенджамин се разтревожи.

– Страхувам се да попитам...

– Недей!

Клейтън се върна към входа и надникна надолу по пътеката. Тя не разговаряше с прасетата си. Нямахме я и около кокошарника.

– Вярвам, че случаят изисква нещо по-силно от чай – заяви Бенджамин, извади манерката от джоба на самото си и отви капачката. Отпи една сериозна глътка, затвори очи, потърси се и направи гримаса.

– Съгласен съм – Клейтън грабна бутилката от ръката на Бен и я обърна. Брендито опари стомаха му.

– Може би не е моя работа – започна Бен, втрещен в манерката, – но мога ли да запитам какво мислехте, че вършите? Ще трябва да му кажете, нали знаете. Имам предвид Негова Светлост. Той очаква... Как да се изразя...

– Девственица за брачната си нощ.

Бен прочисти гърлото си.

– И когато тя започне да шепти сладки...

Клейтън сграбчи Бен за самото и процеди през зъби:

– Не искам да чувам за това! Разбра ли? Не искам да го обсъждам. Няма нужда да ми припомняш, че оплесках всичко. И нищо чудно, след като не трябваше изобщо да приемам този фарс. А сега напълни проклетата вана, за да мога да се удавя в нея!

Бен кимна, освободи се от ръката на Клейтън и бързо излезе от стаята. Едва бе изчезнал, когато Клей се извърна и видя Хойт да стои на прага на задната врата с брадва в едната ръка и обезглавено пиле в другата.

– Е, а сега какво? – запита Хойт. Зад очилата се виждаха помътнелите му очи. Устата му бе изкривена в мрачна гримаса. – Бих казал, че имате вид на човек с тежък проблем, Ваша Светлост.

– Тъй ли?

– Да. – Джон влезе в стаята, накуцвайки силно, защото беше без бастуна. Хвърли птицата върху един пън до огнището и фрасна изкривения жълт врат. Метна го на котката, която обикаляше и мяучеше. – Ядеше ми се месо днес – заяви той. – Или може би просто бях в настроение да убивам. Как мислите, Ваша Светлост?

– Ако имате да казвате нещо, Хойт, казвайте!

Фрас! Сатърът отново влезе в действие.

– Предполагам, че сега сигурно ще има сватба. Искам да кажа сега, след като сте прекарвали нощта с нея и се прибирате рошав като котарак. Не че тя изглеждаше по-добре, но се осмелявам да твърдя, че беше доволна, въпреки жалкия си вид. А не като вас. Приличате на човек с примка на шията. – Фрас! – Няма ли да кажете нещо, Ваша Светлост? – Фрас! Фрас! Хойт хвърли на котката и другия крак.

– Да – Клейтън гаврътна още малко от манерката, изсумтя, когато брендито опари гърлото му, и процеди през зъби: – Тя знае, че вие пишете писмата, Джони.

„Какви глупости дрънкам!“

Отпи още една глътка, но не отмести погледа си. Ако възрастният човек си търсеше белята, Клейтън беше в настроение да го насърчи.

Сатърът застина за момент във въздуха, преди Джон бавно да го остави върху дъската. Мълчеше и гледеше втренчено пилето.

– Кажете ми само едно – рече най-сетне уморено той, – обичате ли я? Обичате ли я истински? Всичко, което тя иска, както знаете, е някой да я обича. – Хойт обърна глава и изгледа Клейтън с посърнали очи. – Така и не разбрах защо изобщо се върнахте, милорд. Ако поне за миг допусках, че причината са някакви коварни подбуди, щях да ви убия на място със собствените си ръце. Но съм ви виждал как я гледате. Чувам как разговаряте с нея. Някога обичах една жена. Знам какво може да стори любовта с един мъж. Особено ако жената е като Мира. Един поглед на тези замечтани очи, и загубваш главата си. Направо полудяваш. – Той шракна с пръсти. – А щом ви завладее, приятелю, тя остава завинаги във вас, заключена в проклетото ви сърце. Може да се опитвате да се самоизмамите, като си казвате, че ще има и други. Но другите няма да са като нея. До последния си час вие няма да забравите погледа на нейните очи, смеха ѝ, сълзите ѝ или гнева ѝ... – Хойт се взря в пилето. – Дявол да ме вземе! Заклал съм Агата. Наистина не разбирам какво ми стана.

– Любовта превръща всички ни в глупаци – рече тихо Клейтън.

– Май ще трябва да изхвърля трупа на горкото пиле.

– И аз мисля така.

– Това ще бъде нашата малка тайна, Ваша Светлост. Тя ще предположи, че Агата се е заблудила и някой помирял я е докопал.

Клейтън кимна.

Хойт тръгна към вратата с безжизнената птица в ръка. Когато излезна зад прага, Клейтън пое още една глътка от манерката и изтри уста с опакото на дланта си.

Бяха ли чувствата му към Миракъл толкова очевидни?

Дали лицето му отразяваше това, което вълнуваше Джон, щом станеше дума за майката на Миракъл?

О, да, онези очи можеха да подлудят всеки мъж.

Той влезе в стаята си. Бен изливаше последното ведро гореща вода във ваната – страхотна мебел на колелца, с ръчно изрисувани цветя, пеперуди и зайчета, надничачи иззад шубраци и треви. Прислужникът му помогна да си свали дрехите. Клейтън стъпи във ваната, без да изпуска манерката с бренди, и подскочи, когато горещата вода припари бедрата му, омърляни от кръвта на Миракъл и собствената му сперма.

Потопи се. Облегна глава. Кожата му се отпусна от топлината. Пред него още стоеше образът на Джон с лице, набраздено от времето и озарено от болка и блаженство, когато си спомняше за Лорейна Кавендиш.

Дали той, Клейтън Хотърн, лорд Бейсингстоук, след двадесет години ще изглежда по същия начин, когато си спомня страстните мигове в обятията на Миракъл? Очите му ще издават ли болката, която ще му причинява мисълта, че тя обича друг мъж, както Лорейна е обичала съпруга си?

Защото нямаше изход. Прекрасната замечтана млада Миракъл, която разговаряше с животните и крадеше кралски коне, един ден ще бъде херцогиня Солтърдън, съпруга на брат му. Ако той, Клейтън, продължи тази жалка игра. Би могъл да се разкрие – кой е, какъв е, защо е тук. А тя – да го изхвърли и да не го види никога вече. Или да продължи играта и да прекара остатъка от живота си в копнеж по нея.

Тя се промъкна тихичко зад него, плъзна длани по раменете му, топна ръце в горещата вода и го изпръска по гърдите.

– Милорд, липсвахте ми.

Клейтън се усмихна, без да отваря очи.

– Изпратих Бенджамин за чай и му поръчах да не бърза.

– Хората ще се разприказват, Мери Майн.

Тя се засмя весело и седна на ръба на ваната. Надигащата се пара зачерви бузите ѝ и направи прилепналия корсаж на светлокафявата ѝ рокля прозрачен. Износената материя приплескваше нахалните ѝ зърна.

– Чудех се дали всеки път, когато правим любов, ще бъде така божествено. Винаги ли е така прекрасно?

– Зависи от участниците, предполагам.

– Питам за нас, естествено. За вас и за мен.

Той обхвана китката ѝ – бе крехка като птиче.

– Само ако се съгласите да станете херцогиня на Солтърдън.

Миракъл се потопи във ваната, коленичи, взе сапуна от ръката му и започна да го търка. Разпозна упорството в наклонената ѝ глава и вирнатата брадичка. Безсилието му нарасна. Стисна ръката ѝ. Пръстите му рисуваха мокри петна върху ръкава.

– Какво, по дяволите, ви става? Повечето жени биха продали душата си за такова богатство и такава титла.

– Аз не съм като повечето жени. Нали така казахте снощи?

– Това не е шега, Миракъл.

Тя се отдръпна и затърка сапуна в ръцете си, докато обилната пяна

излезе през пръстите ѝ. Дребните зъби прехапаха долната ѝ устна. „Изглежда като дете, на което са се скарали“ – помисли си Клейтън.

– Ако пак си тръгна без вас, Мери, няма да се върна. Никога. И като си помисля... Вие може и да сте бременна. О, Исусе Христе, изобщо не ми бе хрумвало досега. – Захлупи лицето си с ръце. Зарови пръсти в мократа от пара и пот коса. – Бременна! Е, тогава ще настъпи страшотна бъркотия. Къде, по дяволите, ми беше умът?

– Бременна? – повтори тихо тя с нотка на учудване. Цялото ѝ лице засия. Очите ѝ заблестяха. Наведе се така, че малкото ѝ луничаво носле почти го докосна, и попита:

– Мислите ли, че съм? Ще се зарадвате ли, ако е така? Бихте ли желали да ви родя дете, милорд?

Пред сияещото ѝ лице той преглътна с усилие.

– Да – отвърна тихо. Въпреки че, още докато произнасяше тази дума, вътрешно вече се ругаеше. Самата мисъл вече беше абсурдна. – Да – повтори той. – Нищо не желая толкова силно, както да ви видя майка... майка на моето дете.

Тя се смееше. Очите ѝ светеха като звезди. Изправи се и пристъпи към овалното огледало на пръсти като танцьорка, показвайки глезените и обутите си в пантофки крачета. Опита се да издаде напред плоското си коремче. Тъй като не успя, грабна една възглавница и пред слисаните очи на Клейтън я напъха под полата си. Застана в профил пред огледалото и се огледа първо от едната, после от другата страна.

– Ще продължите ли да мислите, че съм привлекателна? Ще продължите ли да ме любите? И какво име ще му изберете, Ваша Светлост?

В следващия миг тя беше пак до него. Близостта ѝ го стопляше. Парфюмът ѝ на свежи рози го облъхна, изпълни ноздрите му и го замая. Затвори очи, облегна главата си на ваната и потръпна, когато тя прокара пръсти по лицето и косите му.

– Ваша Светлост, защо сте толкова тъжен. Може би идеята, че нося вашето дете, не ви е тъй приятна, както искахте да повярвам.

С възмутено ръмжене той я пое в прегръдките си, забравяйки за възглавницата. Придърпа я върху себе си във водата. Тя се задъхваше от сподавен смях. Легна върху него. Полата заплува около бедрата ѝ. Страстта избухна. Сърцето му се разтупа лудо и запрескача. Но този път изпитваше и болка.

Зарови мокрите си пръсти в косата ѝ. Целуна разтворената ѝ уста, опустошавайки я с устни и език, докато тя се разтопи под него. Ръцете ѝ се впиваха в хлъзгавите му рамене. Разтвори бедра и той се втурна в нея

толкова брутално, че от гърлото ѝ се изтръгна болезнен стон. Опита се да се изтръгне и заби нокти в гърба му.

Тя бе търсила удоволствие, а го намери той. Намери го в измокрените ѝ гърди под блузата, в малкото чувствително хълмче между краката ѝ. Облада я диво. Мътната вода, пълна с перца от възглавницата, се разплиска по пода. Миракъл се хвана здраво за ваната. Скърцаше със зъби. Очите ѝ бяха стиснати, а огненочервената коса закриваше лицето ѝ.

Мощният оргазъм го разтърси. Той извика, колкото от гняв, толкова и от облекчение. Когато се отпусна във ваната, Миракъл легна върху гърдите му с глава, сгушена под брадичката му. Ръцете и краката ѝ го обвиваха. Мократа пола се бе омотала около кръста ѝ. По голото ѝ розово дупе бяха полепнали дребни бели перца.

Едва тогава той осъзна, че водата е изстинала.

– Приемате ли това за отговор? – запита Клейтън с пресъхнало гърло.

Тя вдигна глава, изгледа го с големите си синьозелени очи и бавно излезе от ваната. Прекоси грациозно стаята, оставяйки мокри следи и гъши пера след себе си.

Глава 13

„Не знаех да уважавам, докато не се научих да обичам.“

Хенри Уорд Бичър

– Мъжете са странни. Съвсем объркващи. Душат около полите на жената с апетита на изгладняла хрътка, но когато го задоволят, изпадат в летаргия и безразличие. Чудя се дали наистина знаят какво е това да обичаш. С цялото си тяло и душа. До болка. Не си ли съгласен, Чък? Дали мисли за мен, когато се разхожда някъде сам? Можеше да ме покани да го придружа, нали? Вместо да се измъква посред бял ден.

Шопарът Чък размърда червената си зурла и изгрухтя за още царевица. Миракъл не забелязваше нищо. Беше твърде заета да се взира в заблелените хълмове.

– А денят е тъй хубав – отбеляза тя тихо. – Ден за пикник. Ден за бране на цветя. Ден да се шляеш ръка за ръка с любимия...

Глураво момиче. Какво ли се е размечтала? Трябва да се ляят свеци. Да се вари сапун. Да се тупат килимите. Да се събират яйцата. Къде ли е Агата?

– Мира!

Разсипа ведрото с царевицата. Чък се спусна към нея с потрепваща опашчица. Намръщена, Миракъл грабна ведрото и тръгна надолу по пътеката към кокошарника.

– Мира! – извика отново Джон.

Тя забърза. Полите ѝ докосваха цветята. Благоуханието им се носеше във въздуха.

– Ще трябва да поговорите с мене рано или късно – добави Джон, накуцвайки след нея. – Живеем в една и съща къща, както знаете.

– Престанете да ми го напомняте, мистър Хойт. – Отвори със замах вратата на курника и влезе толкова бързо, че изненаданите кокошки се разхвърчаха из въздуха. Дъжд от пера се изсипа върху раменете ѝ. Тя ги изтръска с ръка и се насили да се съсредоточи върху подредените в редица сандъчета със слама. Едва когато птиците се успокоиха, Джони я извика отново.

– Ако сте знаели, че аз пиша проклетите писма, защо не казахте нищо досега?

Миракъл пхна ръце в джоба за яйца на престилката и се загледа

втречено в празния полог на Агата. Очите ѝ запламтяха. Чудеше се дали това е, защото е принудена да се изправи лице срещу лице с истината: единственият ѝ приятел я бе излъгал. Или защото мъжът, който бе успял да спечели сърцето ѝ, изведнъж започна да я избягва, сякаш е чувава.

– Махайте се!

– Нямаше ли да ви боли повече, ако не получаваште никаква вест през последните проклетите десет години? Защо не се отказвате, момиче? Оставете я на мира.

Тя подсмъркна и издуха едно перце от носа си.

– Не виждам Агата. Знаете ли нещо по въпроса?

Мълчание. После някакво мънкане за скитници и лисици.

– Дявол ви взел, Джони! Заклали сте я, нали? Всеки път, когато се ядосате, една от моите питомки изчезва. Агата беше...

– Проклетата напаст! Кълвеше ми тестисите всеки път, когато се приближавах на метър от нея. По дяволите! Не съм дошъл тук, за да спорим за побъркани кокошки, които мразят мъжете.

– Може би Агата е имала право – измърмори Миракъл и излезе от курника.

Джон я изгледа с такова отчаяние, че тя усети как гневът ѝ се изпарява. По друго време скръбта щеше да я сломи, да я накара да се почувства напълно изоставена и неутешима.

– Едно нещо ми кажете – помоли го тя, – всички писма ли бяха от вас? И първите ли?

Джон отвори уста и я затвори, без да промълви дума.

– Няма значение. – Тя го заобиколи и пое по пътеката към замъка.

– Ще имате ли урок с Напитов?

– Можеш да кажеш на Исмаил, че няма да яздя Нап тази сутрин.

Леенето на свещи не вървеше. Толкова листенца от ароматни цветя пусна в сапунената каша, а тя продължаваше да мирише на свинска мас. Хлябът прегоря. Откри, че един от любимите ѝ зайци бе избягал от клетката и излапал зелката, предназначена за вечеря.

Не можеше да се съсредоточи. Улавяше се непрекъснато, че се взира в пространството, а умът ѝ се лута между Солгърдън и майка ѝ.

Нима той ще се окаже още един лорд Кавендиш – съблазнител на невинни, негодник с неотразим чар и красива външност, който прелъстява, а после, принуден да се ожени заради детето, изоставя наивната си

съпруга в някакъв си окаян стар замък, възможно най-далеч от семейството си и обществото. Историята ѝ беше позната. Джони отдавна бе признал целият провал на този брак. Но това стана преди няколко години, когато тя все още боготвореше паметта на починалия си баща. Миракъл предполагаше, че Джони е доловил колко непоносимо ѝ тежи отсъствието на Лорейна – един далечен призрак, който не напускате съзнанието ѝ. Поне беше честен.

Тя бродеше из замъка по стайте, в които не бе влизала от години. Тази беше любимата на майка ѝ. Приличаше на пещера. Някога беше главната зала. Високите тавани и каменните стени предлагаха на Лорейна идеален декор за нейната музика. С часове Миракъл бе седяла тук, на малка възглавница на пода. Лорейна не позволяваше никакви други мебели. Момиченцето слушаше как майката свири на пиано. Печалните звуци се отразяваха в стария камък и излъскания махагонов под. С красивото си бяло лице, повдигнато към тавана и с разкошната червена коса, пръсната по раменете, Лорейна бе най-прекрасната жена, която Миракъл можеше да си представи. Всяка нощ тя се молеше да стане поне наполовина толкова прекрасна, добра и всеопрощаваща...

Безмълвното след заминаването на майка ѝ пиано, все още стоеше в центъра на залата, покрито с прашно сукно, а в далечния ъгъл, близо до прозореца с изглед към морето, имаше детска възглавничка.

Миракъл се извърна и излезе от стаята, хлопвайки силно вратата зад себе си. Забърза по коридора. Мина покрай заключени врати, там бяха затворени детските ѝ спомени, които тя отказваше да пусне на свобода. Вървеше все по-бързо и по-бързо, бягайки от тишината и празнотата.

Странно защо само преди няколко дни не усещаше тази тишина и празнота? И всичко заради него. Защото той бе заел значително място в нейните дни и нощи. Тя не искаше да се влюбва в него. Всички, които някога беше обикнала, я изоставиха. Любовта беше празнота, самота, ценно богатство, което веднъж загубено, оставяше неизличима рана в сърцето.

Исмаил изтича от палатката си, когато тя влезе в двора. Миракъл обаче не му обърна внимание, а тръгна направо към Напитов, който изцвили тихо при появата ѝ. Яхна го. Заби пети в хълбоците му. След минути вече летяха по плажа. Стоманеносребърната му грива шибаше лицето ѝ, ноздрите му се издуваха, дъхът му свистеше. Вълните се пръскаха от краката му. Кацналите по брега чайки се разхвърчаха.

Тя се оглеждаше навсякъде за Солтърдън, без да я е грижа, че селяните се спират и наблюдават лудото ѝ препускане. Вече я мислеха за

луда, какво значение имаше, че ще разберат за конете ѝ. Солтърдън вече ги бе открил. Тайната бе разбулена.

По здрач пристигнаха при хълма на Света Катерина.

Солтърдън стоеше върху скалите навътре в морето, с гръб към нея. Водата се пенеше около каменните блокове в краката му. Тя си отдъхна. Сърцето ѝ запрепуска в очакване.

Хлъзна се от коня и се затича по опасната пътека, скачайки от камък на камък, от скала на скала. Морските пръски мокреха роклята ѝ.

– Здравейте – извика тя, но той не се обърна. Може би вятърът отнасяше гласа ѝ. – Здравейте! – извика още по-силно, слагайки ръце като фуния около устата си.

Той само помръдна глава, но не се обърна. Пелерината се вееше около краката му.

Дишайки тежко, Миракъл застана пред него усмихната. Но той с нищо не показа, че я забелязва. Само се взираше напред с каменно студени очи. Лицето му сивееше като скалите наоколо. Отчуждеността му ѝ подежда като плесница. Пред нея отново беше мъжът, когото спаси – студен, далечен, отблъскващ.

– Аз... се изплаших – с усилие рече тя, – защото се забавихте с часове. Бенджамин каза, че не ви е виждал. Уплаших се да не ви се е случило нещо.

Най-сетне очите му срещнаха нейните. Усмивка изви ъгълчетата на устата му, докато се вглеждаше в лицето ѝ.

– Не – гласът му звучеше уморено, – никакво нещастие, Мери Майн. Или поне не толкова явно, че да се види с очи. – Поемайки дълбоко дъх, той пак се извърна към морето. – Забелязвате ли? Заобиколен съм от вода: пред мен, до мен, а скоро и зад мен. Тя мокри ботушите ми, и все пак...

– Вие сте на остров, сър.

– Мисля за вас.

– Вместо за смъртта.

Той се изсмя горчиво.

– Днес това означава едно и също.

– Не ви разбирам.

– Съвсем естествено е. Не очаквам да ме разберете.

Солтърдън се обърна и пое към плажа, оставяйки Миракъл да се взира след него. Тя забързано го последва. Настигна го при плитчината. Сключи ръце около кръста му и се притисна в гърба му.

– Защо сте толкова леден, сър? Защо ме избягвате? Какво лошо

сторих?

– Пуснете ме – рече той сподавено.

Със здраво стиснати очи тя се притисна още по-силно към него и извика:

– Няма! Не искайте това от мен. Какво друго престъпление съм извършила, освен че ви обикнах?

Тишина.

– Обичате ли ме, Мери Майн?

При тези думи тя го пусна, отстъпи колебливо назад, докато Клейтън бавно се обърна с лице към нея. Цялата трепереше.

– Обичате ли ме, Мери Майн?

Тя се хвърли в прегръдките му, обви шията му и зацелува солената кожа по извивката на твърдата неизбръсната брада. Той остана неподвижен и напрегнат. Пренебрегна устните ѝ и желанието да го трогне. Дори когато тя прекара ръка надолу към издутината на панталоните му, той не стори нищо.

Падайки на колене, Миракъл се захвана с непослушните копчета на брича.

Той улови китките ѝ. Тя се бореше. Клейтън я изправи. Пръстите му се впиха в ръцете ѝ. Завлече я в параклиса и я тласна към стената.

– Това ли е любовта за вас, Мери? – скърцаше той със зъби. Дръпна нагоре полата ѝ, плъзна ръце под задничето ѝ, между бедрата, разтвори краката ѝ и я повдигна точно срещу фреската на Богородица. Влезе в нея, като затвори очи и извърна глава. Не спираше да се движи и с всеки тласък я блъскаше към стената. Това ѝ причиняваше болка. Тя едва можеше да се залови за раменете и косата му. Напразно се опитваше и да увие краката си около пулсиращите му бедра.

В края на възбудата той се отдръпна от нея, стигна до оргазъм и семето му се изля върху корема и бедрата ѝ. След това внезапно я пусна и отстъпи назад.

Миракъл се свлече на земята. Лежеше потресена върху мокрия пясък. Не можеше да се помръдне. Гледаше втрънено пламналото му лице, докато той оправяше панталона си.

– Това ли е любовта за вас, Мери? Защото, ако е това, можете да го получите от всеки похотлив моряк, във всяко пристанище на тази или която и да било страна.

Завъртя се на пети и напусна параклиса. Миракъл гледаше подире му. Изправи се с мъка. После се затича след него.

– Копеле! – изкрещя тя. – Гадно животно! Иска ми се да ви бях

оставила да се удавите!

Той продължи с наведена главна. Вятърът издуваше пелерината му.

– Презирам ви! Чухте ли ме? Отговорете, по дяволите!

Той спря и бавно се обърна. Зализващото зад него слънце го превърна в черен, непреклонен силует на фона на хоризонта.

– Не е вярно – долетя хладният му глас. – И двамата го знаем. Вие трябва да решите, Мери Майн. Утре заминавам за Лондон. С или без вас.

Тя поклати глава, сплете ръце и тръгна предпазливо към него.

– Бихме могли да останем тук. Да живеем в Кависбрук...

– Да не мислите, че никога не ми е хрумвало? През последните двадесет и четири часа съм си представял как се отказвам от семейство, приятели, дом, богатство, с една дума – от всичко. И че идвам тук, за да остана до края на живота си с вас. Само с вас. Но аз се нуждая от хора, Миракъл. Имам нужда да се заловя за някаква нишка здрав разум в твоя безумен свят. Имам и известни задължения. Дългове, които съм принуден да изплатя. Не мога да позволя на чувствата да препречват пътя ми.

– Така значи. Или се омъжвам за вас, или никога вече няма да ви видя.

Той не възрази. Само се обърна и продължи към плитчината и зализващото слънце, без да обръща внимание на прилива, заливащ краката му.

Миракъл откри Джон при Исмаил, седнал по турски върху възглавницата. Аромат на силно кафе и смирна се носеше из въздуха.

Исмаил веднага скочи, за да се погрижи за Напитов, да избърше внимателно запотеното му тяло, да го разтрие с кърпа, да му приготви голямо ведро с топла ярма, да го нахрани.

Жребецът изцвили тихо към Миракъл, преди да се подчини на коняря си. Тя проследи как двамата потъват в мрака, после примигна, за да скрие сълзите си, и се обърна.

– Мира – извика Джон.

– Не желая да разговаряме!

– Но ние винаги сме разговаряли, Мира.

– Тогава мислех, че сте ми приятел.

– Бях и съм.

Спирайки крачките си, загледана във вратата, тя стисна юмруци и заяви:

– Той заминава. Утре. Настоява да избира: Кависбрук или него. Или заминавам с него, или никога вече няма да го видя.

В продължение на един безкраен миг Джон не каза нищо. Само тропотът на далечни коне нарушаваше тишината. Откакто ги бе намерила на брега, те бяха станали неделима част от нейния свят. Запълваха една празнота. Будеше се сутрин, нетърпелива да яхне Напитов. Мирисът на коне, приятелското изцвилване, с което я посрещаха, придаваха някакво вълшебство на дните ѝ.

– Аз... не мога да замина – заяви тя, мразейки чувството, което се прокрадваше в гърдите ѝ.

– Защо? – запита тежко Джон.

Тя се обърна с лице към него. Изглеждаше ѝ толкова дребен, седнал на земята край огъня. Беше протегнал ранения си крак до бастуна, който момичето собственооръчно бе издялало.

– Това е моят дом, сър. Всичко, което някога съм познавала. Нито веднъж през моите двадесет години не съм напускала този остров. Какво ще правя там? Как ще живея? Не, няма да замина. Дори и заради него.

– Обичате ли го?

Тя сведе очи. Отказа да се бори с напирашите сълзи и ги остави да се стичат по бузите.

– Да. Но тук има толкова неща, които също обичам.

– Няма по-важен избор от този, който прави една девойка, когато реши да се омъжи. Тя поема нов живот, изгражда със съпруга си нов дом. И някой ден ще окуражава собствените си деца да излетят от гнездото. Такав е природният закон, Мира.

– Но кой ще се грижи за вас, Джон? Кой ще ви приготвя храна? Ще кърпи дрехите ви? Ще лее свещи и ще вари сапун? А и конете – кой ще ги обича? Какво ще стане с тях, когато вас няма да ви има? Ами зайците и кокошките? А прасетата? Страхувам се, че всички ще станат на говеч, преди още да съм стигнала Лондон.

– Бихте ли се съгласили да прекарате целия си живот в баене над жълдите по луна, с надеждата, че Книгата на Серидвен ще пусне в скута ви някой местен овчар за съпруг? Най-сетне имате възможността да откриете щастието си. Използвайте я, Мира!

Почти гневно тя поклати глава и тръгна да си върви.

– Къде се затичахте пък сега? – прогърмя Джон. – Отново в проклетия фар, нали? Както правеше майка ви. Да стоите на платформата и да гледате морето, отдавайки се на фантазиите си.

– Не желая да обсъждам постъпките на мама...

– Време е да го направим, Мира – каза той с дрезгав глас, тъй остро, че Миракъл се спря.

Джон се мъчеше да се изправи. Тя го виждаше как се обляга тежко на бастуна. Чу стърженето на дървения му крак по земята и почукването на тояжката.

– Мисля, че причината да не искате да заминете няма нищо общо с предаността ви към тая къща-мавзолей или към животните. Вие все още я чакате. Лорейна. След толкова години все още се надявате, че тя ще се завърне. Вие сте точно като нея, знаете ли. Вярвате в невъзможното. Тя цели десет проклетни години чака твоя негодник-баща да дойде и да я отведе. Но той не го направи. И никога нямаше да го направи, защото... Вие знаете защо.

Тя запуши уши, притисна ги до болка.

– Защото, по дяволите, той вече имаше съпруга и семейство, Мира.

Тя не вдигаше поглед от земята. Джон се приближи.

– На твоята благословена майка ѝ бяха потребни десет години, за да открие истината. Но все пак я научи. След едно от редките посещения на Кавендиш, тя го проследила до Лондон. Представете си учудването ѝ, когато открила още една лейди Кавендиш...

– Не ви вярвам!

– Тогава майка ви не се срещнала с него лично. Била е достатъчно разсъдлива... При това е трябвало да мисли и за вас.

Миракъл тръгна към вратата. Джон я задържа.

– Най-сетне тя му писа...

– Лъжете, Джон!

– Каза му какво е узнала. Поиска да се срещне с него тук, в Кависбрук. Заплаши го, че ако не дойде, ще разкрие пред цяла Англия, че е двуженец. И естествено той дойде. Помните ли онази нощ, Мира?

Тя поклати неистово глава.

– Вие присъствахте почти през цялото време. Намерих ви да стоите в коридора. Малкото ви лице бе побеляло и обляно в сълзи. Тогава бяхте съвсем мъничка. Слабичка. С големи и тъй тъжни очи, че сърцето ми плачеше, като ги гледах. Майка ви и Кавендиш излязоха разгневени от стаята. Не ни забелязаха. Но ние стояхме там. Аз ви държах в прегръдките си и се опитвах да предпазя очите и ушите ви от грозотата.

– Спрете! Моля ви, спрете! – Миракъл заплака. Почувства се отново онова дете, което виждаше как се карат и унищожават взаимно хората, които обичаше най-силно.

– Кавендиш напусна дома. Майка ви го последва. Нощта беше истински ад. Светкавиците и гръмотевиците не спираха. Вятърът виеше като куче и яростно забиваше дъжда в лицата ни. Тръгнах след майка ви. Знаех, че единственото нещо, което би върнало Лорейна, бяхте вие. Най-сетне ги намерих при Света Катерина. Но беше късно. Лорейна лежеше мъртва в подножието на Ъндърклиф, а Кавендиш стоеше под дъжда като каменна статуя. Лицето му представляваше маска на ужас. Каза, че било нещастен случай, че Лорейна се била подхлъзнала. Имах желание да го убия с голи ръце и щях да го направя, ако не бяхте вие, детето, което чакаше самотно в Кависбрук. Разреших на онова копеле да се пръждоса, но при едно условие, Мира. Че няма да прекъсне финансовата помощ, която оказваше на вас и майка ви през последните десет години. И той го изпълняваше. Поне известно време. После парите престанаха да идват. Но аз вече бях уморен от лъжите, уморен да поддържам с лъжи вярата ви, че този човек ви обича. Затова ви казах, че е умрял.

Миракъл се обърна към Джон. Лицето му беше пепелявосиво и измъчено. Не смееше да я погледне в очите.

– Погребях Лорейна в подножието на Ъндърклиф – гласът му дрезгавеше. – Тя никога няма да се върне, Мира. Престанете да мечтаете и да вярвате в чудеса.

– Лъжи! Има ли още нещо, което да ми признаете?

Най-сетне Джон я погледна в очите.

– Сторих само онова, което намирах за най-добро. Вие бяхте смисълът на моя живот, Мира. Обичах ви тъй предано и дълбоко... както обичах майка ви... Но стига вече! Искам да замина, Мира. Надалеч. Искам да имам свой личен живот през малкото години, които ми остават. А това никога няма да стане, ако вие не заминете оттук, ако не се омъжите.

– Признавате, че съм ви в тежест. Че съм ви провалила живота. Че искате да замина...

Никакъв отговор.

Миракъл се обърна и се отдалечи. Тръгна без посока из къщата – коридор след коридор, докато се озова отново в стаята с пианото. Отметна сукното и след кратко колебание седна на прашното столче, затвори очи, прокара пръсти по клавишите и започна леко да докосва слоновата кост. В залата прозвуча протичката мелодия, на която някога я бе научила майка ѝ.

Тогава седяха заедно на пейката. Хладните ръце на Лорейна лежаха върху нейните. Заедно изтръгваха музиката. Когато най-накрая го изсвири добре, майка ѝ я награди с прегръдка и целувка.

– Мери – извика я Солтърдън от вратата.

Тя вдигна очи, погледна високата фигура, отново постла сукното върху пианото и се изправи.

Клейтън се приближи до единствената свещ. Лицето му изглеждаше измъчено.

– Сър, обмислих вашето предложение и...

– И?

– Ще тръгна с вас утре, ако желаете.

– Да. Това е най-голямото ми желание – отговори той с плътен глас и разтвори обятия.

След кратко колебание Миракъл се отпусна в тях, зарови лице на гърдите му и силно се притисна.

Глава 14

Признаваме най-малко пред тези, които обичаме най-много.

Поговорка

Лондон

Миракъл се събуди изморена, схваната, изкривена от неудобното положение и сгорещена. Необичайно силната врява около каретата я изнервяше. Мирисът на горящи възлища, сѳра и всякакви неприятни мизми направо я разболяваше.

Солтърдън седеше до нея. Гледаше през прозорчето, очевидно потънал в размисъл. Откакто бяха напуснали Кависбрук, бяха разговаряли твърде малко. Просто лек разговор от време на време, в който той я осведомяваше за неща, с които смяташе, че задоволява любопитството ѳ.

Докато го наблюдаваше, си даде сметка колко малко го познаваше всъщност. Какво ли детство е имал? Бе загубил още като малък родителите си. Но бе споменал за някакъв брат. Двамата били отгледани от херцогинята на Солтърдън, с която вероятно ще е принудена скоро да се срещне.

Миракъл се прозя, потри очи и прочисти гърлото си. Солтърдън не ѳ обърна никакво внимание.

– Мислите ли, че ще ме хареса?

– Кой? – запита в отговор Клейтън, без да отклони погледа си от онова, което ставаше навън.

Колко спокоен изглеждаше. Това беше неговият свят. Различен от нейния – на тишина и изолираност.

– Херцогинята, разбира се.

Устата му се изкриви в насмешлива усмивка. Той се изсмя късо.

– Съмнявам се. Но имай предвид, че моята скъпа баба харесва много малко хора. А понася още по-малко. Все ще свикнете с нея някога. Може дори да започнете да я харесвате, стига да извините нейните малки хрумвания.

– Тя знае ли за мене?

Този път той се обърна и я погледна.

– Не.

– Тогава ще бъда голяма изненада за нея.

Някаква лека веселост пробяга в очите му. После отново стана

мрачен.

– Отначало вероятно ще побеснее. Сигурно е имала наум някоя друга за майка на правнуците си – някоя наконтена с богати рюшове, която пристъпва превзето под тежестта на скъпоценностите. Да не говорим за дългия и внушителен списък на бащините ѝ титли. Херцогинята обича да тържествува над равните си. Съществува неписано правило сред моята класа, че всеки, който превъзхожда по ранг писарите и търговците, е длъжен да изтъква прехваленото си аристократично потекло. Никой не може да съперничи на Нейна Светлост баба ми в тази ѝ способност.

Миракъл боязливо се попремести към него, сгуши се в ръката му, усмихна се и каза:

- Изглежда е страхотна. Обичам предизвикателствата.
- Зная, че ги обичате, Мери Майн. Нали ме спечелихте?
- Тя се изчерви от удоволствие.
- Разкажете ми повече за семейството си.
- Необходимо ли е?
- Защо избягвате тази тема? Разкажете ми за брат си. Как се казва?
- Клейтън се извърна намръщен към прозорчето.
- Клейтън.
- По-голям ли е или по-малък?
- По-малък.
- Колко по-малък?
- Не много.
- Близки ли сте?
- Непоносимо.
- Винаги съм искала да имам брат.
- Не мога да си представя защо.
- За да ме защитава, разбира се.
- Да ви защитава? По-вероятно е да ви унижава публично и да пилее семейното богатство. Да не говорим за името... Да продължавам ли?
- С какво, ако смея да попитам, се занимава брат ви, когато не ви унижава и не ви ограбва?

Играе комар. Печелил е и е губил състояния в Крокфорд, Роксбъро и Брукс. Просто не може да напусне зелената маса. Въпреки отвращението си към останалите играчи – група противни индивиди, които се подиграват с високия си произход. Ще се срещнете с тях след време. Наричат ги съвършените негодници. Силни, титулувани млади мъже, от които можеш да очакваш всичко. Долни проидохи и сноби, които

говорят предимно жаргон, нападат нощните пазачи, смилат от бой възлицарите и като обикновени файтонджии участват във всеки мръсен номер в Лондон. Демонстрират отвратително пренебрежение към чувствата на всеки, с който имат досег, независимо дали е мъж, жена или дете. Това, Мери Майн, е истинското лице на „синята кръв“.

Въздъхна и сви юмруци.

– Брат ми... е лъжец. Влюбва се в жени, в които няма право да се влюбва. Усамотил се е в някаква стара разнебитена провинциална къща и... вътрешно се яде, защото... е самотен.

– Защо пък самотен?

– Защото е натрупал богатство. Успял е да изгради един от най-солидните домове в Англия. Остава му само да го запълни със съпруга и деца. Знаете ли, че не пожела да живее в самия дом? Вместо това се настани в някакъв обвит с бръшлян подслон за карети на гърба на конюшните...

– Конюшни?

Той я погледна.

– Да, конюшни. Той е наследил бащината ни любов към конете.

Надигналата се в гърлото ѝ болка я накара да се облегне назад.

– Разкажете ми още – умоляваше го тя. Отчаяно се мъчеше да излечи от ума си конете, които бе принудена да изостави в Кависбрук. Не искаше да мисли за Напитов, не искаше да мисли за Джон или за това, че бе отказала да разговаря с него, преди да напусне острова.

Защо имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне всеки път, щом си спомнеше за него? Защо ѝ бе толкова трудно да му прости? Заради всичките тези лъжи ли?...

Известно време Солтърдън я наблюдава, после отново се обърна към прозореца.

– Заклел се е, че няма да живее в къщата, преди да е открил идеалната жена, с която да сподели дома си. Забележете: идеалната! Откакто възстанови имението, той се перчи пред любовниците и метресите си с красивите зали и все се надява да открие сред тях някоя, която да подхожда на къщата... и на него.

– Няма идеални жени.

– Не съм сигурен в това, Мери Майн.

Той се пресегна, улови ръката ѝ, стисна я леко и вплете пръсти в нейните. После я повдигна към устните си и ги долепи нежно до бялата чувствителна кожа под китката ѝ.

Окуражена, Мира отново се облегна на него и започна да отрива

носле о бузата му. После прошепна в ухото му:

– Сър, от векове не сте ме удостоявали с целувка.

– Така ли? – Докосна я леко с устни, без да я целуне. Изглежда му трябваше доста време да обмисли предложението ѝ, преди нежно, но твърдо да я отблъсне. После я изгледа със странен, малко обезсърчен вид. – Урок номер едно – започна той, – това не е Кависбрук. Като бъдеща съпруга на херцога на Солтърдън трябва да спазваш известно благоприличие. Свободата да влизате и излизате, да правите каквото си искате с когото ви е угодно е против правилата на възпитаното общество. Докато сте в Лондон, трябва да съзнавате, че сте постоянно под критичния поглед на всички. Една грешка може да ви струва много.

– Възпитаното общество да върви по дяволите – заяви гневно тя. – Не се омъжвам за обществото, а за вас, сър.

– Омъжвате се за херцога на Солтърдън, което е равнозначно на обществото, Мери Майн.

Унищожаваща мисъл. Дали е била толкова наивна, влюбена и смазана от истините, които Джон ѝ разкри, та е пропуснала да види тази неизбежност. Дали е била тъй заслепена да си представя, че съвместният ѝ живот с херцога ще протича по същия начин, както в Кависбрук? Над нея мина тъмна сянка, студена, безрадостна и страшна. Миракъл се загледа през прозореца. Чувстваше, че той я наблюдава. Очите му бяха променливи като небето – ясни и блестящи в един момент, хладни и сиви като мъглата в следващия. Тя съвсем не можеше да разгадае настроението му, откакто бяха отпътували от острова предишния ден.

Солтърдън беше резервиран... и като че ли налегнат от черни мисли. Брат му май не бе единственият, който се яде вътрешно.

Миракъл се помъчи да се съсредоточи върху онова, което ставаше извън каретата, да се освободи от проникващите страх и несигурност, да потисне вбесяващите я въпроси, които не спираха да изникват все по-заstraшително в ума ѝ.

Сгреших ли? Дали напуснах единствения дом, който съм имала, защото истински обичам този мъж, или просто защото исках да избягам от спомените и болката?

Дали ако Джони не ѝ беше изповядал истината за смъртта на майка ѝ и непочтеността на баща ѝ, тя пак щеше в края на краищата да се съгласи на тази женитба само защото отчаяно обичаше Солтърдън?

Каретата излезе от Боро Хай стрийт и пое покрай реката. Отвъд лежеше градът с геометричността на покривите и корнизите, над които като стрели се издигаха каменни камбанарии, многобройни като мечтите в

Темза. И над всичко това се извисяваше кубето на огромна катедрала, което водеше погледа нагоре към далечната топка със златен кръст.

Миракъл не можеше обаче да види небето – само една сивота докдето поглед стига. Къде останаха облаците? Птиците? Слънцето? Как живееха тези хора, без целунатият от слънцето вятър от време на време да облъхва лицата и косите им?

Реката се простираше долу, обградена от кейове, складове, навеси с дървен материал и манифактури. И навсякъде – каруци и пешеходци. В малки беседки стари жени продаваха ябълки и бонбони.

Толкова много хора с бледи, преждевременно състарени лица – състарени не от времето, а от борбата за оцеляване в тая пъстра тълпа.

Каретата се клатушкаше по стръмния миризлив калдъръм на Рибарската улица. Неочаквано се озова в сърцето на града. Продължи със скоростта на костенурка сред гъстото множество. Миракъл се отдръпна назад. Шумът я оглушаваше. За момент дори не можеше дъх да си поеме.

– Толкова много хора – рече тя на глас, опитвайки се смехът ѝ да прозвучи убедително. – Не допусках, че дори в цяла Англия живеят толкова хора. Как изобщо успяват да живеят?

– Както им падне – прозвуча безчувственият отговор.

Миракъл се наведе през прозореца. Загледа се отвъд морето от лица към непретенциозните еднообразни къщи от кафяви и сиви тухли.

Пред тях се простираха плодници с огради от ковано желязо. Всяка къща имаше обрамчени с варовик прозорци и спретнати бели колони от двете страни на входната врата. Само красиво оформените врати и до блясък излъсканите чукчета с техните лъвски маски, венци и урни позволяваха на човешкия порив за индивидуалност да понесе монотонността на тази гледка.

И все пак не фасадите привличаха най-силно вниманието ѝ, а тесните извити пътеки и дворовете зад тях, които тя успяваше да зърне само за миг. Оттам се носеше дъх на тор и конюшни. Дрипави деца се тълпяха в здрача. Обущарите седяха пред сандъците си.

Колко буден и оживен беше градът! Несравним с тихата заспала атмосфера на Найтън, в който целият трафик се състоеше от няколко магарешки каручки и случайните карети на любопитни туристи. Ще свикне ли някога тя с това странно и объркващо обкръжение? Ще стане ли безразлична към този начин на живот, както онези, които се бореха на оцелят в него?

Колкото повече навлизаха в града, толкова по-многолюдна ставаше тълпата. Миракъл виждаше пощальони в червени униформи, със звънци

и торби да ходят от врата на врата; кръчмарски чираци да бързат нагоре-надолу с оловни халби; хлебари с бели престилки да викат „топли самуни“ и малки коминочистачи – момченца, не по-едри от нея, да мъкнат четки и кофички.

Амбулантни търговци и млекарки с изцапани все още с тор нозе и пълни ведра хвалеха стоката си, надвиквайки се със звънците на боклукчийските каручки, роговете на вестникарчетата и грохота от железните колела по калдъръма.

– Ще свикнете с това – успокои я Солтърдън.

Преглъщайки, Миракъл поклати глава и с нарастващо чувство на отчаяние отвърна:

– Не съм съвсем сигурна.

Клейтън крачеше неспокоен из предверието в дома на сегашната любовница на брат си, съпруга на някакъв адвокат, който два пъти годишно ходеше в Мадрид заради артритата си, оставяйки жена си да запълва свободното си време с пазаруване и въргалие по пода и в леглото на херцог Солтърдън, ако той я вредеше сред другите си половин дузина метреси.

Очевидно Диренда Еди-Коя-Си бе най-удобна за целите на Трей в момента, тъй като къщата ѝ беше на един час път от Лондон. Херцогът на Солтърдън се беше стаил в това очевидно разкошно леговище, обявявайки, че напуска Лондон, за да си отпочине в чужбина. Това знаеше и херцогинята.

След закъснение от тридесет минути, през които Клейтън мислено релетираше как да каже на брат си да върви по дяволите и да му признае, че е компрометирал бъдещата му жена (да не говорим, че се е влюбил в нея), херцогът слезе. Беше с разчорлена коса и разгърден. Чу се пиянски женски глас и някаква мръсна забележка.

Щом видя брат си в подножието на стълбището с изражение, което явно издаваше чувствата му в момента, херцогът спря и повдигна тъмните си вежди.

– Значи се върнахте – обяви той с дяволита усмивка, която разкри белите му зъби. – И то толкова бързо.

– Да. Върнах се.

Солтърдън взе последните стъпала по две наведнъж, скочи на пода и плесна здраво брат си по рамото.

– Същински дявол сте, Клей. Не ми казвайте, че всичко е

завършило успешно.

– Да.

– Чудесно! – Поглеждайки нагоре по стълбите, където привлекателна едрогърда блондинка, наметната с прозрачна копринена роба, се наведе през балюстрадата, разкривайки обилното си деколте, той каза: – Ще говорим в приемната!

Тогава изникна някакъв слуга с безизразно лице.

– Донеси на Негова Светлост едно бренди. Изглежда има нужда да се подкрепи.

– Не искам бренди.

– Добре, тогава едно порто...

– Никакво порто, Боже опази!

– Какво, по дяволите, искаш тогава?

– Да се махна веднага оттук – изръмжа Клейтън, мина покрай брат си и влезе в приемната.

Трей го последва и затвори вратата. Облегна се на нея със скръстени на гърдите ръце и загледа как Клей снова нервно.

– Е, казвайте! Как я намерихте? Такава, каквато ви я описах ли?

– Не. Ти я изкара почти безмозъчно същество, което отчаяно иска да се омъжи за първия срещнат, проявил поне мъничко интерес. Но това е друга тема. След като бях принуден да мамя твърде много, за да спечеля благоразположението ѝ, и обърках целия ѝ живот, накрая я убедих да се омъжи за мен... т.е. за вас.

Клейтън настръхнал застана до студеното огнище и опря лакът на мрамора. Прокара пръсти през косата си. Но избягваше погледа на брат си.

– Къде е тя сега?

– Настаних я във вашия апартамент в Мейфьър. Смятах, че непосредствената близост на Хайд парк ще намали малко нервността ѝ. Май изобщо не беше подготвена за Лондон.

Трей се засмя.

– Знаете ли, че изглеждате твърде елегантен в моите дрехи. Отиват ви. Защо от време на време не опитате да инвестирате в някой и друг добре скроен парцал. Може би тогава ще привлечете жени, по-високопоставени от разните млекарки и кръчмарки. Но от друга страна, струва ми се, че фермерите нямат особено богат избор.

– Това ли наричате „по-високопоставена жена“? – Клейтън посочи вратата. После съблече редингота на брат си и го хвърли към него. – Облечете се, за Бога. Изглеждате отвратително.

Трей се изсмя, улови самото и го запрати обратно към Клейтън.

– Задръжте го. Ще имате нужда от него известно време.

– Не – Клейтън поклати глава. – Аз бях дотук. Сторих всичко, което ме помолихте.

– Достатъчно ли е влюбена в мене?

Клейтън отиде до прозореца и загледа градината, оградена с жив плет от къпини и глог. Разпръснатите тук-там цветя образуваха ярки петна и нарушаваха монотонността на зелената морава.

– Зададох ви въпрос – рече Трей и застана зад брат си.

– Да – отговори той по-спокойно.

– И как извършихте този подвиг? Хайде, хайде, не бъдете срамежлив. Трябва да знай всичко, за да вляза успешно в ролята си.

– Аз просто...

– Разбира се, изработили сте си някакъв план, след като сте я видели.

– Не. Всичко се случи толкова...

– Естествено? Браво, момче! Очевидно сте я убедили, че наистина се възхищавате от нейните особености и твърде уникалния ѝ вид...

– Тя наистина е уникална.

– Как мислите ще реагира баба?

– Изтръпвам, като си представя.

Трей се отдръпна.

– Трябва да я видя колкото може по-скоро. Започни подготовката на церемонията – да не е твърде шумна. Избери някое селце далеч от Лондон, така че цялата тая дандания да не се разчуе много. Баба ще бъде, разбира се, съгласна. Не би желала приятелите ѝ да знаят твърде много за деvojчето...

– Казва се Миракъл – Клейтън се обърна към брат си.

Двамата се вгледаха един в друг.

– Добре ми е известно името на младата дама, Клей. Няма нужда да ми го напомняте.

– Двадесетгодишна е, а се държи, като че ли е на десет. Говори на животните...

– А те отговарят ли ѝ?

– Да.

Трей отново се засмя. Отпусна се на един стол и протегна дългите си крака. Двете горни копчета на панталона му бяха разкопчани. През разтворената риза се виждаха твърдите му гърди. Зачака.

– Тя се чувства... като изгубена – продължи Клейтън. – Без дом и

семейство. Всъщност сигурен съм, че вие го знаете. Хищниците умеят да надушват слабостта у своята жертва. Тя отчаяно се страхува да не бъде изоставена пак. Но ми има доверие... т.е. на вас. На херцога. Тя ми повярва – на вас, когато аз – вие, я уверихте, че никога няма да я изоставите.

Солтърдън смръщи вежди и се нацупи.

– Напълно съм убеден, че лондонското общество ще разбие сърцето й, да не говорим за духа й. Колкото по-скоро я отведете, толкова по-добре.

– Ами децата? – запита Трей. – Достатъчно ли е здрава, за да ме снабди с няколко?

– Мислех, че ви интересува само едно.

– Един син, разбира се. Обаче първото за проклетия може да се пръкне женско. Ще трябва настоятелно да опитваме, докато произведем едно-две мъжки.

– И какво ще стане с нея, когато престанеш да я оплождаш?

– Когато му дойде времето, тогава ще решаваме, скъпи ми братко.

Клейтън пое дълбоко дъх и го задържа, докато главата му се размъти.

– Чудя се дали бихме били други, ако родителите ни не бяха загинали – каза той.

– Мили Боже, днес сме сантиментални! А би трябвало да е ден за празнуване, милорд Бейсингсток. Най-сетне реших да се ожения. Ще дам на нашата намусена херцогиня точно онова, което иска – наследник на херцогството. Твоя работа е обаче да се погрижиш нашето малко мишле да остане достатъчно доволно и добре скрито, докато дойде време да я покажем. Разбира се, ще отскачам при нея, за да се опознаем. Просто не върви да се ожениш за напълно непознато момиче, нали? Току виж нищо не излязло от първата брачна нощ. Не си ли съгласен?

Клейтън не каза нищо. Само стоеше пред брат си със стиснати юмруци. Гняв и объркване го заливаха.

– Нещо друго? – попита херцогът с толкова язвително изкривена уста, че на Клей се дощя да му разбие зъбите, но само поклати отрицателно глава и напусна стаята, тръшкайки вратата след себе си.

Глава 15

За благородната душа разочарованието е това, което е студената вода за нажежения метал – укрепва, калява, но никога не разрушава.

Елиза Табор

След като претърси къщата на Парк Лейн, Клейтън, все още в ролята на херцога, бе осведомен от двете кикотещи се прислужнички, че Нейна Светлост може да бъде намерена при конюшните. Откри я тъкмо когато четеше конско на мързеливия пъпчив коняр.

– Тези условия са ужасни, Тадеус. Просто ужасни!

– Да, милейди.

– Сеното е направо гнусно. Горките животни изглежда не са виждали чесало от две седмици.

Адамовата ябълка на момъка подскачаше нервнo нагоре-надолу.

– Здравият кон е щастлив кон, Тадеус. Точно както и ние. Ти не би желал да прекарваш дните и нощите си, затънал до уши в мръсотия, нали?

– Да, милейди.

Очите на Тад съзряха Клейтън, който небрежно се бе облегал на вратата. С тънка усмивка той повдигна пръст към устните си, за да накара злощастния млад коняр да мълчи. Лицето на момчето почервения като цвекло.

– Конят е благородно животно, Тадеус – продължи Миракъл, като крачеше с ръце на хълбоците и смръщено чело, без да вдига съсредоточения си поглед от пода. – След като веднъж му е засвидетелствано уважение, верността му надминава дори тази на най-предания приятел. Подай ми оная вила. Благодаря. А сега първата ни работа е да почистим тая смрад и да постелим прясно сено. Разлагането на растителното вещество и урината образуват вредни изпарения и силна миризма на амоняк. Това винаги предизвиква възпаление на очите и дробовете. И шап. Осмелявам се да заявя, че копитата на животните са силно възпалени. Но ще ги излекуваме с малко... Нека да помисля. – Тя загриза пръста си. Вярвам, че лапа от ленено семе ще свърши работа. Да! Ще я наложим гореща и ще я държим дванадесет часа. След това ще използваме паста от две унции меден сулфат, една унция чист витриол, стрити съвсем ситно и добре смесени с един фунт катран и два фунта мазнина. Ще

запомниш ли всичко това, Тадеус? – Той кимна, гледайки тъпо. – Ще налагаме сместа в цепнатините на копитата и ще я държим дванадесет часа, после ще я измиваме с вода и сапун. Когато свършим с операцията, ще говоря с Негова Светлост за ремонта на тая невзрачна конска обител. Иначе ще уморят конете. Аз просто не мога да разбера какви са основанията на един човек с толкова точни преценки да пренебрегне тези верни приятели.

– Може би защото човекът с точните преценки е твърде зает да ухажва жената на своите мечти – подхвърли Клейтън, от което Миракъл се стресна и изпусна вилата.

Очите ѝ внезапно се разшириха и засвяткаха от възбуда. Тя се хвърли в прегръдките му и заподскача.

– Завърнахте се! – извика Миракъл и го прегърна пламенно, обсипвайки шията и брадата му с целувки. – Ужасно ми липсвахте, сър! Цяла нощ ви чаках да се приберете...

Той положи ръце върху раменете ѝ, за да спре лудуването ѝ, усмихна се на Тадеус и му направи знак с глава да излезе. Момъкът светкавично се изниза.

– На ваше място бих бил по-внимателен, когато показвам необузданите си чувства публично. Никой не говори по-дълго, по-бързо и по-високо от прислугата.

– Защо трябва да ме е грижа? – запита тя и се опита да залепи още една влажна целувка на бузата му.

Клейтън поклати със смях глава.

– Мери Майн, какво да ви правя?

– Да се ожените за мен, естествено. Колкото може по-скоро.

– Когато му дойде времето.

– Мислех, че сте нетърпелив да направите от мене една честна жена, сър – тя наклони главица и го погледна примамващо.

Той се засмя на тази заразителна веселост.

– Има известни...

– Не ми казвайте – прекъсна го разгневено тя. Отстъпи назад, грабна вилата и я заби в мръсното сено. – Има известен ритуал, който херцозите трябва да спазват, когато възнамеряват да се оженят. Вероятно затова не се върнахте в Парк Хаус, след като ме заряхахте тук най-безцеремонно снощи.

– Тук нямаме уединението, което имахме в Кависбрук.

Известно време Миракъл не каза нищо, само събираше сламата на купчина. Вонята и мухите се вдигнаха като облак около нея, но тя сякаш

не ги забелязваше.

– Конюшната ви, сър, е в окаяно състояние.

– Моля да ме извините!

Тя ръгна с вилата още веднъж, преди да се извърне към него. Имаше сено в косата и огън в очите ѝ. Старата войнственост се бе възвърнала, подлагайки на изпитание търпението ѝ. Клейтън не знаеше дали да се чувства облекчен, че след тези последни три дни на емоционална отпадналост тя най-сетне показваше признаци на някогашната си същност, или да изостри вниманието си.

– А сега как ще я караме? Ще живея, разговаряйки сама със себе си от скука, докато вие обикаляте града с приятели? И като стана дума за приятелите ви, нали няма пак да ми натрапвате компанията им?

– Тяхната компания?

– Да. На безмозъчните безделници, които измъкнах на брега заедно с вас.

– Не съм мислил за това. Но толкова противно ли ще ви бъде, ако отново се озовете сред тях? Ще се погрижа тия срещи да бъдат кратки и редки. Това ще ви задоволи ли?

– Най-доволна ще съм, ако въобще не ги виждам.

– Мили Боже! Тази жена вече се заяжда с мен. Сега следва да почне да ми нарежда какво да ям, как да се обличам и по кое време да се връщам вечер у дома.

– Точно за това е съпругата, сър! – Тя го възнагради с пленителна слънчева усмивка, която породила у него прилив на нежност и желанието да я защитава.

Но и завист. И ревност. Да, крайно време бе да си го признае. Искаше му се да разкъса Трей със собствените си ръце. Не само заради тоя проклет маскарад, но и защото брат му ще притежава това великолепно момиче и ще го гледа до края на копелдашкия си живот.

– Е, и за други неща – добави той под нос, като се засмя многозначително и позволи на погледа си да се плъзне бавно от глезените, през гърдите, до лицето ѝ.

Големите ѝ очи го изгледаха вяло. Меките червени устни леко намекваха за цупене. Бузите ѝ розовееха от напрежението и топлия застол въздух.

– Не ме гледайте по този начин – каза той с дрезгав, настойчив глас.

– По какъв начин, Ваша Светлост?

– Като че ли искате да дойда на минутата до вас и да ви разкъсам

дрехите. Като че ли искате да ви любя тук и сега.

– Не сме се любили, откакто бяхме в параклиса – напомни тя толкова страстно и тихо, че той едва я чу.

За един миг Миракъл сведе очи – движение, което при всяка друга жена би изглеждало престорено свенливо и би го вбесило. В края на краищата той не беше и никога нямаше да бъде мъж, чиито ум, сърце и тяло можеха да бъдат манипулирани с женски хитрини. От друга страна, Миракъл...

Клейтън с усилие отмести погледа си, за да спре топлината, която го обля, и неделикатното събуждане на мъжествеността си. Прокара пръсти под високата колосана яка на ризата си. Да върви по дяволите нейната невинност! Да върви по дяволите и самата тя! Толкова е хубава, че стопява волята му! Дяволът да я вземе, дето се съгласи да се омъжи за него – или по-скоро за брат му! Дяволът да я вземе, дето се влюби в Трей Хотърн, херцога на Солтърдън!

– Това, което ви сторих в параклиса, едва ли може да бъде наречено любене – отрязва ядосано той.

– Не може ли? – тя тръгна към него. – Тогава какво беше, Ваша Светлост?

– То беше... извратено. Животинско. Престъпно. Господи, никога не съм бил докарван до такава скандална проява на... похот.

– Никога ли? Хубаво е да зная, че имам такова въздействие върху вас, сър.

Тя бавно го погали по рамото, ухото и къдрешата му се коса. Той се отдръпна, макар и мъничко.

– Не е нито времето, нито мястото, Мери.

– За човек, който се е хвалил с успехите си сред жените, вие определено сте завили на сто и осемдесет градуса, откакто пристигнахме в Лондон.

– Всички те бяха проститутки, евтини куклички – възрази той. – Те не бяха вие.

– Дори без целувка ли ще остана?

Той си позволи да я погледне пак – в устата.

– Не – рече с пресъхнало гърло. – Дори и това не.

Изминаха часове и дни, през които Миракъл имаше достатъчно време да размишлява върху обстоятелствата. Беше объркана. Чувстваше се виновна. Липсваше ѝ нейният дом. Липсваха ѝ Напитов и Исмаил. Но

най-остро усещаше липсата на Джон. Сега, когато емоциите се бяха поталожили, и можеше да мисли трезво, тя разбираше защо той бе сторил всичко това.

Много пъти бе отишла до писалището с желанието да му пише. Но какво да му каже? Съжалявам? Липсват ми? Прощавам всичките ви лъжи? Разбирам, че сте искали единствено да ми спестите болката?

Или:

Скъпи Джон,

Този град е поразителен и мръсен. Няма небе, няма птици. Не съм виждала годеника си от четири дни. Страхувам се, че съм на път да стана ужасно нещастна. Помогнете ми!

Нощите ѝ бяха изпълнени с мисли за Солтърдън. Прегръдките, ръцете и устните му. Тялото му в нейното. Будеше се, притиснала възглавницата, с крака увити около нея. Напрежението в слабините беше тъй отчаяно и силно, че ѝ причиняваше болка. Мили Боже, какво ѝ ставаше? Защо изпитваше такова любопитство към собственото си тяло? Защо дори само мисълта за него предизвикваше такова силно желание? Защо се събуждаше сред измачканите чаршафи, запотена и така отчаяно възбудена, че можеше да се успокои единствено със собствените си ръце? Безкрайните черни нощи започнаха да я ужасяват, както я ужасяваха безкрайните празни дни.

Миракъл прекарваше времето си, като все се опитваше да въвлече в разговор прислугата. Следваше ги от стая в стая, дрънчайки всякакви глупости. Но рядко получаваше отговор, различен от „Да, милейди“, „Не, милейди“ и „Много добре, милейди“. Понякога правеше опит да им помага. Не ѝ разрешаваха. И много категорично заявяваха: „Къде се е виждало една дама да тупа килими? Да мие чинии? Да търка подове? Ако Негова Светлост научи, ще ни изхвърли на улицата“.

„Едва ли има такава опасност“, си каза тя, но толкова силно, че Етел, Гертруд и готвачът спряха шетнята си и я зяпнаха, сякаш е малоумна.

– Е, добре! Не съм виждала безочливия нахалник от четири дни. Очевидно напълно ме е забравил.

Готвачът, слабичък французин с неясен изговор, подсмъркна и отбеляза:

– Негова Светлост е много зает, лейди Кавендиш. Той има известни задължения.

– Напълно сте прав, по дяволите! – отсече тя. – Но аз съм едно от тях!

Именно тогава те й подхвърлиха, че би могла да предложи услугите си на Тадеус за конюшнията. И тя се намираше там, когато нейният непостоянен годеник най-сетне я потърси.

– Каж ми, Гертруд, как е нашата прекрасна лейди? – дочу се познат глас от преддверието. Е, не съвсем познат. Не беше същият. Имаше нещо различно в начина, по който се лееха думите – някаква студена монотонност.

Не че Миракъл се изненада особено. С всяка своя кратка следваща визита мъжът, който тъй драматично беше променил живота й, се изменяше. Ставаше по-далечен, по-навъсен и по-свадлив.

– Чувства се отлично – отговори прислужницата с тих смях, който бе спечелил напълно сърцето на Миракъл.

Истината беше, че без Етел, Гертруд и Тадеус изминалата седмица щеше да е далеч по-тежка. Безпричинният смях на Гертруд й напомняше ромона от поток.

– Тя е истински слънчев лъч, Ваша Светлост. Ние с Етел я обикнахме много през последните дни. Интелигентна е и не е толкова обидчива, за каквато я помислихме отначало, когато тъй внезапно я оставихте при нас.

– О, да. Не ми се налага да събирам нещата подире й. Много е спретната. Дори сама набухва възглавниците и изпразва ваната си. Нито веднъж не съм била принудена да мъкна, навън цукалото й...

– Етел – скара й се Гертруд, – разговаряш с Негова Светлост.

– М-м-м... Аз исках... – измънка Етел.

В коридора прозвучаха стъпки и заглъхнаха в приемната.

– А къде е сега нашата малка светица?

Миракъл се намръщи.

– Отзад, в конюшнията. Или може би още чете в библиотеката.

– Мили Боже! Какво?

– Сър?

– Какво чете?

– Книгите, които й донесохте преди четири дена.

Тишина.

– Няма значение. Каж ми, че искам да я видя веднага.

– Да, Ваша Светлост.

Миракъл все още стоеше в сумрачния коридор, загледана втренчено в краката си, и се опитваше да разбере защо дори звукът на гласа му

я трогваше до сълзи (освен че я вбесяваше, тъй като не се бяха виждали от четири дена), когато Етел се появи. Слабичката прислужница с твърда коса, заострен нос и брадичка като на таралеж подскочи, когато се озова лице в лице с девойката, стаена в сянката.

– Милейди! – изписука Етел. – Божичко! За малко да получа апоплектичен удар. Така ме стреснахте! – Момичето се хвана за сърцето и се свлече до стената, за да покаже състоянието си. – Негова Светлост желае да ви види.

Миракъл повдигна вежди.

– Изпратил ви е да ми предадете поканата му, така ли?

– Точно така. – Етел издърпа малка кърпичка от украсената си с къдри престилка, изтри си носа и подсмъркна. – Колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Заслужава да му откажа. Толкова дни ни вест, ни кост.

Етел се почеса и сви рамене.

– По-добре ще е да свикнете с това, милейди. Херцозите са заети хора, особено по време на сезона. И особено нашият херцог. Няма високоставена млада дама в Лондон, която да не мечтае да сложи ръка на него. Но нито една не успя. Освен вас, разбира се. Ще ми се да ви предупредя, че мнозина важни личности ще бълват змии и гущери, когато открият, че ви е довел тук, за да се ожените. На ваше място бих си пазила гърба. – Тя намигна и дари Миракъл с широка беззъба усмивка. – По-добре да вървите, госпожице. Той не изглежда в настроение да чака. Я да видим косата ви? Сигурна ли сте, че не искате да я срешем нагоре? Може да измъкнем още някоя и друга къдрица.

– Той е свикнал косата ми да е пусната – възрази Миракъл, позволявайки търпеливо на момичето да се суети около нея и да набухва косите ѝ.

Етел отстъпи назад и огледа критично роклята на господарката си.

– Може би ще искате да ви приготвя една бърза вана, милейди.

– Не мисля. Свикнал е да ме приема всякак.

– Както искате, скъпа.

Едно последно пипване на прическата и Етел забърза по стълбите. Миракъл я наблюдаваше. Момичето спря наред стълбите, надзърна надолу към нея и я подкани с ръка да тръгва.

Все пак Миракъл се поколеба. През последните четири дни тя толкова бе фучала от яд, че я беше оставил като празно ведро от мляко. Но когато Тадеус беше влетял в конюшния и бе започнал да бърбори възбудено, че Негова Светлост е пристигнал, тя беше обзета от обичайното

вълнение, че най-сетне ще го види. Може пък да е имал сериозни причини да не се появи.

Тя пое дълбоко дъх, изтича леко по коридора и отвори със замах вратата на приемната.

Застанал до писалището, херцогът преглеждаше кореспонденцията си. Вдигна поглед към нея.

Миракъл застина.

– А! – възкликна той полуусмихнат и остави писмата. – Ето ви и вас.

– Ваша Светлост – изрече тя почти шепнешком с вперени в него очи. – Мислех, че вече сте ме забравили.

– Едва ли.

– След като не се обадохте цели четири дена...

– Неотложна работа.

Той тръгна с изящна походка към нея. Стъпваше бавно. Устата му изразяваше леко презрение. Студените му сиви очи се плъзнаха бавно надолу по тялото до босите крака, които се подаваха под ръба на полата. Повдигна вежди и спря.

– Моля да ми кажете какво е това? – той посочи краката ѝ.

– Пръсти на крака – отговори тя и ги помръдна.

– Говоря за противната субстанция по тях.

– О! – тя ги изгледа и ги сви навътре. – Тор – обяви гордо.

– Трябваше да позная по миризмата.

Миракъл склочи ръце зад гърба си.

– Работех в конюшната. Помагах на Тад.

– Тад?

– Вашият коняр.

– И какво правехте с Тад в конюшната?

– Занимавахме се с конете, разбира се – тя се изкикоти и прехапа устна.

Той я заизучава. После се поотпусна и рече:

– Забавно.

– И аз така мисля.

Херцогът се обърна и закричи из стаята със скръстени на гърдите ръце.

– Изглежда сте в настроение да размишлявате, сър. Какво не е наред?

– Защо питате?

– Не сте ми предложили дори прегръдка – рече стеснително тя.

Той се облегна на писалището, оставяйки тежестта да падне върху ръцете му. За момент замълча. После пое дълбоко въздух, усмихна се и разтвори обятия.

– Къде се бях отплеснал? Съжалявам, скъпа!

Без да обръща внимание на нервното свиване на стомаха си, Миракъл нетърпеливо изтича към него, размекната като свещ. Силните му ръце я обхванаха и я притиснаха.

– Съжалявам, че бях тъй невнимателен – извини се той тихо на ухото ѝ. Топлият му дъх гъделичкаше врата ѝ и разпалваше страстта. – Лондон е в състояние да отнеме всяка свободна минута. Когато уредя всичко, ще направим една обиколка.

– Обещахте ми го преди четири дена! – Тя го закачаше с най-съблазнителния си тембър и хапеше леко ухото му. Това го накара да поеме дълбоко дъх и да напегне цялото си тяло. Ръцете му се сключиха по стегнато около нея.

– Целунете ме – помоли го тя, осъзнавайки нетърпението си. – Докато никой не ни гледа.

Бавна усмивка се появи на устните му. Обхвана леко и нежно лицето ѝ и наклони главата ѝ. Отначало целувката му беше колеблива – само сухо докосване с устни. После ги плъзна по-смело и жадно. Тя изстена.

Той стисна с ръка гърдата ѝ. Спусна я надолу по бедрото. Запретна полата ѝ. Устата му въздействаше по странен начин върху сетивата ѝ. Много странен.

После ръката му се плъзна между краката ѝ. Целуна я толкова буйно, че тя се изплаши да не ѝ счупи врата.

Миракъл се размърда и се опита да се отскубне. Внезапно нещо я задуши. То я отблъскваше. Поклати глава, или поне се опита.

– Моля ви – успя тя някак да изпъшка и извърна лице. Бореше се, докато той я стискаше все по-силно. Херцогът зарови лице в извивката на шията ѝ и дръпна деликатната и нежна кожа с острите си зъби.

– Спрете! Недейте! Наранявате ме. Моля ви, Ваша Светлост, не тук.

– Мислех, че съм ви липсвал – изръмжа той в ухото ѝ. Ръката му беше там между краката ѝ и докато тя се опитваше с всички сили да се отдръпне, той я метна върху писалището, събаряйки разни украшения и преспапиета на пода. Рязко отметна роклята ѝ и започна да разкопчава панталона си.

На вратата се почука. Той спря.

Затваряйки очи, Миракъл прошепна:

– Благодаря ти, Господи! Благодаря ти, Господи! Благодаря ти,

Господи!

Той погледна надолу с ирония в сивите си очи. Вдигна вежди и измърмори:

– Колко жалко. Точно когато започвахме.

Миракъл скочи. Солтърдън се изправи и започна да елата в ред дрехите си. Изчисти някаква пращинка от ръкава на прекрасния си, безупречно скроен тъмносин редингот и оправи вратовръзката си. Почука се повторно.

– Какво има? – запита той.

– Лорд Колинууд е дошъл да ви види, Ваша Светлост – съобщи гласът зад вратата.

– Колинууд!

Солтърдън подмина Миракъл, отиде до вратата и я отвори рязко.

– Солтърдън – прозвуча поздравът, – чух, че сте се завърнали в Лондон. Приятелите ще се срещнат в Уиндзор на Чаринг Крос. Ще дойдете ли с нас?

Застанала все още неподвижна като статуя, с длан, притисната върху устата, която продължаваше да носи неговия обезпокоителен вкус, Миракъл се опита да пренебрегне чувството на студенина и гняв.

Къде остана онова вълнуващо присвиване на стомаха? Онзи завладяващ трепет, който чувстваше в Кависбрук всеки път, когато той я докоснеше? Дори когато я погледнеше с този потаен поглед, сърцето й спираше. Къде отиде цялото скрито желание, което изпитваше към него през всичките тия дни?

Защо се почувства така разочарована?

Гласовете в преддверието се преплитаха в дружески разговор – весел и дързък, понякога вулгарен, напомнящ за онези ужасни дни, когато Солтърдън и приятелите му бяха окупирали Кависбрук. Миракъл тръгна на пръсти към изхода, но спря веднага щом херцогът се появи отново. Един добре облечен непознат зад него надничаше през рамото му.

– Съжалявам, но трябва да вървя – каза херцогът със самодоволно подхилване. – Може би по-късно ще продължим? Х-м?

Той намигна и затвори вратата под носа й.

– Кой или по-скоро какво беше това? – чу се шеговито запитване, докато двамата напускаха къщата.

– Никой – беше отговорът. – Просто една позната.

В следващия миг вратата се откряна. Гертруд надникна зад нея. Големите й кръгли очи бяха опулени.

– Не обръщайте внимание, момиче – рече тя. – Негова Светлост е

зает човек.

– Очевидно.

Миракъл изпъна раменете си, вирна брадичка и мина гордо покрай съчувстващата й прислужница.

– Ще пиете ли следобедния си чай, милейди?

– Не, благодаря – отговори тя със сломен глас. Миракъл се изкачи до стаята си на втория етаж на четириетажната къща и ритна вратата, за да я отвори. После застана за момент и преброи до десет отзад напред, докато ужасната болка в пръста ѝ продължаваше да пулсира. Като накуцваше, тя отиде първо при леглото, а после до прозореца. Долу улицата гъмжеше от пешеходци и екипажи, а по Хайд Парк ездачите се перчеха с чистокръвните жребци, които високо повдигаха краката си.

Тя се замисли за Напитов, Маджар, Азис и Салифа. Спомни си и за Исмаил, наведен над наргилето си или свирещ на флейта. Представи си и фара, сега тъмен и самотен. Колко кораби биха могли да се заблудят при Рейс без предупредителната светлина по време на буря. Видя прасетата и кокошките си, гълъбите, които гнездяха в мъха, избуял високо по покрива на Кависбрук.

О, Джон, ако бяхте тук, вие щяхте да знаете какво трябва да се направи и каже; щяхте да ме успокоите, че всичко ще се нареди; че всички тези ужасни съмнения, които се надигат у мене, скоро ще изчезнат; че решението, което взех, е правилно; че съм се влюбила в подходящия човек.

Скъпият сладък Джон искаше само да я предпази от всички грозни истини. Беше пожертвал целия си живот за нея и майка ѝ! Ако сега беше тук, щеше да знае какво да направи и може би тя нямаше да се чувства толкова загубена, самотна и неочаквано отчаяно изплашена.

– Момиче – чу се гласът на Гертруд близо зад нея, – пръстът ви кърви. Ще донеса паница с топлинка вода и...

– Не, благодаря ти.

– Милейди, не трябва да вземате грубите му маниери присърце. Такъв си е. Ами когато всичките приятели на Негова Светлост пристигнат за сезона?

– Знаеш ли – прекъсна я Миракъл, – че докато не дойдох в Лондон, няхах представа за сезона? Сигурна съм, че мама ми е говорила за него. Тя не беше като мене. Имаше толкова красиви мечти. Щеше да се чувства съвсем като у дома си тук и сред тия хора. Щеше да знае какво да прави и да приказва и никога не би се уединила в тази къща, без да вижда жива душа. – Тя подсмъркна и се опита да се усмихне. – Чудя се дали

се е чувствала по същия начин, преди да се омъжи за баща ми.

– Какъв начин, милейди?

– Изплашена. Объркана. Разочарована. Разгневена. Мисля, че всяко момиче се чувства по този начин.

– Всичко се свежда до това дали го обичате. Вие го обичате, милейди, нали?

– Обичах го, обичам го, само че...

Тя се обърна отново към леглото и се просна върху него.

– Нищо, нищо – успокояваше я Гертруд, – ако се тревожите, че Негова Светлост не ви обича, аз видях лицето му, когато ви доведе тук. Кълна се, никога не съм го виждала толкова щастлив. Имаше нещо в очите му...

– Но сега го няма – възрази Миракъл. – Поне днес. – Тя потрепери при мисълта за неговото докосване.

– Да, днес изглеждаше както преди. Негова Светлост понякога е твърде темпераментен. Тази черта им е семейна. Брат му...

– Ти не разбираш – тя зарови лице във възглавницата. – Има нещо повече от това, че прояви темперамента си.

– Какво е то, момиче? Можете да разкажете на Гертруд.

– О, Гerti! – проплака тя. – Ръцете му бяха студени!

Глава 16

Разкаянieto е да виждаш рая и да усещаш ада.

Джордж Мур

– И всички вие, членове на Клуба на Брукс завидни благородници и джентълмени. От тази юнска нощ в лето Господне 1800 влизат в сила следните правила на действие – няма да се играе в салона за хранене; допуска се само хвърлянето на ези-тура за уреждане на сметката; наказанието на онези, които нарушат правилото, ще бъде да заплатят сметките на всички присъстващи членове.

– По-вероятно е да изхвърлим проклетата храна – извика лорд Селуин и редовните посетители на клуба, между които Джеймс Фокс, лорд Карлисъл, сър Степни и лорд Робърт Спенсър, брат на херцога на Марлборо, нададоха шумни викове на одобрение.

– Омръзнаха ни проклетите бифтеци, варените птици със сос от стриди и ябълковия пай на вечеря! Очаквам и някой фазан или риба срещу всичките тези пари, които залагам и губя – заяви сър Стапни с гръмогласен смях и добави: – Салон де-з-етранже сервира на клиентите благородници овнешки бут, печена гъска или гълъб и пудинг със стафили, без да трябва да доплащат нещо. Предлагам всички ние да вдигнем платната към Париж, джентълмени. Кой са за?

– И да лижем ботушите на Наполеон? Пълна глупост! Предпочитам да си похапвам варено говеждо до края на дните си, вместо да се съглася.

Някой удари чукчето. Друг натисна звънеца.

– Джентълмени, джентълмени! – Говорителят на клуба се опитваше да усмири свадливите играчи на хазарт и постоянните посетители. Смяхът се поуталожи. Едва тогава той продължи:

– Всеки, който седне на новата маса, трябва да постави пред себе си петдесет гвинеи. Всеки, който сяда на масата със залози до двадесет гвинеи, не бива да има пред себе си по-малко от двадесет гвинеи. Слушайте, слушайте! Така установените правила са по заповед на самия сър Брукс. Продължете играта си, господа.

– Да продължим играта – рече лорд Спенсър и вдигна чашата с порто към масата за хазарт. – Като че ли някога сме спирали. Но я вижте, един от нашите чудесни приятели си прибира парите в джоба, колкото и

малко да са, и любезно ни пожелава лека нощ. А може би не толкова любезно. Бейсингстоук! Още една игра на фаро или макао? Ще ти пусна няколко шилинга аванс. Май дяволски много се нуждаеш от тях? Последните няколко нощи все губиш. Какво става, старче? Лейди Сполука най-сетне е решила да насочи златния си лъч към някой друг, може би?

Клейтън пусна монета в ръката на прислужника, за да му донесе палтото, и се помъчи да не обръща внимание на присмеха на грубите си компаньони. Уморено затвори за няколко мига зачервените си очи – твърде много пушек и твърде малко сън. Твърде много бира. И френско вино. И лош джин.

Би трябвало да се върне в Бейсингстоук. У дома. Да излее енергията и безсилието си в оране, садене, строене, вместо да се измъчва в тази задушаваща обстановка. По дяволите, беше загубил цяло състояние през последните няколко дни и всичко това само защото не можеше да престане да мисли за Миракъл Кавендиш.

Защо? Защото тя вярваше в летенето? Защото общуваше с животните по-лесно, отколкото с хората? Или просто защото принадлежеше на брат му? Брат му, комуто всичко бе поднесено на тепсия, който тепърва трябваше да се научи да цени богатството и властта, който нямаше и най-малката представа какво може да направи за него жена като Миракъл Кавендиш, ако, разбира се, ѝ позволи.

Клейтън тръгна несигурно към изхода. Някой го тупна по рамото и му лъхна на бъчва.

– Още една игра? Много ми е кеф да изправам джобовете ви, Бейсингстоук. След като толкова пъти сте ме изпращали до вкъщи с олекнала кесия. Един рунд на масата за вист? Какво ще кажете?

Клейтън погледна през рамо кръвясалите очи на сър Фриц Дръмънд. Някога той служеше в пехотната гвардия на Негово Величество и бе загубил поста си заради хазарта.

– Сър – рече Клейтън с толкова тих и заплашителен тон, че Фриц изненадано повдигна вежди, – свалете ръката си от рамото ми!

– А ако не го направя?

– Ще бъда принуден аз да я махна.

– Какво има, Бейсингстоук? Не умееш да губиш?

– Твърде пиян съм, за да обсъждам въпроса, Дръмънд.

Сър Хари Калвърт, генерал-адютант на херцога на Йорк, се приближи и внимателно свали ръката на Дръмънд от рамото на Клей.

– Не искате да се дуелирате с него, нали, Фриц? Последният, който го направи, приключи с белег от рапира върху стомаха си, само на

няколко унизителни инча от най-ценната си лична собственост. – Той се усмихна на Клейтън. – Всички знаем как Бейсингстоук се отнася към нашата липса на благоприличие. Няма нужда да доказваме, че той отново е прав. Вървете си вкъщи и преспете една нощ, Хотърн, все едно какво ви гризе отвътре. Сигурен съм, че утре вечер ще пристигнете в отлична форма, ще опоскате кесиите ни и ще отнесете и последния ни шилинг.

Клейтън не отвърна нищо, обърна гръб на събеседниците си и напусна клуба. Вдъхна дълбоко мъгливия нощен въздух и се загледа в екипажите, които сновяха насам-натам. А, да, сезонът. Прословутият вълнуващ сезон. Когато всички родители показваха дъщерите си, с надеждата, че някой като него ще грабне нежното малко пиленце и ще го отнесе надалеч, за да живее щастливо до края на живота си. Вече беше получил две дузини покани по пощата, друга дузина му бе връчена лично от майки със светнали очи, които се интересуваха прекалено много от Бейсингстоук Хол.

– Кажете, милорд, вярно ли е, че отказвате да живеете в къщата и сте предпочели да обитавате някакви апартаменти в конюшната? Чакате идеалната жена, за да споделите къщата с нея? Виждали ли сте напоследък дъщеря ми, милорд. Така се случи, че минавах край вас. Отбих се да ви покания на нашия прием. Няма да можете да присъствате? Е, добре. Кажете, Бейсингстоук, как е брат ви, херцогът?

Една група се показа иззад ъгъла. Смееха се и подвикваха забележки по адрес на пътниците. Не бяха забелязали Клейтън и затова просто връхлетяха върху му. Търпението му се изчерпа. Обърна се гневно и се оказа пред брат си.

– Брей да му се не види! – възкликна херцогът и широко се ухили. – Погледнете кой е тук. Лорд Бейсингстоук! – Трей го тупна по рамото. Приятелите му се приближиха всички с леко пиянски усмивки и всички прихванали дамите си през кръста. Жената до Солтърдън се кикотеше. Олюля се малко, после се залови за него да не падне.

– Не съм ви чувал, откакто сте се върнали в Лондон – продължи Трей.

Без да обръща внимание на надутите приятели на брат си, Клейтън погледна към улицата. Опита се да се абстрахира от шума, от вбесяващата го тълпа и от факта, че миризмата на горящи въглища и конски фъшкии дразнеше силно ноздрите му. Къде, по дяволите, бяха изчезнали всички файтони?

– Трябваше да ме предупредите, преди да се завърнете в града –

най-сетне заговори той на Треј.

– Така ли? Да, вероятно трябваше. Е, вижте, всичко стана съвсем внезапно.

– Сигурно адвокатът се е върнал от Мадрид.

– Най-неочаквано.

Клейтън подсвирна на една кола, но после забеляза, че е заета.

– Предполагам, това означава, че ще искате да видите скоро Мери – промърмори той под носа си.

Усмивката на херцога стана още по-широка. Той се приближи, мъкнейки след себе си жената, и смигна на Клей.

– Направих го, старче.

– Вече? – Очите на Клейтън пронизаха Треј.

– Да – продължи тихо херцогът, – само преди няколко часа. Признавам, че любопитството ми надделя. Искях да видя в какво точно се забърквам. Съзнавам, че беше рискован ход, като се има предвид, че не сме обсъдили детайлите на вашия престой в Кависбрук. Но аз обичам да се движа по ръба. Сигурно ни е семейна черта, а Клей?

Той се приближи още по-плътно и прошепна в ухото му:

– Устата ѝ е възхитителна, нали? А това място между краката...

Господи, изкара ме извън релсите!

Клейтън се отдалечи, или поне се опита. Принуден бе да си проправа пътя с лакти между подлизурковците на херцога. Треј обаче го сграбчи за палтото и го издърпа обратно. Клейтън се завъртя, блъсна ръката на брат си и го бутна. Тълпата се разкрещя. Жените започнаха да пицят.

Треј се позакрепи и си оправи палтото. Повдигна вежди, освободи ръката си от хватката на компаньонката си и се насили да се усмихне.

– Изглежда, че добрият ми брат не е в настроение тая вечер, момчета. Чудя се защо.

Вкопчвайки и ръце в палтото на брат си, Клейтън придърпа херцога толкова близо, че Треј усещаше дъха му в лицето си.

– Това, което е по-интересно дори от моето настроение, е защо и как сте могли да изоставите компанията на лейди Кавендиш заради тая малка мръсница тук.

– Мръсница? – Жената до Треј изпищя. – Кого, по дяволите, наричате мръсница? Ваша Светлост, ще му позволите ли да ми говори по този начин? В края на краищата аз съм дама. Или поне вие го твърдите.

– Изглежда, че сте доста чувствителен на тема момичето – отбеляза Треј. – Ние добре познаваме вашето съчувствие към онеправданите. А

тя е доста забавна. Пък и хубава... ако се почисти пластът конски тор по краката ѝ. Всъщност бих се обзаложил, че моята брачна нощ ще се окаже доста по-приятна, отколкото допусках... ако тялото ѝ наистина е тъй меко и огъващо се в леглото, както бе в прегръдките ми тази вечер.

На Клейтън му причерня. Той изсъска с нисък и свиреп глас:

– Какво сте ѝ сторили?

– А вие какво мислите?

Клейтън го удари. Силно. В брадичката.

Херцогът политна назад и изпъшка от болка. Приятелите му го уловиха, преди да падне на земята, и го изправиха на крака. Тълпата утихна и се отдръпна. Херцогът отвърна на пронизващия поглед на Клей, повдигна ръка и внимателно изтри кръвта от устната си.

– Изглежда съм улучил доста чувствителен нерв – забеляза той. – Може би брат ми ще пожелае да потърси удовлетворение. Как смятате, момчета? Чудя се дали някога се е състоял дуел между братя, и то не какви да е братя, а еднолични близнаци. Ще бъде хубава тема за разговор в кафенетата. Какво ще кажете, Клей? Да опитаме ли? – Като се наведе по-близо и сниши гласа си, Трей добави с насмешлива усмивка: – Дали нейното жарко, копнеещо за любов тяло си струва да умрете за него?

Малко по малко гневът на Клейтън се изпари и се замени с някаква пиянска отмалялост. Но и с хладен разум. Какво, по дяволите, вършеше той? Да наказва собствения си брат на публично място, да позволи на Трей да го ядоса, да засили завистта, която изпитваше, откакто за пръв път очите му съзряха Миракъл Кавендиш?

В този момент до тях спря кола. Клей заряза брат си и тълпата и се качи в нея. Отпусна се на изтърканата седалка и установи, че херцогът също се е качил на стъпалата.

– И още нещо. Докато не говоря с баба, нашата малка фея не бива да се показва пред хората. Не искам мълвата за моя годеж да стигне до ушите на херцогинята. Всъщност баба не трябва дори да знае за предстоящата ми сватба, докато тя не стане факт. Имам да свърша една работа, която ще ме отведе в Йорк за следващите няколко дена...

– Вие легнахте ли с нея? – изтърси Клейтън, а гласът му прозвуча твърде неясно в задушния горещ файтон.

Пот изби по челото му и засмъдя в очите му. Струваше му се, че ще повърне. Беше сигурен, че ще го направи, ако Трей му признае, че се е любил с Миракъл. Би могъл дори да го убие, толкова отчаян се чувстваше в този момент.

Херцогът го изгледа настойчиво, преди да отвърне искрено:

– Това всъщност съвсем не е ваша работа, нали, Клей?

Моментът на разсъждения отмина. Клейтън поклати глава, потъна в седалката и се загледа право напред. Трей продължаваше да нарежда:

– Докато съм в Йорк, ще направя необходимите постъпки за сватбата. После ще се върна в Лондон за момичето. Дотогава, братко Бейсинг-стоук, наслаждавайте ѝ се. Имате моята благословия.

Солтърдън скочи от кабриолета, тресна вратичката и изжавка нещо на кочияша. Клатушкайки се, колата се отдалечи. Монотонният шум от движението, от кочияшите, които се бореха за място, от цвилещите коне и търкалянето на железните колела по паважа го обви като в пашкул. Усети, че се задушава, че му е горещо. Поиска му се да скочи от колата, да настигне брат си и отново да го удари.

Отпусна глава назад, затвори очи и си представи как Трей нехайно влиза в Парк Хаус, където Миракъл го посреща със светнало от вълнение лице. Представи си как Трей я целува. Представи си как тя реагира – тялото ѝ прилепва до неговото, устните ѝ се разтварят, жадни да приемат езика му. Тогава следваше тихият гърлен звук, знак за капитулация, желание и бликнала страст.

О, да! Устата ѝ беше прекрасна. Само мисълта за нея го караше да се отдава на хазарта всяка нощ и да се напива до забрава, защото това бе единственият начин да не хукне към нея. Единственият начин да избяга от мисълта, че брат му ще се ожени за нея.

Върви по дяволите! Върви по дяволите, Трей!

Върви по дяволите, Трей Хотърн, херцог на Солтърдън! Ти не разбираш какво притежаваш.

– Сър? Вие сте заспали в проклетата ми кутия. Събудете се!

Той отвори очи. Къде се намираше?

С усилие се извлече от колата, застана на бордюра за момент и се опита да осъзнае къде е. Къщите с раираните си тенти и сандъчета с цветя по прозорците се къпеха в светлина. От някъде до него долиташе музика. Смях. Отвъд улицата се простираше тъмният Хайд парк. Самотен ездач на чистокръвен кон се движеше в тръс по Ротън Роу. Пееше с цяло гърло.

Парк Хаус. Как, по дяволите, се озова тук?

Клейтън заровичка из джоба си за монета, но не откри нищо. Подвикна към кочияша и онзи му отвърна:

– Негова Светлост се погрижи за всичко, сър.

– Разбирам. Негова Светлост ли ви нареди да ме докарате тук?

– Да, сър – долетя отговорът от тъмнината. Камшикът изплющя и конете дръпнаха напред, като го оставиха да стои сам на тротоара, загледал в градската къща на брат си.

Като че ли по чужда воля той тръгна към бялата порта, около която имаше решетки с пълзящи рози, после по градинската алея, край която цъфтяха карамфили и теменужки, по стълбите през незаклучената врата, в преддверието, където се сблъска лице в лице с изненаданата Гертруд по нощница и боне с къдрички. Ръцете ѝ бяха пълни с хляб и сирене, които очевидно носеше в спалнята си.

– Олеле! – извика тя и отскочи, а пригответното похапване се озова на пода върху краката ѝ. – Изплашихте ме, Ваша Светлост. Да минете през входната врата без никакво предупреждение! Какво би си помислило всяко момиче на мое място, сър? Можеше да бъде някой противен човек, идващ с лоши намерения.

Присвивайки очи, за да го огледа по-добре на слабата светлина, тя изучаваше лицето му. Постепенно нейното собствено изрази смайване, когато очите ѝ се плъзнаха надолу по обикновения му редингот и стигнаха до кожения брич, високите ботуши и шпорите.

– Къде е тя? – запита той с прегракнал глас.

– Ваша Светлост?

– Миракъл, по дяволите! Да не си толкова глуха, колкото си тъпа!

Гърдите на Гертруд се надигнаха от възмущение. Но преди нагрубената слугиня да успее да отговори, една врата на горния етаж се отвори. Облечена в дълга до пода бяла памучна нощница, Миракъл леко се спусна надолу по витата стълба и се спря като закована, когато го видя. Вкопчи се с ръка за балюстрадата. Неподредената ѝ коса се спускаше свободно до коленете. Изглежда той я бе събудил. Очите ѝ бяха сънливи и тъмни. Устата и леко нацупена. Не говореше, дори не се усмихваше. Само го гледаше гневно, както в деня, когато бе пристигнал при хълма на Света Катерина. Липсваха единствено виещият вятър и вилнеещото море.

– Махай се! – изръмжа той на Гертруд, докато тя се опитваше да вдигне сиренето от пода. И понеже не изпълни веднага заповедта му, той отново изкрещя: – Махай се и стой надалеч, ако не искаш да станеш безработна от утре!

Тя изчезна. Чу се тръшкане на врата. С поглед все още впит в Миракъл, Клейтън се приближи до стълбата и постави крак върху първото стъпало.

– Елате тук! – заповяда ѝ той.

– Не, нямам такова намерение.

– Елате тук, дявол да ви вземе! Веднага.

След моментно колебание тя бавно заслиза и спря едва когато се озова лице в лице с него.

– Вие сте пили – заяви тя безизразно.

– Да, така е. Пиян съм. И гневен. И ревнив. Какво имате да добавите?

Тя изглежда се замисли. После, без никакво предупреждение, му зашлеви плесница. И втора. С цялата си сила. Пръстите ѝ се свиха от парването на острата болка. Тя изправи рамене и вирна брадичка.

– Заслужихте си го, задето ме доведохте в този отвратителен град. И защото ме изоставихте миналата седмица. Изчезнахте за четири окаяни дни без нито дума за обяснение. Накрая се появихте днес следобед, без следа от разкаяние. Отнесохте се с мен като с варварин и ме изоставихте.

Клей изкачи още едно стъпало. Миракъл се отдръпна и застъпи края на нощницата си. Деколтетото се затегна около шията и като примка.

– Кажете ми – помоли той тихо, – харесахте ли целувката ми този следобед, Мери Майн?

– Не. Аз ви презирах днес следобед. Презирах всичко във вас – ужасния ви твърд поглед и вбесяващата усмивка, като че ли всички останали на света са някакви дребосъчета. Начина, по който карате нас, плебеите, да се чувстваме по-долни. Но аз не се чувствам по-лоша от вас, нито от който и да било друг в този покварен град. Не, не харесах целувката ви този следобед, сър. Ненавиждах допира на ръцете ви в моите коси, лице и тяло. Призлява ми само като си го спомня. Останете си там! Не ме докосвайте. Не и с тези ръце. Те са студени. Ужасно студени. Дори сега потръпвам при мисълта, че ще ме допрат! О, вървете си, Солтърдън, и ме оставете на мира. Бих искала... бих искала никога да не бях идвала тук! Бих искала никога да не се бях влюбвала във вас. Искам да се върна у дома. В Кависбрук. Там поне бях щастлива!

Миракъл побягна по стълбите в тъмното, настъпвайки края на нощницата, препъвайки се и без да поглежда назад, защото замъгленият му поглед и червеният отпечатък върху бузата му я преследваха. Съжалението бе заседнало като рибя кост в гърлото ѝ. Искаше ѝ се да си вземе обратно всички грозни думи, които бе изляла по негов адрес. Бе тръгнала да слиза по стълбите с добре подготвена реч, очаквайки да се срещне лице в лице със студенокръвния, студеноръкия и високомерен глупак, когото бе започнала да ненавижда още при първата му поява в

Кависбрук. По-добре да умре, отколкото да се омъжи за този човек! Вместо това, когато дланта ѝ докосна бузата му, когато в изненадания му поглед проблесна болка и уязвимост, тя почувства, че попада отново в кошмара на объркването, в който се бе мятала през целия следобед.

Как можеше в един момент да мрази този мъж, а в следващия да премалява от любов към него?

Как можеше да се отвращава от докосването на ръката му, а сега да го желае отново?

Защо любовта е толкова безразсъдна и болезнена?

Той я последва по стълбите. Стъпките му кънтяха и разтърсваха пода като земетресение. Тя изтича по коридора към стаята си, опита се да тресне вратата под носа му, но той я отвори с ритник така, че я блъсна в стената и две картини паднаха на пода.

Миракъл отстъпи към прозореца със свити в юмрук ръце и процеди през зъби:

– Излезте! Не ви искам тук!

– Това е моят дом, ако нямаш нищо против. Не сме вече в Кависбрук, Мери Майн. Мога да влизам и излизам, където ми е удобно, по дяволите. Като херцог на Солтърдън мога също да вземам каквото и когото си пожелаая. Правата ми на първороден ще важат и за тебе един ден, слънчице мое. Мери Майн, елате тук.

– Вървете по дяволите! – С широко разтворени очи, като до болка притискаше гърба си в прозореца, Миракъл трескаво го заплашваше: – Ако ме докоснете, ще крещя. Ще скоча през този прозорец. Ще...

– Но днес следобед не се съпротивляваше толкова ожесточено, нали?

– Стойте настрана от мен или...

– Няма да направите нищо – рече той с дълбок кадифен глас, от който сърцето ѝ подскочи.

Той беше само сянка пред нея – висока и застрашителна, – докато не прекрачи към слабата светлина. Тогава потъмнелите му очи се превърнаха в малки огнени искрици.

Клейтън повдигна едрата си ръка към лицето ѝ, помилва бузката ѝ и промълви:

– Нима казах, че няма да направите нищо? Не бях прав. Зная точно какво ще направите. Ще извърнете тези огромни зелени очи към мене и с едно свенливо спускане на тези необикновени мигли ще обърнете наопаки всичко. Ще ме докарате до лудост. Ще ме накарате да ви желая повече от която и да е жена. Ще ме обгърнете с магията си и ще ме

накарате да се почувствам най-щастливия на света. Ще ме накарате да очаквам с нетърпение утрешния ден. Въпреки че много студени и самотни утрини са се изнизвали покрай мен и понякога съм мислил, че ще бъде по-добре да умра, отколкото сам да дочакам още една.

С длани той обгърна шията ѝ, привлече я нежно към себе си, притисна главичката ѝ към гърдите си, прокара пръсти през косата ѝ и я целуна.

– Мери, Мери – въздъхна той, – не ми се сърдете. Мислех, че мога да се справя без вас. Опитах. Но открих, че сега ви желая повече от всякога, а времето ни изтича.

Тя се опита да каже нещо.

– Недейте – прекъсна я той и наклони брадичката ѝ с пръст. – Извинете ме. Никога не съм искал да ви нараня, любима.

Той съзря белегът от страст на шията ѝ – тъмна сянка върху бялата кожа. Болка изкриви лицето му.

– Копеле! – изръмжа Клейтън. Хвана брадичката ѝ и помоли: – Любете ме! Страстно. Като за последен път. Имам нужда от вас тази нощ, Мери Майн. Умолявам ви...

Забравяйки досегашния си гняв, забравяйки, че само преди миг беше готова да излети от прозореца в желанието си да избяга от него, Миракъл притвори очи и капитулира пред това странно, обърквашо въздействие, което неговата близост имаше върху нея. Ръцете на този мъж бяха топли и нежни. Караха кръвта във вените ѝ да кипва само от едно леко докосване с крайчеца на пръстите върху пламналата ѝ тръпнеща кожа. Караше я да го желае с всяка фибра на тялото си. Простичките нашепвани слова предизвикваха дълбоко в сърцето ѝ някакъв болезнено-сладостен копнеж за любов. И желание. И страст. Може би утре ще си мисли за другия мъж, за онзи, който понякога събуждаше яростта ѝ. Но тази нощ до нея бе мъжът, когото любеше. Човекът, за когото щеше да се омъжи.

Ръцете му свалиха нощницата през главата ѝ и я пуснаха на пода. Хладният бриз от прозореца я накара да потрепери, когато застана пред него гола, с разпиляна по раменете и падаща меко надолу върху гърдите коса.

Той наведе глава и когато Миракъл бавно затвори очи, усети по бузата си леко влажните му меки устни. Дъхаше ѝ слабо на ликьор, а дрихите му бяха пропити от аромата на фин тютюн. После ръцете му се спуснаха под гърдите ѝ. Обхванаха ги нежно. Започна с палеца да гали набъбналите ѝ зърна. Тя потръпна.

– О! – промълви Миракъл и политна към него.

А само преди няколко мига беше убедена, че го ненавижда; надяваше се да не го срещне никога повече; дори замисляше да напусне Парк Хаус призори и да се върне в Кависбрук, за да го отдалечи от себе си завинаги.

– О! – Миракъл въздъхна, усмихна се и потръпна. Уханието от неговата кожа изпълни сетивата ѝ. Ритмичното туптене на сърцето му под дланта ѝ я накара отново да изстене от удоволствие, което се превърна в горещ екстаз и продължи да нараства, докато всякакъв самоконтрол изчезна като дим. Бедрата ѝ тръпнеха. Хълмчето между тях набъбна.

– Кажете, че ме желаете, Мери Майн – гласът му бе дрезгав и страстен.

– Желая ви!

– Колко отчаяно ме желаете, Мери? Покажете ми.

– Но дамите не...

– Покажете ми, моля ви. Накарайте ме да повярвам.

Ръцете ѝ се преместиха върху брича му. Разкопча копчетата едно по едно, докато тежкият му прекрасен орган изскочи върху ръката ѝ, порасна, втвърди се и се изви като великолепна сабя, насочена към отвора в тялото ѝ.

Той я повдигна върху перваза на прозореца, разтвори краката ѝ, намести се между тях и постепенно навлезе в нея. Тя изстена и стисна бедрата му. Той я изпълни до възможния предел, когато тя натисна раменете му, отметна глава и повдигна бедра, за да го приеме целия.

Той се разтрепери.

Тя не можеше да диша.

Клейтън я прегърна, притисна я почти свирепо и каза:

– Не се движете, Мери Майн. Искам да останем така вечно. Имате ли нещо против?

С все още затворени очи и притиснато до гърдите му ухо, тя преглътна и поклати глава.

– Струва ми се, че не – успя да промълви. – Но се чудя какво ще си помислят добрите люде от улицата, ако погледнат нагоре и ни видят.

Гръмогласен смях разтърси гърдите му и той я притисна страстно, много страстно. Задвижи ритмично бедрата си и събуди в нея болка, сладката болка, която започваше като въгленче в сърцевината на нейната женственост и се пръскаше до върховете на пръстите ѝ, обхвана сърцето и дробовете ѝ и проникна във всяко мускулче.

Миракъл изстена. Залови здраво перваза, търсейки опора. Отметна

глава назад. Тялото ѝ се изви. Гърдите ѝ потрепваха при всяко негово движение в тялото ѝ. Когато помисли, че вече ѝ е невъзможно да издържи повече, той премести ръката си долу между бедрата ѝ – там, където горещите им мокри тела се сливаха, и погали набъбналия връх на нейното желание.

Бърз течен пулсиращ огън я вкамени така, че не бе способна да се помръдне. Изригна. Разкъса я. Съзнанието ѝ сякаш се превърна в буен поток – дълбок, тъмен, ревящ, който я отнесе някъде безкрайно далеч. Чудеше се дали не умира. Разхлипа се, без да се срамува. Лека-полека потокът утихна. Миракъл се осъзна. Отвори очи. От тях се лееха сълзи.

Наведеното му над нея лице изразяваше болка, но погледът му бе мек и блестящ. На устните му грееше загадъчна усмивка. После ритъмът започна отново и чертите му станаха като издялани от камък. Движеше се навътре-навън, стремейки се към същата красива малка смърт този път за себе си. Все по-бързо и по-бързо. Почти я нараняваше. Това нарастващо безумие я повдигаше от перваза. Телата им се блъскаха. И изведнъж огънят избухна отново в нея.

Достигнал върхът, Клейтън изригна. От гърдите му излезе ръмже-не. Тялото му се вцепени, потрепери конвулсивно и експлодира в нея. Извил глава назад и впил почти болезнено пръсти в голото ѝ задниче, той позволи на течността на живота да се излива в нея дори когато тялото ѝ се огъваше, тресеше и гърчеше при последното наслаждение.

– Мери, Мери – простена той. – Мое божествено малко момиче. Моя... Миракъл! Обичам ви!

Глава 17

Да обичаш, е да осъзнаеш, че би могъл да загубиш любовта.

Джилбърт К. Честъртън

Миракъл прекара цялата сутрин пред прозореца на спалнята си. Опяряла чело на рамката му, тя наблюдаваше трескавото оживление долу на улицата, докато топлото слънце грееше в лицето ѝ. От време на време вдигаше прясно откъснатата роза, която бе намерила върху възглавницата си, когато се събуди, и я помирисваше. Венчето беше бледожълто, а листата – восьчнозелени. Ухаеше божествено.

Усмихна се сънливо. Колко красив изглеждаше тая сутрин светът! Искрящо оживен. За пръв път от пристигането си в Лондон закопня да се включи в гъмжилото около нея. В крайна сметка това бе неговият свят. И тя възнамеряваше да го приеме изцяло. Да го покори. Това бе най-малкото, което можеше да стори за мъжа, когото обичаше. О, как го обичаше! Сърцето ѝ се разтуптяваше при спомена как се бяха любили тази нощ тук, на прозореца. На пода. На стола. И накрая, но не по-малко страстно – на леглото. Бяха се любили, докато първите златисточервени слънчеви лъчи започнаха да озаряват сивото небе. След това от изнемога и щастие тя потъна в дълбок сън. Размърда се само когато той леко я целуна по бузата и прошепна: „Ще се върна, любов моя, обещавам“.

Да, но кога, запита се тя, загледана в улицата, и се засмя. Доволна от себе си, Миракъл се отдръпна от прозореца и затанцува из стаята. Точно тогава Гертруд влезе. Прислужницата я изгледа учудено и с присвити устни, което накара девойката да се размее още по-силно.

Като продължи да валсира, тя грабна изненаданата камериерка в здрава прегръдка и каза:

– Възхитителна сутрин, Гerti! Не си ли съгласна?

– Да, милейди, но...

– Разбира се, не може да се сравнява с ездата на Напитов по брега, когато морските пръски и мъглата целуват лицето ми. Не, не бива да мисля за Напитов сега. Отказвам да сантименталнича през една тъй чудесна утрин. Негова Светлост събщи ли кога възнамерява да се върне? Трябва да се изкъпя, да си изчеткам косата, може би да сменя роклята си. Искам да изглеждам безупречно, когато го видя отново. Етел! – повика тя от вратата, – ще ми напълниш ли ваната? И сложи малко розова

вода. Бих могла да вплета няколко рози и в косата си. Вярвам, че това би му харесало. Скъпа моя Гертруд, защо стоиш като статуя? Нямах ли какво да кажеш?

Прислужницата закърши ръце и започна да усуква престилката си. Гънка на безпокойство помрачи челото ѝ.

– Милейди... Момиче... Чудех се... От колко време точно познавате Негова Светлост?

Докато четкаше косите си, Миракъл гледаше свежия цвят на страните си, отразени в огледалото, и свенливо се усмихна.

– От четири месеца, струва ми се. През три от тях не го одобрявах. Можеш ли да си представиш, Гертруд? Когато за пръв път срещнах херцога и неговите приятели, го помислих за неприличен. Арогантен. Със сърце от камък и душа, черна като катран. Беше груб, и студен и... Но вече не е! – Тя говореше на образа на Гертруд в огледалото. – Веднъж мама ми каза, че истинската любов може да промени и най-дивия и прост мъж. Оказа се, че е права. Да! Мъжът, който неотдавна се върна при мене, вече има съвсем друг характер, скъпа моя Гертруд. Не си ли съгласна?

– О, да, милейди – отвърна прислужницата някак под нос. – Той съвсем сигурно е друг човек. Хъм! Говорил ли ви е Негова Светлост някога за семейството си, госпожице?

Като завърза високо косата си заради къпането, Миракъл кимна и грабна един фуркет от тоалетката.

– Случвало ли се е да спомене, че има брат?

– Земеделец, който живее в конюшня, представяш ли си, Гертруд? Къде е Етел с горещата вода? Страхувам се, че ще се върне, преди да съм се облякла.

– Братята бяха много близки, милейди. Нали знаете – кръвта вода не става. Вероятно няма нищо, което не биха сторили един за друг.

Миракъл притича до отворения прозорец и се вгледа в движението по улицата, в пешеходците, сновящи нагоре-надолу, в жените с чадъри, в мъжете с цилиндри и бастуни. Все още нямаше и следа от Солтърдън. Тя пак се обърна към Гертруд и се намръщи.

– О, Гerti, побеля като платно. Нещо не е наред ли?

– Ами, аз... Милейди, аз не зная как да го кажа... Сигурно ще изгубя мястото си, но... – Жената хапеше устната си, а разтревожените ѝ очи изпитателно наблюдаваха Миракъл. – Вие наистина ли сте влюбена в този мъж, милейди?

Младото момиче кимна.

– Страхувам се, че сърцето ви ще се разбие, ако се окаже, че... че той е по-малко от онова, за което го имате.

– Отчаяна ще бъда. Заради него се отказах от всичко, което притежавах някога. Бих била загубена без Негова Светлост. Защо, Гертруд? Имаш ли нещо да ми кажеш? Има ли нещо, което трябва да зная?

Етел се появи на вратата, носейки плискащото се ведро с вряла вода. Косата ѝ падаше върху очите. Тя съобщи:

– Имате посетител, милейди.

– Негова Светлост ли?

– Някоя си госпожа Елисмийър, милейди. Каза, че идва по заповед на Негова Светлост.

– Елисмийър?

Миракъл напусна стаята и боса, на пръсти, приближи до стълбището. Долу в преддверието чакаше слаба побеляла жена в семпла муселинена рокля с висока талия и ешарф със ситни плисенца около шията.

Етел я докосна по рамото.

– Обувките ви, милейди.

Миракъл пое пантофките и ги нахлузи. Едва тогава заслиза предпазливо и внимателно по стълбите.

Госпожа Елисмийър я изгледа строго. Кафявите ѝ очи светеха от любопитство.

– Лейди Кавендиш? – усмихнато попита тя. – Негова Светлост, херцогът на Солтърдън, ми поръча да дойда в Парк Хаус. – Със сключени ръце тя наклони глава първо на едната, после на другата страна. Погледът ѝ се спусна по Миракъл, поспря на косата, после на роклята и накрая се установи върху поизносените ѝ обувки. – Очарователна! Сега разбирам какво е искал да каже. Необработен диамант. Скъпоценен камък, който се нуждае от още малко шлифоване.

Миракъл се намръщи.

Госпожа Елисмийър се въртеше около нея. Нейните „Хъм-хъм“ бяха прекъсвани понякога от „Ах“.

– Чувствам се като някакъв проклет кон – изтърси най-сетне Миракъл. – Искате ли да видите и зъбите ми?

– Казаното е грубичко, но изразява някакво чувство за хумор. Да си остроумна не е достатъчно, скъпа моя. Човек трябва да притежава достатъчно ум, за да избягва да го демонстрира често. Особено в наше време, когато от жените се изисква да бъдат виждани, но не и да бъдат чувани.

– Коя сте вие – запита Миракъл – и защо сте тук?

– Колко небрежно от моя страна – госпожа Елисмийър подаде ръка. – Предположих, че той ви е говорил по този въпрос. Но очевидно не го е сторил. Негова Светлост ме ангажира за вас. Да бъда ваша компаньонка. Да... поизглежда някои... грапавини. Да ви подготвя за бъдещата ви роля на херцогиня на Солтърдън.

– О! – Миракъл направи гримаса и усети как гневът се надига в гърдите ѝ, нещо засяда в гърлото ѝ, а бузите ѝ пламват.

– Явно Негова Светлост разбира, че ми липсват известни качества, които семейството му и обществото смятат за особено важни – каза сподавено Миракъл.

Госпожа Елисмийър застана зад нея и нежно погали кичура коса, който се беше измъкнал от възела и бе паднал върху рамото ѝ.

– Той не се срамува от вас, скъпа моя. Далеч е от тая мисъл. Всъщност истината е, че никога не съм виждала този мъж да държи толкова на една жена. Единственото му желание е да бъде сигурен, че ще сте щастлива като херцогиня. Животът, който това положение предлага, може понякога да бъде истинско изпитание дори за най-подготвените...

Миракъл се отдръпна.

Госпожа Елисмийър пое дълбоко дъх.

– Той ме предупреди, че може да има известна съпротива... от ваша страна.

– Тогава не е трябвало да ви изпраща. Страхувам се, че е прарасал вашето време и моето. Напълно способна съм да поема задълженията си като съпруга на херцога, без каквото и да е вмешателство, или... подготовка, или... Негова Светлост намира личността и маниерите ми толкова противни, не мога да си представя защо ще има и най-малкото желание да се ожени за мене. Така че вие може да си тръгнете и да съобщите на Негова Светлост, че вашите услуги не са нужни.

Като отново склочи ръце, за да изрази търпеливостта си, госпожа Елисмийър вирна брадичката си не по-малко упорито от Миракъл и поклати глава.

– Не мога, лейди Кавендиш. Ангажирана съм от Негова Светлост и приемам заповеди само от него. Личните ми вещи ще пристигнат...

– Вашите лични вещи?

– Разбира се. Ще живея тук. Да ви правя компания.

– Тогава аз ще напусна.

– Както искате, скъпа.

Те си размениха свирепи погледи.

Накрая Миракъл се връцна и измарширува до вратата, отвори я със

замах и се намери лице в лице с трима плещести мустакати мъже, които мъкнеха на гърбовете си огромни пътнически сандъци. Тя ги изгледа как дефилират край нея. После продължи войнственото си слизание по стъпалата. Крачките ѝ се удължиха по пътеката и през портата и тя се присъедини към тълпата от граждани с цилиндри и спретнати сюртуци от сукно, към красивите жени, облечени в модни коприни или по-простички прилепнали муселинени рокли с фестонирани подгъви, които се влачеха по земята. Блъскаха я. Бутаха я с лакти. Бе пометена въпреки усилието си да не я настъпят или прегаят. Миракъл се потопа в тълпата. Лицето ѝ все още пламтеше, мисълта ѝ препускаше и тя изобщо не обръщаше внимание накъде върви.

За кого, по дяволите, се мислеше той, та да намеква, че в сегашния си вид не била достойна да представлява семейството му след женитбата?

Дявол да го вземе! Та досега не го беше грижа какво върши или как изглежда тя!

Но тук не е островът. Съвсем не. Това не са съпругите и дъщерите на земеделците, със смъкнатите си от работа рамене, с бръчките около очите от постоянното виждане в шиенето на оскъдната светлина на свещите. Не, това бяха жени, облечени елегантно в ярки цветове; носеха чадърчета и кошнички за пазаруване; чантички от синци висяха на копринени шнурове около китките им, лицата им блестяха. Те се смееха и разговаряха с приятелите си.

Миракъл се отпусна и тълпата я повлече. Бе неочаквано омагьосана, мъничко изплашена и объркана от гледката, звуците и миризмите, които достигаха до нея от всички страни. По тротоарите чираци, токущо измъкнали се от постелята, сваляха кепенците от арковидните витрини. Парцаливи хлапета играеха на прескочи-кобила на уличните колове. По широките чисти улици имаше платформи на пивовари, теглени бавно от впрегатни коне; огромни покрити каруци с широки колела и коли със сено. Кочияшите на каретите се скупчваха зад тях и даваха повод на старите файтонджии да скачат от каприите си и да крещят с размахани юмруци.

Малко по малко тя се отърси от нервността си. Изглежда никой не я забелязваше. Пък и защо да я забележат? Тя не се различаваше от околните. Освен това много скоро щеше да се омъжи за херцога на Солтърдън. И след като го направеше, нямаше да има нито една дама, независимо колко изтънчена и изящно облечена е, която да не я приеме. Тя трябва непременно да обясни това на Солтърдън, когато отново го види.

Миракъл измина километри, влачена от тълпата като останка от разбит кораб. Витрините на магазините привличаха хората по тротоарите. Тя също спря да позяпа с опрени на стъклото ръце. Истинско изобилие от коприна, муселин, басма във всевъзможни десени и разцветки – повече, отколкото би могла да износи за цяла година. Порцелан и стъкло, накити и сребро – всички блестящи и тъй разнообразни, че можеха да задоволят и най-съкровените желанията.

Вървеше все по-нататък и почти не забеляза как премина от позискания квартал към по-бедняшки. Постепенно потокът от фино облечени хора оредя. Вече я заобикаляха работници с престилки и подплатени кожени якета. Срещаша се и от онези мъже, които показваха сменящи се картинки зад дебели увеличителни стъкла в малки сандъчета. Край черковните стени жени продаваха канарчета във върбови кафези. Колко силно и красиво пееха малките птички, въпреки тяхната тъжна, мръсна и тясна клетка. Като издуваха малките си бледожълти гърди, те чуруликаха, надвивайки какофонията. Усмихната, Миракъл спря да послуша и да окуражи възторжените певци. Вмъкна пръст през решетката и високо се разсмя, когато едно особено мършаво птиче с изкривено краче кацна върху ръката ѝ и започна да пее.

– Ти! – извика жената с птичките. – Ти с кафявата рокля! Махай се! По-добре си намери друг мъж да протитуираш, ако не искаш да си имаме разпавии. Това, по дяволите, си е моят участък и няма да го отстъпя на такива като тебе.

Като вдигна очи и огледа старата жена с коси като слама, които стърчаха изпод смачкана кадифена шапка, украсена с препарирани избелели канарчета, Миракъл каза тихо:

– На мен ли говорите?

– На кого друг, по дяволите, бих говорила? На Савската царица ли? Младото момиче бавно се изправи.

– Само се възхищавах от птичките ви. – Тя се опита да се усмихне, което бе посрещнато с подигравателна и самодоволна гримаса от старата вещица. – Кой ги купува? – попита Миракъл, надявайки се, че един възпитан разговор ще спечели сърцето на киселата търговка.

– Ти тъпа ли си? – изджавка жената. – Кой, по дяволите, мислиш, че ги купува? Миньорите, разбира се.

– Миньорите ли? Че за какво?

– За да ги отнесат долу в проклетата дупка. Заради газа. – Старицата почука челото си. – Ако в мините се появи газ, птичките умират първи.

– О! – възкликна девойката. – Това е ужасно! Жестоко! Те са толкова прелестни, за да бъдат пожертвани. Как може да го правите? Една гарга или врана няма ли да свърши същата работа?

– Ако продължиш да се предлагаш на моя ъгъл, може да употребя и тебе – извика жената и ръгна с пръста си Миракъл в гърдите. – А сега се омитай, моя прекрасна малка уличнице, преди да съм се разкрещяла истински.

– Ох! – извика Миракъл и залитна назад. – Коя мислите, че съм, мадам? Или по-точно за каква ме вземате?

Намигвайки, с юмруци, които все още потупваха мършавите ѝ бедра, търговката на птички се ухили злобно.

– Не се и съмнявам, че си една от ония уличници от Спиталфийлдс, която се опитва да чопне една гвинея.

– Уличница! Добра ми жено, аз съм лейди Кавендиш.

– Как не! Лейди? Никога не съм виждала дама, облечена по този начин.

– Какво им е на дрехите ми?

– Изглеждат като измъкнати от проклетите гробари или вехтошари. Лейди! Ей, Барни! – викна тя на шкембестия касапин с кожена престилка от другата страна на улицата. – Това женче тук твърди, че е лейди.

– О, как се осмелявате! – извика Миракъл.

После с ужас забеляза, че неколцина мъже в лекьосани от пот дрехи спряха да работят и започнаха да се смеят и коментират. С пламнало лице тя се вгледа в хилещата се жена, без вече да разбира обидите ѝ. А и не искаше да ги разбере. Мястото на гърдите ѝ, където вещицата я беше ръгнала, болеше отвратително и за първи път, като се огледа, забеляза, че прекрасните величествени сгради на Уест Енд са сменени от разпръснати недостроени паянтови къщи и не толкова процъфтяващи търговски магазини. Забеляза още жени, застанали по уличните ъгли с протрити от носене дрехи и кърпени обувки. От време на време те подвикваха към по-фино облечените минавачи, които не им обръщаха внимание. Жените стигаха дотам да се приближават към случайни карети, спрели за момент заради движението.

– Ще ти дам да разбереш! – процеди Миракъл и възнагради чернозъбата вещица с тънка усмивчица. Протегна се небрежно и със замах отвори клетката с птички. С пърхане канарчетата излетяха като цвъртящ жълт облак.

– Ау! – изкрещя повлеканата, като правеше отчаяни и напразни опити да улови отлитащите птички. – Птиците ми! Проклетите птици!

Сатана! Вещица! Помощ! Някой да я хване! Спрете я! Полиция!

Миракъл се дръпна, ускори крачките си, накрая затича. Крясъците на жената се чуваха все по-слабо, погълнати от шума на оживлението около нея. Внезапно се спря пред застрашителната мрачна фасада на болницата за луди „Св. Лука“. Скулпторите на Меланхолията и на Безумието, изваяни от Хогард, украсяваха двете страни на входа. Дишайки ускорено, тя се залови за заключената желязна врата и се взря в почернелите от сажди каменни стени и не по-малко мръсните разтворени прозорци, през които се различаваха бледите измършавели лица на обитателите, отпавили надолу към нея празните си погледи.

Миракъл се обърна. Трескаво заразглежда улицата, сградите, потока от безизразни очи. Всеки се бе съсредоточил в собствените си мисли и никой не я забеляза. Сякаш бе пукнатина в тротоара.

После дочу пърхане на криле до лицето си. Огледа се. Канарчето с извитото краче кацна на рамото ѝ, вдигна главичката си и прекрасно запя.

Една тежка ръка я хвана за другото рамо. Тя извика от изненада и болка. Хващането бе като разпъване на кръст и тя се завъртя.

Портата на „Св. Лука“ зееше като паст. Един санитар в сивкави дрехи стоеше там. А друг, цял фут по-висок, я стискаше като в менгеме.

– Отиваш ли някъде? – изръмжа той и я възнагради с усмивка от разядени зъби.

– Моля да разберете, Ваша Светлост. Тия клетки съществат непрекъснато намират начин да избягат от нас на улицата. Нямаме достатъчно персонал, за да наглеждаме всички. А и средствата ни са съвсем недостатъчни за истински предпазни мерки. Моите санитарии просто са си вършели работата. Когато са видели девойката, тя е била явно объркана и разтревожена. Борила се е със зъби и нокти, крещяла е с цяло гърло от ужас и твърдяла, че е лейди. И не само това. Твърдяла, че е бъдещата херцогиня на Солтърдън и настоявала да се свържем с вас. Изглеждаше толкова непреклонна, Ваша Светлост. Моля да ме разберете! Ние в „Св. Лука“ трябва да вземаме всички предпазни мерки, преди да приемем един пациент. Затова си помислих, че ще е най-добре да ви покания тук. Разбирам колко обременяващо за вас е...

– Приключвайте! – Клейтън сръза нервния администратор и продължи да крачи, опитвайки се да не обръща внимание на далечните шумове, които отекваха по тесните като тунел помещения на болницата.

Госпожа Елисмиър седеше до стената на стол с висока облегалка. Погледът ѝ следеше младия мъж. Ръцете ѝ в ръкавици стискаха малка дамска чантичка в скута.

Администраторът Уилкис кимна на помощника си. Една врата се отвори. Човекоподобен вой и стенание нахлу заедно с вонята от физическа и умствена разруха.

С ръце в джобовете Клейтън се вираше пред себе си и размишляваше какво ли наказание ще получи, ако убие брат си.

– Ваша Светлост – продължи да досажда Уилкис, – момичето. Познавате ли я?

Клейтън се обърна към вратата. Там стоеше Миракъл.

Двама санитарии я стискаха здраво за ръцете. Тя го загледа със стъквени, широко отворени очи. Малката ѝ упорита брадичка леко потрепваше.

– Освободете я! – изръмжа той толкова заплашително, че Уилкис подскочи стреснато.

– Ваша Светлост – прошепна администраторът, – разбирам вашето положение. Ако тя е някоя... да речем, позната, която не бихте искали да разпознаете публично...

– Точно обратното, мистър Уилкис. Дамата е именно тази, която твърди, че е. Бъдещата херцогиня на Солтърдън. Сега наредете на вашите говеда да свалят проклетите си ръце от моята годеница, преди да съм повдигнал обвинение срещу това заведение за отвличане и малтретиране.

Щом я освободиха, Миракъл се олюля несигурно. Клейтън пристъпи, обгърна я с ръце и пое крехкото ѝ тяло. Тя трепереше, въпреки усилието да не го прави. Той усети бушувачите ѝ емоции и храбрата ѝ борба да ги удържи.

– Нека си идем у дома – предложи ѝ той тихо.

Тя кимна с глава. Малките ѝ бели ръце се заловиха за предницата на самото му.

– Тъж... – Уилкис се натрапи отново. Чертите му изразяваха все по-голямо объркване. – Има още един малък проблем, Ваша Светлост. Някоя си мис Краб, сър. Изглежда е имало лека препирня между нея и лейди Кавендиш.

Клейтън се намръщи. Почувства как цялото му тяло се скована. Надуши, че му готвят клопка – една от множеството досади, които неговата класа бе принудена да търпи от хора като Уилкис, които печелеха от човешката слабост и уязвимост, в моменти, когато виждаха, че могат да

гепят някой и друг шилинг.

– Препирня. – Това не беше въпрос.

Тогава една врата се отвори и в стаята нахлу някаква старица – със свита уста и диви очи, които станаха още по-диви, когато съзряха Миракъл.

– Това е тя! Бих я познала навсякъде. Долетя при мен, честна дума, и заграчи за канарчетата ми. А след това ги пусна и си замина. Пусна го до едно. А сега ви питам, джентълмени, как, по дяволите, ще си изкарвам хляба, докато намеря нови птички?

Очите на Клейтън се преместиха върху Миракъл, която продължаваше да се гуши в него. Усети как огромната напрегнатост в раменете му отслабва. Чертите му омекнаха.

– Мери – произнесе нежно той, – вярно ли е?

– Разбира се, че е вярно – изджавка търговката. – Нима изглеждам като проклета лъжкия?

Той повдигна вежди и изгледа студено повлеканата. Това рязко затвори устата ѝ.

– Мери? – запита отново той, но този път тя се отдръпна малко и развърза панделката под брадичката си. Нещо се размърда между гърдите ѝ и най-мършавото куцо канарче, което беше виждал някога, се измъкна от блузата на девойката, подскочи върху рамото ѝ, а сетне и върху главата ѝ. Накрая размаха крилца и запя.

Клейтън замени поглед с госпожа Елисмийър. Тя закри уста с ръка, страните ѝ се зачервиха от трудно възпирана веселост.

– Ние ще ви обезщетим – каза той на старицата.

– Добре е да го сторите.

– Какво ще ни струва да не повдигате обвинение?

– Поне... – устата ѝ се изкриви, тя присви очи. – Двадесет гвинеи.

– Двадесет? – Той пое дъх. – Много добре. Ще се погрижа да ги получите. А сега, ако ме извините, младата дама е имала изморителен следобед.

Госпожа Елисмийър напусна сградата преди тях и вече седеше в лъскавата черна лакирана каляска с червенозлатен герб на вратата, когато Клейтън и Миракъл, заедно с канарчето, напуснаха болницата.

Без да сваля ръце от плещите ѝ, той помогна на Миракъл да се качи в каляската, после сам се отпусна върху меките възглавнички. Настани я в скута си и почука на кочияша. Докато колата ги отнасяше далеч от болницата, Миракъл опря лице на гърдите му.

– Искате ли да си поплачете? – попита той, побутна настрана

птичето, което пърхаше върху крака ѝ и я целуна по косата.

– Не – отказа тя с приглушен глас.

– Може би от това бихте се почувствали по-добре?

– Не искам да плача пред вас.

– Защо?

– Ще ме помислите за слаба. И аз ще си го помисля. Никога не съм понасяла хленчещите жени. Отказвам да стана такава.

– Много добре.

Известно време пътуваха по тъмните улици, без да разговарят. Клейтън хвана брадичката ѝ и извърна лицето ѝ, за да го погледне. По страните ѝ имаше следи от сълзи.

– Мери Майн – запита той с дрезгав от емоции глас, – разбирате ли колко разтревожен бях през последните часове? Когато чак до здрач не се завърнахте в Парк Хаус, не знаех какво да мисля. Дали не ви се е случило нещо? Да не би да съм ви ядосал дотолкова, че сте решили да се върнете в Кависбрук? Представях си всевъзможни неприятности, които може да се случат една невинна душа като вас, която не познава този град.

– Исках само да ви докажа, че мога да се оправя и сама с тези хора. Че не се нуждая от участието на госпожата.

Той се усмихна.

– Понякога сте толкова упорита...

– Аз... съжалявам.

– Не съжалявайте, любов моя, това е една от причините, поради които... ви обичам толкова дълбоко. Вие сте една от най-силните жени, които съм познавал.

– Не! Не и днес. Бях изплашена. Онова ужасно място... Горките изгубени души, принудени да живеят там... Този град... аз бях невидима, сър. Никой не ме виждаше. Гледаха през мене. Нямах никакво значение. Не беше преживяване, което бих пожелала да се повтори.

– Следователно?

– Предполагам, че съм принудена да отстъпя пред вашите желания. Щом се налага, ще приема госпожа Елисмийър. Само за да постигна моята крайна цел.

– Която е? – попита той очите ѝ, в които се отразяваше светлината на къщите край пътя.

Забравила очевидно вълненията си, тя подаде пръст на канарчето, изпитвайки удоволствие от присъствието на малкия си жълт любимец. После тъпеливо обясни:

– Да стана идеалната съпруга, естествено. Обичам ви твърде предано, за да си позволя да ви злепоставя по какъвто и да било начин.

– Вие никога не бихте могли...

– Ш-т-т! – тя положи пръсти върху устните му. – Затворена в това ужасно, зловонно място, имах достатъчно време да размисля. И се питам защо допускат заведение като това да изпадне до толкова плачевно състояние. Стигнах до заключението, че това положение би могло да се поправи само от онези, които имат власт. И кой е по-подходящ от съпругата на един херцог. Не го ли разбирате, Ваша скъпа Светлост? Като херцогиня бих могла да сторя изключително много неща за тези изгубени души.

– Такива високи идеали – рече тихо той, прегърна я по-силно, залюля я нежно и се взря през здрача към неясните черти на госпожа Елисмийър. – Сега разбирате ли, мис Елисмийър, защо тази божествена малка палавница успя да ме очарова толкова?

– Разбрах го в момента, когато я видях, Ваша Светлост – беше отговорът.

Клейтън седеше в мрака сам, със затворени очи. Зад него вратата на приемната се отвори и затвори тихо. Госпожа Елисмийър се приближи, отпусна се в близкото кресло и остана мълчалива известно време, с чинно скръстени в скута ръце. През отворения прозорец долитаха откъслечни мелодии. Наситеният аромат на рози просмукуваше среднощния въздух.

Най-сетне тя каза:

– Младата дама лежи хубаво завита в леглото. След банята се почувства много по-добре.

– Наистина ли е по-добре?

– Да. Е, има някое и друго натъртване, но това трябва да се очаква, след като се е борила като тигрица, както твърдеше администраторът Уилкис, и подозирам, че е било точно така. Нямам впечатлението, че би могла да се прави на кротко мишле пред който и да е мъж. Тя ви обича предано.

– Тя обича херцога.

– Тя обича мъжа. Обича вас. За нея не би имало значение, ако бяхте гробар, Клей. Защо не й откриете истината?

– Брат ми...

– Крайно време е брат ви да започне сам да се грижи за себе си. За Бога! Все вие го измъквате от кашите! Не сте виновен за неговите грешки. Нито пък имате задължението да ги поправяте. Клейтън, от деня, в

който херцогинята ме нае да бъда бавачка на двама ви, наблюдавам как невероятно ловко ви манипулира. Впрочем, това той прави и с всички останали. О, той го върши наистина очарователно. Ставала съм жертва на хипнотизиращата му усмивка. Но вече се освободих от чара му.

– Той ми спаси живота, Ели.

– А колко пъти вие сте спасявали неговия, мило мое момче?

– Вие не разбирате.

Той стана от стола си и отиде до прозореца. Бризът бе освежавашо хладен и влажен. Преди да започне денят вероятно щеше да завали и да провали поне една дузина сутрешни градински партита, давани от майки, които търсеха подходящи съпрузи за дъщерите си.

– Понякога всичко, което искам, е да прогоня Трей от главата си, от живота си. Но как да го сторя с човек, който е част от мен самия. Когато него го боли, аз чувствам също болка, дори да съм на сто мили. Когато той се пореже, аз също кървя, по дяволите. Когато падна от коня...

– Вие се събудихте с вик и хванахте главата си. Помня го...

– Когато го повали треската...

– Вас също ви тресе два дни.

– Понякога чувам мислите му, преди още да ги е произнесъл. Като го гледам, Ели, зная, че виждам моето отражение и бих могъл да се държа като него, ако си го позволя. Знаеш, че и на мен са ми в кръвта – жените, хазартът.

– Ето защо избягахте от града и от вашата класа. Ето защо Миракъл ви привлича. Тя е противоположност на всичко онова, което представлява животът на брат ви. И все пак вие дойдохте при мене с тази молба. Искате да я променя?

– Не да я промените, Ели. Просто... да я подготвите. Той се кани да се ожени за нея, да ѝ направи бебе и да я завре в някоя отдалечена, стара, порутена къща в провинцията, а той да продължи веселия си живот и да прави каквото си ще, дявол да го вземе! Неговото общество няма да си помисли нищо лошо, че я настанява на село, ако тя е някоя безцветна старомодна малка мишчица. Всички го вършат, нали? Женитби изключително за удобство, за зестра, за титла. Акулите от обществото ще я разкъсат на парченца за свое удоволствие. Всички врати ще останат затворени пред нея. А той точно това иска, Ели.

Като се наведе над госпожа Елисмийър и хвана здраво ръчките на креслото ѝ, той я погледна в очите и каза:

– Когато ние с вас подготвим Мери Майн, няма да има в този прекрасен град нито един мъж или жена, които да не я приемат, уважават

и... обичат.

– Тъй пламенно както ти ли? – попита тя и положи ръце върху неговите.

– Не. – Клейтън забави за миг отговора си, – никой никога не би могъл да я обича тъй пламенно, както я обичам аз.

Глава 18

Когато се обърнете назад, ще откриете, че миговете, в които сте живели наистина, са миговете, когато сте вършили нещо в името на любовта.

Хенри Дръмънд

– Урок номер едно, скъпа: една дама никога, при никакви обстоятелства не отива в града сама. Винаги майка ѝ я придружава дори когато младата дама е излязла с баща си. Ако майката не е свободна, тогава тя бива придружавана от компаньонката си. Следователно случки като вчерашната трябва да се избягват.

През прозореца Миракъл гледаше как хората спират и зяпат луксозната каляска на херцога. Очите на младите жени се разширяваха от любопитство. Кавалерите им също проточваха шии да зърнат пътниците вътре.

– Мери – попита Солтърдън, – чувате ли?

– Да – отвърна разсеяно тя, после се обърна живо и полюбопитства: – Къде ще отидем първо? Сигурни ли сте, че косите ми са наред? Чувствам се странно, защото не ги усещам по раменете си. – Тя плъзна леко ръце по прическата си. Пръстите ѝ си играеха с късите масурчета отпред и отстрани. После посегна към кока и зелените панделки.

Солтърдън премести поглед към Ели и кимна.

– Урок номер две: не е прието да проявявате благосклонност към всеки. Като херцогиня ще бъдете принудена внимателно да избирате приятелите и приближените си. Този избор се ръководи от равенството в ранга. Разбира се, мнозина ще се опитват по всякакъв начин да спечелят вашето благоволение. Покани за чай, соарета, лов. Те ще се умилкват и ще ви ласкаят. Ще ви изпращат подаръци и ще ви пишат претенциозни цветисти писма, които ще трябва да четете също както и Уилям Шекспир. Урок номер три: Не вярвайте на нито една тяхна дума, иначе вероятно ще станете глупава като тях.

Миракъл се засмя щастливо.

– Тогава какво да правя? Как деликатно да отклоня нуждата на някого от приятелство?

– Известно е като „да срежеш направо“. Това е приетият в обществото начин да изразиш неодобрение, да затвърдиш превъзходството си и

да демонстрираш недостъпност. Трябва да се избира място, посещавано от възможно най-много високопоставени хора...

– А това пък защо? – учуди се Миракъл.

– За да има свидетели, естествено. Ако срежете някого насаме, той просто се преструва, че не е разбрал и в един момент опитва отново. Но ако сте извършили срязването да кажем в бална зала или в операта, когато всички погледи се насочват моментално към херцога и съпругата му, тогава отрязаният няма друг избор, освен да признае обидата и възможно най-незабелязано да изчезне от хоризонта. Първо трябва да сте сигурна, че набелязаната жертва ви вижда. Установете контакт с очи. Ако е възможно, изчакайте някакъв знак, че ви е видяла: кимване с глава, вдигната ръка, усмивка. Това е много важно, защото, ако жертвата ви заподозре какво ще стане, тя също може да ви игнорира и по този начин да излезе, че тя е, която отрязва, а вие сте отрязаната. След като сте привлекли вниманието на жертвата си, приближавате се и... подминавате с каменно лице. Но не се оглеждайте назад, за да се наслаждавате на победата си. Това би било отвратителна грубост.

Облегната на седалката, Миракъл се обърна от госпожа Елисмийър към Солтърдън, който си почиваше в ъгъла на каретата. Това, което прочете в очите ѝ, накара една весела усмивка да разтегне устата му.

– Ваша Светлост – запита недоволно тя, – трябва ли наистина да бъда толкова безчувствена? Как да преценя кого и кога да срежа?

– Ще съумеете да прецените, Мери Майн. Гарантирам ви.

Уроците по етикеция продължиха. Клейтън слушаше с половин ухо търпеливите обяснения на госпожа Елисмийър. Кимаше и участваше, когато го запитваха. От време на време преместваше поглед към Миракъл, която с усилие се съсредоточаваше върху темата, защото шумното оживление на улицата я привличаше.

Клей бе спал само няколко часа, след като Ели му беше пожелала лека нощ и се бе оттеглила в собствената си стая. Бе преседял дълго на един стол до прозореца, протегнал дългите си обувки в ботуши крака върху перваза. Когато се събуди, видя Миракъл в градината сред окъпаните от дъжда цветя. В скута си галеше една котка, а друга лочеше до крака ѝ сметана. Канарчето, разбира се, се крепеше върху главата ѝ и пееше до небесата. Шумът извън двора изглеждаше в противоречие с ведрата картина, която девойката представляваше с очите си на газела, детските лунички и неприбраната коса. Не за първи път, откакто я доведе в Лондон, той се изкушаваше да я грабне и отведе в Кависбрук. Да я спаси от бъдещето. Да я спаси от брат си. Да я спаси от собственото си

предателство.

Най-напред спряха в един малък, но елитен магазин на Бонд стрийт, където той пожела на дамите приятна утрин с модистката и се отправи надолу към скандално скъпия Марсел Суифт, „Придворен моделиер на Негово Височество и на най-изтъкнатите благородници и джентълмени“. Херцогът на Солтърдън и приятелите му действително пазаруваха тук. Клейтън не го правеше. Предпочиташе да купува поскромните си дрехи далеч от сърцето на Уест Енд, където трудът не бе толкова скъп и шивачите ценяха по-високо неговите поръчки.

Но днес, и утре, и вдругиден, докато брат му се върнеше в града, той беше херцогът на Солтърдън и, както брат му неотдавна бе споменал, редно беше да се облича подобаващо на ролята си. Особено сега, когато възнамеряваше да представи бъдещата херцогиня на цял Лондон.

О! Негова Светлост щеше да бъде посрещнат от тази страхотна изненада, когато се завърнеше в столицата.

Три дни по-късно херцогът и годеницата му посетиха операта. Вече се бе пръснала мълвата за предстоящата женитба на Трей. Клейтън го бе предвидил. Както Червеното море го бе сторило за Мойсей, така навалицата от благородници се отдръпна пред тях, позволявайки им да се изкачат до балконската ложа на Негова Светлост – с тежки червени плюшеви завеси със златисти ресни и възглавнички с извезан семеен герб по столовете.

Както обикновено, Миракъл сякаш не съзнаваше вълнението, което предизвиква, погълната от възбудата, че за пръв път присъства на представление. Специалната прическа и роклята по последна парижка мода променяха изцяло външния ѝ вид. Но оживлението, с което посрещаше всяко ново преживяване, не я бе напуснало. Ели се настани на стола зад Клейтън, наведе се и му прошепна на ухото:

– Изглежда нашата Миракъл предизвика голяма сензация, Ваша Светлост. Вие го очаквахте, нали? Подозирам, че мълвата за предстоящата сватба ще стигне до херцогинята съвсем скоро. Ако вече не е станало.

Той кръстоса дългите си крака и погледна Миракъл. Тъмночервени къдрици обкръжаваха лицето ѝ. Тя се облегна леко на първаза, за да разгледа претрупания барелеф, украсяващ външната страна на парапета, което предизвика вълна от оживени коментари в партера.

Ели прошепна:

– Мислех, че ненавиждате операта, милорд.

– Така е. Но Трей я харесва.

– Признавам, не вярвах, че сте способен да изиграете тази роля публично. Доста добре се правите на надут, безцеремонен и арогантен. В тези дрехи изглеждате страхотно. Колко струваха те на херцога?

– Едно малко състояние. Както и гардеробът на Миракъл, плюс сватбеният му подарък – огърлицата от рубини и сапфири. Разбира се, със съответните към нея обеци. А и короната, задължителен атрибут на всяка уважаваща се херцогиня. Дали не забравих нещо?

Докосвайки рамото му, Ели загрижено запита:

– Как понасяте всичко това, скъпи? Сигурен ли сте, че искате да продължите?

Погледът му се върна към Миракъл, която се въртеше на стола си и потропваше нетърпеливо с крак, в очакване представлението да започне. Клейтън кимна утвърдително:

– Напълно.

Върнаха се в Парк Хаус малко след полунощ. Миракъл бе заспала, облегната на рамото на Солтърдън. Той я събуди с лека целувка по бузата.

Тя примигна и повдигна глава.

Ели бе вече слязла от каретата и чакаше в тъмното близо до къщата. Клейтън подаде ръка на Миракъл. Тя я пое, стъпи долу и се олюля леко.

С тих смях той я прегърна.

– Мери Майн, никога не съм познавал жена, която може да заспива толкова бързо и дълбоко, а тъй дълго да се разсънва.

– Предполагам, че сте събуждали с целувки безброй много жени – сънливо го закачи тя и разтърка очи.

Той се усмихна.

Миракъл се обърна и тръгна покрай оградата. Копринената ѝ наметка леко се докосваше до едрите рози, спускащи се по дървените решетки. Клейтън я наблюдаваше с любопитство. Изглежда бе в настроение да размишлява. Цялата вечер бе говорила твърде малко. По време на представлението лицето ѝ не изразяваше предишния ентузиазъм. Когато в ложата запрестигаха посетители, усмивката ѝ стана напрегната.

Тя спря, побутна с ръкавицата си една особено едра жълта роза и каза:

– Знаете ли, забелязах как ви гледат. Жените. Те ви преследват с поглед, където и да отидете. Прочетох, копнежа в очите им. И завистта,

когато гледаха мене. Те бяха учудени. *Защо именно тя? Как изобщо е възможно той да я обича и да ѝ се възхищава?* – Тя наклони глава, погледна го косо и рече тихо: – Понякога се чувствам такава глупачка. Струва ми се, че не ви заслужавам. Събуждам се сутрин с мисълта, че всичко ще свърши; че това е някаква перверзна шега, че вие внезапно ще изчезнете от живота ми като всички досега и аз ще остана сама... Отново. И съм уплашена.

Тя с мъка си пое дъх и каза:

– Много дълго време измина, откакто не сте ме целували, Ваша Светлост.

Клейтън пристъпи до нея, взе лицето ѝ в ръце и нежно я целуна по челото.

– Не точно това имах предвид – промърмори тя.

– Несъмнено. Но трябва да се задоволите с това... засега.

– Докато се оженим ли?

– Да.

Миракъл се отдръпна.

– Не сме ли станали твърде благоприлични откак пристигнахме в Лондон? Наистина, сър, никак не напомняте мъжа, който ме преследваше упорито в Кависбрук. Дори начинът, по който се обличате, е различен. Толкова официален – сякаш сте един от тях. Изглеждахте много поестествен по риза и брич, с лудо разрошена от вятъра коса и с настроение, непостоянно като времето.

– Миракъл – запита той, – не сте ли щастлива?

– О, Боже мой, да! – възкликна тя, усмихвайки се неочаквано. – Как бих могла да не съм щастлива? Чувствам се като принцеса. Имам скъпи дрехи и косата ми... Харесвате ли я така? На масури?

– Много е красива.

– Малко ме сърби – призна тя и почеса главата си. – Но щом ви харесва... – Тя се разсмя, приближи го с танцова стъпка и го целуна по бузата. – Сигурно ме смятате за ужасна, сър, и страшно неблагодарна.

– Съвсем не.

– Късметлийка съм, че ви имам. Като си представя, че ме избрахте измежду всички други. Обещавам, че ще положа много усилия да ви направя щастлив. И преди всичко – горд. – На тръгване тя се усмихна и му изпрати въздушна целувка. – Лека нощ, тогава. Ще ви видя ли утре?

Той кимна.

Тя се завъртя на пръсти, забърза по пътеката, мина покрай Ели, която продължаваше да стои в сянката до вратата, и изчезна в къщата.

– Лека нощ! – извика тихо Клейтън.

Миракъл вземаше по две стъпала до стаята си. Веднъж вътре, тя затръшна вратата и се облегна на нея. Скри лицето си в ръце и си пое дълбоко дъх.

Ядно задърпа панделките и фуркетите от косата си и ги захвърли на пода. Тогава влезе Етел.

Безмълвно, горничната побърза да ѝ помогне. Прихвана я за плещите, заведе я до столчето пред тоалетката и я накара да седне. Много внимателно Етел започна да търси из къдриците, заизважда фуркетите, освободи плитките, докато Миракъл втрещено гледаше отражението си в огледалото и се опитваше да преглътне вълненията си.

– Хареса ли ви операта? – проговори най-сетне Етел.

– Не – избухна девойката. – Не можах да разбера нито една проклета дума от това, което крещяха. Нито някой друг разбра, сигурна съм. Но това нямаше значение за тях, защото и без това не даваха пет пари за представлението. Всички ме гледаха. Или по-точно – гледаха Негова Светлост. Обзалагам се, че дори актьорите се интересуваха повече кой ги гледа от ложата на херцога, отколкото да изиграят мелодичната си трагедия. Какво да правя, Етел? Страхувам се, че колкото по-дълго прекарвам тук, толкова по-ясно ми става, че не съм скроена за такъв живот. Като херцогиня ще се проваля напълно. Не харесвам операта и следобедните чайове, нито дългите часове, прекарани в празнодумство.

Извъртайки се на столчето, Миракъл се загледа в мишководното лице на камериерката.

– Можеш ли да проумееш, че не било редно за една дама да чете книги? Фактът, че го правя, без съмнение ще доведе лондонското общество до истеричен припадък. А що се отнася до физическата работа – Боже опази! Както госпожа Ели обясни: „*Отличителен белег на дамата е да не върши нищо, освен да танцува, но валсирането не бива да е толкова продължително, че лицето на Нейна Светлост да залъци от топлината и напрежението*“. О, аз съм едно неблагоприятно същество. – Тя стана от столчето и закрачи из стаята. Етел я последва, опитвайки се да разплете косата ѝ.

– Трябва ли любовта да бъде абсолютна саможертва? – попита Миракъл на глас, без да очаква отговор. – Нима любовта не е сляпа? Толерантна? Не приема ли тя различията? Не ги ли понася, без да протестира? Няма ли да бъде точно толкова способна да отгледам децата му и да му бъде достойна съпруга без всичко това – тя посочи половин дузината рокли, които бяха пристигнали от модистката тази сутрин.

Отивайки до прозореца, Миракъл погледна окъпаната в лунна светлина градина и улица. Каретата на херцога бе още там, а Негова Светлост стоеше с ръце в джобовете и разговаряше с Ели.

Какво ли обсъждаха?

Нея, естествено. Какво друго? Може би следващия урок по етикетия? Или по риторика? Бъдещата херцогиня сигурно трябва да владее изкуството да говори красноречиво и ефектно. Може би и маниерите? Благородниците трябва да умеят да се справят елегантно с другите. В края на краищата, имаше голяма изтънченост в публичното „отрязване“ на хората.

Лека-полека, докато наблюдаваше Солтърдън в лунната светлина, недоумението ѝ се изпари.

– Неблагодарница! – си каза тя. Етел започна да четка дългата ѝ коса, тананикайки си. – Имам всичко, което моята скъпа майка желаше за себе си. А аз само хленча и се оплаквам. Но мога ли да бъда обвинявана, че тъгувам за дома? Че ми липсва Джон? Че мечтая за утрините, когато яздех Напитов през вълните под хълма на Света Катерина? Може ли да бъде обвинявана една жена, че копнее за единствения живот, любов и приятели, които е познавала досега? Бях щастлива тогава, Етел. Много щастлива. В компанията на Негова Светлост също съм щастлива... Поне в повечето случаи. Когато сме сами. Когато не ми се напомня кой и какъв е той, нито каква трябва да стана аз, за да се свържа с него. Неблагодарница съм. Какво да правя?

Дъждът не престана през следващите два дни. Миракъл подели времето си между зяпане през прозореца, дискусии със Саманта (както бе кръстила куцото канарче, предполагайки, че е женско) върху промените, които възнамеряваше да направи в Лондон, ако някой внезапно умреше и я короноваша за кралица. Препрочиташе книгите, които бе открила в Парк Хаус, и прекарваше дълги часове с Тадеус в конюшната, където чистеше помещенията и чешеше конете.

Веднъж като тършуваше в плесенясалата задна стая на конюшната, тя откри под пластове наслоена прах някаква странна чудесия на четири колелета подобна на колесница.

– Състезателна кола – обясни Тадеус с привичния си мързеливо провлечен говор, излегнат върху балите сено, втренчил поглед в тавана, през който капеше в поставените на пода ведра. – Негова Светлост опита един-два пъти късмета си с конете, но загуби цяло състояние. Струваше му цели хиляда гвинеи. Така беше. Заплаши, че ще изпрати на касапина стария Претендент, ей го там – той посочи високия дорест кон

с дълъг гръб, заврял муцуна в зърното. – Но брат му купи коня и така го спаси. Възнамеряваше да го отведе в имението си.

– В ред ли е? – попита Миракъл, като гледаше чудесията за състезание.

– Да, напълно изправна. Но само когато тя си иска. Ето защо навремето Негова Светлост я купи. Плати истинско състояние за нея, честна дума.

– Кой се състезаваше?

– Аз.

Изненадана, Миракъл огледа дългуча, който продължаваше да се изляга по гръб, дъвчейки стрък сено.

– Когато карах последния път, си счупих проклетия крак – обясни Тадеус и се почеса по корема. – Ще се кача отново на нея, когато стрижат бръмбарите за вълна. Ако някога е имало луд кон, това е Претендента.

– Можеш ли да я впрегнеш?

– Какво искате да кажете, милейди?

– Да впрегнеш Претендента в състезателната кола.

Тадеус сви рамене, бавно се изправи на крака и започна да измъква колесницата. През следващия час Миракъл стоеше отстриани и нетърпеливо чакаше момъкът да завърши доста сложната си задача. Когато колесницата бе сглобена, тя смаяно я загледа и вълнението разтупа сърцето ѝ.

Две въжета, закрепени с пружини, бяха прекарани отстриани между предния и задния колесник. Сбруята бе от тънка кожа, облечена с коприна. Седалката за водача, тапицирана с кадифе, висеше върху кожени каиши. Лагерите на колелата бяха от бронз; над тях имаше кутийки със смазочно масло. Захапката на юздата беше малка, дървена, подсилена със стоманени пружини, както бяха подсилени повечето части на колесницата. Но всичко бе толкова леко, че Тадеус го носеше без усилие.

Миракъл забеляза още един сандък. Зарови из него и извади дрехите за кочияша: бял сатенен жакет, черна кадифена шапка и червено копринено трико.

– Често ли има състезания с колесници – запита тя незаинтересования Тадеус.

– Не – отговори той и се плюсна отново върху сеното.

Миракъл усети, че ентузиазмът ѝ се изпарява, но той отново привлече вниманието ѝ с думите:

– Веднъж месечно. Първата неделя от всеки месец, милейди. Отвъд

улицата, в парка – Очите му се разшириха и той поклати глава: – Няма отново да се покатеря на тая чудесия. Преди два месеца едно момче загина, тъй като проклетата колесница се блъсна в някакъв камък и се преобърна. Когато успяха да усмирят коня, от него не бе останало достатъчно за едно прилично погребване.

Миракъл прехапа устни, прекара ръката си по коприната и погледна дорестия кон, който размахваше опашка срещу мухите.

– Нямах предвид ти да караш – обясни замислено тя и се усмихна.

Той обърна глава, загледа я и скочи като на пружини.

– Няма да го направите, милейди! Не бива!

– Бива! Мога! И ще го сторя, Тадеус! А ти няма да обелиш и дума никому.

– Мери! Мери, събуди се. За Бога, какво ти става?

Миракъл с усилие отвори очи. Негова Светлост я хвана за раменете и се вгледа в лицето ѝ. Зад него Етел и Гертруд сновяха разтревожено. Ели мачкаше къпичката си и гледаше ту нея, ту Солтърдън.

Той я хвана за брадичката, килна главата ѝ и я изгледа яростно.

– Откога, по дяволите, започнахте да спите през деня – запита той.

– Забравихте ли, че имаме места за матинето? А после трябва да вечеряеме с граф Фаншо и съпругата му.

– Матине? О, аз... Не, разбира се, че не съм забравила. Как бих могла да забравя нещо тъй важно като матинето – измънка тя под нос.

Като забеляза пълната вана с отдавна изстинала вода, Миракъл се намръщи.

Солтърдън седна и облегна лакти на коленете си.

– Искам да поговоря с Миракъл насаме, моля – заяви с най-властния си тон той.

Етел и Гертруд направиха по един малък кникс и се изнизиха от стаята. След моментно колебание Ели ги последва.

Солтърдън стана и закрачи с ръце в джобовете. Изисканият му вълнен редингот в тъмнозелено се бе заметнал под китките.

– Чакам – каза той, без да си даде труда да я погледне.

Загърнатата само с халат, тя се беше опитала да се приготви за следобедна с годеника си и приятелите му, но се бе почувствала сънлива и бе решила да подремне, преди да влезе в горещата вана. Сега Миракъл спусна крака от леглото и седна.

– Е! – изръмжа той.

– Моите извинения – рече тя и потули с длан прозявката си.

– Вашите извинения? Как предлагате да обясня тази обида на Фаншо? Графиня Фаншо организира тази вечер във ваша чест, за да може да ви представи на някои от нашите по-влиятелни приятели.

– Не е необходимо да използвате този тон, сър. Аз не съм дете – възрази тя.

– Нима? Не оставихте у мене такова впечатление през последната седмица. Вие наистина се държахте през цялото време като непослушно дете, Мери. Упорито отказвате уроците с Ели. Два пъти идвах да вечеряме заедно, а вие останахте да спите в леглото. Бих искал да получа някакво обяснение.

Отвърщайки на погледа му със същата войнственост, тя заяви:

– Обичам да спя.

– Повече, отколкото моята компания, предполагам.

– Повече, отколкото вашите аристократи, Ваша Светлост, и вашите безкрайно скучни пиеси. – Тя стана от леглото и добави: – Истината е, че предпочитам да изора цяла нива със собствените си ръце, отколкото още една вечер да умра от скука, слушайки как Мадам Опера пици, изчерпвайки до дъно белите си дробове.

Той повдигна вежди. Този път и двете. Не беше сигурна дали веселост или оскърбление проблесна в сивите му очи. Като се обърна на пети, той склочи ръце на гърба си и отиде до прозореца да събере мислите си.

Миракъл прехапа устна и се загледа в широкия му гръб, в тъмната коса, която свободно се виеше върху яката на редингота му. Подтикът да го прегърне бе по-силен от нея. Дори в яда ѝ неговото присъствие я обсебваше. То разпръскваше раздразнението и объркването ѝ като лека мъгла.

– Мери – каза той най-сетне, – мислиш ли, че ми харесва да ти налагам тези неприятни условности на обществото? Изисквам го единствено за твое добро. Да можеш да получиш възможно най-голямо уважение от равните си и от подвластните си.

– Аз нямам подвластни – заяви тя твърдо.

– Като херцогиня на Солтърдън вие ще имате огромно множество подвластни, любима, и те ще изискват от вас да спазвате йерархията. Те са част от нея, Мери. Всички трябва да имат водачи и кралското семейство и благородниците им ги дават. Ако не можете да поемете тази отговорност, тогава... може би вие просто не сте скроена за херцогиня. Може би ще предпочетете да се върнете в окаяното мрачно старо убежище,

което наричате дом, и да доизживеете живота си като изсъхнала стара мома, която всички на острова смятат за луда. Можете да си набавяте средства като шиете, докато пръстите ви се изкривят. Можете да прекарвате нощите си, вдъхвайки живот на оня скапан стар фар, за който плуващите през Ламанша не дават и пет пари. Накратко – можете да умрете злочеста, самотна и незадоволена... точно както е сторила майка ви. Чудя се – обърна се той и я погледна сурово, – дали, ако Лорейна бе имала същата възможност, би била така неблагодарна.

– Много сте жесток – каза Миракъл. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

За момент каменната му маска се смекчи и раменете му се отпуснаха. После се стегна, прочисти гърлото си и посочи към гардероба.

– Трябва да сте готова до петнадесет минути. И нито минута повече. Ако побързаме, все още можем да хванем втората част на пиесата и няма да пропуснем вечерята у графиня Фаншо във ваша чест.

– Имате ли още някакво нареждане, Ваша Светлост? – процеди тя през зъби.

– Да. Облечете бялата рокля от газ и коприна, която донесоха вчера. Ели казва, че в нея изглеждате умопомрачително. И, за Бога, направете нещо с косата си. Така ми приличате на рошаво хлапе.

Той тръгна към вратата.

– Ако животът ми като херцогиня ще е това – да ми се нарежда как да говоря, какво да върша и дори какво да обличам с грубия глас на мъжа, който ме уверява в любовта си, тогава наистина бих била по-щастлива като изсушена стара мома в мрачно старо убежище.

Той спря пред вратата и все още с гръб към нея рече:

– Както искате, Мери Майн. Трябва вие да решите.

Клейтън напусна стаята. На стълбите срещна Ели.

– Нужно ли е да ѝ говорите толкова жестоко? – попита тя и го последва. – Сигурно разбирате колко различен е този начин на живот от нейния, Клейтън. Взели сте едно непринудено дете на природата, на духа и свободата и сте го затворили в клетка. Опитвате се да промените самата ѝ същност.

– Ако исках вашето мнение, щях да ви потърся – отрязва я той, наври нос и влезе в приемната.

Спирайки пред вратата, Ели го изгледа многозначително.

– Не съм предполагала, че ще ми се наложи да го кажа, милорд, но с всеки изминат ден вие се държите все повече като Негова Светлост. Може би твърде дълго играхте тази роля. При това твърде убедително. Започнахте сам да си вярвате.

Той си наля едно питие.

– Няма да позволя на ония противни превзети копелета да я унищожат – заяви той грубо.

– За да я унищожите самият вие ли?

Той изпи брeндитo на един дъх и си наля повторно. Бе стиснал устни, а мускулите над челюстите му пулсираха.

– Няма да разреша на Треј да я погребe. Няма да му разреша да я опложда като шибан кон, а после да я захвърли като ненужна вещь веднага щом тя го дари със син. Ако аз я представя в обществото, той няма вече да може да я скрие, Ели!

– А не ви ли е минавало през ума, че тя може би ще е по-щастлива, ако херцогът я изостави? – Ели отиде до него и взе питието от ръката му. – Признайте й целия този маскарад, Клей. Заведете я в Бейсингстук. Оженете се за нея. И двамата знаем, че точно това искате. Мисълта тя да се омъжи за брат ви и да му роди деца, ви яде отвътре. Защо трябва да продължавате да упорствате?

Предпазливо Ели застана зад него.

– Все още има време – рече тихо тя. – Преди Негова Светлост да се върне от Йорк. Преди херцогинята да научи за годежа.

– Миракъл никога няма да ни прости... На мене... А и на Треј.

– С времето ще ви прости.

Той горчиво се засмя.

– Мисля, че не разбирате какво точно богатство представлява Мери за нашия обеднял херцог. Боже мой, Ели, имате ли представа колко лъжи трябваше да наговоря на модистките и моделиерите на Треј, само и само да ги убeдя, че трябва да му отпуснат нов кредит. Тя означава за него финансова сигурност и ликвидиране на дълговете му. Нейната навивност ще му позволи да продължи да живее по стария развратен начин.

– Какво ви кара да смятате, че херцогинята ще се съгласи Треј да се ожени за момичето?

– Херцогинята няма да има избор, щом той вече е сключил този брак.

Ели се намръщи и поклати глава.

– Никога не бих повярвала, че ще слезете до неговото ниво и ще започнете да лъжете. Вие сте прав. Вероятно Миракъл няма да ви прости, независимо колко дълбоко ви обича. Аз лично не бих ви простила.

Клейтън си взе обратно питието, погледна часовника върху камина-та и се заслуша как той отмерва секундите.

– Разбира се, още нищо не е сигурно. Съдейки по поведението й

напоследък, мисля, че може би тя вече е взела решението си. Тя е нещастна, Ели.

– Трудно е да се каже, милорд. Макар че взе да заспива през деня по никое време, веднъж, когато успях да я вдигна от леглото, тя беше много жизнена. Почти всяка вечер, преди да падне нощ, двете правим дълги разходки в парка. Тя изглежда запленена от една отсечка на Ротън Роу. Преди три дни я намерих да скицира пътеката, да отбелязва всеки завой, неравност и камъче.

– Допускате ли, че се е запознала с някой? С някой друг мъж? – пита той тихо.

В този момент Миракъл застана на вратата – едно видение в газ и коприна. Бялата рокля с висока талия бе изрязана така, че подчертаваше заоблеността на гърдите ѝ. Както диктуваше модата, Етел бе навлажни-ла ризата и тя прилепваше към тялото. Роклята оставаше свободна, сякаш бе облечена върху статуя. А как изваяна бе тази статуя! Клейтън разпозна всяка деликатна извивка и си спомни колко чудесно беше, когато тялото ѝ се прилепваше до неговото. Някога...

Кашмиреният шал падаше красиво по раменете ѝ. Наситено синият му цвят и прекрасно изтъканият бордюор с ресни ефектно се открояваше върху белотата на дрехата. Един воал покриваше сплетената ѝ коса. Дългите ѝ ръкавици от мека кожа достигаха над лактите, почти до късите ѝ ръкави.

Тя се взираше в него. Големите ѝ очи излъчваха зелен огън. Червената ѝ уста бе леко нацупена. После тя се поклони.

– Готова съм, Ваша Светлост – бе всичко, което каза.

Глава 19

Любовта не бе просто част от страстната му душа, а всичко, самият животворен дъх на сърцето му.

Мур

Къщата на граф Фаншо представляваше смесица от произведения на изкуството и крещяща показност. Стените бяха претрупани с картини на Хогарт, Гейнсбъро, Рейнолдс, Ромни и Зофани. Миниатюри на Косудей бяха струпани върху прекрасно изработените от братя Адамс масички. Светлината на свещите се отразяваше щедро от стъклените и посребрени предмети.

Мъжете се бяха събрали в единия край на приемната за питието след вечеря. Групата на дамите бе в другия край. Всички бяха седнали на крайчеца на столовете си като пъстри птички. И наистина много приличаха на пернати с шраусовите си пера, забодени на шапчиците. Естествено повечето бяха с перуки – последният писък на модата в Париж. Клейтън забеляза, че перуката на графиня Фаншо бе започнала опасно да се смъква над челото ѝ. Още малко и щеше направо да тупне в широката ѝ скут.

По време на вечерята Миракъл не каза почти нищо. Разбира се, тя се усмихваше и кимаше. Любезно приемаше поздравленията и благопожеланията на прекалено нетърпеливите гости. Успяваше умело да избягва въпросите, които изглеждаха твърде лични, като поглеждаше от време на време останалата в сянка Ели, която бърбеше тихичко с другите компаньонки.

Докато седеше сред кръга немлъкващи дами, Миракъл изглеждаше замечтана. Като че ли не чуваше бръмченето на разговорите около нея. Погледът ѝ бе далечен, а красивото и свежо лице – странно безизразно.

И сега той не сваляше поглед от нея, както не спираше да я наблюдава по време на вечерята. Невероятната омая го поболяваше и го правеше слаб. Искаше му се да я хвърли на пода тук пред всички тези слабоумни, мекушави глупаци и да им покаже какво е страст, истинска страст, желание без задръжки.

– Лейди Кавендиш – усмихвайки се широко, графиня Фаншо се обърна към Миракъл, – Лейди Станхоп и аз разменяхме мнения върху начина, по който древните гъркини са нагласили косите си. Изглежда

това е най-модното този сезон. Какво мислите вие?

– За косите? – запита тя разсеяно. Наклони глава и откри нежната благоуханна извивка на шията си.

Шестте жени, които я заобикаляха, протегнаха вратове. Клейтън погледна към Ели, която следеше разговора на своята питомка по-отблизо, отколкото той предполагаше. Надяваше се, че на уроците по етикекия компаньонката бе обяснила на бъдещата херцогиня, че каквото и мнение да изрази публично по отношение на модата, то ще стане задължително за цял Лондон още преди да съмне. Ако лейди Кавендиш заявеше, че женските коси трябва да са червени и украсени с птичи гнезда (и най-важното, че тя лично смята да нагласи косите си по този начин), всяка модерна дама от Лондон до Париж щеше да се пъчи по улиците с чуруликащи птиченца в червените си коси.

Със силно изпънат гръб и ръце, скръстени в скута, Миракъл остана безмълвна известно време, унесена в размисъл. После вдигна поглед и се взря право в Клейтън изпод дългите си черни мигли. Палавост проблесна за миг в гневните зелени дълбочини на очите ѝ. Нежна руменина обagri бузите ѝ.

„Предизвиквам те“ говореше повдигнатата му вежда.

„Би трябвало аз да те предизвикам, защото ме ядоса. Какъв подобър начин да изразя точно какво чувствам към надутата ти йерархия и предишното ти грубо незачитане на чувствата ми“ отвърнаха присвитите ѝ очи.

Тя пое дъх.

Той задържа своя.

– Жената трябва да има свободата да си прави прическа, която ще ѝ създава самочувствие... ще отговаря на нейната индивидуалност – заяви най-сетне тя.

Дамите се взряха смутено в нея, после отново заеха столовете си, явно разочаровани от неутралното ѝ отношение. И пак поеха празния си брътвеж, а вниманието на Миракъл се разсея.

Къде витаеше тя? Може би язди в Кависбрук скъпоценния си Напитов сред утринната омара? Или седи край огъня на Исмаил и слуша флейтата му? Или, кацнала на несигурната платформа на фара, заглеждана в морето, мечтае за полет? Откакто я бе довел в Лондон, не бе виждал този израз на върховно задоволство в очите ѝ.

„Дете на природата“ я бе нарекла Ели.

– Ти съсипваш духа ѝ, съсипваш онова, което е самата ѝ същност – бе добавила, а после го запита: – Кога ще престанеш да се жертваш за

брат си? Тя обича самия мъж, а не титлата му.

– Ваша Светлост – чу Клейтън гласа на домакина и се намръщи. – Ваша Светлост искате ли порто?

– Бренди – отвърна той, без да мисли, и подаде чашата на въртящия се наоколо прислужник.

Неколцина мъже се изсмяха силно и възкликнаха от изненада. Фоншо се ухили:

– По дяволите, заприличвате на брат си. Не съм и помислял, че ще заобичате брендито. То винаги е било питието на Клей. Само не ми казвайте, че той от своя страна се е прехвърлил на порто.

Клейтън загледа Фоншо в лицето.

– Като говорим за брат ви – включи се в разговора лорд Картрайт, – не съм го виждал и чувал от известно време. Да не е пак в Париж с онази графиня... Как ѝ беше името?

– Деларю-Мадрас – подсказа граф Станхоп и се загледа усмихнат в тавана. – Хубава жена, с горещ темперамент, самият аз бях близък с нея известно време, преди да овдовее.

Прислужникът се появи с брендито, но те не го забелязаха и той се изкашля. Фоншо се наклони към Клейтън и понижи глас:

– Чух, че и вие сте имали нещо с дамата, Ваша Светлост. Отдавна, когато Клей се бе заровил до глезените в калта на Бейсингстоук. Какво мислите би казал брат ви, ако разбере, че сте повдигали полите на любовницата му?

Клейтън се взря в брендито и бавно го надигна. Граф Фоншо се изправи.

– Смятам, че това е приключило, Ваша Светлост. Сега, когато самият вие имате такова хубаво парче.

С изкривена в злорада усмивка уста, Клейтън обгърна със сивите си очи цялата тая похотлива компания и отговори с равен глас:

– Джентълмени, говорите за бъдещата херцогиня на Солтърдън, за моята годеница. Бих бил много, много внимателен на ваше място.

Челюстите им провиснаха. Седнаха на местата си.

– Защо не ни разкажете за вашето детство? – дочу се гласът на графинята, привличайки вниманието на Клейтън отново към Миракъл. Синьозелените ѝ очи бяха приковани в него. Изглежда бе забравила любопитната си компания.

Какво бе чула тя? Забелязала ли бе идиотския гаф с брендито?

Най-сетне девойката се извърна към домакинята.

– Детството ми ли? – повтори тя.

– Имате ли сестри, братя?

– Не.

– А приятели? С кого прекарвахте времето си?

– С мама.

– С вашата майка? – Дамите се разсмяха.

– Да – заяви Миракъл по-твърдо. – Играехме на рими и на въпроси и отговори. На шаради и на асоциации. В дни, когато валеше неспирно, често играехме на карти. Друг път просто седях и я слушах как свири на пиано. И когато ставах много, много тиха и търпелива, тя ми позволяваше да седна на скута ѝ и ме учеше как да изтръгвам мелодията. Тя беше всичко, което имах, и аз бях всичко, което тя имаше. Тъй като баща ми често отсъстваше.

– А къде са родителите ви сега?

В плах опит да запази самообладание, Миракъл вирна брадичка и заяви:

– Майка ми е мъртва. Баща ми... също е мъртъв.

– Колко печално! Но и какво щастливо стечение на обстоятелствата, че Негова Светлост е бил тъй любезен да ви вземе под закрилата си.

– Да ме вземе под закрилата си? – Ярка червенина внезапно обагри безупречните ѝ гладки страни. – Да – добави малко уморено и тъжно тя, – предполагам, че е така.

– Ваша Светлост – каза лорд Картрайт.

Клейтън с усилие отклони вниманието си от дамите.

– Разказвах на лорд Дерби, сър, че обирите по пътищата изглежда напоследък са се увеличили. Научихте ли, че мистър Боус наскоро бил ограбен. Отмъкнали му златния часовник и кесия с 30 гвинеи на надбягванията в Епсън. Страхувам се, че любовта ни към конете и надбягванията скоро ще западне, ако бъдем заплашени постоянно от подобни престъпления.

– Състезанията никога няма да престанат – оспори Дерби. – Откакто човекът се е покачил на конския гръб, желанието му да забие шпори в хълбоците и да шиба с камшика, докато животното се запени, не го е напускало.

– Съгласна съм – обяви високо Миракъл и с това предизвика всички в приемната да обърнат глави към нея.

Мъжете слисани запримигваха. Дамите останаха с отворена уста.

Тя стана и се отправи към господата, които веднага скочиха от столовете си, несигурни за мотивите ѝ и напълно шокирани, че се включва в разговора им. Девойката продължи:

– Има един романс от тринадесети век, написан от сър Бюи от Хемптън и напечатан от Копланд в 1550 година, в който се говори за любовта на англичаните към надбягванията. През лятото в Уитсънтайт, рицарите определят ден, в който жребците и кобилите си да опитат: чий кон най-пъргаво ще бяга. Три мили е било тогаз трасето, и който най-добре е яздил, от чисто злато лира получавал.

Миракъл дари мъжете с една лъчезарна усмивка. Граф Фаншо преглътна и запристъпва от крак на крак, погледна смутено гостите си, а после и Клейтън. Клейтън остави брентито си.

– Лейди Кавендиш е прекрасна ездачка – поясни той.

– Вие яздите? – Поразено запита лейди Дерби зад гърба на девойката.

– Естествено. Нима не го правят всички?

Някой се изкашля.

Като се огледа и забеляза изненаданите и явно неодобрителни погледи на дамите, тя вирна брадичка и заяви:

– Освен това и чета. Можете ли да си го представите? Английските, латинските и италианските класици са много забавни, но творбите на Платон, Аристотел и Демостен са онези, които подбуждат размислите. Известно е, че лорд Честърфийлд е насърчавал сина си да изучава великите философи, защото бил убеден, че класическото образование е уместно и необходимо за оформянето на характера на един джентълмен. Обаче той явно не е разбирал, че жените са също толкова способни за интелектуално израстване и заслужават насърчаване не по-малко от съпрузите си.

Пълна тишина!

Тогава лорд Гууч, млад мъж с бледо лице и малки, черни като маслинки очи, пристъпи напред и рече неуверено:

– Честърфийлд е заявил също, че изучаването на гръцките философи е онова, което отличава мъжа. Само латинският не е достатъчен. Самият аз предпочитам творбите на Омир.

– Май станах за смях? – попита Миракъл, когато пое ръката на Клейтън да слезе от каретата в дъжда.

– Да – съгласи се той. – Херцогът също. Но няма значение. Ще минат няколко дни, преди да се разчуе. Само след две седмици обаче несъмнено ще откриете жени, които ровят из книгите на съпрузите си, да не говорим, че ще яхнат конете им.

Без да отговори, Миракъл последва Ели в проливния дъжд, като не обръщаше внимание на опитите на Клейтън да я подслони под разгърнатото си наметало.

Гертруд отвори широко вратата. Ели и Клейтън опитваха да отгърсят водата от дрехите си, а Миракъл търсеше Саманта по гредите. През последните дни канарчето свикна да се спуска по стълбите и да кацва върху главата на девойката, чуруликайки за поздрав. Смешното бе, че Клейтън похарчи цяло състояние от парите на брат си за най-фини дрехи, книги, тоалетни принадлежности и официални тоалети, които нормално правеха жените доволни и щастливи, а Миракъл намираше удоволствие само в тази мършава жълта птичка, която при всяка възможност заставаше на рамото ѝ.

Защо ли се изненадваше всъщност?

– Саманта – извика девойката, оглеждайки витата стълба.

Клейтън размени с Ели развеселени погледи. После забеляза странно разтревожената Гертруд. Пълничката прислужница стоеше отстрани на входното антре, кършеше ръце, а от очите ѝ течеха сълзи.

Той се намръщи, понечи да заговори, но видя ръката на Герти, която сочеше масата. Там лежеше увито в дантелена кърпичка пакетче. Жълто перце надничаше под бродирания ръб. Сърцето на Клейтън спря.

В този момент Миракъл се обърна и долови тревогата му. Погледът ѝ проследи неговия.

Разтреперана, Гертруд внимателно взе пакетчето и ѝ го подаде.

– В един момент тя пееше с цяло гърло, а в следващия... Намерих я върху перваза на прозореца във вашата стая. Сякаш се бе подхлъзнала, докато е надничала навън. Мисля си, че е очаквала вашето завръщане, милейди. Тя не бе достатъчно силна да продължи да живее. Малкото ѝ сърчице просто се е предало.

Миракъл се взря в пакетчето със стъклен поглед.

Ели стоеше като статуя със сключени ръце. Клейтън се приближи до момичето, което пое нежно птичето от ръката на Гертруд и я залюля в дланите си.

– Студена е – прошепна тя.

– Да, госпожице. Издъхна скоро след като вие и Негова Светлост излязохте.

– Изглеждаше ми много по-силна...

– Понякога външният вид лъже.

– Мери – каза Клейтън, – моля ви, дайте ми я!

– Не – тя категорично поклати глава и притисна любимката си до

гърдите. – Ще я погребем, разбира се. Зад къщата, ако не възразявате.

– Естествено. Първото нещо утре сутрин...

– Тази вечер. Сега – подчерта тя с привиден кураж. Гърлото ѝ се бе стегнало от мъка. – Накарайте Тадеус да донесе лопата, ако обичате, сър. Или аз самата ще го направя.

– Навън вали и...

Тя се завъртя и се насочи към задната врата. Клейтън я последва. Той самият донесе лопатата. Намери я след четвъртчасово ровене в тъмната градинска барака, зарита под изгнила окосена трева и плевели.

Изкопа малко гробче зад конюшните – под клоните на вековния бряст, до избуялия розов храст. Дъждът плющеше по главата и раменете му.

Не искаше да гледа как девойката полага малкото телце в калната дупка, затова се обърна към тъмната конюшня. По дяволите, тя страдаше непоносимо! Не погребваше само птичката си, погребваше майка си. Баща си, който може би също е мъртъв. И цялото си минало.

Дъждът заваля още по-силно, толкова силно, че Клейтън не можеше да диша. Най-сетне си позволи да погледне към земята, където коленичилата Миракъл зариваше плитката дупка с голи ръце. Дрехите ѝ бяха просмукани от вода, бялата ѝ рокля – цялата в кал. Вдигна бледото си лице към него. Едва тогава той забеляза тъмните кръгове под лъчезарните ѝ доскоро очи и колко е измършавяло лицето ѝ. Мъката, която прочете в погледа ѝ, сви гърлото му.

– Трябваше да я пусна на свобода – призна тя, без да забелязва дъжда. – Може би тогава щеше да остане жива. Ако нямаш свободата да летиш, сър, за какво да живееш?

Той затвори очи и падна на колене пред нея. Обгърна вкочанясали ѝ рамене и я притисна към себе си.

– Наплачете се, за Бога!

И тя го направи най-сетне. Отпускайки се в прегръдките му, изля чувствата си като поройния дъжд над главите им. Цялата трепереше. Гърдите ѝ се надигаха. Плака до премаляване. Краката ѝ не я държаха и той се отпусна на земята, поставяйки мокрото ѝ тяло върху себе си. Зави я с подгизналата си пелерина. Лежейки по гръб, обърна лице към небето и се разплака заради нейната мъка.

Миракъл се бе свила сред влажните бали ароматно сено и оглеждаше уютната, благоустроена конюшня на Парк Хаус, докато Тадеус

довършваше поставянето на ремъците, въжетата и катарамите, за да впрегне нетърпеливия кон в спортната кола. Лудешкият танц на пламъците от фенерите по стените само усилваше растящата нервност на доместия жребец. Той пръхтеше и риеше с копита.

– Трябваше да видиш лицата им! – рече тя на уливания в работа коняр и поднесе стиска сено на Претендента. Разсмя се, когато конят я изскубна от ръката ѝ и замята муцуна насам-натам. – Ефектът вероятно би бил същият, ако скочех и започнех да събличам дрехите си. Представи си жена да чете! И да язди! Боже опази! Та нали задължението на дамата е да се пази да не свърши нищо полезно.

– Така е – съгласи се той и почеса коня по плешките. – Но ако нямате нищо против, че го казвам, милейди, най-добре е да свиквате с това. Негова Светлост не е известен с търпението си, нали знаете.

– Така изглежда. Негова Светлост и аз имаме все по-малко какво да си кажем освен да се посдърпаме.

Тадеус се отдалечи от коня и поклати глава.

– Посдърпаме не е най-подходящата дума за онова, което ще стори Негова Светлост, когато разбере какво възнамерявате да направите. Ще ви го кажа пак, милейди, иска ми се да премислите, преди да се качите на тази чудесия в неделя. Опасно е.

– Разбира се, че не е. Номерът е да знаеш трасето, а след като съм го минавала всяка нощ през изминалата седмица, вече го познавам като петте си пръста.

– Опасно е – повтори той и чертите му се изкривиха от безпокойство, докато проверяваше отново катарамите.

– Отвори портите! – заповяда му тя, покачи се на несигурната стърчишка и хвана здраво юздите. После добави по-меко: – Сега вземи да поспиш. Връщам се след час.

Миракъл подкара коня по калдъръмената алея и излезе в мъглата на хлъзгавата от дъжда улица. Ако затвореше очи, можеше да си представи, че отново е с Напитов, а ръцете ѝ леко управляват юздите. О, колко ѝ липсваше той! Вълшебните разходки в омарата на утринта или посред нощ! Волният вятър в разпуснатите ѝ коси! Джони винаги я заклеваше, молеше я да не отива, но неизменно я приветстваше при завръщане с прегръдка, със затоплен край огнището шал и канче горещ чай или шоколад. Сетне я караше да му разказва за удоволствието от преживяното.

Той поне разбираше свободата да полетиш.

От всички заведения, сервиращи кафе и шоколад, които Миракъл бе посетила от пристигането си в Лондон, „Какаово дърво“ несъмнено ѝ бе най-любимото. Неголямо и интимно, със стени от полирано розово дърво и маси и столове в стил чипендейл, то предлагаше на посетителите си отмора след забързаната оживеност на лондонските улици.

А в дъното му имаше уютна читалня с ъглова камина, персийски килим и няколко лавици с книги. Докато дамите чакаха каничките шоколад, мъжете можеха да прелистват литературните творби, отпечатани в над тристателните издателства из цяла Англия, и купищата популярни вестници.

На два пъти от пристигането си в Лондон Миракъл бе срещнала името си там: пишеха, че лейди „К“ претендира да стъпи, евентуално, в обувките на вдовствашата херцогиня на „С“ след женитбата си с Негова Светлост „Х“, херцога на „С“. И още: „Научаваме, че херцогът е бил видян неотдавна да купува модни дрехи за себе си и за бъдещата херцогиня. Възможно ли е лейди «К» да му донесе достатъчно голяма зестра, та да запуши устата на обсадилите го кредитори.“

Поглеждайки към Ели, която се прехласваше от разнообразието на пасти върху сребърния поднос, сложен от келнера на масата им, Миракъл заобиколи и влезе в осветената от огъня читалня. Беше свободна. Бързо заразгръща разхвърляните наоколо вестници. Умът ѝ се готвеше за неизбежното. Без съмнение някой издател щеше да разтръби за лейди „К“, шокирала гостите на вечерята в нейна чест, като заявила, че не само е изучавала философията на Платон и е чела Омир, но и язди коне със същия ентузиазъм. Ето: „Никой не би бил изненадан, ако види бъдещата херцогиня на «С», издокарана в брич и ботуши, да препуска по Пикадили Роуд и да вика Талихоу² с пълен глас“.

Миракъл се изсмя. О, каква прекрасна мисъл!

Очите ѝ преглеждаха страница след страница, прескочиха неразбираемите политически статии и платените обяви за книги, концерти, театри, облекла и за търсене на домашни прислужници. Имаше рубрики с поезия, със сериозни и хумористични материали, писма от кореспонденти и дълги официални доклади за външната политика. Следваха клоките: театрални, издателски (редакторът убеждаваше да не се потиска по никакъв начин женският интелект), както и светската хроника.

С периферното си зрение улови нещо. Поизви глава, после се върна към вестника.

2. Талихоу викат ловците, когато забележат лисица. – Б.пр.

– Чухте ли – долови тя оживен глас иззад един от стелажите, – преди две вечери графиня Фаншо дала вечеря в чест на годеницата на Солтърдън. Бъдещата херцогиня май станала за смях.

– Разбрах, че тя чете – се включи друг женски глас. – Била застанала точно в средата на групата мъже и започнала да рецитира шокиращи откъси от Платон.

– Нали знаете, той никога няма да се ожени за нея – ги прекъсна трети глас. – Няма сериозни намерения. Негова Светлост никога не е бил сериозен към когото и да било. Освен това, коя е лейди Кавендиш? Дъщеря на някакъв селски благородник. Мислите ли, че Нейна Светлост ще даде благословията си за този съюз?

– Разбира се, че няма.

– Не! Съвсем сигурно е, че няма. Потръпвам като си помисля.

– Говори се, че единственият път, когато Негова Светлост представил една възможна кандидатка на баба си, херцогинята публично изразила неодобрението си, дала пари на нещастната млада жена и я изпратила по живо, по здраво.

– Никой никога не ще оправдае нейните очаквания.

– Точно така!

– Освен това... разбрах, че не си е дал труда да представи точно това парвеню на баба си. Или поне на брат си. Кажете ми тогава, дами, ако Негова Светлост наистина възнамерява да се ожени за нея, ако наистина я обича, нямаше ли досега да я представи на малобройното си семейство?

– Разбира се, има само едно логично обяснение: той се кани просто да я направи своя любовница.

– Че за какъв дявол му е още една? Та нали едва смогва с тези, които вече има?

– Миракъл – дочу тя шепот зад гърба си.

Девојката с усилие откъсна поглед от вестника.

Ръцете ѝ стискаха чантичката, лицето ѝ бе леко побледняло. Ели стоеше като вкаменена до стелажа.

– Не ги слушайте – каза тя тихо, но твърдо и настойчиво. – Не знаят какво говорят.

– Естествено, че не знаят – съгласи се вдървено Миракъл. После съгна вестника на две. После на четири. После го смачка. – Може ли да тръгваме. Страхувам се, че изгубих жаждата си за шоколад.

– Разбира се. Да вървим, скъпа.

С вирната глава и вестник между пръстите, Миракъл излезе иззад

стелажа, при което трите млади жени погледнаха изненадани. Тя забави крачката си и пресрещна широко отворените им очи. Те непохватно се надигаха от столовете си и се опитваха да се усмихнат.

– Лейди Кавендиш – възкликнаха в един глас, – каква приятна изненада! Да ви срещнем тук. Току-що разговаряхме каква чудесна двойка сте вие с Негова Светлост.

Фиксирайки ги студено, Миракъл отмести погледа си и без да покаже, че ги забелязва, ги подмина, отправяйки се към изхода. Ели бързо я последва.

Клейтън купи цветя от една гърбава жена, която буташе количка. Избра нарциси и маргаритки. После влезе в пекарната на Джек Телуол за „Изискани сладкиши и кулинарни вкуснотии за най-изтънчения вкус“ и взе една дузина пасти.

И, разбира се, канарче – пухкав дързък малък певец, кацнал на пръчка в позлатената клетка, с която се снабди, разтягайки докрай кредитна на Трей.

Макар да валеше, следобедът беше непоносимо горещ. Въглищен дим покриваше града с плътна мъгла, която смъдеше в очите и затрудняваше дишането. По улиците дамите триеха сълзите си и кашляха в кърпичките си. Конете стояха с наведени глави. Бездомни кучета се изтягаха по тротоарите и дишаха тежко с изплезен език.

Тази сутрин Клейтън си бе избрал една от ризите, ушити от Миракъл. От влагата и потта тя прилепваше неприятно към тялото му. О, къде си, прекрасен Бейсингстоук! Небесата там са кристално чисти и сини. Лекият постоянен бриз охлажда челото. Ухае на окосена трева. Цяла нощ бе сънувал как Миракъл броди из обширните земи на имението му, танцува сред цветята, лудува с конете и се люби страстно с него сред разлюляната пшеница и шумолящата царевица.

Най-сетне каретата пристигна пред Парк Хаус. Той слезе точно когато Ели отвори енергично външната врата и изтича надолу по стъпалата. С бързи крачки тя се озова до обсипаната с рози порта. В ръката си държеше вестник. Лицето ѝ бе набраздено от тревога.

– Слава Богу, че сте тук! Миракъл е изчезнала!

– Изчезнала! – Сърцето му прескочи. – Къде?

– Естествено не мога да съм сигурна, защото нищо не каза на тръгване. Но не беше на себе си. Изпратих ви съобщение...

– Не бях вкъщи – уведоми я той и забеляза раздражение по лицето

й. – Ходих си у дома, в Бейсингстоук. Трябваше да уредя някои неща...

– Всичко започна с един разговор, който тя неволно чу в „Какаовото дърво“. Група глупави момичета коментираха, че не е възможно Негова Светлост да я обича, че никога няма да се ожени за нея, че херцогинята никога няма да благослови подобен съюз и че Миракъл ще свърши като още една от безбройните му любовници.

Клейтън хвърли цветята и кутията с пастите обратно в каретата, хвана Ели за раменете и я поразтърси.

– Успокойте се!

Тя поклати глава и бутна вестника под носа му.

– Намерих това в стаята й.

Той надникна любопитно. Намръщено затърси по смачканите страници.

– Кажете ми, по дяволите, какво трябва да търся?

С трепереща ръка тя посочи долния ляв ъгъл на Морнинг Поуст, където бяха клюките за по-маловажните благородници.

„Баронът, лорд Д. Кавендиш, съпругата му, баронеса Моли, и синовете им, почитаемите Феликс и Найджъл, наскоро пристигнаха в дома си в Излингтън за сезона.“

Глава 20

О, всички мои страсти ако щеш
Да вземеш, знай, че нищо пак не взимаш.
Каквото можеш страст да наречеш
Ти без това отдавна вече имаш.

Не те упреквам, че ме считаш свой
И че на любовта ми си посегнал.
За упрек си, че искаш, друже мой
Това, което беше пренебрегнал.

Прощавам ти, любим крадец, че ти
На нищия ограби нищетата.
Обидата сърцето ще прости,
Но как раздор да понесат сърцата?

Ти злия, който ми се струваш благ,
Убий ме, но недей ми става враг!

Уилям Шекспир, Сонет 40 (Превод Вл. Свинтила)

Колата подскачаше по стария път от Падингтън към Излингтън. От двете страни на шосето ландшафтът придобиваше все по-провинциален вид. Редяха се градини и извънградски къщи с дървени беседки и черници. Миракъл вече познаваше достатъчно околностите на Лондон е знаеше, че този район е курортен за семействата на градските занаятчии. Те го посещаваха в неделните дни. Полетата бяха осеяни с мандри и вили. Зад поляните на Излингтън имаше огромен площад с големи представителни къщи на аристократи, групирани около райски горички и морави.

Кочияшът спря за малко в местната кръчма, за да разбере коя точно е резиденцията на лорд Кавендиш.

Известно време Миракъл седя в колата пред портите на Кавендиш Хаус, загледана в сложния филигран на портата от ковано желязо с голямата извита буква „К“, обградена с преплетени лозници. Колко красива изглеждаше отдалеч къщата от тухли и камък, с прозорци от оловно стъкло, които отразяваха слънчевата светлина като калейдоскоп. И градините с ярки цветя. И фонтанът. Пътеките от натрошени черупки се

виеха между лабиринти от хресталаци. Как нейната майка би обожавала всичко това. Миракъл си представяше Лорейна тук, с кошница в ръка, тананикайки си да бере букети за къщата. Тя естествено щеше да знае названието на всяка чуруликаща птичка, на всяко разцъфнало цвете.

Миракъл слезе от колата и приближи. Дребничка прислужница отговори на позвъняването ѝ.

– Желая да видя лорд Кавендиш – чу Миракъл собствения си глас, който ѝ прозвуча като чужд. Един настойчив шепот ѝ напомняше, че все още има време да си отиде. Можеше да се върне в Лондон при годеника си и да забрави този невероятен план.

– За кого да доложа на Негово благородие?

Миракъл примигна. Преглътна.

– Лейди...

– Госпожица...

– Лейди Еймсбъри. Да. Кажете му, че лейди Еймсбъри е дошла да го види. Името ми му е познато.

Прислужницата изчезна. Някакъв часовник тиктакаше.

Отвори се врата. Чу се смях. Млад мъж, може би година-две по-голям от нея, се появи в преддверието. Очевидно се канеше да излиза. Когато видя Миракъл, той спря внезапно и цялото му лице светна в усмивка.

– Какво има? – запита той, оглеждайки я преценяващо. – Искрено се надявам, че именно мен искате да видите.

– Лорд Кавендиш? – учуди се тя. – Разбира се, че не. Вие сте...

– Неговият син Найджъл.

Те се изгледаха мълчаливо. И за момент Миракъл се пренесе във времето преди двадесет години, когато майка ѝ трябва да е съзряла на хакания красив млад лорд Кавендиш – с тъмна коса, сини очи и усмивка, която може да те разтопи.

Та нали неотдавна самата тя бе погледнала в едни сиви очи и бе паднала под магията на една безразсъдна любов.

Дали тя и майка ѝ бяха обичали твърде силно – толкова силно, че бяха изличили здравия разум, достойнството и самоуважението си. Трябва ли любовта да бъде така всепоглъщаща?

– Лорд Кавендиш сега ще ви приеме – дочу се гласът на прислужницата.

Найджъл наметна пелерината си и тръгна към вратата. Той говореше на Миракъл, но тя едва го забелязваше. Всичките ѝ сетива бяха насочени към коридора пред нея и ѝ бе трудно да накара краката си да се

движат напред.

Прислужницата изчезна през портала отпред и гласът ѝ се чу слабо:

– Лейди Еймсбъри, милорд. Да донеса ли чай?

– Не – дойде резкият отговор. – И затвори, когато излезеш. Ако жена ми се върне, кажи ѝ, че имам работа и не искам никой да ме безпокои.

– Да, милорд.

Щом Миракъл застана на прага, прислужницата бързо се отдалечи.

Присъствието на Кавендиш изпълваше стаята. Той стоеше до писалището – висок, изискан, красив. Невероятно красив. Лицето му беше побледняло. В сините му очи се четеше паника. Той се изкашля и каза:

– Влезте, моля.

Тя с усилие помръдна. Вратата зад нея тихо се затвори.

Със стиснати пестници Кавендиш отвори и затвори устата си няколко пъти, преди най-сетне да успее да проговори.

– Еймсбъри беше моминското име на майка ви...

– Колко мило от ваша страна, че си спомняте. Чудех се дали не сте го забравили.

– Боже мой! Изглеждате точно като нея. За момент ми се стори, че виждам духа ѝ.

Миракъл си позволи една иронична усмивка.

– Само преди две седмици бих си помислила същото за вас. През всичките тези години ви смятах за мъртъв. Колко време мина, откакто за последен път ни се обадохте, милорд? Осем години? – Гласът ѝ гневно се издигна. – Разбира се, съвсем наскоро научих за другото ви семейство. За семейството, което вече сте имали, когато уж сте се оженили за майка ми.

– Бях млад, Миракъл, и искрено вярвах...

– Още колко такива „съпруги“ сте разпръснали из провинцията? И те ли са били обречени да чезнат сред мрак и оскъдица? Надявам се, че на тях им е провървяло повече, отколкото на скъпата ми майка, която продължи да ви обича до края.

– Няма други – призна уморено той. Раменете му увиснаха. – Отначало искрено вярвах, че ще мога да уредя нещата с майка ти. Аз... я обичах твърде много – погледът му стана далечен. – Тя беше най-невероятно красивата жена, която съм срещал. Жаждата ѝ за живот... Смехът ѝ... Правеше ме малко луд. Караше ме да искам да пожертвам всичко, за да я притежавам. Да прекарам дните си, опивайки се от нейната особена лудост. Купих Кависбрук със силното желание да построя за

нея най-великолепния замък, който един мъж може да подари на жената, която люби.

– Лъжец – процеди през зъби тя.

Той сведе очи. Побледнялото му лице посивя. Състари се пред очите ѝ и се свлече на писалището.

– В безумните си мечти си представях как настоявам за развод пред жена си. Зестрата на съпругата ми и богатството на баща ѝ донесоха всичко това – той посочи с ръка наоколо. – И уважението, което незначителното положение на баща ми в обществото не можеше да ми позволи. Женитбата с майка ви нямаше да ме облагодетелства по никакъв начин. Докато осъзная това, научих, че Лорейна чака дете.

Той прокара пръсти през прошарените си коси.

– Не можех просто да я изоставя. Неомъжена жена с дете! Боже Господи! И ако щете вярвайте, аз все още я обичах. Затова се ожених за нея и я заведох в Кависбрук, надявайки се наивно, че по някое време нещата ще се оправят. Тогава жена ми започна да подозира, че поддържам любовница. Последваха заплахи. Гневни избухвания. Баща ѝ се намеси. Рискувах да загубя всичко.

Той погледна Миракъл.

– После се родихте вие и изискванията на Лорейна ставаха все по-настойчиви, по-чести и по-гневни. Накрая любовта ми се превърна в негодувание. Живеех в постоянен страх, че двуженството ми ще бъде разкрито.

– Вие ли я убихте?

– Да я убия? – Той поклати твърдо глава и стисна двете си ръце. – Не! Бога ми, не!

– Не ви вярвам. Джон ми каза...

– Джон? – Той се засмя горчиво. Устните му се извиха насмешливо.

– Джон. Коняр и необикновен треньор. Единственият прислужник, когото избрах да я придружи в Кависбрук. Той каза ли ви, че преди работеше за мене, по-точно за баща ми? Ние израснахме заедно, Джон и аз. Той бе единственият, комуто можех да се доверя. Е? Какво точно ви каза нашият приятел Джон, скъпа моя? Че съм блъснал майка ви от хълма Света Катерина? Копеле! Лъжливо копеле! Той беше там. Видя разправията. Вятърът беше свиреп. Дъждът – пороен. Майка ви и аз бяхме принудени да крещим, за да се чуваме. Тя поиска среща с мен и ми заяви, че е научила за другото ми семейство – за моя законен брак, за синовете ми. Заплаши ме, че ще им разкаже всичко за нас, че ще съсипе името ми и това на децата ми. Казах ѝ „Добре!“. Добавих, че с радост ще

застана пред съдията и ще поискам попечителството над дъщеря си... над вас! И още, че няма съд в тази или някоя друга държава, който да ми откаже правото да взема собствената си плът и кръв, имайки предвид огромната разлика в средата ни. Посочих ѝ, че съдилищата ще я сметнат просто за една метреса, неспособна да отгледа потомката на един джентълмен. В името на Бога, момиче, не ме гледайте така! Изглеждате точно като нея тогава под дъжда.

Той покри с длани лицето си, сякаш да отпъди образа на Миракъл и да избяга от спомена за майка ѝ.

Трудно пое дъх, свали ръцете си и се загледа в пода. С много по-слаб, почти далечен и изгубен в миналото глас, каза:

– Тогава тя призна... Предполагам, че заради възможността да те загуби, а само Господ знае дали бих го сторил. Бях много разгневен и отчаян. Знаех колко много ви обича. Вие бяхте смисълът на живота ѝ. – Той преглътна. – Тогава тя призна... че вие не сте моя дъщеря.

Тишина.

Бавно той вдигна поглед и срещна нейния.

– Каза ми, че е пометнала детето, което носеше, когато се ожених-ме и я заведох в Кависбрук. Разбира се, аз вече бях се върнал в Лондон. Тя беше сама. Ужасена, че съм се оженил за нея само заради бременността ѝ, се бе обърнала към единствения човек, единствения приятел, който е имала.

Миракъл запуши уши и поклати отрицателно глава.

– Джон е вашият баща, Миракъл. Не аз.

– Лъжец! – просъска тя.

– Боже мой, не си спомняте, нали? Вие бяхте там, Миракъл. Бяхте последвали Джон до хълма, където той дойде да търси Лорейна. Вие, макар отдалеч, бяхте свидетел на целия ужасен инцидент – едно плачещо дете в дъжда. Никога няма да забравя ужасеното ви малко личице.

– Не! Вие щяхте да знаете. Моето раждане е станало твърде късно...

– Лорейна отишла при някаква жена – Серидвен. От нея получила билки, които предизвикали преждевременно раждане. Родили сте се по-вече от месец по-рано – по същото време, когато е трябвало да се роди моето дете. Никой не очаквал да оживеете – били сте толкова слаба и мъничка. Истинско чудо било, че сте оживели.

– Майка ми... – започна тихо тя.

– Току-що бе изрекла признанието си, когато се обърна и ви видя. Джон изтича да ви вземе, а Лорейна помисли, че сте чули всичко. В

един момент тя стоеше там, на ръба на пропастта. С лице обърнато към вятъра. Далечна. Чергите ѝ изразяваха вътрешно спокойствие. В следващия разпери ръце... за момент действително изглеждаше, като че лети. Сякаш се рееше из въздуха. Опитах се да я хвана, Миракъл. После вече я нямаше.

– Милорд – долетя настойчив глас зад Миракъл. – Този мъж нахлу през входната врата без предупреждение, настоявайки да се види с вас и с младата дама!

– Мери! – умоляващо произнесе Солтърдън.

Кавендиш се изправи и запита:

– Кой, по дяволите, си мислите, че сте?

– Казва, че е някакъв херцог – изпищя прислужницата. – Че бил дошъл за лейди Кавендиш. Отговорих му, че Нейно благородие няма да си бъде вкъщи цял следобед, но...

– Мери! – Големите ръце на Солтърдън нежно хванаха раменете ѝ. – Елате с мене, Мери.

Той я обърна и се опита да я прегърне. Тя поклати глава и се отдръпна. Изглеждаше, като че ли трепери. Почувства, че кръвта ѝ изстива. Зъбите ѝ тракаха.

– Той не ми е баща – каза тя, взирайки се в пламтящите му очи. – Не съм сигурна дали трябва да крещя от радост, или...

Миракъл тръгна към вратата. Не се обърна, нито се поколеба да напусне къщата и да се качи в чакащия файтон. Солтърдън седна до нея, изпълвайки тясното пространство. Почука по тавана с юмрук. Когато посегна да хване ръката ѝ, тя се изплъзна и я вмъкна между гънките на скъпата си рокля. Едва когато каляската потегли, Миракъл проговори:

– Изглежда не само съм незаконородена, но и произхождам от най-обикновената класа – родителите ми са дъщеря на селски благородник и един коняр. Тъжното и смешното е, че пристигнах тук с надеждата да споря с баща си и да се опитам да го убедя да ме признае, за да мога поне малко да бъда достойна за ваша съпруга. Защото, ако баба ви не е одобрила кандидатките, които досега сте ѝ представяли...

– Ако на баба ми бяха представени кандидатки, за който и да е от внуците ѝ, уверявам те, щеше да припадне от облекчение и удоволствие. Мери Майн, трябва да се научите да не вярвате на всеки злобен коментар, който чуете да се промърморва под нечий завистлив женски нос.

Тя го фиксира с поглед.

– Кажете ми тогава, сър, имате ли някакви любовници?

Той очевидно бе затруднен. Размърда се неспокойно върху

седалката. От мрачно, изражението му стана объркано. Избягваше да я погледне.

– Е, скрил ли е херцогът някого, за когото трябва да знам? Любовници? Деца? Съпруги? Отговорете ми, дявол да ви вземе!

– Мери...

– Спрете колата! Казах, спрете моментално тая кола, преди да съм скочила!

Миракъл посегна към вратата. Той я сграбчи и започна да се бори с нея, докато тя удряше гърдите и раменете му. Накрая го зашлеви.

– Не искам да слушам обясненията ви! Няма да повтора грешките на майка ми. Няма да бъде използвана, Солтърдън. Няма да ви позволя да ми разбиете сърцето!

– Изслушай ме, за Бога!

– Ако наистина ме обичаше, отдавна щеше да ме представиш на семейството си, на херцогинята, на брат си. Но ти никога не си възнамерявал да се ожениш за мене, нали? Сега всичко е ясно. Как съм могла да бъда толкова сляпа. Очевидно е семейна черта. Пуснете ме, сър. Предпочитам до края на живота си да копая картофи с един ирландец, отколкото да стана съпруга на проклетия херцог на Солтърдън.

Дишайки тежко, тя успя да изтръгне китките си от ръцете му.

Той понечи да отвори уста, но не каза нищо. От гърлото му излезе само ръмжене. После промърмори някаква ругатня.

– Ще убия този кучи син, щом се докопам до него!

Клейтън скочи от колата и затръшна вратата толкова силно, че колетите изпръхтяха стреснато.

– Тръгвай! – троснато нареди Миракъл на файтонджията.

Колата полетя напред.

Миракъл затвори за момент очи. Не, тя няма да заплаче! Глупаво момиче! Всъщност няма за какво да плаче. Трябва да е благодарна, че Кавендиш не ѝ е баща. О, горкият Джон! Колко много трябва да е обичал майка ѝ. Колко много трябва да е обичал нея самата. Достатъчно, за да не е искал да я нарани с горчивата истина.

Когато отвори очи, съзря първо кафеза с канарчето, а после и букета от жълти и бели цветя. Повдигна го, после се обърна бавно и погледна назад по пътя.

Той стоеше там с наведена глава и ръце на хълбоците. Разстоянието се увеличаваше.

Дявол да го вземе това нейно сърце, което барабанеше, щом го видеше. Дори и сега. Обичаше го въпреки всичко. Един вик напираше в

гърлото ѝ. Предателски чувства! Вероломно сърце!

Разярена, тя отвори клетката и видя как птичето излита и се извисява в синьото небе. После коленичи и бясно започна да изхвърля цветята. Жълти и бели, те литнаха над пътя като перца. Гледаше ги и горещи сълзи се стичаха по страните ѝ. А образът на Солтърдън избледняваше зад надигация се прах.

Лицето на госпожа Елисмиър побледня като платно, когато видя Миракъл.

– Боже мой! – извика тя, кършейки ръце и отскочи настрани, когато момичето се втурна през входната врата и се заизкачва по стълбището. – Какво стана, скъпа? Къде е...

– Не желая да разговарям за това сега. И въобще – заяви Миракъл толкова високо, че Гертруд и Етел дотърчаха. – А прословутият красив и изящен херцог, да не добавям и женкар, е някъде по пътя за Излингтън. Предполагам – с достатъчно изранени от ходене крака. Така му се пада.

Ели я последва по стъпалата.

Миракъл влезе в спалнята си, отвори гардероба и посегна към дрехите си. Онези, с които бе пристигнала в Лондон. Които си бе ушила сама. Кафявите простички басми, неукрасените долни ризи, грубите чорапи и износените обувки от ярешка кожа.

– Какво правите? – запита Ели.

– Заминавам. Отивам си у дома. В Кависбрук. За да бъда с единствения си приятел, с единственото си семейство, което имам на този свят.

– Миракъл, моля ви, нека обсъдим...

– Край на разговорите! Приключих с разбирателството! Вече няма да му позволявам да ме променя. Не съм подходяща и не искам да го поставям в неловко положение.

– О, не! Неговите намерения никога не са били такива!

Миракъл измъкна един куфар изпод леглото и го метна отгоре. Без да си прави труда да съгва дрехите, тя ги нахвърли безразборно вътре.

– Сигурно сте ме смятали за наивна глупачка, щом съм допускала, че мога да направя мъж като него щастлив. Че съм му достатъчна. Че бих могла да запълня празните му дни, да заменя часовете му, прекарвани в разгулен разврат, с нещо толкова маловажно като любов и общуване.

– Мери...

– Не ме наричайте така. Той ми го измисли. А знаете ли защо? Защото го правя щастлив...

– Наистина е така!

– Защото го карам да се усмихва и да се смее...

– Но вие го карате.

– Една ловджийска хрътка може да постигне същото, скъпа моя Ели. И с по-голямо удоволствие ще лиже дланите му.

Миракъл повдигна тежкия куфар от леглото и се запъти към вратата. Тогава обаче Ели скочи, тресна вратата и я заключи отвън.

Момичето пусна багажа си на пода и заудря по дървото с юмруци.

– Отворете ми!

– Няма, докато не се успокоите и не започнете да мислите трезво.

– Откакто се срещнах с него, това е първата ми трезва мисъл! – извика тя и ритна вратата. – А сега отворете проклетата врата, преди да съм се хвърлила през прозореца.

– Гертруд, побързай – нареди Ели разтревожено. – Накарай Тадеус да донесе стълба и да закове прозореца на Нейно благородие.

Миракъл яростно възкликна:

– Дори и дама не съм. Само едно извънбрачно дете на един коняр. На един прост коняр... Представяш ли си? Човекът, който ме отгледа, научи ме да чета и подхранваше обичта ми към мъжа, чиято дъщеря се смятах, всъщност е истинският ми баща. Шокирах ли ви достатъчно, госпожо Елисмиър?

Тишина.

– Сега разбирате ли защо оставането ми тук би било истинска глупост? Херцогинята, раздразнителната стара вещица, никога няма да се съгласи да се омъжи за безценния ѝ внук.

Чу се ахване и оживено шушукане. Накрая Ели заяви:

– Миракъл, не възнамерявам да отключа вратата, докато не се успокоите. Когато пожелаете да обсъдим тези нещастни обстоятелства като зрели възрастни хора, без гневни избухвания, тогава ще ви пусна.

Изразът на Миракъл стана още по-упорит. Тя скръсти ръце и започна да тропва по пода с крак. После се послуша. Долепи ухо до вратата, но не долови никакъв звук.

Завъртя се към прозореца точно когато Тадеус се показа на върха на стълбата с няколко пирона в стиснатите си устни и чук в ръка. Той ѝ помахаша. Тя го погледна толкова яростно, че адамовата му ябълка подскочи. Започна да заковава прозореца.

Лунната светлина се процеждаше през стъклата. Миракъл тихо благославяше трите бели свещи и направи кръстен знак пред всяка една. После ги запали. Според Книгата на Серидвен сребристите щяха да са по-подходящи, но разполагаше само с бели, и следователно те трябваше да свършат работа.

Миракъл склочи ръце, наведе глава над подскачащите пламъчета и заповтаря монотонно: „*Ангел на огледалото. Ангел на Луната възнагради ме с присъствието си като с безценен дар*“. Дотътри един стол до огледалото. После взе свещите и ги постави отпред. Качи се върху стола. Повтори напева и зачака. Докато наблюдаваше отблясъците на пламъците, тя прошепна:

„Обича ли ме той? *Истински*? Обичам ли го аз? *Истински*? Ако е така, защо продължавам да съм объркана? Защо дълбоко в сърцето си чувствам, че този, когото обичам, е толкова различен от това, което изглежда?“

Зачака. Според Серидвен трябваше скоро да забележи да се оформя нещо в осветеното от свещите огледало. Ако се появише красив ангел с изящни черти, загърнат в най-чисто бяло, благородно сребро и седефена лунна светлина, то това бил архангел Гавриил и отговорът на въпроса, който жадуваше да чуе.

А ако се появише тъмна дама, великолепна, но страшна с призрачното си очарование, засенчена от мрачен воал, като че ли направен от дъждовните капки на най-непрогледната нощ, то това щеше да бъде Моргана, черният ангел. И тя щеше да предупреди Миракъл, че трябва да изостави мисълта за това, за което копнееше.

Светлината от свещите мъждукаше и образуваше по стъклото неясни криволици. Сърцето ѝ прелускаше. Девойката се наклони към огледалото. Фокусира погледа си върху мъгливите контури. Образът се избистри. Бе лицето на...

– По дяволите! – прошепна тя. Затвори здраво очи. После ги отвори отново и се взря в сбръчканата нещастница, която я гледаше с искрящи очи. – Моргана! Ти грозна, стара...

– Грозна? – излая гласът зад гърба ѝ. Миракъл подскочи от изненада и едва не преобърна стола. – Веднага слизайте! Какво, по дяволите, правите? Призовават джуджетата със скритите жълтици или друга подобна глупост? Престанете да ме зяпате, като че ли съм сатаната, момиче, и се представете!

– Да се представя ли? – запита девойката вече ядосана, след като внезапно й страх бе изчезнал. Гледайки гневно в стоманеносивите очи на възрастната жена, Миракъл заяви: – Коя сте вие, че да влизате неочаквано в стаята ми, без да ми бъде съобщено за вас? Ако аз реша да призова и самия дявол, ще го сторя без колебание.

– Не и в моята къща. Няма да го направите. Слизайте, преди да сте си счурили врата.

– Вашата къща ли? Мадам, това жилище принадлежи на моя годе-ник, херцога на Солтърдън. Ако имате някаква работа с него, оставете визитната си картичка и елате по-късно. За предпочитане, след като си отида.

Ели и Гертруд надникнаха през вратата. Очите им бяха широко отворени. Клатеха отчаяно глави. После Етел нахлу вътре. Острата й брадичка се тресеше. Препъна се леко, докато се опитваше да направи несръчен кникс.

– Лейди Кавендиш, Нейна Светлост, херцогинята на Солтърдън. – Опита се да направи още един кникс и изчезна от стаята заедно с Ели и Гертруд.

Миракъл рязко млъкна.

Херцогинята на Солтърдън имаше бяла и мека като гъша перушина коса. Слабото й тяло бе облечено в семпла тъмна рокля, която подчертаваше бледнината на деликатната й кожа. Тя присви устни и изгледа изу-чаващо Миракъл.

– Би трябвало да сте поне малко съкрушена, млада лейди, след като намекнахте, че съм грозна.

– О, вие ни най-малко не сте грозна – увери я девойката. – Сурова, може би. И безмилостна.

– Аз съм херцогинята на Солтърдън. От мене се очаква да бъда сурова и безмилостна. И властна. И своенравна. От вас обаче се очаква да бъдете...

– Кротка и изплашена?

Едната посивяла вежда леко се повдигна.

– Да не възнамерявате да останете там цялата вечер? – попита херцогинята.

– Само ако поискам – отвърна девойката.

– Хм! Въобще не сте онова, което очаквах.

– А какво всъщност очаквахте?

– Чух, че сте плашлива малка мишка, така безумно влюбена във внука ми, че чак да ти се доповръща. Че го следвате неотклонно като

пале майка си.

– Значи сте чули зле, Ваша Светлост.

– Очевидно. – Херцогинята погледна към претъпкания куфар. После се премести до прозореца и се облегна леко върху дръжката на бастуна си от слонова кост и орехово дърво. – Винаги ли сте толкова избухлива?

– Само когато има причина.

– А имате ли причина в момента?

– Да.

Миракъл кимна. Колко изправена стоеше херцогинята. Истински символ на непокорството!

– Виждам все пак, че те не са преувеличили прямотата ви – продължи херцогинята, загледана в мрачната улица.

– Кои те?

– Няма значение.

Най-сетне старата дама се обърна отново към Миракъл.

– Кажете ми, младо същество, обичате ли го?

– Кого?

– Моя внук, естествено.

– Аз... не зная.

Сега вече се повдигнаха и двете вежди.

– Какво ви кара да мислите, че от вас ще излезе прилична херцогиня?

Миракъл скочи от стола и духна догарящите свещи.

– Изобщо не мисля такова нещо, Ваша Светлост. Истината е, че от мен би станало ужасна херцогиня. Не съм нито жестока, нито студена, нито достатъчно нетолерантна към другите. Харесвам компанията на прислужниците много повече, отколкото да прекарвам времето си с тесногръди благородници. С по-голямо удоволствие почиствам тора от конюшните, отколкото да съставям списък на избрани гости за чайове и скучни събирания. Не харесвам хора, които държат повече на титлата, отколкото на личността. Не, от мене няма да излезе прилична херцогиня, Ваша Светлост, затова си спестете излишното безпокойство. Няма да се омъжа за вашия внук. Тъй че, ако сте дошли при мене...

– Не съм, малко паленце, затова спрете да слагате самоволно думи в устата ми. – Херцогинята пристъпи към Миракъл, почуквайки с бастуна по пода. – Хич и не помисляйте, че ще ви разреша да си заминете сега, когато мълвата, че той възнамерява да се ожени за вас, вече е плъзнала. Можете ли да си представите какво ще изблъват всички слабоумни

сноби, ако вие ей тъй го изоставите? В какво неловко положение ще го поставите. Как ще го унижите. Особено когато е ясно колко са дълбоки чувствата му към вас.

– Позволете ми да не се съглася.

Херцогинята хвана грубо брадичката ѝ, принуждавайки Миракъл да срещне погледа ѝ.

– Какво? Нима съзирам пукнатина в твърдата ѝ броня? Дали блесналите в очите ѝ сълзи не са породени от несигурността за чувствата на моя внук? Брадичката ѝ потръпва. Тя копнее да заплаче, но няма да го стори, разбира се, защото си мисли, че това ще създаде твърде голямо удоволствие на „старата вещица“. Погледнете ме, дете. Значи така. Вие сте романтична. Искате да вярвате във вълшебни приказки. Магия ли правехте, когато влязох тук? Умолявахте духовете на луната да разкрият бъдещето ви с моя внук? Скъпо, наивно момиче, дори и вашият Ангел на огледалото не би могъл да го направи.

– Но има и други. Жени. Любовници...

– А! – Отпускатки отново ръка върху бастуна, херцогинята внимателно изучаваше Миракъл. Тънките ѝ устни изразиха нещо като развеселеност. – Какво значение има, щом ще носите името му, ще разполагате с богатството му, ще родите децата му. Да не говорим за титлата.

– Нищо от това няма значение – заспори Миракъл, разтреперана. – Важното е какво има тук! – Тя притисна ръка към сърцето си. – Ако го няма... Няма да имам спокойствие. Не искам да прекарам живота си, влюбена в мъж, който предпочита да бъде с друга.

– Точно като майка си.

Девојката примигна. Смушението и объркването я обхванаха в ледената си преградка и тя потръпна.

– Зная всичко – обясни херцогинята с най-делови тон. – В момента, когато до мен стигна мълвата за този годеж, наредих да ме осведомят за миналото ви. Не беше трудно. И макар Кавендиш да не ми е равностоен, познавам добре семейството му. Естествено, разговарях и с него. Насаме.

Миракъл отиде до леглото и грабна куфара.

– Не ставайте глупава – отсече херцогинята.

С блеснали очи и пламнало лице, Миракъл се обърна към възрастната дама. Гласът ѝ трепереше:

– Тогава би трябвало добре да знаете кой е баща ми, Ваша Светлост. И несъмнено сте стигнали до безспорното заключение, че не съм от тестото за херцогини.

– Престанете да ми приписвате думи, които не съм произнасяла.

– Тогава излиза, че сте дошли просто да ме унижите.

– Дойдох тук, очаквайки да намеря жена, която би пожертвала цялото си съществуване, за да осигури на децата си щастие и безопасност. Която би ги възпитала да бъдат горди и изпълнени с достойнство, въпреки предразсъдъците. Която би била другар на внука ми, било то като домакиня на вечеря в чест на Негово Величество, било като обработка земята със собствените си голи ръце. Жена, която ще се бори за онова, което иска, а когато го постигне, ще се бори да го задържи. Може би съм дошла тук, очаквайки твърде много.

– Да, може би – съгласи се Миракъл сухо и се загледа във вратата.

Херцогинята я заобиколи с бавни и сигурни стъпки. Спря се на прага и се обърна. За момент изглеждаше, сякаш иска да добави нещо, но само поклати глава и напусна стаята.

Миракъл пусна куфара и се затича след нея. Спря до стълбището, по което възрастната дама се спускаше.

– Той ли ви изпрати да ме увещавате?

– Кой?

– Вашият внук.

– Разбира се, че не. Защо би го направил?

Етел влезе откъм приемната с шапка и наметка в ръце. Като спря на най-долното стъпало, херцогинята ги пое.

– Учила съм и сина, и внуците си да уважават най-вече семейството си. Учех ги как да се борят за онова, което искат, и как да се преборят, за да го задържат. Трябва да призная, че понякога се съмнявам в резултата от моите упорити усилия. Често те са адски твърдоглави. Но, мила моя, такава мога да бъда и аз.

Усмивка проблесна на суровите ѝ устни и тя с достойнство напусна къщата. Етел внимателно затвори след нея.

Глава 21

Три са белезите на любовта:
Тя дава с радост,
Получава с благодарност,
Кори благо и с надежда.

Албърт М. Уелс, младши

Нещо се мътеше, Клейтън го чувстваше. Това, че бе прекарал последните две денонощия, затънал до гуша в хазарт, не помагаше. Миришеше на бъчва, на пушек и на четиридесет и осем часова пот. Имаше нужда от вана и от сън. Трябваше да забрави случилото се през последните седмици. Трябваше да забрави Миракъл Кавендиш.

Искаше му се проклетите акули да го бяха изяли преди двадесет години. А и брат му. Особено брат му.

Клейтън стоеше в коридора на градската си къща, намираща се в самия център на Ситито, на улица Холбърн. Наблюдаваше каретата. Баба му енергично се нанасяше в скромното му жилище. Още не я бе видял, естествено. Нямахте и да я види, преди тя да е готова, което можеше да бъде след пет минути или след пет часа. Единственото известие, което бе получил от нея, беше тайнствена бележка, която нервният и разтревожен Бенджамин бе заставен да му донесе в Брукс:

Върни се незабавно вкъщи!

Достатъчно да всее страх в сърцето на всеки внук, който не изпълнява благородническите изисквания на Нейна Светлост. И тя го знаеше. Но защо той продължи да играе на рулетка. Че и на вист – цели два и половина часа, след като бе получил съобщението. Най-добре щеше да бъде да не ѝ даде възможност да вземе връх.

Една наемна кола спря. Брат му Трей, херцогът на Солтърдън, слезе и горделиво закричи по пътеката към къщата. Лицето му пламтеше, а мускулите над челюстите потръпваха. Като видя Клей, облегнат на вратата с насмешлива усмивка и нехайно скръстени ръце, Трей се поколеба за момент, после гневът му се усили. Нищо не вбесяваше херцога повече от съзнанието, че по-малкият брат не дава и пет пари за властния всемогъщ юмрук на баба им... нито пък за кесията ѝ.

– Кучи син! – изръмжа Трей и тръгна по стълбите.

– Добър ден и на вас, Ваша Светлост. Как беше в Йорк през последните дни?

Трей стигна до площадката, застана лице в лице с Клей и стисна юмруци.

– Каква е тая каша, дето сте ми забъркали сега, по дяволите!

– Какво имате предвид?

– Имам предвид, че много от кредиторите ми се обадиха, че им дължа невероятни суми за дрехи, които се предполага, че съм купил за...

– Бъдещата си булка. Вие си я спомняте, нали? Онази, странната? Момичето, което не е особено интелигентно? Не можехме да оставим предстоящата херцогиня облечена в дрипи, нали? Какво щяха да кажат вашите аристократи?

– А скъпоценностите? – Трей буквално се задави и се затресе. – Рубини и сапфири! Огромни! Цяло състояние!

– Върху нея ще изглеждат прекрасно. Ще предизвика завистта на цял Лондон.

– Цял Лондон! О, Боже Господи!

– Тя направи силно впечатление, Ваша Светлост. Ще ви бъде трудно да я скриете тихичко сега, когато доби вкус към изисканите неща.

– Тя знае, нали? – Трей надникна към къщата зад брат си.

Клейтън се усмихна.

– Предполагам, че говорите за баба.

– Знаете отлично за кого говоря, дявол да го вземе!

– Не е трудно да се предположи, като се има предвид, че новината за предстоящата ви сватба беше разтръбена от всички вестници в града. А предположенията се роят, Ваша Светлост. В Кроксфорд и Брукс дори се обзалагат дали в края на краищата ще се ожените. Моите гвинеи са, разбира се, на „Да“, щом баба знае за съществуването на Миракъл, както и цял Лондон.

– Къде е тя?

– Кого имате предвид?

– Момичето, глупако. Тя тука ли е?

– Не. – Клейтън наблюдаваше как един стар сляп евреин се промъква по тротоара. Кучето му послушно го съпровождаше. – Не съм я виждал от два дена. От момента, когато ме изостави по пътя към Излингтън. Помислих, че ще е добре да й оставя няколко дни да се успокои. Знаете колко неразумни могат да бъдат жените, когато смятат, че някой си

играе с чувствата им.

– Ваша Светлост, Ваше благородие – каза Бенджамин зад гърба им,
– Нейна Светлост, херцогинята на Солтърдън, ще ви приеме сега.

Клейтън отстъпи, посочи с ръка затворените врати в дъното и се засмя.

– След вас, братко.

Трей го изгледа яростно, пооправи дрехата на раменете си и подви маншетите на ръкавите си.

– Тя чака – напомни Клейтън.

Двамата тръгнаха заедно към вратата. Стъпките им бяха синхронизирани. Едновременно прочистиха гърлата си и пригладиха назад тъмните си коси. И си помислиха: „Всичко това заради една жена! По дяволите, да се надявам, че си струва.“

Бенджамин бутна двойната врата и ги въведе в малка, скромно украсена стая, която в повечето градски къщи би била достатъчна за една удобна библиотека. Но тук стените с рафтовете бяха предимно празни. Камината не беше използвана, откакто Клейтън бе закупил жилището преди няколко години.

Четири стола се ширеха в почти празната стая. Единият бе при френските прозорци в дъното. Те водеха към малка градинка, заобиколена от висока тухлена стена. Други два, поставени един до друг, бяха с лице към четвъртия, който в момента бе зает от тяхната баба. Херцогинята им отправи прословутия си смразяващ изпитателен поглед, изпълнен с толкова отвращение, колкото ѝ позволяваше нейното поведение на благородница.

– Ваша Светлост! – възкликна Трей. В напрегнатия му тон проличаваше нетърпение и фалш. – Колко чудесно е да ви видя пак!

Едната сива вежда се повдигна, но острите очи на херцогинята наблюдаваха Клей, който отиде до стола и се отпусна върху него.

Закъсняхте – говореше погледът ѝ.

Зная – отвърнаха повдигнатите му рамене.

– Изглеждате ужасно – заяви едно подушване с носа.

– Докарал съм се за вас, скъпа – усмихна се той. Трей се наведе над протегнатата ѝ ръка и докосна устните си до обсипаните със скъпоценни камъни пръсти.

– Скъпа бабо, както винаги изглеждате безкрайно очарователна. Погледнете я, Клей, не е ли направо блестяща?

– Блестяща! – повтори брат му като папагал и смигна на херцогинята – Безкрайно!

Херцогинята отдръпна ръката си и сръза с поглед Трей.

– Сядайте! И престанете да се подмазвате!

С тънка усмивка Трей се отпусна на другия стол.

– Нямам намерение да го усуквам. Чужд ми е навикът да си бърба с вас, момчета. Твърде стара съм, за да го започна тепърва.

– Въобще не сте стара... – започна Трей, като се наведе напред и я дари със сияйна усмивка.

– Млъкнете! Осведомиха ме, че Ваша Светлост се опитва да преобрази някаква млада дама, изразходвайки за тази цел цяло състояние, за ужас на кредиторите ви. Моята тревога обаче идва от факта, че сте ги уверявали, че именно аз ще уредя дълговете ви.

Клейтън погледна през френския прозорец, прикривайки с длан доволното си подсмивхане.

Трей не каза нищо. Само се въртеше неспокойно на стола.

На Клейтън дори му се стори, но не бе съвсем сигурен, че брат му тихо изпъшка.

– Е?

– Бабо – намеси се Клейтън, дарявайки я с успокояваща усмивка, – има съвсем логично решение на проблема.

– И кое е то? – изскърца със зъби Трей.

– Трей просто ще изплати направените дългове с парите, които смятате да му припишете, щом се ожени за момичето.

Трей се поизправи, стисна облегалките на креслото и изгледа кръвнишки Клейтън.

– Имайте предвид, скъпи ми братко, че при този размер на дълговете, няма да ми остане нищо от наследството, щом кредиторите си вземат своето.

– Какво значение има – изсмя се леко Клей и вдигна рамене. – Помислете си само какво сте си купили със своята щедрост: красива жена, красиви деца и херцогиня, която цял Лондон ще гледа почитително. Всички мъже ще ви завиждат – от Негово Величество до последния свинар. Всяка врата ще се отвори пред нея. Няма да направите и крачка из този град, без цялото общество да затръпне в очакване да я зърне макар и за миг.

Трей отново се отпусна на стола и съсредоточи поглед върху баба си. Всяка черта от лицето му бе като издялана от мрамор.

– Изглежда добре сте опознали младата дама – обърна се херцогинята към Клейтън. – Бяхте ли й представен?

– Не.

– Тя е невероятно красива.

– Да... И аз чух същото.

– И интелигентна. Дори четяла.

Клейтън кръстоса крака и се поразмърда на стола си.

– Представяте ли си – отвърна той напълно безразлично.

– И яздела като жокей.

– Шокиращо.

– Видели са я неотдавна да разговаря с някаква продавачка на птици. Била решила, че може да спести на Негова Светлост цяла гвинея за две седмици, като отглежда собствени кокошки и събира яйца. Ако госпожа Елисмийър не се била намесила, Парк Хаус досега да е станал мътилник.

Усмивка пробяга по суровите ѝ устни, но бързо се изличи. Херцогинята отново се съсредоточи върху Трей.

– Трябва да се направят приготовления за сватбата.

– Значи одобрявате момичето? – запита Клейтън.

– Естествено. Да не мислехте, че няма да я харесам?

Тишина.

Клейтън стана от креслото си. Сивите ѝ очи го проследиха.

– Какво не е наред?

– Не смятам, че още имате нужда от мен – отговори той и тръгна към вратата.

Точно тогава тя се отвори и влезе Бенджамин. Преди да успее да съобщи за пристигането му, Тадеус се вмъкна със зачервено лице и изпотено чело. Като видя херцогинята, той смъкна шапката си. Погледът му сновеше от Трей към Клей и обратно към Негова Светлост.

– Ваша Светлост, надявах се да ви открия тук.

Трей скочи от стола.

Преглъщайки, Тадеус се опита да поеме дъх.

– То е заради вашата дама, сър, за Миракъл... Лейди Кавендиш... Сметнах, че трябва да ви уведомя... Господи, тя сигурно ще ме убие, дето съм дошъл! Обещах ѝ да не гъквам, но...

Клейтън сграбчи момчето за ризата.

– Какво, по дяволите, се е случило?

С очи, приковани в Трей, Тадеус изгърси:

– Претендента, Ваша Светлост! Дамата ще го кара днес в парка.

– Ще го кара ли? – озадачи се Клейтън.

– Спортната кола – обясни Тад на херцога. – Тя се упражняваше всяка нощ през последните две седмици. Ще мери сили с мъжете от

клуба ви, сър.

– Мили Боже! – промълви Трей и се извърна към Клейтън. – Какво, по дяволите, да сторя сега?

– Да я спрете, естествено – рече херцогинята и също стана.

– Е? – попита Трей.

– Сега вие отговаряте за нея – обади се Клейтън и сви рамене. – Аз бях дотук.

С ругатня Трей бързо се измъкна. Клейтън втречено гледаше след него.

– Не възнамерявате ли да го придружите? – запита херцогинята.

– Че защо?

– От любопитство, предполагам. И от лоялност към семейството.

– Уморих се.

Херцогинята тръгна към вратата.

Клей се поклонил леко на баба си и също напусна стаята с широки крачки. Блъскаше си ума по кой път да стигне до Хайд Парк. Непременно трябваше да избегне пътя край Уестминстър, което значеше и моста Блек Фрайърс, който щеше да е задръстен от неделните богомолци. Може би по Флийт стрийт до Странд, далеч от площада Сейнт Джеймс, после към Пикадили...

Защо, по дяволите, се е качила на тая раздрънкана малка спортна кола? Не си ли даваше сметка, че може да се убие? Или това бе още един злобен план?

– Клейтън! Скъпи!

Бланш Деларю-Мадрас, любовницата, която почти бе забравил през последните седмици, влезе в преддверието и той спря като закован. Разтваряйки широко обятия, тя го посрещна с бляскава възхитена усмивка и извика:

– Най-сетне се завърнах от Париж!

В началото на надбягванията облозите бяха 5 и 6 към 4 за лейди Кавендиш. Всъщност най-страстните запалянковци бяха заложили за нея и заявяваха, че никога в живота си не са виждали жена да кара толкова добре!

Мълвата, че бъдещата херцогиня е хвърлила ръкавицата на членовете на Клуба на жокеите, явно се бе разпространила.

Всичко, което Клейтън можеше да стори, бе да си проправя път с лакти през напиратата тълпа от мъже и жени, проточили шии и

застанали на пръсти, за да наблюдават спектакъла. Докато стигна до дивото зрелище, състезанието беше завършило.

Миракъл стоеше в спортната кола и махаше на приветстващата я тълпа, което още повече възбуждаше зрителите.

– Още едно надбягване – предлагаша някои.

– Залагам парите си на момичето! – викаха други. Продължаваха да я приветстват с викове. Миракъл им изпрати въздушна целувка.

Удрян и блъскан, Клейтън си позволи да откъдне. Явно бе оцеляла в състезанието. И дори го беше спечелила. Защо не се изненадваше?

– Клейтън! Скъпи! За какво е цялата тая врява? – Намусена, Бланш измъкна края на полата си изпод краката на някакъв мъж и каза: – Не точно такова посрещане очаквах. Практически бях измъкната от къщата...

– Спестете си това театралничене – прекъсна я той, без да престава да наблюдава как косата на Миракъл се разпилява, когато тя свали лилавата си шапка и я размаха във въздуха.

Жилетката ѝ също бе лилава. Полата – от нанкин. Обувките – лилави, а чорапите – бродирани.

Бланш застана на пръсти. Заподскача в опитите си да види нещо над главите на хората.

– Скандално!

– Нали? – съгласи се той с усмивка и погледна изкосо любовницата си, която го наблюдаваше с любопитство, цупейки пълните си червени устни.

– Но е красива – добави тя, наклонявайки леко глава.

– Нали?

– Ясно е, че слуховете, които чух за нея, са верни.

– Несъмнено.

В този момент тълпата се раздели. Внезапно херцогът се появи със зачервено лице и възбуден вид. Но явно в отлична форма – не биваше да излага очевидния си гняв публично. Особено към Миракъл.

Зрителите пак изреваха.

Трей каза нещо на момичето. Тя му отговори. Клей познаваше този поглед. Разпозна блесналия огън в синьозелените ѝ очи. Твърде добре му беше известно какво означаваше тази стойка и вирнатата ѝ брадичка. Ако брат му си мислеше, че като я тормози пред стотина и повече хора, ще постигне нещо, бе допуснал печална грешка.

„Внимавайте, братко – каза си той на ум, – и тя хапе, когато я ухапят“.

Трей хвана момичето през кръста и я измъкна от колесницата. С принудена усмивка и потно чело, успя да проправи път за двамата през напирашката тълпа. Мъжете го потупваха по гърба. Искаха да знаят датата на следващото ѝ участие и изразяваха надеждата да бъдат поканени на сватбата.

Клейтън гледаше втренчено след двойката.

Съзнанието, че сега вече бе негова, на брат му, го поразя като гръм.

Обърна се и откри, че Бланш го гледа с любопитство.

– Да накарам ли кочияша да ни отведе у нас? – попита тихо тя.

Клейтън тикна ръце в джобовете си и кимна.

Солгърдън отвори с ритник входната врата и повлече недоволната Миракъл през прага. Гертруд, Етел и готвачът се изпокриха. А Ели застана като истукан на долното стъпало на стълбите, сякаш ги барикадираше с тялото си. Като я видя там, неподвижна като солен стълб, той изръмжа:

– Вие! Трябваше да го знам!

– Ваша Светлост...

– Предателка! Винаги сте го харесвали повече от мен.

– Пуснете ме! – Миракъл се изтръгна и скочи, без да обръща особено внимание на странните гневни думи, които херцогът отправи към нейната зачервена и смутена приятелка. – Как смеете да се отнасяте с мен по такъв начина? Нямаме никакво право! Не сме женени и... ако аз имам думата, ние няма...

– Вие изобщо нямате думата, разглежено хлапе такова!

Той я завлече към приемната, бутна я вътре и захлопна вратата след себе си. С моравото си от гняв лице, диви очи и стиснати юмруци той изглеждаше направо луд.

Миракъл отстъпи и започна да върти кадифената шапка в ръцете си.

– Нито за миг не съм била в опасност – заяви тя, докато той крачеше нервно с ръце на кръста и с наведена глава. Тъмната му коса се виеше на челото и почти закриваше очите му. – Целият номер е да познаваш трасето...

– Млъкнете! – Той ѝ хвърли многозначителен поглед. – Опитвам се да реша дали искам да ви удуша.

Тя вирна брадичката си.

– Греша ли като предполагам, че избликът на лошо настроение се дължи не толкова на възможността да се нараня или дори да си счупя главата, колкото как изглежда всичко това в очите на скъпите ви

аристократи?

Тънка усмивка изви устата му.

– Е – подсмръкна тя, – поне най-сетне сте откровен. Означава ли това, че мога да се завърна в Кависбрук?

– Много ли го искате? – изстреля толкова бързо той, че за момент момичето остана безмълвно.

Съзнанието, че каквото и да заяви, то ще е решаващо за бъдещето, ѝ подежда като студен душ. През последните дни, откакто бе оставила Солтърдън в облак прах, бе мислила единствено за връщането си в Кависбрук – за баща си, за конете, за отшелническия си живот. И за това, че никога вече няма да види херцога на Солтърдън.

– Отговорете ми, по дяволите!

Миракъл се стресна и още по-ожесточено замачка шапката.

– Аз... – започна тя колебливо, – аз... да... не. Не зная.

– Не знаете? Как да го разбирам? Не знаете дали искате да се омъжите?

– Може би, ако имах повече време...

– Време? За какво? За да можете още да ме унижавате? Какво ще е следващото, лейди Кавендиш? Може би ще яздите гола по Пикадили? Или ще танкувате на сцена, показвайки задника си? А може би нещо малко по-достойно. Ще заемете място в Камарата на лордовете... Или в Камарата на общините? Кажете какво всъщност искате, Миракъл?

С леко свиване на раменете, тя сведе очи.

– През последните седмици мислех много върху това. Предполагам, че най-добре ще е да напусна Лондон – о, не е необходимо да се върна в Кависбрук. Там е доста тъжно. И много самотно, признавам. А и онези кошмарни спомени...

Тъга се появи на лицето ѝ. Гърлото ѝ се сви.

– Мога да живея в провинцията. Там въздухът е чист, а небето е синьо. Ще мога да гледам кокошки, прасета, зайци и, разбира се, коне. Напитов. Хасан. Салифа. Мислила съм дори да ги кръстосам с английски коне. Разбрах, че вече са го правили. Кръстоската е отлична. Бързината на английските коне и издръжливостта на арабските е идеалното съчетание.

Миракъл осъзна, че ентусиазмът бе повишил гласа ѝ. Погледна Солтърдън, който бе спрял да крачи, и видя, че се вира в нея със страшен поглед.

– Съжалявам, ако това ви тревожи и ако то не съвпада с представата за бъдещата ви съпруга. Но аз съм си такава, сър. И ще си остана

такава.

Херцогът прокара пръсти през косата си и поклати глава. Гневът му се бе изпарил. Уморено, но решително той заяви по-скоро на себе си:

– Трябва да съм бил луд, когато се забърках във всичко това. Никакви пари не си струват тревогите и унижението.

Парите на покойния съпруг на Бланш бяха заплатили къщата на Дръри Лейн, както и тази в Париж и още една в Рим. Но тя искаше Бейсингстоук. Искаше го страстно.

Клейтън си наля щедро бренди. Опитваше се да си представи Бланш, настанена в неговия дом с всичките му двеста стаи. Може би идеята не бе чак толкова лоша. Тя безспорно беше красива, макар и обикновена. Ценеше нуждата му от усамотение, но не разбираше любовта му към труда – да оре земята и да наблюдава как тя ражда изобилните си плодове. Приемаше го като хоби, убедена, че един ден то ще му омръзне.

Децата им несъмнено щяха да бъдат хубави. Но Бланш не обичаше децата. Тя с радост бе прехвърлила попечителството над единствения си син на семейството на покойния ѝ съпруг срещу сумата от сто хиляди лири.

Баба му не я харесваше. Наричаше я „пачавра с родословие“.

Фактът, че Трей беше спал с нея, не го изненада. Подозираше го още отначало. Но не го интересуваеше – нито тогава, нито сега.

Може би трябваше да се ожени за нея. Както херцогинята неведнъж бе казвала: „С времето ще я заобичате“, когато се опитваше да го сватоса с някоя блудкава самодоволна щерка на някой от нейните благородници.

Освен това женитбата с Бланш щеше да откъсне ума му от Миракъл.

– Милорд – съобщи един прислужник зад гърба му, – Нейно благородие е готова да ви приеме.

Клейтън наля едно питие на Бланш и си допълни чашката. Вървеше бавно по стълбите с чувството, че изкачва планина.

Бланш бе вече в леглото. Бе разпуснала гъстата си черна коса върху белите копринени чаршафи. Кожата ѝ бе не по-малко бяла. Устните – червени и усмихнати.

– Отне ви доста време – подразни го тя и потупа леглото до себе си.

Клейтън огледа стаята. Дрехите на Бланш бяха прилежно сгънати и

внимателно сложени на място. Изведнъж си припомни, че всичките им любовни срещи винаги бяха в леглото, а дрехите им – сгънати спретнато и грижливо прибрани.

Докато не срещна Миракъл, спонтанността за него не съществуваше. Страстта бе нещо, което трябваше да обуздава. На мъж от неговото съсловие не подходеше да признае страстта си, камо ли да я прояви.

Докато не срещна Миракъл.

Никога не бе пожелавал една жена толкова страстно, както желаете нея.

Изгълта брентито си. После и това на Бланш. Остави чашките на пода и повдигна вежди.

– Измитайте се от леглото!

– Извинете ме, не ви разбирам.

– Иди на пода! На прозореца! На стола! Където и да е, но не и на проклетото легло!

Тя седна и притисна чаршафа към гърдите си.

– Вие сте пиян.

– Не. Не съм.

Широко разтворените ѝ тъмни очи го загледаха втренчено. После бавно стана от леглото и отпусна неохотно завивката.

Гърдите ѝ бяха прелестни – едри и заоблени. Беше понапълняла в таляята. Отдаваше го на раждането, но той подозираше, че е прекалила с френската кухня.

Ханшът ѝ бе приятно закръглен, а бедрата – дълги и твърди.

– Красива сте – изрече нежно той.

– Но...

Клейтън погледна към чашите на пода. Искаше му се да пийне още.

– Има някоя друга, нали, Клейтън? Не ме гледайте по този начин. Никога не сте умеели да лъжете. Не ви е присъщо. Независимо дали го съзнавате, очите ви разкриват цяла гама от чувства – тя посегна към чаршафа и го уви около себе си. – Заподозрях го, когато ви видях днес следобед. Гледахте през мене. А в парка вече бях сигурна. Влюбен сте в Миракъл Кавендиш. – Усмивка пробягна по устните ѝ. Тя отиде до дрехите си и започна да се облича. – Пристигнах в Лондон преди повече от седмица. Чух мълвата. Негова Светлост щял да се жени. За момиче, което е срещнал на някакъв остров преди няколко месеца. Влюбил се толкова силно, че се върнал на острова да я ухазва. Имаше само една засечка в тази история. Сегашната любовница на Треј е една от най-скъпите ми приятелки. Тя ми довери, че Негова Светлост е бил с нея през

онези седмици.

Бланш завърза панделките на ризата си.

– Винаги съм ви казвала, че ако не престанете с опитите си да предпазвате брат си от неприятности и да го държите под контрол, в края на краищата ще затънете в блатото като него. И сега, когато най-сетне срещнахте жената на своите мечти, успяхте да я спечелите... но за друг мъж, за брат ви. Колко типично за вас.

Тя влезе в роклята си, отиде до Клейтън и се обърна гърбом.

– Приемате го много леко – каза той, докато се суетеше с дребните перлени копчета.

– Нима имам някакъв избор?

– Можехте да ми направите сцена. Повечето изоставени любовници го правят.

– Харесвам ви твърде много, за да го сторя.

Той я закопча и отпусна ръце.

Бланш се извърна към него. Усмивката ѝ бе малко тъжна.

– Какво ще правите сега?

– Ще напусна Лондон възможно най-скоро.

– Бейсингстоук?

– Не съм сигурен.

– Нали съзнавате, че не можете да я избягвате вечно? В края на краищата ще я срещнете отново.

Без да каже нищо, Клейтън се обърна и напусна стаята. Бланш изтича след него, но спря на вратата. Гласът ѝ трепереше, когато му извика:

– Може би ще се отбивам понякога да ви видя в Бейсингстоук, ако нямате нищо против.

– Винаги сте добре дошли – отвърна той.

Мъглата падна точно след здрачаване. Покри всичко като влажно сиво одеяло. По улиците имаше малко фойтони и още по-малко пешеходци. Светлините от прозорците бяха като мъжделиви пламъци от свещи в печалната тъма.

Клейтън стоеше на тротоара пред Парк Хаус. Бенджамин се въртеше около него.

– Хубаво ще е да се завърнем у дома, в Бейсингстоук – въздъхна прислужникът и отвори манерката с бренди. – Не сте ли съгласен, милорд.

– Да – отвърна Клей, загледан в тъмната къща. Каретата на брат му стоеше до бордюра.

– Какво, по дяволите, прави той вътре? За Бога, вече минава полунощ.

Бен надигна манерката към устата си.

– Може да са се разцелували и сдобрили, милорд.

Клейтън го изглежда свирепо, което накара Бен само да повдигне гъстите си сиви вежди и да пийне още една глътка. После завинти капчката и плъзна манерката в джоба си.

– Извинете ме, че ви го казвам, сър, но вие имахте възможност...

– Зная това, дявол да го вземе!

Бен рязко млъкна.

– Онзи ден, когато тя отиде да види Кавендиш, имах искреното намерение да ѝ разкрия всичко. Пристигнах в Парк Хаус с цветя. Но след срещата с баща си, с Кавендиш, тя беше толкова разстроена. Току-що бе научила, че този човек не е онова, за което го е смятала винаги. Как предлагаш да ѝ открия, че и аз не съм онзи, за когото ме взема? Лъгали са я през целия ѝ живот. Бен, просто не можах да ѝ причиня това. Поне не тогава.

– А сега?

– Не. И сега. Никога. Тя ще бъде страхотна херцогиня, Бен. Разбрах го в минутата, когато я видях в оная спортна кола. И хората в краката ѝ, които я приветстваха. Те аплодираха не победата ѝ, а нея самата. Беше ги спечелила, приятелю. Може би сега всички овце със синя кръв ще имат най-сетне приемлив образец, на когото да подражават. Преди да го осъзнаем, жените ще започнат да четат, да се състезават и да вдигат страхотен шум за законодателството. Можеш да си сигурен. Места като лудниците „Св. Лука“ и „Витлеем“ няма да разберат какво ги е сполетяло. Миракъл е точно това, от което Англия отчаяно се нуждае.

– Вие от какво се нуждаете, сър? А тя?

– С времето Трей ще започне да я обича. Как би могъл да не се влюби? Може би ще успее и да я задоволи емоционално.

– А вие, милорд? Как ще продължите да живеете?

– Аз... Аз просто не зная... – Клейтън се вгледа в загриженото лице на своя прислужник и приятел. – Не зная – повтори той и тръгна към наетата кола, която бе оставил да чака в тъмния край на улицата. – Хайде да се омитаме отук, Бен.

Глава 22

Любовта успокоява като слънце след дъжд.

Уилям Шекспир

Градската къща на херцогинята се намиреше близо до площад Сейнт Джеймс, на един хвърлей от двореца Сейнт Джеймс и недалеч от сградата на Парламента. Миракъл трябваше да седи тихичко в една малка стаичка отстрани на предверието, очаквайки херцогинята да я приеме. Беше получила недвусмислена заповед да се яви. Ели й обясни, че решението къщата да се построи точно на това място не е било взето, защото херцогът и херцогинята на Солтърдън са искали да бъдат близо до царствените си братовчеди, а защото Негова Светлост, съпругът на херцогинята, обичал да се разхожда до Парламента всяка сутрин и в слънце, и в дъжд.

– Той беше забележителен и изключително красив мъж – продължи Ели. – Много обичан от всички. Вярваше в модерното образование. Следвал е в Оксфорд, както по-късно и синът, и внуците му. Голям филантроп.

Отегчена от чакането, Миракъл закричи.

– Моля ви седнете, скъпа – успокои я Ели. – Няма защо да нервничите. Сигурна съм, че Нейна Светлост е преодоляла шока от това, че сте яздели вихрено по Ротън Роу със спортната кола. Цяла седмица измина от състезанието. Ако е имала намерение да ви скастри, досега да го е направила.

Миракъл спря пред една картина. Сърцето й се разгуптя.

Ели застана зад нея.

– Виргилиус Ериксен. Жената върху сивия арабски кон е Екатерина Велика. Синът на херцогинята, също като баща си, обичаше страстно арабската порода. Замина за Египет със семейството си с надеждата да купи няколко техни жребци. Възнамеряваше да ги докара в Англия и да ги кръстоса със собствените си породисти коне.

– Но корабът потънал – довърши Миракъл.

– Бе загубила съпруга си само няколко месеца преди трагедията. Херцогинята дълго скърбя.

Миракъл отиде до отворената врата и огледа странно украсената къща. По стените висяха фигури на мандарини и жълти драперии,

подобни на китайски шатри – с покриви в прасковен цвят и тенти с пискули и звънчета. Императорски дракони с пет лапи изскачаха от всеки разклонен свещник. Навсякъде бяха разпръснати статуетки, картини, порцелан и позлатени произведения на холандски майстори.

– Ориентът е страстта на Нейна Светлост – обясни Ели. – Негова Светлост я завел там скоро след сватбата им. Тя твърди, че това бил най-щастливият период от живота ѝ.

– Защо ми разказвате всичко това?

– За да разберете причините, поради които е станала онова, което е сега. И тя е била някога млада и влюбена. Сега иска само най-доброто за своя внук.

Появи се един прислужник и ги поведе по коридора към приемната. Нейна Светлост седеше на нещо като трон с висока облегалка. Беше облечена в тъмночервена копринена китайска роба, украсена с бродирани малки златни императорски дракончета. Сребристобялата ѝ коса бе разпусната и падаше красиво върху раменете чак до кръста. Не изглеждаше като жена на осемдесет. В очите ѝ гореше пламъкът на младостта и жизнеността.

До нея настрек стоеше внукът ѝ, херцогът. Както винаги добре облечен, с безупречна прическа и с вбесяващо надменно изражение върху красивите устни, което Миракъл бе започнала да ненавижда.

Това не беше нейният годеник. Тя не познаваше този човек. Не го искаше.

Мъжът, в когото се бе влюбила, не би я измъкнал от спортната кола, нито би я наказвал с часове тъй безсърдечно. Мъжът, в когото се бе влюбила, не би ѝ се присмивал толкова жестоко, че да я докара до плач, въпреки опитите ѝ да издържи словесната му канонада. Мъжът, в когото се бе влюбила, не би я посрамвал, не би ѝ забранявал да се приближава до кон.

Вратата се затвори.

Ели застана малко зад девойката, направи кникс и с многозначителен поглед промълви:

– Покажете уважението си.

Миракъл се поклони.

– Вие пренебрегнахте първите ми две покани. Защо?

– Нямах какво да ви кажа, Ваша Светлост.

– А причината да откажете среща с моя внук? – Херцогинята посочи с ръка херцога.

Той стисна устни и изпъна широките си рамене. Сивите му очи

бяха студени като камък и Миракъл потръпна.

– На него също нямам какво да кажа.

– Защо?

Миракъл вирна брадичка и прехапа устни. Накрая рече:

– Той беше груб към мене. Не, не груб, а подъл. Ужасно подъл. Нарече ме малоумна. Идиот. Празноглавка. Тъпанарка, чието име трябва да е Дизастър³, а не Миракъл.

Веждите на херцогинята се вдигнаха високо и тя забарабани по облегалката на креслото.

– Това ли ви каза?

– И това.

– Защо изиграхте това представление?

– Защото го исках.

– Винаги ли вършите това, което поискате, скъпа моя? Дори ако то означава да рискувате живота си?

– За мене нямаше никаква опасност. Негова Светлост отлично знае, че съм опитна ездачка. – Обърна се към херцога и припомни: – Виджали сте ме как яздя Напитов...

Той я погледна смутено.

Миракъл се поизпъчи и заговори отново на херцогинята:

– Предполагам, че сега ще ме изпратите вкъщи, тъй като съвсем съсипах Негова Светлост.

– Мисля, че започвам да разбирам. Надявали сте се, че като сторите тая глупост, ще ви изпратят обратно. Никаква женитба. На внука ми ще бъде спестено унижението вие да скъсате годежа. Хитро момиче! Но не чак толкова. Не! Аз няма да ви върна обратно, скъпа моя.

– Но вие не бихте настоявали да се омъжа за него!

– Все още не сте ми изтъкнали поне една логична причина да не настоявам.

– А моите желания не ви ли интересуват?

– И какви са те?

Миракъл захлупи лицето си с длани. Опита се да си поеме дъх. Да разсъждава. Чувстваше се, сякаш са я завели пред мировия съдия да защитава живота си. А в този момент животът ѝ нямаше никакъв смисъл. Заплетените ѝ чувства я измъчваха.

Най-сетне тя се вгледа отново в твърдото лице на херцога.

– Все още искам да ви обичам – изрече тя с треперещ глас. – Ако

3. Бедствие. – Б.пр.

само можех да намеря прилика с мъжа, с когото бях на острова. Бяхте нежен. Смеехте се на прасетата ми, дори разговаряхте с тях. О, не отричайте, Ваша Светлост. Видях ви веднъж, когато смятахте, че сте сам, да си бърбите с Чък.

Устата му се сви.

– Отнасяхте се с Джон като с равен. Харесвахте кашата ми. Окуражавахте мечтите ми. Очите ви бяха нежни. Ръцете ви – топли. Одобрявахте разпуснатата ми коса, развявана от вятъра. Наричахте ме Мери Майн. Защитихте моята чест – същински рицар в блестящи доспехи. Обърнахте лицето си срещу вятъра и аз ви показах как да летите. Бяхте уязвим. Можех да ви докосвам. Пет пари не давахте за условностите. Изглеждахте като земеделец. И бяхте дотолкова загрижен за благополучието ми, че купихте една дузина глупави ризи само защото аз ги бях ушила.

Херцогинята се изкашля и рече доста по-меко:

– Разбира се, ще трябва да се направят приготовленията за сватбата. Смятам, че междувременно е хубаво да напуснете Лондон. Понякога раздялата помага да се закръпят емоционалните сривове. – Тя стана и отиде до Миракъл. Хвана брадичката ѝ с нежните си пръсти – хладни, меки и блестящи от пръстени. – Виждам защо внукът ми ви е заобичал толкова. – Тя се обърна. – Госпожо Елисмийър?

Ели се приближи и се поклони.

– Погрижете се за вещите на Миракъл. Смятам, че известно време в провинцията ще укрепя духа ѝ. А и сърцето ѝ!

– Да, Ваша Светлост. Мога ли да попитам за къде ще пътува лейди Кавендиш?

– За Солсбъри – отговори херцогинята. За Бейсингстоук.

Времето бе малко, за да размисли върху обстоятелствата. Внезапното изгнание в Бейсингстоук бе изненадало както Миракъл, така и Ели. Когато се върнаха в Парк Хаус, вещите им вече бяха поставени в пътнически сандъци. Гертруд беше приготвила кошница с храна за пътуването. Етел поднесе на Миракъл букет жълти рози, които беше набрала от градината. Миракъл възнагради Тадеус с целувка по бузата, от която лицето му се зачерви като цвекло.

Напускайки къщата, която бе станала за кратко време неин дом, Миракъл се чудеше дали някога ще я види отново. Не беше сигурна колко я е грижа закова. Чувстваше се като вцепенена. И нещастна.

Искаше да се завърне у дома си в Кависбрук, да види конете и баща си. Щеше ли да ѝ прости той, че го бе изоставила, без да се обърне, без да се сбогува?

Това, което направи най-силно впечатление на Миракъл по време на пътуването, бе красотата на природата – сочната трева, буйната зеленина, мекият влажен въздух, ливадите с лютичета и долините, осяяни с огромни брястове, които надигаха пищните си корони към синьото небе.

Минаваха покрай красиви селски къщи от тухла и камък. С пъстри дворове и причудливо подкастри храсти. Във всяко селце имаше бириарии, където кротки пиячи се събираха под широките корони на дъбове и кестени. Възрастни мъже надигаха халбите за поздрав, когато каретата изтрополяваше край тях.

Беше неделя и черковните камбани ехтяха – сякаш ангелски хор оglasяше околността. Цели семейства сновяха безцелно по земите, по пътищата, по ливадите. Деца в бели роклички подскачаха по килима от цветя. Черковният хор отправяше възторжено послание към небесата.

– Прекрасно е, нали? – каза Ели, възхитена от гледките.

– Най-прекрасната местност, която някога съм виждала – отвърна честно Миракъл. Силно вълнение я обхвана. Отчаянието и объркаността, които преживя през последните дни, сега не ѝ изглеждаха толкова страшни. Имаше нещо в земята, небето и свободата, което ѝ харесваше. То я лекуваше.

– Скоро ли ще пристигнем в Бейсингстоук? – попита нетърпеливо тя.

– От четвърт час вече пътуваме из неговите земи, скъпа.

Изненадана, Миракъл започна още по-внимателно да разглежда хълмовете и долините. Имаше огромни дъбове и живи стени от бряст и ясен. А в далечината тъмнееха гъсти гори.

Ели извика на кочияша да спре, слезе от каретата и каза на Миракъл:

– Елате с мене, скъпа. Трудно може да се оцени красотата и ведрината на природата, когато прелетявате край нея. Хванете ме за ръка. Да повървим до върха на хълма.

Миракъл я улови. Ръката бе топла и мъничка като нейната и я стискахе с обич и нежност, което сви гърлото ѝ.

Изкачиха могилата и дъхът на Миракъл секна. Докъдето поглед стигаше – море от зеленина. Нивите с овес и пшеница се редуваха с прокарала млада царевица. На изток пасяха стада овце, а на запад – говеда.

Всичко беше нашарено от сложна плетеница от междуселски пътища с дървета отстриани, които водеха нагоре и надолу по хълмовете към каменни къщи със сламени покриви. Постройките бяха целите в бръшлян и лозници. Навсякъде се виеха живи плетове от шипки и орлови нокти.

– Бейсингстоук? – Можа само да произнесе Миракъл.

– Всичкото това – обясни Ели с гордост в гласа. – Ето онези къщи там са на арендаторите. Разбира се, има земеделци със семействата им. Но има и много занаятчийци – едни от най-добрите майстори в Англия – браничари, дърводелци, кошничари, майстори на каруци, стълби и гребла. Да не споменавам ковачите и зидарите. Черквата, покрай която минахме преди няколко мили, е построена от лорд Бейсингстоук специално за неговите работници. Той заръча и бирариите. Лордът не разрешава деца под дванадесет години да работят на полето. Той знае, че образованието е от голяма важност за младия ум. Би трябвало да добавя, че Негово благородие завърши в Оксфорд с Magna cum Laude⁴. После отиде да учи в Грейс Ин.

– Ще го видя ли най-сетне? – попита Миракъл и лека уплаха се появи в очите на Ели.

– Не съм сигурна. Чух, че е извън страната... Май в Париж...

– Жалко – въздъхна Миракъл. – Бих искала да се запозная с него. Изглежда е необикновена личност.

Тя затвори очи и обърна лице към слънцето. Вятърът целуваше страните и си играеше с косите ѝ. Прекрасно усамотение, нарушавано само от пърхането на яребици и фазани. Откак бе напуснала Кависбрук, не се бе наслаждавала на такъв покой!

– Почти стигнахме – каза Ели и Миракъл неохотно отвори натежалите си клепачи. Видя, че компаньонката ѝ сочи хълма в далечината. – Точно зад него е Бейсингстоук Хол.

Нищо не можеше да я подготви за онова, което я очакваше. Нищо.

Слизайки от каретата, Миракъл безмълвно загледа къщата. Истински палат! Дори думата „палат“ омаловажаваше това пред нея.

– Бейсингстоук спечели имението, заложено при игра на карти преди десет години – обясни Ели и кимна на кочияша да разтовари багажа. – Тогава бе само двадесетгодишен. Къщата, която виждате днес, тогава беше почти руина.

Миракъл тръгна по широката павирана с тухли алея, която водеше до голям мраморен вход с масивни колони. Покрай нея се простираха

4. Похвала. – Б.пр.

морави като зелени езера, набраздени от пътечки за фонтаните. Колко умело се вплиташе изграденото от човешка ръка със сътвореното от природата! Моравите се сливаха с парка, в който блестяха слънчеви езера. Сърцето на Миракъл запрепуска, когато една сърна в далечината повдигна глава и погледна толкова кротко, че момичето помисли, че би могло да иде чак до нея, без да я изплаши.

Вратата пред нея се отвори.

Ели тихо разговаряше с майордома, но Миракъл не ги слушаше. Застанала в средата на огромния хол, тя бавно се въртеше и оглеждаше възхитено порфирните колони и корнизите, украсени с етруски грифони. Таванът се издигаше поне на петдесет фута и бе целият изрисуван с херувими и ангели – всичко това в стила на италианските класици. Приказен полилей се спускаше от изящна розетка. Нощем сигурно бе прекрасен със стотиците запалени свещи.

– Марвин ми съобщи, че лорд Бейсингстоук си е у дома. Прислугата обаче явно не знае, че пристигаме, херцогинята вероятно просто е пропуснала да уведоми лорда за нашата визита. С други думи, той не ни очаква.

– А къде е той сега? – попита Миракъл, все още разглеждайки смаяно обстановката. – Ще го видя ли? Може би не бива да оставаме.

– О, ще останем, разбира се – отговори упорито Ели. – И вие ще го срещнете. Дори ако това е последното нещо, което ще уредя. Елате, скъпа, и се пригответе да бъдете поразена.

Марвин отвори огромната двукрила врата, водеща към зала, дълга триста фута. Сводовете бяха с ажурна украса в готически стил. Стените бяха облицовани с ламперия, завършваща с позлатени корнизи. По тях имаше щитове с хералдическите знаци на Англия. Редицата прозорци от лявата страна бяха с завеси от пурпурно кадифе, а на всеки петдесет фута имаше канделабър също като този в хола.

Минаха през кръглата трапезария. Покрай стените ѝ стояха бюфети с витрини, изпълнени със сребро. В стъклата се отразяваше гора от йонийски колони с посребрени капители.

Следваше пурпурният салон, постлан със син плюшен килим. Канделабърът с трите си кръга свещници и каскадата от кристални висулки просто секваше дъха.

Последва вестибюл, приемна в розов сатен, стая в синьо кадифе и накрая – извито двойно стълбище. Изкачиха се по пътеките му до

следващия етаж с апартаментите. Коридорът минаваше покрай библиотека. Лавиците, изпълнени с книги в кожена подвързия, стигаха толкова високо, че за най-горните трябваше стълба. После дойде златният салон. След него – готическата трапезария, втора трапезария и музикален салон.

Най-сетне стигнаха до частните апартаменти.

– Само в това крило има двадесет и шест – отбеляза Ели.

Влязоха в стая, достатъчно просторна, за да се вмести в нея големия салон на Кависбрук. На северната и южната стена имаше масивни камини. „Цял вол може да се опече в тях“, помисли си Миракъл. В средата на стаята върху кръгъл подиум стоеше най-голямото легло, което някога бе виждала. Балдахинът бе цял водопад от прозрачен люляков плат.

– Надявам се, че тук ще ви е удобно – каза Ели. – Аз ще бъда наблизо, по същия коридор. След като си починете, ще обсъдим желанието ви да се върнете в Кависбрук.

Миракъл не каза нищо. Приятелката ѝ напусна стаята. Какво можеше да каже? Вече бе решила. Връщане назад нямаше, независимо колко настойчива бе силната болка, че трябва да изостави безнадеждната любов, която продължаваше да изпитва към Солтърдън.

Защо продължаваше да я боли? Да е разтревожена и обърквана? Защо бе толкова наивна да повярва, че един мъж е способен от любов към нея да се промени изцяло само за няколко месеца.

Опита се да подремне. Сънят не идваше. Стана и се разходи из стаята. Откри вратата на предверие, което водеше до двоен френски прозорец. През него излезе в тиха градина, където един славей възвестяваше падането на здрача. Вълшебно спокойствие! Колко ѝ липсваха птиците, дърветата, небето. Тя се потопи в тишината и почти забрави неприятните мисли. Но както винаги споменът за него си проправи път. Картини от тяхното страстно любене, неприлични и вълнуващи, минаваха пред очите ѝ, докато кръвта ѝ се сгря и дишането ѝ се ускори. Тогава до нея достигна тревожното съзнание, че може никога да не преживее с друг мъж същата страст и копнеж, каквито изпитваше към Негова Светлост.

Тръгна боса по моравата. Вечерната роса оставяше капчици по пръстите на краката ѝ. Хладният вечерен бриз целуваше бузите ѝ и те пламнаха.

О, свобода! Отново да тича, отново да танцува. Тя се завърта на пръсти. Отново да подскача. Това сигурно е райат.

В далечината видя потрепващи светлини. Спря на върха на хълма и загледа разпрострелите се каменни обори – най-красивите, които някога бе виждала, с покриви, покрити с керемиди, сводести прозорци и врати без брави. Не липсваха и манежите, покрити с мек пясък и заобиколени с белосани огради.

Миракъл повдигна малко полата си и се затича. Отначало бавно, а сетне все по-бързо – като немирно дете, водено от тайното желание да не се подчинява на родителите си. Изплаши една пасящо сърне и се разсмя, когато то се отдалечи с подскоци, а бялата му опашчица се размахваше насам-натам.

Задъхана, тя се опря на стената на обора, затвори очи и позволи на звуците и миризмите да я обгърнат – на прясно сено, зърно с меласа, оборски тор, коне и... нещо друго. Парфюм? Не...

Чу гласове и тръгна към отворената врата.

– Крадец. Това сте вие, сър. Обзалагам се, че имате една-две карти в ръкава – долови познат глас.

– Вече ми дължите един шилинг, Бен. – Мъжете се разсмяха.

Миракъл влезе и загледа двамата посивели мъже, наведени над пръснатите върху масата карти.

Бенджамин пръв вдигна глава. Очите му станаха като палачинки. Той скочи и катурна трикракото столче, на което седеше.

– Мили Боже! Мили Боже! Какво правите тук?

– Бенджамин? О, Бенджамин! – извика тя, разцъфнала в усмивка и щастливо се разсмя. Затича се и увисна на шията на слисания прислужник. Прегърна го силно, докато той стоеше неподвижен като истукан. – Липсвахте ми – призна му тя. Пусна го и се взря в пребледнялото му лице. – Какво правите тук?

– Аз... Хм! Аз...

– Да не сте дошли да работите за лорд Бейсингстоук?

– Дошъл да работя? – Той примига, преглътна и закима. – Да. Да, така е. Работех за Негова Светлост... временно. Струва ми се имаше някаква уговорка... Точно така. Дойдох да работя за Бейсингстоук.

Тя го притисна с обич. После се обърна да види събеседника му, но той вече не седеше на масата. До трикракото столче обаче бе подпрян бастун с дръжка във формата на конска глава. Погледът ѝ се премести към вратата в дъното. Джон явно се опитваше да се измъкне. Той замръзна. И бавно се обърна.

Миракъл не можа да промълви дума. Дъхът ѝ секна. Сълзи бликнаха от очите и потекоха по страните ѝ. Стори ѝ се, че ще припадне.

Джон сведе зачервените си очи и едвам изрече:

– Ами... Човек си седи на чашка с някой другар и мести картите, когато неочаквано се появява някоя стара приятелка с веселото „здравей!“.

– Приятелка ли, сър? – попита тихо тя. – Ще продължавате ли да ме наранявате като отказвате да ме признаете за това, което съм всъщност? Как съм могла да бъда толкова сляпа през всичките тези години? Как съм могла да не разбера? Всеки път, когато ме завивахте в леглото, разказвахте ми приказки и ме целувахте за лека нощ, аз заспивах, представяйки си, че вие сте мой баща.

Джон изпъна рамене, поокашля се и най-сетне срещна погледа ѝ.

– Обичах я, вие знаете. Повече от живота си.

– Зная го.

– Но тя бе влюбена в Кавендиш. А онова, което е дълбоко скрито в сърцето, не се променя за една нощ. Не и ако е истинско. В любовта заедно с доброто приемаш и лошото, със съзнанието, че доброто ще превърне лошото в нещо незначително. Това е жертвата, която направих, за да остана с нея и с вас. Няма да търся повече оправдания за онова, което сторих.

Усмехната, тя се приближи до него. Джон разтвори силните си ръце и Миракъл се озова в прегръдките му. Дълго я притискаше, докато всеки от тях овладя чувствата си.

Най-сетне тя подсмъркна и се отдръпна. Отправи му един от старите си войнствени погледи и очите ѝ се разшириха.

– Какво всъщност, по дяволите, дирите тук?

Той погледна през рамото ѝ към Бенджамин, който продължаваше да стои неподвижно пред прочувствената сцена.

– Обяснете ѝ защо съм тук, старче – подкани го Джон.

– Защо сте тук ли? Ами... Хм! Ъ-ъ!...

– Като сватбен подарък – изгърси Джон толкова неочаквано, че Миракъл подскочи. – Годеникът ви ме доведе. Негова Светлост. Разбрал, че не можете да се омъжите без присъствието на единствения ви приятел.

– Но защо в Бейсингстоук? Защо не в Лондон?

– В Лондон ли?

Някъде някакъв кон изпръхтя. Чу се трясък. Мощен тропот на копита.

Миракъл заобиколи бавно Джон и надникна в тъмния коридор. Сърцето ѝ се разтуптя. Дишането ѝ се ускори.

Напитов излезе от конюшната. С извита шия, наострени уши и издути ноздри, той сякаш се опиваше от вятъра. Когато я видя, животното я поздрави с мощно цвилене, отметна изящната си глава, а черните му очи заблестяха.

Миракъл изтича да го посрещне, обгърна гладката му шия и зарови лице в гривата му.

– Джон, скъпи! Вие сте ги довели! – Като плачеше и се смееше едновременно, тя се обърна към Джон. – Но защо не ги закарахте в Лондон?

– Да-а-а – Джон погледна към Бенджамин, който му смигна.

– Те трябваше да бъдат вашия сватбен подарък – обясни Бенджамин. – Изненада. Да ви бъдат поднесени след церемонията. От лорд Бейсингстоук.

Джон се намръщи. Бенджамин прехапа устни.

– Бейсингстоук? – попита Миракъл. – Че защо Бейсингстоук?

– Негова Светлост е споменал на Негово благородие за конете – побърза да поясни Джон.

Лицето на Миракъл побледня.

– Той ми обеща никога да не каже и дума за конете. Никому. Ако мълвата се разпространи...

– Не бива да се тревожите – успокои й Бен. – Бейсингстоук разбира любовта ви към конете.

– Защо Бейсингстоук да разбира каквото и да било за мене? – попита тя, а паниката й нарастваше.

Явно решил, че вече е казал твърде много, Бен затвори уста и сви рамене.

Напитов сведе кадифената си муцуна към ръката й и Миракъл почувства, че раздражението й намалява.

– Няма значение – каза тя по-меко. – Защото скоро ще се върна в Кависбрук. Няма да има сватба.

Двамата мъже пристъпиха напред.

– Никаква сватба ли? – запитаха те в един глас.

– Да, никаква сватба. Страхувам се, че Негова Светлост и аз мислим и чувстваме различно. – Тя се обърна специално към Джон: – Не мога да бъда нещо, което не съм. Никога няма да съм подходяща за неговия свят. А и той явно не желае да намери мястото си в моя. Така че, виждате ли Джон, били сте целия този път за нищо. Вече съм решила и пет пари не давам какво ще каже Негова Светлост или който и да е от вас. Няма да се омъжа за херцога на Солтърдън. Независимо колко ми е

трудно да го призная, аз просто мисля, че вече не го обичам.

Клейтън бе работил дълго след залез слънце заедно с работниците. Сега се наслаждаваше на спокойната езда към къщи. След изнурителния труд през деня под жаркото слънце, той се чувстваше твърде уморен, за да размишлява, твърде изтощен, за да преценява последните седмици. Възседнал дорестия кон, Клейтън отпусна юздите и притвори очи. Всеки мускул пареше. Гладът присвиваше стомаха му. Сънливост размътваше ума му.

Може би тази нощ най-сетне сънят ще дойде... Сън без сънища. Няма да се буди по някое време от преследващите го очи на Миракъл и спомена за необузданото им любене, няма да крачи нервно из стаята.

Внезапно конят спря. Тялото му се напрегна и разтърси. Клейтън се взря в здрача пред себе си. Чу шума – някаква каруца трополеше с главоломна скорост.

Клейтън повдигна озадачено вежди при вида на Бен, който се тръскаше нагоре-надолу върху капрата, стиснал отчаяно юздите, а пешовете на сакото му се развяваха при всяко по-силно подскачане на каруцата.

– Стой! – заповяда прислужникът, като видя Клейтън. – Стой, проклетата кранто! Казах ти, стой! – Когато конят, каруцата и коларят се килнаха, минавайки край Негово благородие, Бен извика: – Помощ!

Клейтън изсвири. Каруцата спря.

С щръкнали сиви коси, побеляло лице и изскочили от ужас предани очи, Бен се взря тъповато в господаря си.

– Боже мили! – едва успя да изрече той. – Мислех, че си отивам вече.

– Честър – Клей посочи кокалестия упорит кон, който, като чу името си, обърна глава към него, повдигна устна и се озъби. – Купих го от някакви цигани. Умее да прави номера и реагира само на определени изсвирвания. Искаш ли да видиш какво ще направи, ако запее като славей?

– Не бих желал – отказа учтиво Бен.

Лордът се засмя.

– Би ли ми обяснил какво търсиш тук?

– Възникна една ситуация. Пристигна гост, за когото не ни бяха съобщили. Просто си помислих, че трябва да знаете.

Клейтън зачака. Гости, пристигнали без предварително съобщение,

не бяха рядкост. Нямахме член на висшето общество, комуто да не се беше случвало да се озове близо до Бейсингстоук на здрачаване. И неизбежно пренощуването се проточваше няколко денонощия.

– Лейди Кавендиш – обяви Бен.

– Мери?

– Изглежда вашата баба я е изпратила тук „да премисли и да прецени отново“ решението си да развали годежа си с Негова Светлост. – Поглеждайки внимателно Честър, Бен приглади коси и изпъна самото си. – Изглежда младата дама има лоши предчувствия за Негова Светлост. Казва, че много неща у него не ѝ харесват. Не е мъжът, в който се е влюбила в Кависбрук.

– А Джон?

– Тя случайно ни откри, когато играехме комар в обора.

– А конете?

– Емоционална среща...

– Ти ѝ обясни, че...

– Конете и Джон са сватбен подарък.

– От Трей ли?

– От вас – засмя се Бен. – Край на играта, милорд. Мистър Хойт и аз стигнахме до заключението, че заради доброто на момичето, а и за ваше добро, истината трябва да излезе наяве.

– По дяволите, вашите заключения! – Клейтън пришпори коня и насочи сепнатото животно към къщи.

Бен извика след него:

– Какво да правя с Честър, милорд? Милорд? Бейсингстоук? Бейсингстоук!

Глава 23

Любовта гледа
Не с очите, а с ума,
Затуй рисуват
Крилатия Купидон сляп

Уилям Шекспир

Скрит в тъмнината, Клейтън наблюдаваше как Миракъл се занимава с Напитов. Сплете разпиляната му сребристорсива грива. Нахрани го с моркови, ябълки и царевица. Исмаил се погрижи за другите. За всичките дванадесет. Красивите им глави се протягаха през ниските врати без дръжки и нетърпеливо очакваха вечерната си порция зърно и сено.

Тя внимателно изчисти копитата на Нап и ги лъска с мека кърпа, докато заблестяха. През цялото време разказваше откровено за пребиваването си в Лондон, а Джон седеше край нея и дълкаше някаква пръчка. От време на време вдигаше очи да я погледне. Челото му се набръчка от смайване.

– Той е онова, което е, и не може да се промени. Както и аз не мога. Има големи възможности. Щедър е. И добър. Убедих се в това, когато беше на острова. Именно този мъж ми липсва отчаяно. Но той е щастлив в Лондон. А има и задължения към баба си и към титлата. Един херцог на Солтърдън трябва да живее и да действа съобразно положението си. Но той ще ми липсва – добави по-меко тя с унесен поглед.

Много по-късно Клейтън седеше на мраморната пейка под нейната стая и гледаше светналите ѝ прозорци. Изведнъж светлината угасна. После френският прозорец се отвори. Тя се появи на балкона и застана там, загледана в обяната от лунни лъчи околност. Вятърът развяваше косите ѝ и бялата нощница.

Защо, дявол го взел, не бе признал нищо? Защо не разкри себе си и тайната си? Да бе паднал на колене и да бе помолил за прошка и разбиране. Да бе обяснил, че е задължен на брат си – в края на краищата Трей му бе спасил живота, нали? Близнаците са по-близки и от братя. А сега се мяташе като риба на сухо. Беше влюбен в Миракъл Кавендиш. Беше правил любов с Миракъл Кавендиш. Умишлено бе използвал чара си, за да си проправи път към сърцето ѝ. Бе представил брат си за онова, което

той не беше. Тя се влюби в един лъжовен образ. Защо да се чуди тогава, че копнее да се завърне в Кависбрук – единствената реалност, която ѝ бе позната.

Както обикновено, Миракъл се присъедини към Джон и Ели за закуска на източната тераса на Бейсингстоук. Едва отхапваше от кифлата. Леко отпиваше от шоколада и поглеждаше ту Ели, ту Джон, които сякаш имаха очи само един за друг. Бе се облякла за езда с надеждата за един ранен урок върху Напитов. Но скоро разбра, че Джон вече е уговорил да изведе Ели на разходка с двуколката из околността. Почувства се много засегната. Но това раздражение бе само едно от чувствата, с които трябваше да се справя напоследък. Изглежда просто не можеше да се овладява. В един момент ѝ се искаше да плаче, а в следващия – да се смее истерично.

– Не мислите ли, че е странно? – изтърси внезапно Миракъл, привличайки вниманието на събеседниците си. – Цяла седмица откак сме в Бейсингстоук, а все още не сме срещнали лорда. Започвам да подозирам, че е подъл като брат си.

– Миракъл – сгълча я Ели, – не е много любезно да говорите така за нашия домакин. Особено след като той тъй любезно отвори великолепния си дом за нас.

– Без съмнение само защото баба му е заповядала да го стори.

Ели се начумери. Мачкайки салфетката в скута си, Миракъл вирна брадичка.

– Искам да си ида у дома.

– Все още не – отбеляза сурово Ели.

– Защо пък не? Не възнамерявам да си променям решението. Няма да се омъжа за човека, който дори не се потруди да дойде в Бейсингстоук и да се опита да ме спечели отново.

– А, това ли било? – Ели се усмихна и погледна Джон. – Ядосана сте, че Негова Светлост не лази на колене с надеждата да си възвърне любовта ви?

– Ако наистина ме обичаше, щеше да го направи. Явно не ме обича.

– Вие заявихте, че не желаете изобщо да го видите.

Миракъл пое глътка врял шоколад и си изгори езика.

– Вярно е.

– Че за какъв дявол се оплаквате тогава? – запита Джон и поклати заканително пръст към нея. – Момиче, вие вирите проклетата си

упорита брадичка, но ние двамата знаем какво означава това. Самонавиват се и ако не внимавате, всички ще си имаме неприятности.

– Наистина, Миракъл, държите се като разглезено хлапе – добави Ели.

– Е, добре! – Миракъл скочи от стола, хвърли салфетката върху чинията и с ръце на кръста погледна свирепо първо Ели, после Джон. – Виждам ясно, че не съм желана тук тази сутрин. И на двама ви пожелавам приятен ден.

И се втурна към конюшната. Докато чакаше Исмаил да оседлае Напитов, крачеше нервно. Точно тогава забеляза една прислужница да излиза от гъсталака зад обора. Досега Миракъл не бе обръщала внимание на отдалечената и почти скрита тухлена сграда. Но сега ѝ хрумна, че вероятно там живее необщителният им домакин.

Миракъл забърза към прислужницата и спря изненаданото момиче.

– Почакай!

– Милейди?

– Негово благородие... Там ли живее?

– Да, милейди.

– А сега там ли е?

– Не, милейди.

– Кога ще се върне?

– Не мога да зная, милейди.

Миракъл се намръщи и удари полата си с камшика за езда.

– Винаги ли е толкова невъзпитан да пренебрегва напълно гостите си?

– Милейди?

– Нищо... кажи ми само Негово благородие в имението ли е?

Усмехнатото момичето кимна.

– О, да, милейди. Бъдете сигурна, че Негово благородие е в имението.

С малък кникс прислужница продължи пътя си, а Миракъл се върна в конюшната.

Както обикновено, тя остави Напитов да изразходва цялата си енергия.

Вятърът свистеше в ушите ѝ, докато галопираха направо и прескачаха високо храстите. Когато стигнаха къщичките на арендаторите, Нап се бе покрил с пана и с удоволствие премина в тръс.

Пет-шест деца се втурнаха да я поздравят. Майките им забързаха след тях. Те се поклониха и се усмихнаха първо на Миракъл, после и на

хляпетата, които се бяха скупчили около полите ѝ.

– Приемете нашите извинения – каза една от жените и заоправя косата на сина си. – Не сме свикнали с толкова високопоставени посетители. Освен, разбира се, Негово благородие.

Миракъл се смъкна от гърба на Нап. Едно момче чевръсто донесе ведро студена вода и го постави пред коня. Миракъл огледа близките къщи и забеляза, че нито една от тях не се нуждае от ремонт. Всички бяха в прекрасно състояние, а градините – чисти като самите арендатори. Розовите бузи на децата говореха за добро здраве. Нямахме съдрано по току-що изпраните им дрехи.

– Често ли ви навестява Негово благородие?

– Няколко пъти в седмицата, милейди.

– Предполагам, за да провери дали работата е добре свършена.

– Да. Но и да види как сме.

– Доволни ли сте тук? Бейсингстоук гризлив господар ли е?

Жените размениха усмивки и тихичко се изкикотиха. Някаква русокоса жена, облечена в басмена рокля с престилка, вдигна на ръце малко дете, което прохождаше и отвърна:

– Не познавам друг господар, който да е толкова щедър и гризлив към хората, които работят за него. Преди да продаде от реколтата, той предварително проверява дали имаме всичко, от което се нуждаем. Продава само колкото да има малка печалба. А излишъка предоставя на лондонските благотворителни организации.

– Да не говорим за училищата...

– Или за безплатните диспансери. Храната, която им дава Негово благородие, е достатъчна да изхрани хиляда деца.

– Винаги е толкова мил – изписука едно момченце с тъничко носле.

Миракъл приклепна с усмивка пред него.

– Нима? Кое те кара да мислиш така?

– Когато си нараних крака, той извика доктор чак от Лондон. И по-неже бях много смел, той рече, че иска един ден синът му да е също като мене.

– Обича ли децата?

Момченцето кимна и засия. Майката му се разся.

– Както ви казахме, Негово благородие е извънредно щедър. Само преди седмица той подари на съпрузите ни по една нова риза – най-изящната дреха, която съм виждала.

– Изработени били на остров Уайт – допълни друга.

Миракъл бавно се изправи. Погледът ѝ се местеше от лице на лице.

– Остров?

– Ето! – Нисичка жена, стиснала в ръце куп пране, пристъпи напред и подаде ризата на Миракъл. Беше от нейните – онези, които бе ушила със собствените си ръце.

Както и през предишните няколко нощи, Ели и Джон разговаряха тихо на лунна светлина, седнали на прилично разстояние, но тихият женствен смях на Ели и усмивките, които си разменяха от време на време, говореха за нарастващата нежност помежду им. Миракъл бе седнала пред откренатия френски прозорец, слушаше шепненето им и ѝ се щеше да бяха избрали някое друго място, а не балкона на Ели, за да се ухажват. Ужасно неудобно!

Изчака полунощ, преди да се измъкне от стаята си. В другия край на коридора един прислужник угаси последната свещ. Обгърна я непроследна тъмнина. Тихи гласове докосваха ушите ѝ – прислужниците си пожелаваша лека нощ. После настъпи тишина.

Миракъл тръгна по коридора. Движеше се внимателно, с протегнати напред ръце. Всичките ѝ сетива бяха напрегнати. Ушите ѝ бучаха. Сърцето ѝ биеше лудо. През последните два дни се бе постарала да изучи всеки коридор. Броила бе крачките си и знаеше точно кога минава през трапезарията и кога стига до началото на стълбището. Опипом намери гладките перила. Тридесет стъпала, после наляво по дългия коридор със закрити прозорци до огромния хол. И главният вход.

След като излезе от къщата, тя се спусна по виещите се пътеки. Трябваше да спре, за да си поеме дъх. После продължи като мишка в лабиринт, лутайки се покрай живия плет и розовите градини. Пробягваше по мостчетата, забави се малко при внушителните мраморни скулптори на изправени на задните си крака коне и забърза към конюшнията.

Когато задъхана пристигна там, се запита дали не си е изгубила ума.

Потулвайки се в сенките, тя се приближи зад сградата, спря на пътеката и се взря през гъсталака от дървета и къпини към прозореца с мъждукаща в мрака слаба светлина.

„Много добре, Бейсингстоук – рече си тя на ум, – тази вечер найсетне ще се срещнем. В края на краищата е редно да познавам братата на съпруга си, ако наистина реша да се омъжа за високомерния раздразнителен херцог на Солтърдън, който явно е ужасно зависим и от най-дребното желание на баба си“.

Щеше да се запознае с мъжа, успял да спечели предаността на арендаторите, но явно достатъчно саможив, за да се скрие от гостите на брат си. Щеше да разбере как така той разполага със същите ризи, които брат му бе купил на острова и защо ги е раздал на хората си.

Наближи, загледа се във вратата, после изпъна рамене, пое дълбоко дъх и почука.

Тишина.

Миракъл се намръщи и похлопа повторно. Нищо.

Леко отвори вратата и примигна. Спретнатата удобно мебелирана стая беше празна.

– По дяволите! – измърмори тя, погледна предпазливо през рамо и се вмъкна вътре, затваряйки вратата след себе си.

Какво всъщност очакваше да намери? Тук нямаше нищо необикновено: купища томове, малко поизносени мебели и недопита чашка, оставена до една разтворена книга.

Миракъл се доближи до масата и вдигна чашата. Помириса. Опита. Бренди. Непременно трябваше да каже на граф Фаншо, ако го види пак, че Бейсингстоук не се е прехвърлил на порто.

Излезе навън, застана в тъмнината между дърветата и лозниците и започна да се присмива на себе си. О, небеса! Трябва здравата да се бе отегчила, щом тръгна да се прокрадва в нощта, да влиза тайничко по къщите и да търси причината за ексцентричностите на хората. Самата тя ги има достатъчно. Това я разсмя още повече.

Бе станала една от тях. Една от онези любопитни дребнави люде, които все душеха всичко извън общоприетото, за да разберат кое точно прави човека такъв и да не би да е заразно.

Чу някакъв шум откъм дърветата.

Сърцето ѝ прескочи. Миракъл се взря в тъмнината. Как би могла да обясни на домакина си, че се ровичка в живота му?

Повдигна поли и забърза към къщи, без да следва удобните посипани с чакъл пътеки. Заобиколи източното крило и внезапно спря. Видя някаква двойка. Изведнъж те се хвърлиха в обятията си и започнаха страстно да се целуват.

С пламнало лице Миракъл се завъртя и се втурна в друга посока. Очите ѝ трескаво търсеха друг вход. Най-сетне откри врата, опита я и облекчено отдъхна, когато разбра, че не е заключена. Прекрачи прага и затръшна вратата след себе си.

Взря се в тъмнината, както човек би надникнал във входа на неизследвана пещера. Къде, дявол го взел, бе попаднала? Заопипва в

тъмното. Натърти коляното си, удрайки се в някакъв стол. После се блъсна в някаква маса. Издрънча счупено стъкло. Представи си как утринната светлина ще очертае пътеката от строшен порцелан и кристал към нейната спалня. Как щеше да обясни всичко това на Ели? Ами на Джон? А на домакина си? Че и на годеника си? Просто виждаше херцогинята на Солтърдън да се надвесва застрашително над нея, облечена в ориенталската си премяна и да бълва огън като кралски дракон.

Врата! Зад нея може би коридор? Най-сетне! Тя пое дълбоко дъх.

А сега накъде? По кое стълбище? Един погрешен завой и можеше да се озове в склада за въглища. Долови някакъв шум зад гърба си. Замръзна. Сърцето ѝ се разтуптя. Дробовете ѝ щяха да се пръснат. Наблизо имаше някой. Усещаше го. Присъствието му се прокрадваше край нея като топъл въздух.

– Лейди Кавендиш – чу тя тих развълнуван глас в тъмнината.

– Кой е?

– Да не сте се заблудили?

Тя кимна.

– Така си и помислих.

Две ръце нежно обхванаха раменете ѝ и я полуобърнаха, подтиквайки я напред. Тя се подчини отначало с неохота, чувствайки се уязвима.

– Насладихте ли се на нощната си разходка? – продължи едва доловимият шепот.

– Да, благодаря – отвърна тя, интересувайки се повече от топлата нежност на ръцете му, отколкото от факта, че явно я разпозна при слабата лунна светлина.

– Харесва ли ви в Бейсингстоук?

– Много.

– Радвам се, Ако има нещо, което да направи прекарването ви по-приятно...

– Има.

– О!

– Бих желала да се срещна с Бейсингстоук.

Ръцете му я накараха да завие. Вместо килим, под краката ѝ имаше студен мрамор.

– Какво бихте казали на Бейсингстоук?

– Че е прекалено невъзпитано да не ни се представи досега.

– Той е един твърде зает човек.

– Няма извинение за нелюбезното му държание.

– Напълно сте права. Внимавайте! Тук завийте наляво. Внимавайте. Вече сме съвсем близо. Още няколко крачки. Стигнахме. Коридорът пред вас води към западното крило. Сигурен съм, че оттук вече ще се оправите и сама.

Миракъл въздъхна с облекчение и когато ръцете пуснаха раменете ѝ, тя се обърна. Сянката на мъжа се отдалечаваше.

– Благодаря ви! – извика тя, а сърцето ѝ по някаква странна причина препускаше лудо.

– За мене бе удоволствие, милейди – долетя отговорът от далечината.

Следващата нощ точно в дванадесет часа Миракъл стоеше под извисяващата се мраморна композиция от изправени на задните си крака коне. Този следобед след краткия дъжд студът се засили. Сега тя леко потръпваше. Нямаше звезди. Нито луна. Мракът бе непрогледен, както в коридора миналата нощ.

– Къде сте, дявол да ви вземе! Зная, че сте някъде наоколо. Усещам, че ме наблюдавате. Още снощи трябваше да отгатна, че сте вие, Бейсингсток. Но го осъзнах по-късно, когато бях вече в леглото. Ако бяхте просто прислужник, щяхте да запалите свещ и да ме изпратите чак до стаята ми. Защо не се покажете?

Отговор нямаше.

Тя въздъхна. Колко нелепо бе всичко. Несъмнено бе отпуснала юздите на въображението си. Защо господарят на такова огромно и внушително имение ще иска да се крие?

– Едва ли е вечер за срещи – прозвуча глас от тъмнината.

Миракъл се извърна и се помъчи да различи нищо в непрогледния мрак.

– Винаги ли се срещате с непознати посред нощ, лейди Кавендиш?

Сърцето ѝ запрепуска.

– Постъпвам така само когато това е единственият начин да се запозная със своенравни домакини, сър.

– Спите ли понякога, лейди Кавендиш.

– А вие, милорд?

Смях ли дочу?

Трескаво обходи с поглед всяка от пътеките, водещи към статуята. Ето там! Някаква сянка! Някаква форма! Тя пристъпи!

– Не! – твърдо заповяда гласът.

– Но защо?

– Просто не съм готов.

– За какво, сър?

– Да свърша с всичко това.

– С кое, сър?

– С вашето присъствие тук, в моя дом. Наслаждавах се да ви гледам как изпълвате празнотата, лейди Кавендиш.

– Празнота ли? – Тя се засмя щастливо и предпазливо пристъпи на пръсти напред със склучени на гърба ръце. – Бейсингстоук Хол едва ли може да се нарече празен, сър. Истината е, че никога не съм виждала толкова великолепна и богата мебелировка.

– Значи харесвате дома ми?

– Да го харесвам ли? О, сър! „Харесвам“ е твърде скромно казано. Коя жена не би искала да живее в подобен разкош?

– Жена, която обича да лудува сред паяжини и обитавани от духове стари замъци – бе веселият отговор.

– О! – Миракъл сви устни и направи още една стъпка напред. – Предполагам, че Негова Светлост вие е разказвал за Кависбрук.

– Така е.

– Тогава аз очевидно съм в неизгодна позиция. Вие знаете много повече за мене, отколкото аз за вас.

– Вие ме познавате. Знаете как живея.

– Зная, че сте романтичен, сър. Че отказвате да живеете в голямата къща, докато не намерите жената, за която бихте искали да се ожените. Зная, че сте много добър. Арендаторите ви са доволни. Разказаха ми, че поставяте тяхното благополучие над вашето. Обичате конете – мога да го разбера по конюшните. Това са най-хубавите конюшни, които съм виждала. Чисти. Просторни. Топли. Животните пращят от здраве.

Събеседникът ѝ мълчеше.

– Бейсингстоук! – извика тя, чувствайки се странно разтревожена при мисълта, че вече си е отишъл.

– Да.

Миракъл си отдъхна.

– След като знаете толкова много за мене, предполагам известно ви е, че може би скоро се връщам в Кависбрук. Промених решението си. Няма да се омъжа за Негова Светлост.

– Защо?

– Страхувам се, че вече не го обичам.

– Защо?

Облегната върху студения гладък мраморен кон, Миракъл потрепери от хлад.

– Трудно ми е да го обясня. Казват, че Купидон е сляп. Може би съм слушала сърцето си, а не ума. Може би съм искала да го обикна и виждах само онова, което жадувах да видя. Страх ме е, че действителността е друга.

– И какъв е той?

– Очите ми виждат един надут аристократ, който държи много повече на титлата, компанията и богатството на баба си, отколкото на мене. Себелюбив, егоцентричен, често жесток. Но сърцето ми го вижда такъв, какъвто бе на острова, когато се влюбих в него. Добър, благороден и щедър. Кажете ми, милорд, кой от тези мъже е всъщност?

– Питате мене? – въпросът прозвуча дрезгаво, гневно и изтерзано. – Какво ще сторите, ако призная, че той е себелюбив, егоцентричен и често жесток? Ще избягате тутакси в Кависбрук, за да продължите да живеете в някакво разпадащо се старо убежище? Господи, каква безразсъдност! А ако успокоя страха ви и ви уверя, че той е добър, благороден и щедър? Че и миг няма да бъдете нещастна като негова съпруга? Тогава ще се омъжите за него. И в двата случая аз...

– Вие какво? – извика тя, когато тишината се проточи безкрайно. – Бейсингстоук? Бейсингстоук!

Миракъл изтича по пътеката до мястото, където преди минута бе сянката. Взираше се отчаяно в тъмнината. Разочарованието притисна гърдите ѝ, когато разбра, че той отново е изчезнал.

Тогава погледът ѝ падна върху пътеката. Коленичи и внимателно вдигна бялата роза с дълга дръжка, която лежеше там. И се усмихна.

Глава 24

Любов – цял том
В една-едничка дума,
Океан в една сълза,
Седмото небе в
Единствен поглед,
Вихрушка в една въздишка.
Светкавица в едно докосване.
Хилядолетие в един миг.

М. Ф. Тъпър

– Скъпа, изглеждате ужасно! – възкликна Ели и изпусна кифлата в чинията. Стана от стола си, втурна се към Миракъл и нежно обхвана лицето ѝ. Огледа го и се намръщи. – Пак не сте спали. Просто не бива да продължавате така. Имате ужасно измъчен вид. А очите ви... Джонатан, скъпи, поговорете ѝ. Непременно трябва да я убедите да си почива повече.

Облегнат на стола си, Джон бе сплел ръце върху заобленото си коремче. Погледна Миракъл, която се отскубна от Ели, и седна. Момичето унило се вторачи в чинията си, отрупана с бъркани яйца, шунка и кексчета, плувнали в масло и мед. Чудеше се дали ще удържи да не повърне.

Ели зае мястото си до масата за закуска и каза:

– Имам едни прахчета. Ще ви помогнат да заспите.

– Не искам никакви прахчета – възрази категорично девойката и избута чинията си настрана. – Ако става въпрос за това, въобще не искам да спя.

– Но защо? – запитаха Ели и Джон в един глас.

– Защото аз... – тя прехапа устни.

– Цяла нощ сте яздили проклетия кон – скара ѝ се Джон.

– Не съм.

– Чела си? – предположи Ели.

– Не съм.

– Тogaва защо? – попитаха те пак едновременно.

– Чаках го да се върне.

– Кого?

– Бейсингстоук.

Очите на Ели се разтвориха широко. Джон се изпъна като струна.

– Срегнах го. Преди няколко нощи. Първо в къщата, а после в градината. Беше тъмно и не можах да го разгледам.

Ели се отпусна. Джон се изкашля.

Миракъл въртеше в ръце ножа и вилицата от сребро, украсени със сложни орнаменти и семейния герб.

– Толкова е добър. Изглежда стеснителен. Грозен ли е?

– Грозен? – изсмя се Ели, преди да се усети.

– Представям си го нещо като човека-звяр. Защо иначе ще се крие толкова старателно от мене? А може би има белези, които го обезобразяват?

Ели усърдно мажеше едно кексче. Джон си наливаше шоколад.

– За мен не би имало значение, ако е така – продължи Миракъл и се усмихна сама на себе си. – Най-красивите неща в живота не могат да се видят, нито да се докоснат. Трябва да се почувстват със сърцето. Усещам, че сърцето на Бейсингстоук е прекрасно. Огледайте наоколо, Ели. Всичко е съвършено. Къщата, земята, хората – всичко излъчва любов.

– Бихте ли желали още малко захар, Джон – запита Ели.

– Да, благодаря. А вие бихте ли искали още мед, Ели? – запита той на свой ред.

– О, да. Много сте любезен.

Малко по-високо Миракъл продължи:

– Преди три нощи разговаряхме доста дълго пред статуята. Оттогава всяка нощ ходя там и чакам с часове. Но той не се появява.

– Миракъл – усмихна се Ели с разбиране, – престанете да си фантазирате. И си отпочинете добре през следващите дни, защото ще имате нужда от сили. – Тя погледна Джон и въздъхна. – Получих вест от Нейна Светлост. Пристига скоро.

– Със свитата си?

– Датата на сватбата вече е определена. Поканите са разпратени. Скъпа моя, ще се омъжите за херцога само след една седмица.

Миракъл стисна ръба на масата.

– След една седмица?

– Зная какво си мислите – започна Джон.

– Не! Вие не бихте могли да знаете. Нямам ли и аз думата? Още не съм решила дали искам да взема тоя глупак.

– Миракъл! – със скръстени в скута ръце Ели изчака, докато момичето се поуспокои. – Хора като херцогинята нямат време да се

занимават със сантиментални девойки, които не знаят какво искат. – Изражението ѝ малко се смекчи. Ели се протегна през масата и стисна ръката на Миракъл. – Разбирам как се чувствате. Джон също. Но това, което преживявате сега, е нормалната паника преди сватбата. Всички булки го изпитват. Съвсем естествено е да се съмнявате в чувствата си.

– А вие? Желаете ли аз да се омъжа за херцога, сър?

– Мене ли питате?

– Да. Вие сте моят баща!

Джон преглътна. Лицето му леко почервения.

– Да.

Мачкаше салфетката и събираше мислите си. Първото му решение като неин баща. Трябваше да бъде справедливо и продиктувано от любовта, предаността и загрижеността на родителя, а не на другаря и приятеля. Най-сетне пресрещна погледа ѝ и каза:

– По-скоро бих умрял, отколкото да те гледам как се съсипваш самотна на онзи остров. Както скъпата ти майка.

– Разбирам... Ами, тогава... Предполагам, че като послушна дъщеря ще трябва да се подчиня на желанието на баща си.

Свитата пристигна същия следобед: седемдесет прислужника, градинари, камериерки, камериери, специалисти по вътрешната украса, осем готвачи (всеки от които обяви кухнята за своя), експерт-коафьорки (всяка от които обяви косата на Миракъл за своя) и три карети, пълни с шивачки.

Буквално смъкната от гърба на Напитов, Миракъл бе заведена в Бейсингстоук Хол, съблечена, измерена и набодена с карфички. Около нея ятото възбудени жени спореха, обсъждаха, разсъждаваха и разискваха как точно да изглежда сватбената ѝ рокля. Въпросът не можа да бъде решен, докато вратата не се отвори със замах и в стаята не влетя някакъв тънък като върлина мъж в кремав копринен костюм. Той размаха солидна кожена папка с модели, отвори я на една нечувано екстравагантна рокля, която бе скицирал лично, и обяви:

– Voila!

Шивачките заохкаха и заохкаха. Пляскаха с ръце и се кискаха. Моделиерът се изхили самодоволно изпод дългия си нос. След като жените бяха изсипали достатъчно ласкателства, той прикова Миракъл с мъничките си лъскави като мъниста очички и запита:

– Е? Мадмоазел одобрява ли?

– Има ли мадмоазел някакъв избор? – имитира го тя и тънките му веждички отскочиха чак до линията на косата.

Намусен, той изхвърча от стаята.

– Е? – запита Миракъл зяпналите шивачки. – Одобрявам.

Започнаха пробите. Достатъчно дрехи, за да се преоблича няколко пъти на ден през цялата година, помисли си Миракъл. Утринни рокли; рокли за чай; обедни; следобедни; вечерни тоалети. Имаше и дрехи за през нощта. Поразително деликатни дребни нещица, които караха страните ѝ да руменят и извикваха спомените ѝ за прекараното със Солтърдън време. Сега те ѝ нашепваха, че не се омъжваше за съвсем непознат мъж. И че някога бе изпитвала страст към него.

Тази нощ той отново дойде при статуята.

След като го бе чакала буквално цяла вечност в тъмнината, Миракъл беше загубила надежда и понечи да си тръгне.

С тихи стъпки той се приближи зад гърба ѝ и улови нежно раменете ѝ.

– Имате ли нещо против? – прошепна в ухото ѝ. – Да постоим така един момент.

Миракъл въздъхна облекчено и кимна с глава.

Той допря едрото си топло тяло до нея и тя изпита странно усещане за безопасност и сигурност. Мъжът опря брадичка върху главата ѝ и призна:

– Липсвахте ми.

Какво можеше да каже тя? Можеше ли дори в себе си да се съгласи, че думите му я бяха развърлували? Не ѝ се щеше той да разбере, че през целия ден непрекъснато беше мислила за него. Че часовете ѝ бяха изпълнени с очакването да го срещне пак.

– Денят на сватбата е вече определен – замаяна, тя чувстваше силните удари на сърцето му до себе си. Топлият му дъх докосваше бузата ѝ. Пръстите му нежно масажираха ключиците ѝ. – След една седмица ще бъда вече съпруга на Солтърдън. Ваша сестра по женитба. Доволен ли сте? Ще присъствате ли на сватбата? Ще се срещнем ли най-сетне лице в лице?

– Не – отвърна категорично той. – Няма да присъствам на сватбата ви.

– Но...

– Имам неотложна работа извън страната.

Тя потръпна от разочарование.

Той я притисна.

– Студено ли ви е?

– Не. Просто мислех... за бъдещето си.

– Като херцогиня ли?

– Като съпруга на брат ви.

Тя се облегна плътно върху него, успокоена от силата и нежността му. Това бяха ръце, които умееха да предложат на една жена убежище и любов. Те биха я крепели, когато се почувства слаба и биха ѝ дарили свобода, ако пожелаеше да полети.

– Разкажете ми как прекарахте деня – подкани го тя. Би сторила всичко само този момент да продължи, да не бъде принудена да се върне в стаята си и да размишлява за идната седмица.

– Яздих до най-далечната част на моя имот, за да се убедя колко неплодородна е станала земята там. Посевите бяха слаби и съвсем не тъй избуяли както миналата година.

– Може би се е изчерпала, сър. – Лицето ѝ пламна. – Много съжалявам. Сигурна съм, че не бихте желали съвет от една жена.

– Ако бихте могли да помогнете по някакъв начин, кажете го.

– Ами... – Миракъл погледна към тъмния пейзаж. Сърцето ѝ ускори ритъма си от обзелия я ентузиазъм и от факта, че той бе потърсил нейното мнение. – През последните дни яздех Напитов из цялото огромно имение. Всичко, което видях, ме впечатли и поразил. Намирам обаче – тя прочисти гърлото си, – че могат да се спестят пари, ако промените начина на обработване. Както и отглеждането на животните.

– Продължавайте, моля.

– Съберете овцете си, сър. Оградете ги върху едно-единствено поле от фий, косена трева, детелина и глушина. Хранете ги с ряпа, сър. После, преди сеитбата, вземете цялата тази окаляна слама и я заорете в земята. Това ще я обогати и ще удвои реколтата. Когато режете царевицата, вместо да оставите стърнището просто така, хранете с него прасетата. Сламата след вършитба използвайте за покривите на къщичките на арендаторите. А дървеният материал, който режете от горите за строеж... Издигнете навес около него, така че дървото да се съхрани. Не оставяйте и тресчица на открито. Тогава почти няма да има изкорубване. Земеделieto е успешно, не когато се гони максимална печалба от продажбата, а когато се осигури в продължение на години възможно най-голям добив. Целта ви трябва да е изобилното плодородие, а не припряната продажба на реколтата. Поне така мислят на острова. А всеки знае,

че там произвеждат седем пъти повече, отколкото могат да консумират.

Той се засмя тихо. Стисна нежно ръцете ѝ. Целуна леко косите ѝ. Миракъл засия от щастие и удовлетворение.

– О, Мери! Вие ме изумявате!

Думите му увиснаха във въздуха. Миракъл спря дъха си. Сърцето ѝ завънтя като камбана в ушите ѝ. Беше я нарекъл Мери!

Тя примигна и изведнъж разбра, че вече си е отишъл. Бавно се обърна и затърси в тъмнината. Тялото ѝ се разтърсваше вътрешно.

Беше я нарекъл Мери! Този спомен не ѝ даваше мира. Като упоена, тя спа до късно следващия ден. Насън видя отново онези мигове в градината, когато топлите му ръце лежаха върху нея и я изпълваха със сигурност и божествено удоволствие.

Беше я нарекъл Мери!

Изпълваше я желание. О, да! Това, което разбъркваше стомаха ѝ, бе желание. Чисто, събуждащо се желание. Желание към един непознат?

Стана, облече се и излезе от стаята. Откри, че в източното крило, където отсядаше херцогинята при престоите си в Бейсингстоук, прислужниците търчаха като разбунени мравки. Камериерки и слуги се трупаха в коридорите около сандъци с дрехи, леки мебели и цветя. Понеже никога не бе посещавала източното крило, Миракъл тръгна по застланите с килими коридори и никак не се изненада, когато откри, че стайте отразяваха пристрастието на херцогинята към Изтока. Имаше черни лакирани паравани с инкрустирани седефени планини, цветя и дребнички източни жени с черни като въглен коси и красиви дръпнати очи. Имаше кресла с облегалки като дракони. Ниски лакирани масички, заобиколени от кадифени възглавнички. Червени копринени ковчори и покривки, избродирани със сърма. Нефритови фигурки на Буда.

Когато стигна до спалнята на херцогинята, Миракъл видя, че е обзаведена също като градската ѝ къща в Лондон. Само че тук имаше стъклени витрини, зад които се редяха най-скъпоценните вещи – скипърът на краля на Канди и кинжалът, принадлежал някога на Чингиз хан.

Тя обиколи по-рядко посещаваните стаи, които несъмнено се отвяряха само за проветряване и избърсване на прах. Точно тогава забеляза портрета. Беше покрит с шал. Миракъл се огледа. Бе сама. Само да надникне под синята коприна...

Бавно повдигна шала и се взря в топлите усмихнати сиви очи. О,

тази чувствена уста, леко извита в ъгълчетата! Тази непринудена поза – седеше тъй елегантно отпуснат в креслото, дългите му кръстосани крака в кожения брич, свободната бяла ленена риза и тези загорели ръце... А тъмната му къдрава коса, сякаш бе целуната от вятъра...

Нейният земеделец. Нейният циганин. Мъжът, когото бе zalюбила в Кависбрук. Мъжът, който напълно бе спечелил сърцето ѝ и я бе изпълнил с радост, смях и надежди.

Всички тези чувства се върнаха отново в нея кристално ясни.

– Лейди Кавендиш?

Тя подскочи и се обърна.

Една прислужница със сноп цветя в ръцете ѝ се усмихваше.

Миракъл не каза нищо. Стоеше със стиснати юмручета като дете, хванато да краде сладкиши от килера на майка си.

– Нещо не е наред ли?

– Да не е наред? Не. Само се чудех защо портретът на Негова Светлост е тук.

– Това е подарък за рождения ден на херцогинята. – Прислужницата потопа цветята във една ваза до прозореца, подреди ги, после ги пренареди и накрая се обърна към Миракъл. – Но това не е Негова Светлост.

Думите зазвънтяха.

– Разбира се, че е той. Би трябвало да познавам собствения си годе-ник – остро възрази Миракъл.

Прислужницата се разсмя.

– Не, милейди. Това е Негово благородие Бейсингстоук. Изненадващо, нали? Разбира се, вие знаете, че са близнаци. Дори родителите им трудно са ги различавали. А херцогинята... – Прислужницата бутна и отвори френския прозорец. Свеж вятър нахлу в стаята, раздвижи завесите, изтласка мириса на мухъл и го смени с аромата на рози. – Чувала съм, че често са обърквали дори херцогинята като непрекъснато се сменяли. Така тя никога не била съвсем сигурна кого е наказала и кого – наградила. Обаче се твърди, че награждавала по-често Бейсингстоук, отколкото Негова Светлост. О, прося извинение, милейди! Не че Негова Светлост не е бил достоен за награда.

Лейди Кавендиш мълчеше. Прислужницата напусна стаята.

Миракъл се обърна пак към портрета и се вгледа в очите на Бейсингстоук.

Следващите два дни бяха истинска вихрушка. Отново пробвах сватбената рокля и прикята. Фризьорките дълго спореха как точно да подредят косите ѝ, за да подчертаят най-добре воала. Поднасяха ѝ списък след списък на ястия и вина. Дойдоха първите каруци с подаръци. Започнаха да пристигат и някои от петстотинте гости, които херцогинята бе поканила.

Петстотин! Поне стотина бяха най-близките приятели на Нейна Светлост и естествено щяха да отседнат в Бейсингстоук до края на тържеството.

Вечер Миракъл, седнала между Ели и Джон, забавляваше най-любезно поканените аристократи, като водеше празни разговори за времето, модата и менюто.

Едва късно след полунощ можеше да си позволи да се строполи в леглото. Но само за да прекара останалите часове, като се върти и мята в постелята. Отново и отново преживяваше среднощните мигове в градината и фаталния момент, когато отметна копирения шал от портрета на Бейсингстоук.

Една вечер тя се оправда със силно главоболие. В полунощ чакаше до статуята и се разкъсваше между надеждата, че той ще дойде, и съмнението, че няма да го види.

Той дойде. Както при втората им среща той остана на разстояние – една сянка в нощта.

– Милорд – тя се мъчеше да прикрие трептенето на гласа си, – нашите разговори ми липсваха.

– Бяхте много заета.

– Гостите ви се чудят къде може да сте.

– Те не са мои гости, а ваши.

– По-точно на баба ви.

– Да, може и така да се каже.

– Разбрах, че тя и Солтърдън пристигат утре.

– Баба има слабост към помпозните появи.

Миракъл тръгна в тъмнината към гласа. Сърцето ѝ заби лудо.

– Милорд, имам една молба към вас. Нека това бъде вашия сватбен подарък.

– Ще изпълня всичко.

– Любете ме!

Той шумно си пое дъх. Може би израз на изненада?

– Тук – натъртено рече тя и разкопча семплата рокля, която нароч-но бе избрала. – Сега. Върху тази трева. Сред тези цветя. Любете ме, Бейсингстоук, умолявам ви!

– Вие сте луда!

Дрехата се свлече от раменете ѝ. Дръпна тежките гребени, украсе-ни с перли, и косата ѝ се разпиля като водопад.

– Щом ще ставам съпруга на Солтърдън и ще бъда принудена да понасям цял живот студените му ръце и очи, поне да имам спомена за вас, за да сгрява сърцето и тялото ми.

– Не ми причинявайте това! – гласът му я умоляваше тъй отчаяно, че тя се почувства разтърсена и засрамена.

Но трябваше да узнае истината. Това бе единственият начин да провери дали инстинктът ѝ не я лъжеше. И дали мислите, които сновяха в главата ѝ, не бяха само идиотски фантазии, съградени от усилието ѝ да отрече действителността – че след четири дена се омъжва за човек, ко-гото не обича и никога не е обичала.

– Моля ви! – гласът ѝ затрептя.

Сянката се раздвижи и изчезна. Леко прошумоляване на храстите.

Миракъл затвори очи. Разочарованието я смазваше.

Изненадващо тя го усети зад себе си. Той положи загрубелите си ръце върху раменете ѝ, плъзна ги надолу и обхвана нежно голите ѝ гър-ди. Обсипа тила ѝ с топли целувки. Езикът му проследи влажната пъте-ка зад ухото ѝ.

Усети, че се разтапя. Олюля се. Стисна зъби, за да заглуши едно стенание на внезапна наслада, която се стече през нея и се съсредоточи между краката ѝ. Отново изстена, когато удоволствието започна неисто-во да нараства. Накрая се превърна в горещо пулсиращо напрежение. Когато пръстите му се хлъзната към това свръхчувствително място, бед-рата ѝ се разтрепериха. Гърдите ѝ натежаха и цялото ѝ тяло потръпна от страст.

Внезапно се извърна, за да види лицето му, но долови само бегло чертите. Стискаше белите си зъби. Устните му се растягаха като при болка. Той вплете ръце в косите ѝ и я притисна към гърдите си. Опипом тя разкопча стегнатия му брич и освободи втвърдената му мъжестве-ност. Той пулсираше и бодеше корема ѝ. Клейтън я повдигна. Ръцете му обхванаха гладкото ѝ малко задниче. И я прониза.

Тя се вкопчи в плещите му. Краката ѝ се сключиха около него.

Той се свлече на колене. После се отпусна на постелята от косите ѝ върху влажната трева. Гърдите ѝ притискаха неговите. Бедрата ѝ се

напрегнаха. Беше изпълнена с него. Пулсираше с неистовия ритъм на туптящото му тяло. Тласъците бяха брутални, мощни, като че бе овладян от собствената си дълго овладявана страст.

Апогеят дойде твърде бързо. Тя се изви нагоре, забила пръсти в гърба му, и извика от облекчение. Бедрата ѝ потръпваха. После остана като парализирана от прекрасното освобождение. С един последен тласък и животински стон той я изпълни с горещата си течност – избухваща, заливаща, къпеща. Сетне падна върху ѝ със смъртен стон.

Прекалено слаба и изчерпана, за да отвори очи, Миракъл лежеше под него. Тя се носеше върху прилива на пълната наслада. Задоволена. Изпълнена. Сигурна и щастлива. Най-сетне в прегръдките му.

„Скъпи мой Бейсингстоук“, промърмори тя и се пресегна към него, но откри, че по време на унеса ѝ той я бе напуснал отново. Лежеше сама върху леглото от смачкана росна трева.

Изправена пред портрета, кръстосала ръце пред гърдите си, сякаш да се предпази от проникналия в костите ѝ студ, Миракъл се взираше в очите на мъжа, който я бе любил толкова страстно преди часове.

Защо? Защо? Как изобщо е възможно?

Пред вратата се чу шум. Миракъл се огледа.

В стаята влязоха херцогинята на Солтърдън и самият херцог.

– Ваша Светлост – рече девойката безизразно и се поклони леко. – Кога пристигнахте?

– Преди часове. Вече се бяхте оттеглили в леглото заради главоболие.

Погледът на Миракъл се отмести от лицето на Солтърдън, от тези студените очи и надменния израз.

Херцогинята застана зад нея и погледна портрета с повдигнати вежди.

– Можеше поне да се облече по-официално – промърмори тя.

– Но тогава нямаше да бъде Бейсингстоук, нали, Ваша Светлост? – забеляза Миракъл. – Бейсингстоук е земеделец. Просто един земеделец, който пет пари не дава за модата и за етикета в обществото. Предпочита вятъра в косите и слънцето в лицето си.

Херцогинята вдигна по-високо свещта. Бялата ѝ коса падаше меко върху наметнатите с шал рамене.

– Мила моя, крайно време е да си поговорим – заяви тя.

Глава 25

Изражението ѝ помръкна и известно време тя остана безмълвна. Той разглеждаше червените плодчета помежду им. Отново и отново. После винаги шеше да свързва бодливата зеленика с предложение за женитба. Батшеба се обърна решително към него:

– Няма смисъл – рече тя. – Не искам да се омъжа за вас.

От „Далече от влудяващата тъпла“

Томас Харди

Съобщението пристигна точно когато Клейтън напускаше къщата. Беше твърдо решил да се махне от Бейсингстоук колкото може по-бързо. Така и така се бе забавил прекалено много. Снощната авантюра изобщо не биваше да се случва. Причината бе проклетата му слабост, когато ставаше въпрос за нея. С пълно съзнание и безрезервно той бе любил жената, за която брат му възнамеряваше да се ожени само след няколко дни. И именно тя го бе подтикнала да го стори.

Какво я бе прихванало? Да се насочи към друг мъж, към човек, когото почти не познава?

Според Бенджамин херцогинята и Трей пристигнали предишната вечер към полунощ. Според слуховете те отвели Миракъл в една стая, заключили се и останали там до изгрев слънце. После Бен му бе предал бележката:

Очаквам вас и брат ви в моите покои в десет часа. Нито минута по-рано, нито минута по-късно. Разбира се, трябва да се представите подобаващо.

Ваша „X“

Точно в единадесет и четвърт Клейтън, облечен в ежедневния си брич и ленена риза, прекоси моравата, без да обръща внимание на любопитните групички, които се разхождаха из градините, пиеха чай в беседките или играеха крикет по ниско окосената трева.

Влезе в приемната на херцогинята през отворения френски прозорец, за миг бързо огледа обстановката и рязко се спря, когато Трей стана от креслото и грациозно пристъпи към него.

– Затворете вратата – каза херцогът с тон, нетърпящ възражение.

– Къде е баба?

– Задържаха я. А сега затворете вратата.

Клейтън нетърпеливо се подчини.

Трей, както винаги великолепно облечен, се приближи до бюфета с напитките.

– Опасявам се, че се налага най-напред да пийна нещо. Препоръчвам ви същото.

– Не сме ли подрали, Ваша Светлост?

– Никога не е рано за една подкрепителна глътка, скъпи братко.

След като наля порто на себе си и бренди на Клейтън, херцогът му подаде чашката и заповяда:

– Седнете.

Клейтън неохотно седна. Държеше питието и наблюдаваше изражението на брат си. Нямаше съмнение. Нещо не бе наред. Нормалното безцеремонно и безгрижно държание на Трей беше изчезнало. Изражението му бе мрачно. Направо нервно.

– Става въпрос за Миракъл – започна Трей.

– Не възнамерявам да обсъждам Миракъл. Вече изпълних задължението си към вас. Успях да я накарам да ви хареса. А сега вземайте проклетите си пари и...

– Никога не съм възнамерявал да се женя за нея, Клей.

Клейтън се намръщи.

Трей отпи и изчака, докато глътката се плъзна в стомаха му и му припари.

– Идеята бе на баба – започна той с леко дрезгавеещ глас. – Беше твърдо решила да види един от нас оженен. Когато стана ясно, че това няма да съм аз, тя прехвърли надеждите си към вас. Още преди месеци, след като се върнах у дома от острова, споменах на херцогинята за момичето. За Миракъл. Казах й, между другото, че тя е много подходяща за тебе – земна и предизвикателна. От доста обикновен произход, но напълно приемлива.

Той отпи отново.

– Скоро след това баба измисли плана. Трябваше да ви убедя, че момичето е за мене. Щяхте да отидете там с намерението да я спечелите, да я накарате да се влюби във вас. Вие, естествено, също щяхте да се влюбите в нея.

Тънка усмивка се появи по устните на херцога на Солтърдън. После той сви рамене и сухо се разсмя.

Клейтън се взираше в него, без да мигне, и с всяка следваща секунда все по-силно стискаше чашката си.

– Е, вие очевидно се влюбихте в нея – опита се да продължи Трей със същия лек тон. – Проблемът е, че вашата лоялност към мене се оказа по-дълбока, отколкото баба и аз допускахме. Вместо да се върнете с гръм и трясък в Лондон и да заявите, че нямате намерение да обричате момичето на такъв като мен за цял живот, вие направо я опаковахте с панделка и ми я поднесохте. Не само това. Постъпихте така, че цял свят разбра за нея, за мене и за предстоящата ни сватба. Право да ви кажа, баба и аз се намерихме в небрано лозе. Ето защо херцогинята я изпрати тук. Беше сигурна, че въпросът ще се разреши от само себе си, когато се срещнете лице в лице и истината излезе наяве. Но дявол да ви вземе, Клей, вие продължавахте да се правите на благородник.

– Не – рече Клейтън с нисък, заплашителен глас и се изправи бавно. – аз все още съм ваш брат. Вашият брат, по дяволите! Който се боля от любов по жената, за която си мислеше, че сте избрали за своя съпруга. Който толкова се тревожеше за вас, че едва не полудя...

Клейтън тресна чашката си на масата и гордо тръгна към Трей, който отстъпи назад.

– Да бъдем разумни – предложи Трей.

– Назовете секундантите си! Готови сте да продадете и собствената си майка само за няколко гвинеи.

– Не бих казал, че сто хиляди лири са няколко гвинеи. Освен това не съм продавал майка ни. Никога не бих го направил. Все пак имам някакви скрупули. Между другото, не разбирам защо сте толкова разстроени. Благодарение на мен вие срещнахте жената на вашите мечти. Влюбихте се в нея и тя във вас. Какво значение има, ако получа малко пари за усилията си. Боже, та това е най-малкото, което заслужавам, задето рискувах доброто си име и репутация през последната седмица. Представяте ли си да се ожена за пазачка на фар? Боже Господи!

– Къде е тя – процеди през зъби Клейтън.

– Не знам.

С ругатня Клейтън се обърна и хукна навън на слънце. Без да обръща внимание на любопитните гости, които дори го поздравяваха.

Тя винаги вземаше уроците си по езда малко преди обяд. Той го знаеше, защото често изоставяше собствените си задължения и се връщаше в конюшната да я наблюдава от разстояние.

Не знаеше какво ще й каже. Нито по какъв начин. Той можеше, ако трябва, дори да се унижи пред нея и да я моли за прошка. Ако го намразеше, щеше да я разбере. Ако го удареше по лицето и му заявеше, че се връща на острова си, със съжаление щеше да я пусне да си тръгне.

По дяволите! Ще го стори!

Влезе в конюшната и я затърси. Никой!

– Мери! Мери Майн! Миракъл? Отговорете ми, за Бога!

Обърна се и видя Джон. Възрастният човек избърса потта от челото си с разтревожен поглед.

– Търсих я навсякъде, Клей. Когато излязох сутринта малко преди зазоряване, Напитов го нямаше зад преградата. Предположих, че е отишла на утринната си езда. Когато обаче не се появи на закуска, накарах Исмаил и още неколцина да излязат и да я потърсят. Никой не я е виждал.

В този момент се появи Ели, силно запъхтяна.

– Проверих в стаята ѝ. Куфарът ѝ го няма. Клейтън, скъпи, опасявам се, че е заминала.

На гърба на Маджар той стигна до острова. Пъстрата сива кобила без усилие носеше ездача си. За разлика от собствения му чистокръвен кон, който отдавна щеше да се е изтощил, арабската кобила продължаваше, без изобщо да си почива.

Горещият южен вятър се сблъскваше с хладния повей от север. Влажният въздух миришеше на дъжд и буря. Тъмни облаци се надигаха на хоризонта. Под нестабилния ферибот вълните се издигаха на високи пенести гребени. Клейтън трябваше да плати на кормчията пет лири, за да го превози в това време. Седна върху един сандък на палубата, наведе се, притисна длани до лицето си и се помоли. Молеше се през цялото безкрайно пътуване от Портсмут до Райд. Оттам му оставаха още дванадесет изморителни мили до Рокън Енд. Горещо се надяваше, че Маджар ще има достатъчно сили да измине разстоянието.

Накрая стигна.

Старият замък беше обвит в мъгла и облаци. Чайки и врани кръжаша над разпадащите се парапети. Вятърът биеше в празните прозорци и първите пръски дъжд закапаха над скелета от обгорели стени.

Нямаше го. Бяха останали само мрачните, почернели от пожара камъни. Нямаше тавани, нямаше кулички, нямаше назъбени комини. Всичко се бе сринало.

Дъждът остро биеше в лицето и раменете му. Клейтън гледеше вцепенен опустошението. На това място едно време беше вратата, на която той и Бенджамин бяха почукали в оная мрачна нощ. По-нататък бяха

останките от кръглата кула, в която Миракъл шиеше.

– Пристигнаха – каза някакъв дрезгав глас зад него.

Той се обърна, примигна, за да отърси капките от очите си и се взря в прегърбената съсухрена старица, чиято остра сива коса се влачеше по калта в краката ѝ. Тя бавно се тътреше към него, подпирайки се на тоягата си.

– Скоро след като Джон замина. Младите малоумници. Разрушиха всичко, което успяха да докопат. За тях нямаше никакво значение, че това някога е било дом. Разбирате ли, замъкът ги плашеше. Беше странен.

Тя спря на няколко крачки от него и повдигна глава. Клейтън видя незрящите ѝ очи.

– Бейсингстоук – рече тя, – дошли сте за милейди, нали?

– Тя тук ли е?

– Не, там е – старицата вдигна закривената си тояжка и посочи надолу към Ъндърклиф. – Във фара.

Той грабна юздите на Маджар.

Серидвен го перна с тояжката по ръката.

– Когато всичко приключи, тя ще разбере колко много я обичате. Не позволявайте на страха да ви попречи, милорд. Нейният живот зависи от това. Побързайте. Бурята се усилва!

Верният Напитов стоеше близо до ръба на пропастта, там където Миракъл го бе оставила. Задницата му беше обърната срещу вятъра. Беше навел глава. Дъждът биеше плещите и гърба му. Когато чу Клейтън и Маджар да приближават, жребецът повдигна глава, наостри уши, вирна муцуна към небето и изцвили за поздрав. Но не помръдна. Чакаше господарката си да се върне при него.

Имаше прилив и водата беше заляла параклиса и фара. Разпенените вълни лизваха кулата и обливаха разпятието. Сякаш дъното на океана се беше надигнало. Големите зелени талази се люшкаха напред, гонени от вятъра, и се разбиваха толкова яростно в Ъндърклиф, че земята под краката на Клейтън се разтресе.

Напразно прикриваше лице от дъжда. Изправи се срещу виещия вятър и загледа несигурната светлинка от фара, която ту изчезваше, ту се появяваше, въртеше се и танцуваше.

Всъщност кулата се движеше – люлееше се. Кулата се сригваше под напъните на урагана.

Нещо се мярна. Ето го. На площадката. Миракъл!

Той я извика. Безполезно. Невъзможно бе да чуе дори собствения

си глас. Какво, по дяволите, диреше тя там!

Здраво уловила парапета, с рокля, развята от вятъра и с пригладена назад коса, тя колебливо се движеше от единия край на площадката към другия. Струваше му се, че от отчаяние бе готова да скочи в бурното море.

– Не! – изкрещя той и заслиза по хлъзгавите каменни стъпала. Трескаво се улавяше за грапавата стена да запази равновесие. Ожули кокалчетата и нарани пръстите си.

Проблесна светкавица, стрелна се над вълните и експлодира над скалите, близо до него. Последва я кълбовидна мълния и Клейтън закри глава, свивайки се в камъните. Още една синьо-бяла светкавица поразя покрива на фара с такъв грохот, че скалата, на която бе клекнал, се раздруса.

Разхвърчаха се дъски. Прозорците се счупиха. Вътре огънят, раздухан от внезапния порив на вятъра, се развилия като отвързан звяр, който сякаш имаше намерение да погълне фара. За ужас на Клейтън площадката се откърти и полетя в морето.

Къде беше Миракъл?

Дали вече не бе паднала във водата?

Или се бе скрила във фара? Тогава сигурно е попаднала в капана на пламтящия ад.

Клейтън се подхлъзна надолу и прескочи няколко стъпала. Под него океанът се пенеше и бушуваше с рев и тътен.

Невъзможно беше да доплува дотам.

О, Господи! Не беше потапял тялото си изцяло във вода, откакто...

„Клейтън, скъпи, подай ми ръка. Скачай, скъпи, скачай!“

С мъка си пое дъх в дъжда, а погледът му се спря върху тъмния силует, опрян в долния край на площадката. Лодката! Миракъл веднъж бе споменала нещо за лодка. Възможно ли е?

– Да! – изкрещя той и се хвърли към преобърнатата дървена лодка, която едва-едва би побрала двама души. Беше лека като перце. Под нея лежеше веслото. Яростните вълни лесно биха могли да я разбият на парчета.

Клейтън изтегли лодката до ревящото море. Вълните се надигаха, разбиваха се в краката и обвиваха глезените му. Притегляха го в прегръдките си, сякаш пицхяа: *„Този път няма да ни избягаши! Този път ще те завлечем в морския гроб. Както твоите родители. Веднъж ни се изплъзна, но втори път – не!“*

Тласна лодката във водата. После сръчно скочи в нея. Лодчицата се

клатушкаташе тя на едната, ту на другата страна. Вълните го обливаха. Но точно когато изглеждаше, че ще го изхвърлят на скалите, голямата водна стена го пое и го насочи към откритото море.

Напрегна всички сили и загреба. Мускулите на ръцете му щяха да се скъсат от напрежението. Едва дишаше, задушаван от солените пръски и дъжда. Вече докосваше издаденото напред разпятие, но вълните отново и отново го теглеха навътре. Океанът сякаш го дразнеше и се подиграваше с него.

Най-после! Клей успя да хвърли въжената примка върху каменния кръст. Въжето се опъна, когато поредната вълна повдигна лодката и я запрати към стената на фара, а той се просна на дъното ѝ. Над него небето кипеше. Пламъците съскаха и пукаха. Камъни се откъртваха и цопваха в морето. С толкова малко време разполагаше... Трябваше да стигне до Миракъл... ако все още бе жива...

В този миг внезапно се сети: а как ще влезе? Единственият вход за фара бе през параклиса, а той в момента се намиреше на три метра под водата.

Трябваше да се гмурне и да се бори с течението. Трябваше да се потопи и да не диша.

Пое дълбоко въздух.

„*Вярвате ли в чудеса, милорд?*“, го бе запитала неговата Миракъл точно там, пред входа на параклиса.

Събу ботушите си и ги захвърли. Свлече ризата си и за миг я видя, как литва като привидение във въздуха, после падна във водата, завъртя се и потъна.

„*Клейтън, скъпи, скачай! Скачай!*“

Гмурна се в студената вода. Тя го погълна. Всмука го надолу. И още по-надолу. Дробовете му се разкъсваха. Надолу! Клейтън зарита. Около него вече нямаше звуци. Само движение, сила, която го дърпаше и тласкаше.

Дробовете му щяха да се пръснат. Само да не се паникьоса.

Солта разяждаше очите му, докато той търсеше из плътния мрак на дълбочините. Следваше стената на параклиса.

Най-сетне! Входът! Тласна силно с крака и се промъкна през отвора в тишината и мрака. Същинска гробница! Опипа с ръце пътя си. Струваше му се, че се задушава. Главата му щеше да се пръсне. Болката в слепоочията му бе непоносима.

Докосна с ръце лицето на Богородица. Знаеше, че тя го гледа с широко отворени очи, а устните ѝ се усмихват.

Значи беше близо. Ето го прохода. Сега нагоре. Кога, по дяволите, ще стигне повърхността! Нагоре!

Опитваше се да се залови за хлъзгавите камъни на витата стълба. Нагоре... Трябваше да си поеме дъх, иначе...

Рязко изскочи от водата. Пое дълбоко дъх. Тръгна несигурно по стъпалата, удари се и се свлече. Изплю морската вода, която бе погълнал.

После го връхлетя горещината. Като от пещ. Събра сили, изправи се сред гъстия дим и продължи към върха на стълбата, където огънят бушуваше и изпепеляваше старото дърво. Трескаво запретърсва обхванатата от пламъци вътрешност на фара и там, сгушена до най-отдалечената стена...

– Мери! – изкрещя неистово той и залитайки, се втурна към нея.

Тя повдигна глава и го загледа с празен поглед. Но когато той падна на колене и протегна ръка към нея, вцепенението ѝ се смени с гняв.

– Не! – извика Миракъл и го отблъсна. – По-скоро бих умряла!

– Изслушайте ме!

– От седмици слушам само лъжи. Само лъжи!

– Обичам ви, Мери!

– Обичате само безценното си фамилно име!

– Обичам ви, Мери!

– Направили сте всичко само заради брат си! Всички обещания, всички галовни думи са били само заради него. Глупачка! Аз ви повярвах! Обожавах ви. Готова бях на какво ли не само да ви направя щастлив.

Той я сграбчи за раменете и я разтърси.

– Беше грешка. Моя грешка. От пръв поглед се влюбих във вас. Но бях прекалено слаб, за да отхвърля безсмисленото си задължение към Треј. Чуйте ме! Какво можех да направя? Дори ако ви бях признал още от самото начало, нямаше ли пак да се случи същото? Ако ми простите, Мери Майн, ще посветя остатъка от живота си да залича грешката си.

Тя поклати глава и извърна издраното си, покрито със сажди лице. Той я пусна.

– Много добре. В такъв случай и двамата ще умрем.

Тя бавно повдигна големите си насълзени очи и срещна погледа му. Брадичката ѝ се разтрепери.

– Какво искате да кажете?

– Че няма да си тръгна оттук без вас. Че животът ми няма да има смисъл без вас. Ако вие сте решили да умрете тук, то същото ще сторя и

аз.

Тя се загледа в мократа му коса, разголените му гърди и подгизналия брич.

– Как стигнахте чак тук? – тихо попита Миракъл.

– Доплувах.

– Но приливът, бурята...

– Не беше лесно.

Дървото над тях пукаше. По раменете им се посипаха искри. Със сподавена ругатня Клейтън сграбчи Миракъл и я изправи. Без всякакво колебание я понесе на ръце и се втурна по горящия под към изпълнено с дим стълбище надолу, към водата.

Миракъл стъпи на нозе и двамата се загледаха в тъмнозелената вода. Горещината се съгъстяваше. Въздухът пареше.

Ужасът и страхът все още витаеха в съзнанието му. Тогава Миракъл вплете пръсти в неговите.

– Вярвате ли в чудеса, милорд? – попита тя много тихо.

– Вярвам във вас.

Двамата нагазиха във водата, поеа си за последен път дълбоко дъх и се гмурнаха.

Течението ги подхвана и леко ги понесе.

Обгърнал кръста на Миракъл с ръка, Клейтън се изтласка с крака на повърхността. Помогна ѝ да влезе в лодката. После сам се строполи в нея и освободи въжето, с което я беше привързал към разпятието.

Няколко безкрайни минути те се бореха да стигнат до изплъзващите им се стъпала.

Миракъл изскочи първа и му протегна ръката си. Той понечи да я хване, но тя се изплъзна. Лодката се завъртя, блъсна се в стената на Ъндърклиф и за един спиращ сърцето миг изглеждаше, че крехката черупчица ще се разпадне.

– Скачайте! – чу той гласа на Миракъл сред тътена на разбиващите се вълни. – Клейтън, скъпи, скачайте!

Тя протегна отново бялата си ръка. Той я сграбчи и вече не я изпусна. Ако бе паднал в морето, с него щеше да е свършено – само за секунди вълните щяха да го размажат в скалите.

Той скочи и усети каменните стълби под краката си.

Сега вече Миракъл беше там. Прегръщаше го с нежните си ръце. Притискаше го. Устните ѝ обсипваха солената му кожа с целувки.

Имаше усещането, че всеки мускул му е натъртен, а всяка кост – счупена.

Клейтън обхвана дребното ѝ лице и се засмя.

– Значи ли това, че ми прощавате, Мери Майн?

– Как мога да се усъмня в мъжа, който преодоля най-големия си страх, за да ме спаси, милорд.

Клейтън я притегли към себе си, затвори очи, усмихна се и прошепна:

– Най-големият ми страх беше, че ще ви загубя, любов моя.

Епилог

Влиза Жулиета
А, ето я и нея! Как танцува,
Като че ли не стъпва
По камъка! Да, влюбените могат
Да яздат върху нишките въздушни,
Лениво носени от синевата
На лятото! О, суета сърдечна,
Как лека си и как недълговечна!
Жулиета:
Добра ви вечер, мой духовни отче!
Брат Лоренцо:
Ромео за нас двама, дъще моя,
Ще ти благодари.
Жулиета:
Тогаз и нему
Ще кажа „добър вечер“, да не би
Да бъде в много благодарността му. Ромео:
О, Жулиета, ако твоята радост
Прелива като моята и имаш
Дар повече от мен да я опишеш,
То подслади с дъх нежен този въздух
И разкажи със говора си пеещ
За туй неописуемо блаженство,
Кое то аз от теб и ти от мене,
Изпитваме сега един до друг!
Жулиета:
Едно богато чувство се гордее
Със своята същност и не чувства
Нужда от никакви слова.
Бедняк е, който
Знай бройката на своето богатство.
А моята любов е толкоз много,
Че аз не бих могла да преброя
Дори и половината от нея!
Брат Лоренцо:
Вървете с мен, вървете с мен, за бога!
Да ви оставя тук сами не мога.
Като ви гледам, нужно е по-бърже

Светата наша църква да ви свърже.

Уилям Шекспир (превод Валери Петров)

– Сигурно е, че за тази сватба щеше да се говори през следващите няколко сезона. Представете си само! Петстотин поканени се бяха събрали в Бейсингстоук Хол, убедени, че ще присъстват на венчавката на херцога на Солтърдън с... как ѝ беше името...

– Вместо това булката се омъжи за брата на херцога. Ама че момиче! Да се омъжи за обикновен лорд, вместо за херцог. Ясно е, че майка ѝ не ѝ е обяснила как да степенува нещата.

Миракъл се чувстваше като принцеса. Роклята ѝ бе от дантела и бял сатен. Корсажът плътно прилепваше около тънката талия. Надолу полата се димпеше. Дантелените ръкави бяха украсени с перли. Подобен пластрон обгръщаше грациозната ѝ бяла шия и се извиваше сърцевидно над гърдите ѝ. На гърба роклята се закопчаваше с малки перлени копчета. Горещ сатенът бе изрязан пак във формата на сърце и кожата прозираше под фината прозрачна дантела.

Булчинският воал бе прикрепен към цветен венец. Малки бродирани букетчета, украсени с перли, се спускаха точно зад ушите ѝ. Оттам се вееше прозрачна като паяжина дантела чак до кръста ѝ.

Носеше бели рози.

Слънцето ярко светеше. Гостите се бяха разпръснали из Бейсингстоук. Дамите разхлаждаха сгорещените си лица с ветрила от паунови пера и от време на време си шепнеха нещо.

Седнала удобно върху гърба на Напитов, леко хванала сребърната юзда, Миракъл се усмихваше на баща си. Джон водеше сребристобелия арабски жребец по посланата с червен килим пътека към бъдещия ѝ съпруг.

Бейсингстоук, застанал пред Негова Светлост, ѝ се усмихваше с гордост и любов.

О, най-сетне е обичана! Най-сетне очаква с нетърпение бъдещето си, без страх от самота. Най-сетне мечтае щастливо за дългите вълнуващи нощи в прегръдките му, за децата, които ще заченат, за нещата, които ще желаят и ще постигнат.

Ръцете на Клейтън я повдигнаха. Тя се смъкна от гърба на Напитов в обятията му.

Размениха клетвените обещания. Той нахлузи на пръста ѝ

венчалната халка, украсена с диамант и перли.

Шампанското се лееше като река. Лейди Бейсингстоук и съпругът ѝ, който явно боготвореше дори розовите листенца под стъпките ѝ, приемаха щастливо усмихнати поздравленията на гостите. Последни се приближиха херцогът и херцогинята.

Когато Негова Светлост взе ръката ѝ в своята, страните на Миракъл запламтяха. Тя повдигна високо вежди. Очите му вече не бяха студени, усмивката му беше истинска. И не особено различна от тази на брат му.

– Добре дошли в семейството, милейди – приветства я галовно той. Когато тя понечи да отдръпне ръката си като израз на престорено неодобрение, той я стисна по-силно. – От вас щеше да излезе страховтна херцогиня! Не сте ли съгласна, бабо?

– Безспорно – потвърди тя със светнали очи. И добави с малко не-сигурна усмивка: – Та бих ли избрала нещо лошо за булка на Клейтън? – После вирна гордата си брадичка, обърна се към Солтърдън и заяви: – Вие сте следващият, разбира се. Ако ще това да е последното, което ще сторя в живота си.

– Никога! – възпротиви се той, хвана баба си под ръка и се отдалечи. – Бог ми е свидетел, бабо, че никога не ще успеете да ме вкарате в брачния ярем.

– Така ли? – поглеждайки през рамо, тя смигна на Миракъл и се усмихна. – Ще видим, скъпо мое момче, ще видим.

Клейтън плъзна ръката си около талията на Миракъл, наведе се, целуна я и пхна някаква хартийка в ръката ѝ.

– Подарък от брат ми. Един вид предложение за мир. Само в случай че все още сте скептично настроена към неговата искреност.

Миракъл погледна написаното и сърцето ѝ се качи в гърлото.

– Трей е споменал на братовчедата Джордж за конете и подчертал, че те биха били отличен сватбен подарък...

– Мои ли са? – тя се усмихна. – Съвсем мои? Законно? Искам да кажа, че вече няма нужда да се тревожа?

– Никога повече не бива да се тревожите за каквото и да било, Мери Майн. Не и докато ме обичате.

Тя се облегна на гърдите му и позволи топлината и силата му да я обгърнат. Любовта му да я изпълни.

– Веднъж ме запитахте дали вярвам в чудеса – той се вгледа усмихнато в искрящите ѝ очи. – Не вярвах, докато не ви намерих. Моето чудо. Моята Миракъл.

Новата лейди Бейсингстоук се разсмя и се отдалечи с танцова

стъпка. Видя Ели и Джон да вървят заедно и извика:

– Ели, дръжете! – после хвърли букета от рози в ръцете на изненаданата дама.

Младата булка повдигна сатенените си поли и изтича по пътеката към скритата сред лозниците постройка. Утре щяха да започнат живота си заедно в голямата къща. Но тази нощ, ах тази нощ, те щяха да прекарат, уединени в някогашния подслон за карети. И може би тя ще му прошепне за чудото, което вече предизвикваше бунт в стомаха ѝ.

Тяхното чудо, заченато в истинска любов.

КРАЙ

© 1995 Катрин Сътклиф

Katherine Sutcliffe
Miracle, 1995

Сканиране: ???

Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Катрин Сътклиф. Чародей
ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11942>]